

Oktober 2025 - Jaargang 5 - Nummer 3

WAAIERS

Een elektronisch tijdschrift voor nostalgische wielerfanaten

Uitgever: Jan De Smet

Editoriaal

Hier zijn we weer met alweer het laatste nummer van onze vijfde jaargang. Dertien WAAIERS zijn er al verschenen en hopelijk is dat geen ongeluksgetal voor ons.

Foutjes kunnen namelijk optreden en we zijn dan ook nederig genoeg om dat toe te geven. Vandaar dat jullie onlangs een mail kregen waarin de nieuwe rubriek 'Geactualiseerde artikelen' aangekondigd werd. We kregen er enkel positieve reacties op.

En er is nog een nieuwigheid in aantocht. Vanaf deze maand worden de eerder verschenen WAAIERS geleidelijk aan ook beschikbaar in de Franse taal via de volgende link: https://waaierstijdschrift.be/waaiers-francais/. Op vraag van Franstalige lezers en na lang twijfelen hebben we besloten om alsnog de vertaalslag te doen.

Patrick Feyaerts heeft het op zich genomen alle reeds gepubliceerde WAAIERS-nummers onder handen te nemen en met behulp van een vertaalprogramma om te zetten naar de taal van Molière. Grammaticaal zal niet alles 100% in orde zijn, daar hebben we gewoon de tijd en de kennis niet voor, maar we hopen op begrip en hopen eveneens dat de Franstalige wielerliefhebbers er tevreden mee zijn. In elk geval wil ik Patrick hier nog eens danken voor het volbrengen van dit monnikenwerk.

In eerste instantie gaan we na elk Nederlandstalig nummer een volledig jaargang van WAAIERS (FR) publiceren. Als we dit tempo kunnen aanhouden, dan zal vanaf jaargang 7 de Franstalige versie telkens één nummer achterlopen op de Nederlandstalige.

Kennen jullie Franstalige wielernostalgici, breng ze dan op de hoogte van WAAIERS (FR), hoe meer lezers we hebben, hoe meer vreugde er heerst binnen de redactieraad.

WAAIERS 5-3 dan. Deze keer hebben we het in de Maple Leaf-reeks over Georges Vanconingsloo, winnaar van Paris-Bruxelles en Bordeaux-Paris. Hans Vandeput heeft het over de eerste kennismaking van de Britse tijdrijders Ken Joy en Bob Maitland met het continentaal tijdrijden. Ikzelf start een korte reeks over de De Kova-ploeg met als sponsor Miriam De Kova, chansonnière, stripteaseuse en miljonair.

In de rubriek 'Gazettenpraat' gaat het over de betreurde Jean-Pierre Ducasse. En wat de pubkaarten betreft nemen we even een ander standpunt in en bespreken we één ploeg in zijn geheel. Als primeur hebben we het 'Dossier Willem II' waarin we een overzicht willen geven van alle beschikbare pubkaarten over de jaren heen.

Colofon

5de jaargang - Nr. 3

Eindredacteur
Jan De Smet

Redactie:
Bart Vancoillie
Hans Vandeput
Patrick Feyaerts
Stefaan Degryse

Huistekenaar:
Jan Soens

Contact:
https://www.waaierstijdschrift.be
redactie@waaierstijdschrift.be

Adres:
Centrumlaan 147
9800 Deinze
België

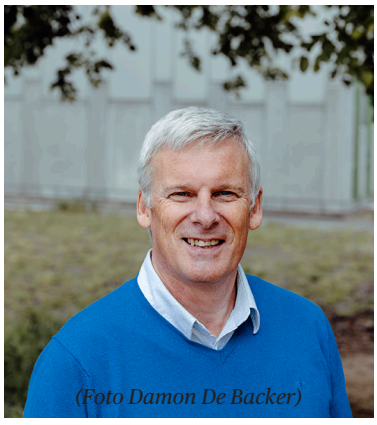

(Foto Damon De Backer)

Verder zijn er de klassiekers. Hans heeft het over ‘Een fiets, een trui en een broek’ en de Tubes van Frans. Patrick doet verder met het overzicht van de Velo Chewing Gum-reeks en het verhaal van de Filialen. Voor FAEMA zitten we bij deel 2 van het jaar 1962, de Europese kampioenschappen op de winterbanen zijn die van 1953-54 en de Wereldbeker intermerken is die van 1965.

Bart Vancoillie duikt weer in zijn postzegelverzameling en bespreekt verder de Nederlandse ploegen van 1965. Marcel Baetens vertelt verder over de Belgische kampioenschappen waarover er discussies waren. Jan Soens tekende de truien van Brugse V.S. En natuurlijk is er weer een uitgebreide Factcheck.

Tot slot hebben we nog een nieuwe rubriek ‘Holmes & Watson’ waarin we kort verhalen hoe we een of ander vraagstuk/probleem/mysterie betreffende een renner of ploeg denken opgelost te hebben. Dit om aan te tonen dat het soms echt detectivewerk is.

Beste lezers van WAAIERS, geniet er van. We hopen dat we jullie voldoende materiaal aangeleverd hebben om de tijd tot 1 februari (WAAIERS 6-1) te kunnen overbruggen.

Jan De Smet, Petegem-aan-de-Leie woensdag 1 oktober 2025 redactie@waaierstijdschrift.be

Inhoud

6 WAAIERS in het Frans/WAAIERS en français

8 Maple Leaf Chewing Gum

8 Nummer 13: GEORGES VANCONINGSLOO

9 Zijn ploegen als onafhankelijke en profrenner

20 Palmares in de 'grote' wedstrijden

22 Achteraf bekeken

32 Ken Joy en de Grand Prix des Nations

46 Een fiets, een trui en een broek (deel 9)

46 JOCHMANS Roger

48 HERMANS Staf

49 WUYCKENS Staf

51 Het groene-roze verhaal van De Kova-Lejeune (deel 1)

51 Raphaël Geminiani de 'uitvinder' van de extrasportieve sponsoring in Frankrijk

57 Cycles Lejeune

60 Probleem en oplossing à la Geminiani

66 De korte carrière van Cees van der Meijden bij De Kova-Lejeune

69 Ge hadt erbij moeten zijn .... (10)

69 De tubes van Frans

71 Weetjes

71 Beurzen

72 Boeken

77 Chromoreeks Velo Chewing Gum 1962 deel 5

101 Holmes & Watson

101 Miguel Pacheco en zijn ploegen in 1966

104 FAEMA (deel 8b)

104 De man(nen) van het seizoen

107 De FAEMA-Belg van het seizoen: Willy Schroeders

130 Internetlinks

131 Gazettenpraat

131 Zoveel jaren later: Reacties na het lezen van enkele artikelen in Sport '67

136 Europese kampioenschappen op de piste (1953-54)

136 1953-54

136 Ploegkoers
146 Halve fond
152 Overzicht van de winnaars

153 De reeks

154 De pubkaarten - Dossier Willem II

154 1966
156 1967
165 1968
173 1969
179 1970

185 De truien van Koninklijke Brugse Velosport

186 Wielersport in de filatelie (deel 3b)

197 Ploegensamenstellingen 1965 (deel 5)

197 Acifit-Avaros
198 De Fritesspecialist
199 Fyffes
200 Homburg
201 Sunkist Fruitdrinks

202 Factcheck

202 Boek “De Tour van ‘56, het beladen geel van Roger Walkowiak” door Mart Smeets.

209 Interview met Eddy Merckx in Humo, 09/06/2025 door Jan Hauspie (https://archive.ph/or8jX)

209 Factcheck: het nummer 51 in de Tour de France

213 Boek ‘Eddy Merckx – De ultieme biografie – Ik wilde altijd winnen’ van Johny Vansevenant, uitgeverij Lannoo, 2025

214 Uit de Tour de France, waar gingen Renaat en José uit de bocht?

219 Wie te geloven, Michel Wuyts of Eddy Merckx en Martin Van den Bossche?

222 Posters in Miroir du Cyclisme (7)

224 Wereldbeker Intermerken 1965

225 Milano-Sanremo 19 maart 1965
227 Paris-Roubaix 11 april 1965
229 Ronde van Vlaanderen 17 april 1965
231 Paris-Bruxelles 25 april 1965
233 Rund um den Henninger Turm 1 mei 1965

235 Liège-Bastogne-Liège 2 mei 1965
237 GP Parisien 26 september 1965
239 Paris-Tours 10 oktober 1965
241 Giro di Lombardia 17 oktober 1965
244 Renners

250 Filialen en speciale constructies (deel 3)
250 De Tour met merkenploegen en strengere regels volgen
256 En toch blijft men proberen er de kantjes af te lopen
261 Conclusies
263 Bibliografie

265 Een Belgisch kampioenschap zonder discussies ... dat kan toch niet?
265 DEEL 3: 1959 - 1962

279 Eindelijk, weldra beschikbaar, FAEMA deel 3

281 WIJ ZIJN BESCHAAMD: Eddy Merckx blijft steken op 524 zeges!

283 Reacties

WAAIERS in het Frans/WAAIERS en français

Chers amis francophones nostalgiques du vélo,

Tout a commencé par une simple demande d'un certain Philippe de déverrouiller notre PDF WAAIERS afin que nos textes puissent être traduits en français via Google translate.

Déverrouiller WAAIERS n'est bien sûr pas une option. Les PDF sont protégés pour une raison, les droits d'auteur. Mais la graine d'une version française de WAAIERS a été plantée.

Patrick Feyaerts et moi-même avons d'abord expérimenté un peu avec différents programmes de traduction, mais cela n'a pas donné de résultats satisfaisants, en partie à cause de l'utilisation parfois très spécifique des mots.

L'achat d'un programme de traduction n'était pas dans nos possibilités budgétaires limitées (WAAIERS est un magazine gratuit) et nous craignions donc que cela ne reste qu'un projet.

Jusqu'au jour où nous avons découvert un système de traduction plus ou moins utilisable à condition d'être soigneusement relu et corrigé par Patrick, qui s'est porté volontaire et qui est au sein de notre comité de rédaction l'homme qui avait le plus de connaissances en français.

Patrick le regrette peut-être déjà, mais une fois que le train a démarré, il était inarrêtable. A l'heure actuelle, au moment de la parution de WAAIERS 5-3 (donc 5ème volume, troisième numéro), les deux premières années ont été traduites en français et serons mises en disponibilité en même temps. Il faut souligner que la première année ne contenait qu'un seul numéro, la seconde, comme toutes les années suivantes, trois numéros.

Au début un numéro était d'environ 150 pages. Dans les volumes suivants, il a évolué jusqu'à près de 300 pages d'histoire du cyclisme par numéro (soit ± 900 pages par an).

L'intention est donc qu'à partir de WAAIERS 5-3, nous publiions chaque fois en même temps une année entière en français sur notre site Web (https://waaierstijdschrift.be/) avec comme accès direct : https://waaierstijdschrift.be/waaiers-francais/.

La question reste de savoir si nous pouvons maintenir ce rythme, mais en ce moment nous avons pris un peu d'avance. Comme mentionné ci-dessus, cela signifie qu'il y a ± 900 pages qui doivent être traduites, relues et corrigées dans un délai de 4 mois chaque fois. Si nous y parvenons, nous aurons rattrapé le retard de la version française d'ici janvier 2027 et nous serons en mesure de publier le numéro précédent, en l'occurrence WAAIERS 7-1, en français à partir de WAAIERS 7-2. Mais comme mentionné ci-dessus, cela pourrait être plus lent.

Notre traduction sera-t-elle parfaite ? Non, loin de là. Dans l'ensemble, nous sommes partis d'un programme de traduction automatique, qui fait parfois des traductions peu compréhensibles et traite de manière créative aussi bien les termes typiques du cyclisme que la grammaire. Un certain nombre d'erreurs systématiques peuvent être traduites de manière semi-automatique, mais une seule relecture n'éliminera pas tous les erreurs et les tournures de phrases étranges. Surtout pour les traductions d'articles de journaux d'il y a soixante ans, écrits dans un néerlandais plutôt archaïque, la traduction aboutit régulièrement à ce que l'on ne peut même pas appeler un français archaïque.

Idéalement, il aurait fallu 'juste' réécrire tous les articles en français. Mais comme nous n'avons même pas le temps de tout relire plus d'une fois, c'est une utopie. La mise en page sera également moins qualitative que dans la version néerlandaise, encore une fois, manque de temps. Avec un comité de rédaction de quatre personnes qui publient tous les 4 mois un magazine néerlandophone de 300 pages. Il n'est pas réaliste de vouloir viser la perfection pour la version française.

Mais nous espérons, non, nous sommes sûrs que vous serez indulgents. Parfois, le lecteur devra faire un peu appel à son imagination, peut-être que quelque chose ne sera pas compréhensible. Les noms des différentes courses seront parfois un peu difficiles à comprendre, tout comme dans les articles originaux, nous utilisons généralement les noms officiels de l'époque, donc aussi en néerlandais, italien, allemand, espagnol.

Pouvez-vous nous aider ? Bien sûr, toute aide est la bienvenue. Si quelqu'un se sent appelé à relire (éventuellement partiellement) les textes français avant publication, s'il vous plaît, s'il peut suivre notre planification, faites-le. Mais il n'est même pas nécessaire que cela aille aussi loin. N'hésitez pas à nous signaler les erreurs, les mauvaises tournures de phrase, les formulations alternatives, l'utilisation plus correcte des mots, les formulations incompréhensibles. Cela ne sera jamais considéré comme critique, au contraire. Chaque domaine a son propre jargon et peu importe à quel point Patrick a appris à maitriser le français dans un contexte pétrolier et pétrochimique, il n'a remarqué que trop bien la différence entre lire un article de cyclisme en français et l'écrire lui-même. Alors n'hésitez plus.

Néanmoins, nous espérons que notre WAAIERS (FR) sera un succès et nous espérons également que les lecteurs continueront à aider par le bouche à oreille. Nous n'avons pas de liste d'adresses e-mail de parties potentiellement intéressées, vous devrez en informer vous-même vos amis et connaissances ou nous transférer leurs coordonnées.

Il ne me reste plus qu'une chose à faire pour conclure ce texte introductif : vous souhaiter tous la bienvenue à WAAIERS.

Maple Leaf Chewing Gum

Nummer 13: GEORGES VANCONINGSLOO

door Jan De Smet

Georges Vanconingsloo (° 27/10/1940 in Wavre en † 07/04/2002 in Grez-Doiceau) was een Belgische profwielrenner van 1963 tot 1974 die in totaal 34 overwinningen behaalde.

1965 *1966* *1967* *1968* *1969*

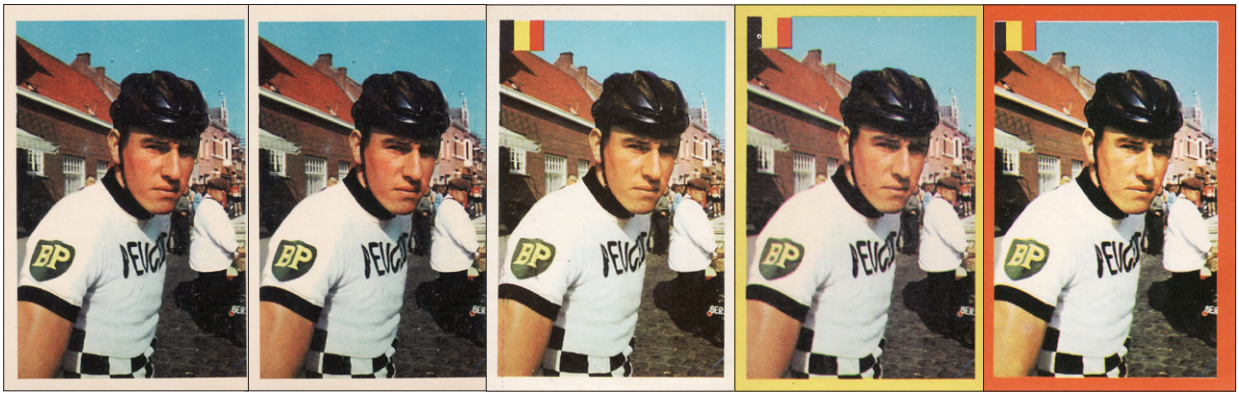

Teksten op de rugzijde van de Maple Leaf Chewing Gum prenten van 1965-1969
Leed als kleine jongen aan kinderverlamming maar kwam dank zij buitengewone moed deze kwaal te boven. Vroeg in 1963 de aandacht met een 10e plaats in Luik-Bastenaken-Luik en een 4e prijs in de Waalse pijl. 1964 was voor de renner uit Waver een groot jaar: 5e in Milaan-Sanremo, 5e in Luik-Bastenaken-Luik, 6e in het kampioenschap van België en bovenal: primus in Parijs-Brussel. Zowel in Parijs-Nice als in de Tour werd hij door valpartijen uitgeschakeld.
Leed als kleine jongen aan kinderverlamming maar kwam dank zij buitengewone moed deze kwaal te boven. Vroeg in 1963 de aandacht met een 10e plaats in Luik-Bastenaken-Luik en een 4e prijs in de Waalse pijl. 1964 was voor de renner uit Waver een groot jaar: 5e in Milaan-Sanremo, 5e in Luik-Bastenaken-Luik, 6e in het kampioenschap van België en bovenal: primus in Parijs-Brussel. In 1965 won hij geen grote koersen maar verzamelde vele ereplaatsen.
Leed als kleine jongen aan kinderverlamming maar kwam dank zij buitengewone moed deze kwaal te boven. Vroeg in 1963 de aandacht met een 10e plaats in Luik-Bastenaken-Luik en een 4e prijs in de Waalse pijl. 1964 was voor de renner uit Waver een groot jaar: 5e in Milaan-Sanremo, 5e in Luik-Bastenaken-Luik, 6e in het kampioenschap van België en bovenal: primus in Parijs-Brussel. In 1965 won hij geen grote koersen maar verzamelde vele ereplaatsen.
Leed als kleine jongen aan kinderverlamming maar kwam dank zij buitengewone moed deze kwaal te boven. Vroeg in 1963 de aandacht met een 10e plaats in Luik-Bastenaken-Luik en een 4e prijs in de Waalse pijl. 1964 was voor de renner uit Waver een groot jaar: 5e in Milaan-Sanremo, 5e in Luik-Bastenaken-Luik, 6e in het kampioenschap van België en bovenal: primus in Parijs-Brussel. Wachtte dan tot in 1967 om terug op het voorplan te treden: hij won Bordeaux-Parijs.
Leed als kleine jongen aan kinderverlamming maar kwam dank zij buitengewone moed deze kwaal te boven. Vroeg in 1963 de aandacht met een 10e plaats in Luik-Bastenaken-Luik en een 4e prijs in de Waalse pijl. 1964 was voor de renner uit Waver een groot jaar: 5e in Milaan-Sanremo, 5e in Luik-Bastenaken-Luik, 6e in het kampioenschap van België en bovenal: primus in Parijs-Brussel. Wachtte dan tot in 1967 om terug op het voorplan te treden: hij won Bordeaux-Parijs.

Zijn ploegen als onafhankelijke en profrenner

Onafhankelijke vanaf 2 maart 1962.

Onafhankelijke	
1962	Peugeot-BP-Dunlop

Profrenner vanaf 28 maart 1963.

Onafhankelijke	
1963	Bertin-Porter 39-Milremo
1963	Solo-Terrot-Van Steenbergen
1964	Peugeot-BP-Englebert
1965	Peugeot-BP-Michelin
1966	Peugeot-BP-Michelin
1967	Pelforth-Sauvage-Lejeune-Wolber
1968	Peugeot-BP-Michelin
1969	Peugeot-BP-Michelin
1970	Peugeot-BP-Michelin
1971	Molteni
1972	Molteni
1973	Watney-Maes
1974	Robot-Office du Meuble Hannut

Een jonge Georges Vanconingsloo aan het begin van zijn carrière.

Belangrijkste prestaties

Nieuweling 1957 + 1958 (19)
Amateur 1959 (0)
Amateur 1960 (18)
Amateur 1961 (26)

Onafhankelijke vanaf 2 maart 1962 (4)	
1ste	Kuurne-Brussel-Kuurne (11/4), Kampioenschap van Oost-Vlaanderen (Zomergem) (24/6), Sint-Martens-Lierde (23/7) en Strombeek-Bever (4/8)

Onafhankelijke 1963 (0)	
2de	Omloop Het Volk (Leuven-Gent) (2/3)

Profrenner vanaf 28 maart 1963 (6)	
1ste	Meerhout (9/5), Zonnegem (12/5), Bruxelles-Verviers (1/9), La Poly Lyonnaise (8/9), Baasrode (18/9) en Oostrozebeke (7/10)
4de	Flèche Wallonne (6/5)
10de	Liège-Bastogne-Liège (5/5)

Profrenner 1964 (3)	
1ste	Paris-Bruxelles (26/4)

Het Belang van Limburg van 27 april 1964 p. 7

Parijs-Brussel kreeg Belgisch overwinnaar, maar niet de man die men verwachtte

Georges Van Coningsloo[1] sterker spurter dan VAN LOOY en BEHEYT

"Acht dagen na Parijs-Roubaix, die in de geschiedenis van de wielersport ongetwijfeld zal blijven opgetekend [sic] als een der schitterendste wedstrijden, kon het moeilijk anders of de vlak erop volgende proeven zouden de volgers enigszins ontgoochelen. Wanneer men een uitgebreid feestmaal, overgoten met de beste wijnen en champagne, heeft gehad, dan smaakt de gewone kost van de dag nadien altijd minder dan in normale omstandigheden. Welnu, heden morgen aan de start te Parijs waren we er ons terdege van bewust dat we Parijs-Roubaix zouden moeten vergeten om geen ontgoocheling op te lopen.

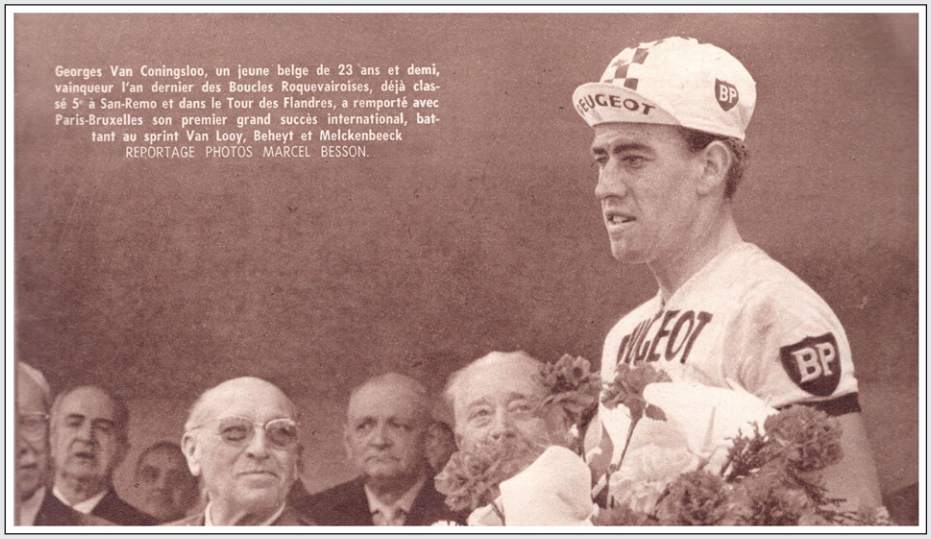

Een lovende pers na zijn zege in Paris-Bruxelles. (Fotobron Miroir Sprint)

Op het ogenblik dat we deze regels schrijven zijn we nog altijd bereid de vijftigste Parijs-Brussel te ontleden met de gewone maatstaven en toch moet het ons uit de pen, dat de klassieker der twee hoofdsteden op sportief plan een tegenvaller is geworden. Stel u inderdaad voor dat geen enkele renner het heeft aangedurfd een werkelijk gemeende aanval te lanceren. Men zal met ons moeten toegeven, dat een klassieker als Parijs-Brussel, met een parkoers dat vanaf Bergen werkelijk sensationeel kan genoemd en alleszins veel meer waarborgen biedt voor een normaal koersverloop dan Parijs-Roubaix, meer en beter verdient.

Meteen werd weer eens geïllustreerd dat een inrichter een parcours kan uitstippelen, maar dat het toch de renners zijn, die beschikken over het koersverloop. In Parijs – Roubaix scheen elk [sic] deelnemer ervan overtuigd een glansprestatie te moeten leveren, desnoods op gevaar af er bij te vallen. Vandaag was er niemand, die tot op een tiental kilometer van de eindmeet eraan scheen te denken, dat Parijs-Brussel zich ook kan lenen tot een bijzonder lonende ontsnapping.

TWEEMAAL VAN LOOY

Al hetgeen er gebeurde voor de Frans - Belgische grens kunnen we gemakkelijk overslaan. We waren trouwens al een flink stuk op Belgische bodem toen ons notaboekje nog praktisch blank was. Toen echter konden we nog altijd hopen dat de zeven Brabantse hellingen, waarvan de eerste was aangekondigd na 248 kilometer koers het zouden doen. Er bleef nog juist een uur te koersen, toen de wedstrijd scheen te beginnen.

1 Voor alle duidelijkheid, de juiste schrijfwijze is wel degelijk Vanconingsloo.

Profrenner 1964 (3)

In de afdaling van Ronquières, vlak voor het bruggertje [sic], dat ditmaal was bedolven onder het gele stof dat in de week was aangevoerd door vrachtwagens, die ter plaatse deelnemen aan een groot werk, rukte de driekleurige trui van Rik Van Looy vooruit, in het wiel gevolgd door de eerste twee van Ougrée: Bocklant en Adorni. We vermoedden dat drie onzer favorieten de handen in mekaar zouden slaan en zegevierend naar Vorst zouden oprukken om de duizende [sic] langs de weg opgestelde toeschouwers een boeiende achtervolging te doen meeleven.

Een van de vele verzamelprentjes met Georges Vanconingsloo.

Wie aan de kop van het peloton reed, konden we vanop meer dan honderdvijftig meter afstand niet uitmaken. Het waren alleszins rode truien – ploegmaats van Bocklant ongetwijfeld – die zorgden voor een hergroepering. Rik Van Looy, die altijd een specialist is geweest van een beslissende demarrage tijdens de afzink van een helling beproefde het nogmaals na de beklimming van de Sint-Rochusberg. In gezelschap van Darrigade ditmaal. De Belgische kampioen geraakte die keer niet verder dan vijftig meter uit de greep van zijn voornaamste tegenstanders. Het moet wel zijn dat Van Looy zich toen gewonnen heeft genomen en evenals zijn konkurrenten rekende op een spurtzege.
In elk geval hebben we hem voor Linkebeek niet meer opgemerkt in een positie die een aanval kon doen vermoeden. Zij die wel nog een schuchtere poging ondernamen noemden Maliepaard en de Brit Simpson maar ook deze renners misten overtuigingskracht (of was het gewoon lichamelijke macht ?)
Feit is dat niemand meer de kans kreeg zich te plaatsen tussen een vluchter en het peloton. De Alsemberg zorgde wel dat een dertiental renners een kleine honderd meter voorsprong konden afdwingen, maar daarmede is dan ook alles geschreven. Of nog dit: Op de berg van Linkebeek was Georges Van Coningsloo de enige der achtervolgers die er nog nipt in slaagde mede vooraan te geraken.

VERRASSENDE ONTKNOPING

Had zelfs de finale geen boeiend spektakel geboden we verheugden er ons reeds in een spurt te zien van de bovenste plank. Over de afloop daarvan maakten we ons natuurlijk geen zorgen: een eerste klassieke overwinning kon onze kleuren niet ontsnappen. We waren echter benieuwd wie van de drie: Beheyt, Van Looy of Melckenbeeck het zou halen nu het zou gaan voor een eerste plaats.
Noch de wereldkampioen, noch de kampioen van België, noch de snelle Ledenaar won. Georges Van Coningsloo plaatste zich op vierhonderd meter van de meet, onmiddellijk nadat de "zwarte muur" was overschreden aan de leiding. Links achter de renner uit Waver reed Van Looy en rechts spurtte Beheyt.

Nog zo een verzamelprentje.

Beiden kwamen geleidelijk terug en juist op het ogenblik dat we er ons aan verwachtten dat beide achtervolgers over Van Coningsloo zouden gaan, bleven ze hangen. Van Looy ging niet meer vooruit en ook Beheyt niet. Beiden schoten ruim een halve fietslengte tekort...

Profrenner 1964 (3)

Daarom dat wij in onze titel meenden te moeten schrijven: de sterkste spurter heeft gewonnen en niet de snelste...
Gerard PRIJS"

Het Belang van Limburg van 27 april 1964 p. 7

Oudste van negen en... tot acht jaar gehandicapt door kinderverlamming !

23-jarige winnaar uit Waver denkt reeds aan Ardeens week-end

"Herinnert u zich nog het verloop van het Ardeens week-end 1963, gewonnen door Poulidor. Dan moet u zich de naam gedenken van Georges Van Coningsloo, die toen, nauwelijks beroepsrenner geworden, zich het eerst aan de algemene belangstelling kon opdringen.
De volgers van Luik – Bastenaken - Luik en de Waalse Pijl moesten Van Coningsloo herhaalde malen op hun notaboekje brengen en over de twee dagen was de jeugdige renner uit Waver – naast overwinnaar Poulidor, de meest opvallende figuur.
Meteen openden zich voor Van Coningsloo nieuwe horizonten. Omdat hij lang geen opvallende rol had gespeeld bij de jongeren, was de schuchtere Georges slechts kunnen onderkomen in 'n klein Frans merk. Na afloop van het Ardeens week-end wilde Bob Naeye een kans geven aan Van Coningsloo en hem uitspelen in de Ronde van Frankrijk. De reglementen van de Internationale Wielerunie verzetten zich echter tegen een transfer in volle seizoen met het gevolg dat Van Coningsloo in zijn zwart-rode Bertin-trui moest blijven fietsen en verstoken bleef van deelname aan grote wegkoersen[2].
Eens het seizoen 1963 achter de rug tekende Van Coningsloo onmiddellijk een kontrakt bij Gaston Plaud en vervoegde aldus Simpson, Wolfshohl en Daems bij Peugeot.
Men moest niet tot gisteren wachten om Van Coningsloo al de goede dingen, die men van hem verwachtte te zien bevestigen.
Vechter bij uitstek reed hij reeds in de Ronde van Limburg gedurende 160 kilometer mede aan de leiding en hij wilde zich niet eens gewonnen geven, toen het peloton de vluchters op de nek ging vallen.

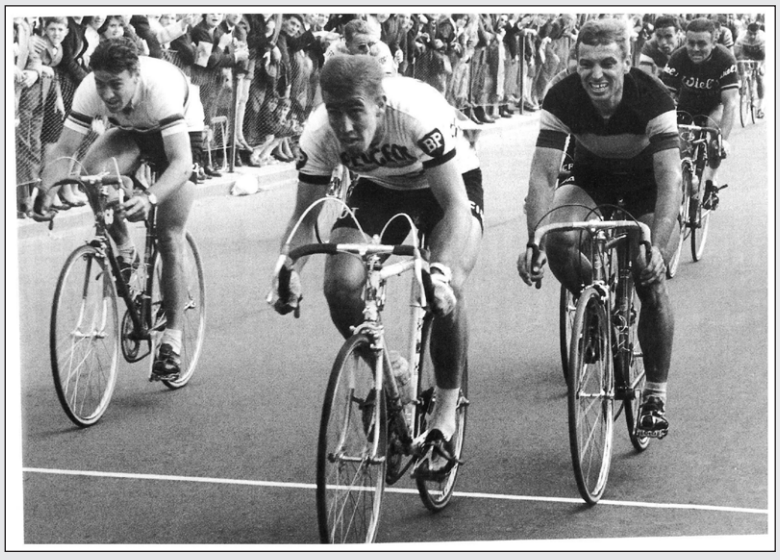

Rik Van Looy wordt nipt geklopt door Georges Vanconingsloo in Paris-Bruxelles. Benoni Beheyt wordt derde, Gilbert Desmet vijfde. (Fotobron onbekend)

We zagen Van Coningsloo ook uitstekend beginnen in Parijs-Nizza, waar hij vanaf de eerste dag mee was in de goede ontsnapping. De dag nadien was Van Coningsloo bezig zich in de witte leiderstrui te fietsen, toen hij door een onvoorzichtige motorrijder tegen de vlakte werd gereden.

2 De transfer naar Solo-Van Steenbergen ging uiteindelijk toch door.

Profrenner 1964 (3)

In Parijs-Nizza kende Van Coningsloo ook een verzwakking. Deze was echter niet van lichamelijke oorsprong. De schuchtere Brabander, die voor het eerst lang van hier vertoefde, kreeg hoe langer, hoe meer heimwee.
Het was te Ajaccio op Korsika dat hij ons zegde:
– Ik geloof dat rittenwedstrijden betwisten niets voor mij is. Ik kan zo moeilijk scheiden van mijn familie.
Milaan - San Remo voorbij keerde Van Coningsloo echter nog niet naar hier, want door zijn bazen werd hij aangeduid om in Zuid-Frankrijk de Polymultipliée te betwisten. Van Coningsloo zorgde er voor sensatie door André Darrigade te kloppen in een lange afmattende spurt!

«IK DACHT NIET EEN KANS TE HEBBEN»

Zopas herhaalde Van Coningsloo deze krachttoer en won, door Van Looy en Beheyt te kloppen meteen Parijs - Brussel.
Het was de slanke renner, toen hij na zijn zegevierende spurt, op zijn stappen terugkeerde, zo aan te zien dat hij nog altijd niet kon geloven in zijn eerste groot internationaal sukses.
Van Coningsloo gaf de verrassing in de spurt grif toe:
– Nadat ik een felle inspanning had gedaan om op de berg van Linkebeek een opening van vijftig meter weer goed te maken, geloofde ik niet meer in mijn kans, aldus de overwinnaar.
Of hij dan in normale omstandigheden wel iets vermag tegen Van Looy en Beheyt, wilden wij weten.
– Ik zeg niet dat ik zo snel ben als de beste spurters, aldus Van Coningsloo, maar bij een aankomst als deze heb ik toch mijn kans. Hier spurtte ik met de macht en het moet wel zijn, dat ik nog de friste was.

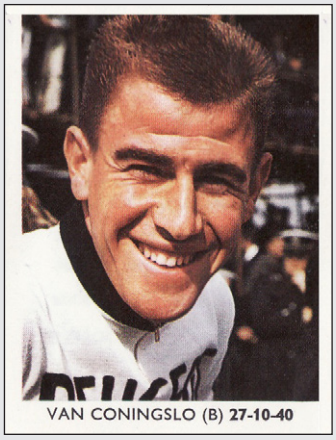
VAN CONINGSLO (B) **27-10-40**

Georges Van Coningsloo, die te Vorst van kop-af vertrok, gebruikte tijdens zijn zegevierende rush de normale versnelling der spurters 53 x 14.
Men wilde eveneens weten welke de eerste betrachtingen waren van de winnaar van Parijs-Brussel.
Zonder aarzelen en uiterst kalm antwoordde Van Coningsloo . "Ik zal mijn uiterste best doen om een opvallende rol te spelen in het Ardeens week-end, daarna volgt nog de Ronde van Frankrijk?
De overgelukkige Gaston Plaud, sportbestuur van Van Coningsloo, die dit jaar reeds aan zijn tweede sukses was (na Simpson in Milaan-San Remo) volgde het interview met de brede glimlach.
– Van Coningsloo is altijd veel te schuchter geweest en niet genoeg bewust van zijn eigen mogelijkheden, verklaarde de Parijse sportbestuurder. Nu is dit gedaan en zijn sterkte en moed zullen ontegensprekelijk naar nieuwe suksessen leiden. Ik reken ook op hem voor de Tour.
Pino Cerami, die sinds hij het wielrennen stopte, in ons land de belangen verdedigt van Peugeot, was al even opgetogen als zijn Franse baas.
Pino, wiens rekordrace van Parijs-Brussel niet in gevaar werd gebracht, belichtte ons even de mens Georges Van Coningsloo.
– Georges is een uiterst moedige jongen, aldus Pino.
Hij is de oudste uit een gezin van negen kinderen en tot zijn achtste jaar was hij erg gehandicapt door kinderverlamming. Hij kon toen noch lezen, noch schrijven en moet over veel moed hebben beschikt om zijn achterstand te kunnen ophalen.
En Pino vervolgde:
– Ook als koereur had Georges het lang niet gemakkelijk. Moeilijke familiale omstandigheden beletten vader Van Coningsloo toegevingen te doen. Weet u dat Georges, vanaf zijn liefhebberstijd de verplichting had 500 frank per maand thuis te brengen?
Georges Van Coningsloo zou wellicht nooit Parijs-Brussel hebben gewonnen en misschien zou hij reeds sedert lang koereur af zijn geweest indien hij niet had kunnen rekenen op een

Profrenner 1964 (3)	
	rouwe supportersklub, die van stonde af heeft gezorgd dat hun renner nooit een frank moest uitgeven aan koersmateriaal. Laat ons hopen dat Van Coningsloo, die gisteren tot vedette promoveerde zijn beschermelingen indachtig zal blijven. Zijn vader omdat deze zijn zoon de harde leerschool van de werkers liet doormaken; zijn supporters, die bleven geloven in een liefhebber, die regionaal en nationaal zo dikwijls werd geklopt! G. PRIJS" **Het Belang van Limburg van 27 april 1964 p. 7** **De ene zondag is de andere niet** "Misschien zal het de lezer interesseren wat Van Coningsloo verrichtte in de acht dagen vroeger, aan een rekordtempo betwiste Parijs-Roubaix. Welnu de uitslag is heel eenvoudig: – Van Coningsloo werd na 75 kilometer, in het gezelschap van de vroegere kampioen van België Oellibrandt, gewoon uit de wielen gereden. Mogen we eruit afleiden dat Van Coningsloo geen amateur is van de snelle start en niet zo gemakkelijk de grote versnelling hanteert als zijn tegenstanders? Misschien wel. Maar zeer zeker is het dat Van Coningsloo wel is opgewassen tegen 'n zwaar koerseinde, waarin de moeilijkheden mekaar snel opvolgen. Daarvan leverde bij alleszins het bewijs. G.P."
1ste	Boucles Roquevaroises (21/3) en Ronse (25/7)
2de	Ardens Weekend
2de	Liège-Bastogne-Liège (3/5)
5de	Milano-Sanremo (19/3), Ronde van Vlaanderen (5/4) en Rund um den Henninger Turm (1/5)

Profrenner 1965 (9)	
1ste	Ronde van Limburg (7/3), Rit 7 Paris-Nice (15/3), rit 1 Tour de Belgique (6/4), Omloop van het Leiedal Bavikhove (16/5), rit 8 Critérium du Dauphiné Libéré (29/5), Denderleeuw (19/7), 's Gravenwezel (12/9), Waarschoot (14/9) en G.P. Fourmies (3/10)
2de	Harelbeke-Antwerpen-Harelbeke (27/3) en Flèche Brabançonne (31/3)
3de	Rund um den Henninger Turm (4/4) en Ronde van Vlaanderen (17/4)
5de	Flèche Wallonne (29/4)
10de	Paris-Roubaix (11/4)

Profrenner 1966 (4)	
1ste	Dippach (10/4), Eine (22/7), Auvelais (25/7) en Hoeilaart-Diest-Hoeilaart (24/9)
5de	Tour de Belgique (14/4)
9de	Flèche Wallonne (29/4)

Profrenner 1967 (3)	
1ste	Bordeaux-Paris (28/5)

Het Belang van Limburg van 29 mei 1967 p. 9

GEORGES VANCONINGSLOO verpulvert rekord van BORDEAUX-PARIJS na legendarische solovlucht van 350km.
Belgisch sukses kompleet met Vanspringel (2e), Foré (3e) en Bocklant (4e)

"PARIJS, zondagnamiddag: De toeschouwers in het Parijse Prinsenpark hebben zopas een modern wielereksploot kunnen toejuichen. In de persoon van onze 26-jarige landgenoot Georges Vanconingsloo, zagen ze de winnaar van de 66ste Bordeaux-Parijs, die het voor mekaar heeft gebracht gedurende 357 kilometer aan de leiding te fietsen in de marathon van de weg, daarbij het bestaande rekord van de langste wielerkoers van het jaar gewoon verpulverend. Georges Vanconingsloo legde de 557 kilometer, die Bordeaux van Parijs scheiden af, tegen een gemiddelde uursnelheid van 39 km 993, daarmede met meer dan één kilometer het door ploegmaat Jan Janssen, verleden jaar gevestigde rekord, verbeterend.
Georges Vanconingsloo, in wie voor de start van Bordeaux-Parijs niemand een favoriet zag – hoogstens een outsider – heeft aldus een legendarische koers geleverd. Voor de eerste maal in de geschiedenis van de moderne wielermarathon, dit wil zeggen met derny gangmaking vanaf Châtellerault, heeft een deelnemer het aangedurfd in de aanval te gaan toen er juist geteld 200 kilometer waren afgelegd. Het betekent dat Georges Vanconingsloo eerst bijna zestig kilometer alleen heeft gefietst en vervolgens nog driehonderd kilometer achter zijn gangmaker, zonder nog ooit één tegenstander terug te zien. Indien men erbij rekent, dat de winnaar en tevens de nieuwe rekordhouder van Bordeaux-Parijs het grootste gedeelte van de afstand onder een gietende regen heeft gereden, moet zijn overwinning gewoon glorieus genoemd.
De prestatie van Georges Vanconingsloo zal worden geboekt in het kleine lijstje van wielerprestaties, waarvan men getuigt dat ze iets hadden van het wonderbare. Wonderbaar omdat de auteur ervan zijn tegenstanders ofwel zodanig overklaste, ofwel een verrichting leverde waarvan men moet getuigen dat de grenzen van het menselijk uithoudingsvermogen werden verlegd.

Georges Vanconingsloo in de aanval in Bordeaux-Paris van 1967.
(Foto: Coups de Pédales Hors Série nr. 15 p. 161)

Profrenner 1967 (3)

Men zal wel proberen van de gewezen lijder aan kinderverlamming te minimaliseren door te schrijven, dat zijn sukses in de hand werd gewerkt door de al te lange afwachtende houding van de sterkste tegenstanders of door voorop te zetten dat Vanconingsloo een geschenk van tien minuten werd gedaan toen de wedstrijd nog moest beginnen. Het zijn nochtans geen geldende redenen om een nederlaag goed te praten, laat staan om in enigermate iets af te doen van de verdiensten van de winnaar. Geen enkele verrassend genomen voorsprong kan nog ingevoerd om een nederlaag te verklaren. De berichtgeving in de grote wielerwedstrijden is zo uitmuntend verzorgd, dat men zich op elk ogenblik kan vergewissen van de stand van zaken. Tenslotte kan het zo eenvoudige verloop van deze Bordeaux-Parijs alleen maar worden verklaard door de super-verrichting van Georges Vanconingsloo en wellicht ook – maar dan in mindere mate – door het feit dat Herman Vanspringel (plus diens gangmaker Frans Cools) de krachten van de winnaar hebben onderschat.

VOOR DAG EN DAUW

Op een andere plaats kan men lezen hoe de Bordeaux-Parijs-nacht een eerder rustig verloop kreeg. Gekoerst werd er evenwel lang vooraleer de gangmakers te Châtellerault werden gevonden. De renner, die afbreuk deed aan elke Bordeaux-Parijs-logika noemde Georges Vanconingsloo.
Op het ogenblik dat op een afgesproken teken iedereen van de fiets stapte om het toilet bij te werken, alvorens het laatste koersuur naar Châtellerault aan te vatten, had Vanconingsloo reeds zijn plan. Hij maakte het verfrissingswerk zo kort mogelijk en wipte in het zadel op het ogenblik dat de andere renners zich nog wel enkele minuten rust gunden.
Het gevolg daarvan was dat de gewezen winnaar ('64) van Parijs-Brussel al lang uit het gezicht van zijn tegenstanders was verdwenen, toen deze opnieuw op de fiets wipten. Niemand onder hen had er enig erg in dat Vanconingsloo met tien minuten [n.v.d.a.: voorsprong] achter zijn gangmaker Hoef wipte en tegen meer dan vijftig kilometer per uur de richting van Parijs koos. Men meende wel beter te weten: vóór Georges Vanconingsloo waren reeds andere renners ten onder gegaan, die het heel wat minder spektakulair hadden gedaan.
– Laat Vanconingsloo zichzelf een sportieve moord toebrengen, was het unanieme oordeel van de tegenstanders. Ze bleven aldus 200 kilometer lang oordelen. Zonder nochtans op te merken dat de Waalse Brabander een zo stevig tempo ontwikkelde dat hij vooralsnog niet zoveel verspeelde van zijn voorsprong die op een bepaald ogenblik een maximum van 12'30" had bereikt.

Foré keek naar Vanspringel, Vanspringel naar Poulidor en de Fransman bewoog evenmin. Achteraf zou trouwens blijken dat de Franse favoriet lang niet in zijn beste konditie verkeerde en een rampspoedige nederlaag zou kennen.
Steeds onder een gietende regen waren enkele mindere goden als Lebaube, Bocklant en Salmon in de achtervolging gegaan en zij naderden op een bepaald ogenblik ook tot op 3'45", de zogeheten favorieten telden te Chartres (op 92 km van het einde) echter nog altijd een achterstand van meer dan zeven minuten.
Het was maar op dat ogenblik dat Frans Cools er in slaagde Herman Vanspringel in een heftige tegenaanval te krijgen. In het peloton kon slechts Noël Foré mee. Terwijl Lebaube en Salmon aan een geweldige inzinking ten prooi waren, werd Bocklant bijgehaald door zijn twee achtervolgers en op dat ogenblik werd Bordeaux-Parijs reeds een Belgisch festival. De drie achtervolgers zouden nooit met vereende krachten achter de in de Chevreuse-vallei

Van Coningsloo

Profrenner 1967 (3)

binnengedrongen Vanconingsloo kunnen jacht maken. Foré werd het slachtoffer van buikkrampen en moest van de fiets, Bocklant van zijn kant was reeds enkele tijd over zijn beste krachten heen.
Tenslotte was het Herman Vanspringel, die de toekomstige winnaar nog het dichts [sic] benaderde. Te Châteaufort op de helling, amper 24 kilometer van de eindmeet, was de Antwerpenaar zelfs genaderd tot op anderhalve minuut van de man, die voor dag en dauw tot de aanval was overgegaan.
Het lot was echter rechtvaardig. Vanconingsloo, in een laatste samenbundeling van al zijn reserves slaagde er in tot iets meer dan een minuut voorsprong te behouden.
Om het gevaar voor een valpartij uit te schakelen werd de voorzorg genomen, de renners niet achter hun gangmaker de piste te laten binnenrijden. Zo kreeg Vanconingsloo al het applaus voor zich alleen. Meer dan verdiend overigens."

Het Belang van Limburg van 29 mei 1967 p. 9

Schijnaanval droeg tot het Prinsenpark

"Drie jaar en een maand nadat Georges Vanconingsloo (geboren 27 oktober 1940) zijn klassieke zege verwierf door Rik Van Looy en Benoni Beheyt te kloppen aan het einde van Parijs-Brussel, heeft hij de verrassing van het seizoen gebracht door op magistrale manier Bordeaux-Parijs te veroveren. De verrassing is zo groot omdat niemand had verwacht dat de frêle Brabander het uithoudingsvermogen zou bezitten om een marathon als Bordeaux-Parijs aan te kunnen. Laat staan een vlucht van 350 kilometer tot een goed einde te brengen. Niettegenstaande Georges Vanconingsloo het wedstrijdrekord van zijn ploegmaat Jan Janssen met 24 minuten verbeterde was hij nog betrekkelijk fris toen hij in het Prinsenpark van de fiets stapte. Fris waren trouwens al degenen, die Bordeaux-Parijs hebben uitgereden. De weers omstandigheden zitten daar natuurlijk voor veel tussen de felle zon, die elk jaar van de partij is in de Chevreuse-vallei had nu moeten plaats ruimen voor een neerpletsende regen. En vermits het is geweten dat een wielrenner beter is bestand tegen de regen dan tegen een overdreven hitte, is de staat van frisheid der renners een gedeeltelijke verklaring.

SCHIJNAANVAL

Het moet wel zijn dat Maurits Demuer, evenmin als de meeste volgers, groot geloof had in de mogelijkheden van Vanconingsloo. Toen hij zaterdagavond bekendmaakte dat een van de renners moest geslachtofferd worden door nog vóór Châtellerault in de aanval te gaan, werd daarvoor Vanconingsloo aangeduid.
– Ik heb mijn plan, zo sprak de Franse sportbestuurder tot zijn renners. We zullen ons zo licht mogelijk kleden, zodat we het ochtendtoilet zo kort mogelijk kunnen laten. Iemand moet onmiddellijk uit volle hevigheid aanvallen en proberen zo ver mogelijk te geraken. Het zullen aldus onze tegenstanders zijn, die het felst moeten werken in de tegenaanval.
Het koersverloop heeft uitgewezen dat Demuer weer eens juist heeft gezien... Verleden jaar was het J.C. Lefebvre, die de zegetocht van Jan Janssen moest voorbereiden.

Georges Vanconingsloo als winnaar van Bordeaux-Paris 1967.
(Foto: Coups de Pédales Hors Série nr. 15 p. 161)

Profrenner 1967 (3)

Nu was de rol van knecht toebedeeld aan Vanconingsloo om aan Monty toe te laten, de rol van winnaar over te nemen.
Demuer zag juist. Hij vergiste zich maar alleen in de naam van zijn winnaar.
Georges Vanconingsloo, die de weinig benijdenswaardige gunst kreeg zich op te offeren, was zo verbluffend sterk dat hij tot verrassing van iedereen naar het Prinsenpark fietste zonder zelfs Vanspringel terug te zien."

Het Belang van Limburg van 29 mei 1967 p. 9

VANCONINGSLOO: aanval in de nacht

"CHATELLERAULT. – De zeventien deelnemers van de 66ste Bordeaux-Parijs leken bijzonder gehaast. Instede van zich een half uurtje meer rust te gunnen, waren ze reeds om middernacht rond de vertrekkontrole op te merken. Zoals het de traditie is waren allen nog gekleed in warme broeken en wollen mutsen. De vooruitzichten voor wat het weder betreft, waren nochtans gunstig: zachte temperatuur, volkomen wolkenloze hemel en een lichte bries, die de renners niet zou hinderen. Dat was vrij onverwacht want ook in de streek van Bordeaux was het de jongste dagen bar slecht weder geweest.
Honderden supporters, onder wie de aanhangers van de rugbyploegen van Bègles en Montauban, juichten de renners toe wanneer deze stipt [om] één uur de 557 kilometer lange weg werden opgezonden met achter zich de sterke lampen van de volgwagens. Ook in de buitenwijken van Bordeaux bleef de belangstelling zeer groot, waaruit we konden besluiten dat de marathon van de weg steeds een populaire koers is gebleven.

De nacht was kalm voor de renners, die van een zachte temperatuur genoten.
– Het is zelfs warm, verklaarde Jourden, toen men hem vroeg hoe hij het stelde.
Van bij de start werd het uurschema, uitgerekend tegen 35 kilometer bijna stipt gevolgd en de renners losten mekaar regelmatig af aan de leiding. Overal in de dorpen en steden werden de renners luide [sic] aangemoedigd door de toeschouwers, waarvan de meesten in nachtgewaad.
Na vier uur koers, en na 133 km, kwam de klaarte van het daglicht reeds op.
– De nacht is bijzonder snel voorbij gegaan, verheugde zich Poulidor.

VERASSENDE AANVAL VAN VANCONINGSLOO

Na 200 kilometer beleefde Bordeaux-Parijs het klassieke ochtendtoilet. Al de renners zetten de voet aan de grond en trokken hun lange broeken en wollen mutsen uit, zodat ze weer op echte renners gingen gelijken.
Sommigen waren bij dit omkleden sneller gereed dan anderen en het kleine peloton verbrokkelde hierdoor. Het was onze landgenoot Georges Vanconingsloo, die het eerst de wedstrijd hervatte. Hij kende spoedig een mooie voorsprong en werd het dichtst gevolgd door Salmon, terwijl Bocklant, Desmet, Jourden en Riotte een lichte achterstand opliepen op de achtervolgers van Vanconingsloo. Iedereen diende nu met overtuiging te fietsen en voor de eerste maal sinds lange tijd werd de strijd ingezet vooraleer de gangmakers te Châtellerault hun intrede zouden doen.

Profrenner 1967 (3)	
	Te Poitiers (km 224) had Vanconingsloo een voorsprong van 6'35" op het peloton, dat werd aangevoerd door Poulidor. Terwijl er een hergroepering plaats had achter Vanconingsloo, zette de Waal zijn inspanning verder om Châtellerault (km 258) te bereiken met een voorsprong van 10'45". Vanzelfsprekend moest de wedstrijd van aanschijn wijzigen en aan km 265 splitste het peloton zich in twee groepen. Het eerste werd gevormd door Foucher, Jourden, Riotte, Desmet en Salmon, die zelf lichtjes werden voorafgegaan door Lebaube, die de achtervolging op Vanconingsloo had ingezet." Bordeaux-Parijs 1967 was wel vlug gestart...
1ste	Soignies (16/5) en Gullegem (6/6)
2de	Paris-Luxembourg (17/9)
3de	Rund um den Henninger Turm (16/4)
5de	Milano-Sanremo (18/3)

Profrenner 1968 (0)

Profrenner 1969 (3)	
1ste	Rit 2 B Tour de l'Oise (11/5), Merelbeke (17/9) en Nazareth (20/9)
2de	Harelbeke-Antwerpen-Harelbeke (22/3)
4de	Bordeaux-Paris (7/9)
7de	Paris-Tours (28/9)
8ste	Milano-Sanremo (19/3)

Profrenner 1970 (0)

Profrenner 1971 (3)	
1ste	G.P. Cerami (1/4), Herstal (7/8) en Geetbets (23/8)
4de	Ronde van Vlaanderen (4/4)

Profrenner 1972 (1)	
1ste	Flèche Hesbignonne (Cras-Avernas) (22/5)

Profrenner 1973 (1)	
1ste	Circuit du Tournaisis in Templeuve (22/5)

Profrenner 1974 (0)

Totaal aantal overwinningen als profrenner: 34[3]

3 Op basis van de erelijst in de Encyclopédie du Monde du Cyclisme en 'Cadors et lieutenants du vélo' - 6 - Georges VAN CONINGSLOO 'Le finisseur Brabançon', Éditions Coups de Pédales, 2008.

Palmares in de 'grote' wedstrijden

	Tour de France	Giro d'Italia	Vuelta a España
1963	-	-	-
1964	DNF (b.t. rit 7)	-	-
1965	DNF (b.t. rit 11)	-	-
1966	DNF (b.t. rit 17)	-	-
1967	-	-	-
1968	-	-	-
1969	-	-	-
1970	-	-	-[4]
1971	-	-	-
1972	-	-	-
1973	-	-	-
1974	-	-	-

	MSR	RvV	P-R	LBL	RVL
1963	-	-	44ste	10de	-
1964	5de	5de	DNF	2de	DNS of DNF[5]
1965	18de	3de	10de	12de	DNS of DNF
1966	DNS of DNF	20ste	32ste	DNF	-
1967	5de	DNS of DNF	24ste	-	-
1968	25ste	20ste	-	DNS of DNF	DNS of DNF
1969	8ste	DNS of DNF	DNS of DNF	-	DNS of DNF
1970	35ste	DNS of DNF	DNS of DNF	DNS of DNF	-
1971	DNS of DNF	4de	-	-	-
1972	-	-	DNS of DNF	DNS of DNF	-
1973	DNS of DNF	DNS of DNF	-	DNS of DNF	-
1974	-	-	-	-	-

	Gent-Wevelgem	Amstel Gold Race	La Flèche Wallonne
1963	-	-	4de
1964	-	-	29ste
1965	DNF	-	5de
1966	DNS of DNF	-	9de
1967	50ste	17de	39ste
1968	67ste	-	DNS of DNF

4 De ploeg Peugeot-BP, weliswaar aangekondigd in 1970, nam de start niet van de Vuelta a España. De ploeg zou bestaan hebben uit: Gerben Karstens, Georges Vanconingsloo, Valère Vansweefelt, Jos Schoeters, Jean-Pierre Danguillaume, William Bilsland, Robert Bouloux, Charles Rouxel, Jean-Pierre Parenteau en een tiende, niet genoemde, renner.

5 De renner stond op een deelnemerslijst maar er kon niet uitgemaakt worden of hij niet startte of niet finishte.

	Gent-Wevelgem	Amstel Gold Race	La Flèche Wallonne
1969	DNS of DNF	DNS of DNF	33ste
1970	DNS of DNF	DNS of DNF	DNS of DNF
1971	-	16de	-
1972	98ste	-	DNS of DNF
1973	DNS of DNF	-	-
1974	-	-	-

	Wereldkampioenschap	Nationaal kampioenschap
1963	-	67ste
1964	DNF	6de
1965	-	59ste
1966	-	DNF
1967	-	6de
1968	-	DNS of DNF
1969	-	14de
1970	-	DNS
1971	-	DNS of DNF
1972	-	DNS of DNF
1973	-	DNS of DNF
1974	-	DNS of DNF

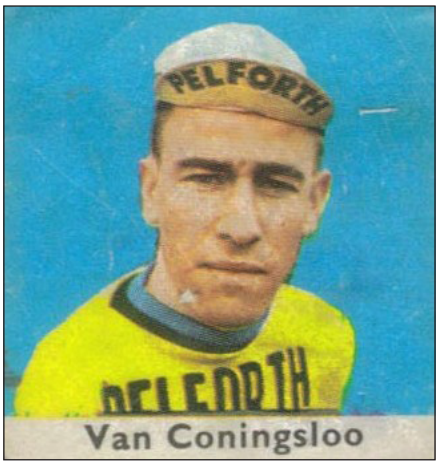

Achteraf bekeken

Laten we het verhaal van Georges Vanconingsloo beginnen met een rechtzetting. Georges leed op zeer jonge leeftijd aan een slopende acute reumatische koorts. Zo erg zelfs dat hij op een bepaald moment niet meer kon lopen. In de volksmond werd dit al vlug vertaald naar polio of kinderverlamming. Dit klopte echter gelukkig niet. Door moed, doorzettingsvermogen en koppigheid begon Georges opnieuw te lopen op de leeftijd van 10.

Georges in 1958 bij zijn eerste club V.C. Chenois. (Fotobron onbekend)

De dokters gaven hem het advies om veel aan sport te doen, kwestie van zijn gestel te versterken. Vanaf toen begon kleine Georges intensief te fietsen, iets waar hij plezier in vond en dat uiteindelijk zal leiden tot een leven als beroepsrenner.

Georges heeft twee zusters en drie broers. Een schoonbroer, amateurwielrenner, nam hem mee naar de wielerwedstrijden en van het een kwam het ander, Georges waagde ook zijn kans. Zijn eerste wedstrijd was in Gembloux in 1957 bij de nieuwelingen.

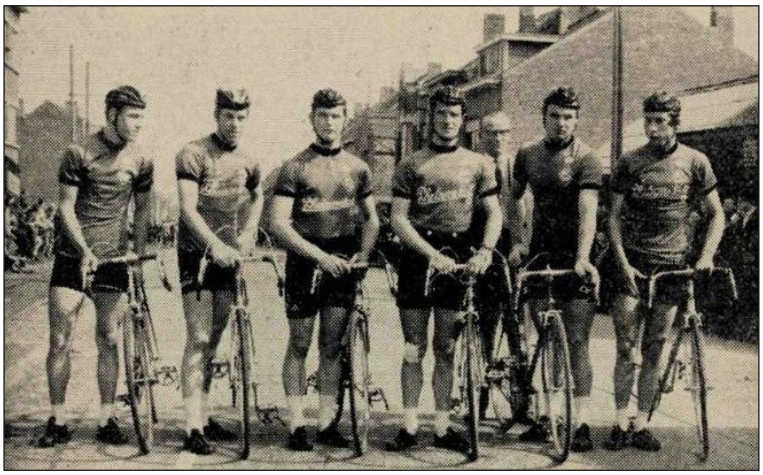

Cureghem Sportif met Herman Cornelis, Roger Deconinck, André Lauwers, Theo Perpet, Robert Seneca en Georges Vanconingsloo. (Foto: Gazet van Antwerpen)

In de periode 1957-1958 bracht Georges 19 bloementuilen mee naar huis waaronder Braine-l'Alleud-Waterloo in 1957 en La Hulpe-Gammerages 1958. Daarnaast was er ook een derde plaats op het Belgisch kampioenschap voor nieuwelingen in 1958[6] na Robert Lelangue en Benoni Beheyt.

Het jaar erop, in 1959, stapte hij over naar de amateurs. Op 31 juli stond hij in de krant genoteerd met 6 overwinningen[7]. Hoeveel het er op het einde van het jaar waren kon niet achterhaald worden. Daarnaast was er ook een derde plaats in Bruxelles-Gembloux na Willy Vanden Berghen en Albert Van der Taelen.

In zijn tweede jaar als amateur was Georges volledig aangepast. Hij wint volgens 'Cadors et lieutenants du vélo' 6- Georges VAN CONINGSLOO 'Le finisseur Brabançon' uitgegeven door Éditions Coups de Pédales in 2008 18 keer[8]. In de zegestand in de Gazet van Antwerpen van 2 november 1960 p.20 waren er 8[9] zeges. In elk geval won hij de 'klassieker' Bruxelles-Gembloux.

6 In 1957 was hij anoniem 33ste geworden.

7 Volgende zeges konden gedocumenteerd worden (datum is deze van verschijnen in de krant): Ukkel (6 april), Vezin (4 mei), 1ste rit in de Driedaagse van de Brabantse Ardennen in Genval (19 juni) en Baasrode (21 september)

8 'Cadors et lieutenants du vélo' - 6 - Georges VAN CONINGSLOO 'Le finisseur Brabançon', Éditions Coups de Pédales, 2008. Saison 1960-1961: 44 victoires (blz. niet genummerd) en 26 overwinningen 1961 (blz. niet genummerd). Mogelijk is dit een rekenfout.

9 Werden teruggevonden: Namur-Grand Leez (11 april), Blaton (9 mei), Bruxelles-Gembloux (27 mei), Gouy-lez-Pieton (21 juni), G.P. E. Masson in Bierset (22 juli), Gedinne (14 september) en Denderleeuw (26 september).

Georges Vanconingsloo wint Kuurne-Brussel-Kuurne voor liefhebbers.
(Fotobron onbekend)

1961 werd nog succesvoller. Georges won opnieuw Namur-Grand Leez en Bruxelles-Gembloux evenals Namur-Vonèche, Namur-Mariembourg, het eindklassement van de Printanières Namuroises en het Championnat de Namur in Jemappe. Daarnaast waren er nog overwinningen in Sint-Kathelijne-Lombeek, Ninove, Loupoigne, Chièvres, Walhain-Saint-Paul, Chaumont-Gistoux, Fleurus, Mohiville, Tertre, Saint-Germain, Beerzel, Basse-Wavre, Ougrée, Jemeppe, Jauche, Arquennes, Montenaken, Bellingen, Ekeren en Bever-Edingen. Kortom 26 overwinningen en tijd om over te stappen naar de onafhankelijken waar hij in de loop van het jaar 1962 bij Peugeot-BP terecht kwam.

Hij behaalde dat jaar vier overwinningen, alle in Vlaanderen. Het begon goed in Kuurne-Brussel-Kuurne op 12 maart waar hij René Thijsen en Stan Schreel klopte. Daarna stokte het even en het duurde tot 26 juni voor hij in Zomergem in het Kampioenschap van Oost-Vlaanderen weer won. Een kleine maand later was er een nieuwe overwinning in Sint-Martens-Lierde en twee weken erna in Strombeek. Vier overwinningen, daarmee stond hij niet in de top tien qua zeges bij de onafhankelijken. Roland Aper (15), Hugo Scrayen (12) en Willy Bocklant (9) waren de beste onafhankelijken op het gebied van zeges. Ook qua resultaten bij de profs was het geen succes, een tweede plaats op 26 juli in Gembloux na Rik Luyten was zijn beste plaats.

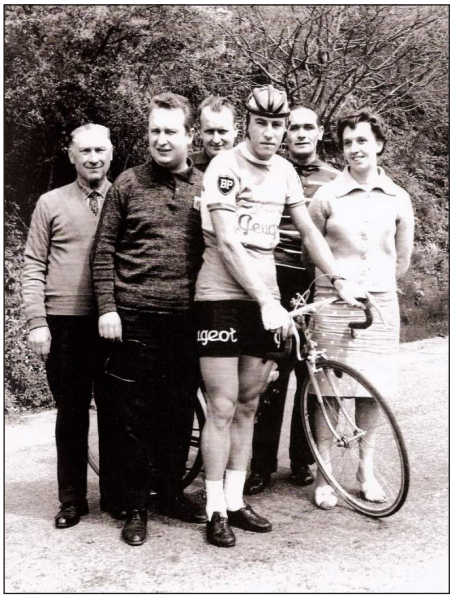

Georges in 1962 reeds gesponsord door Peugeot.
(Fotobron onbekend)

Het jaar 1963 start hij nog als onafhankelijke, maar op 28 maart kan hij dankzij de steun van Jean Van Buggenhout en Léon Van der Hulst, verdeler van Peugeot in België, een tijdelijk contract[10] lospeuteren bij Bertin-Porter 39.

Georges laat zich niet imponeren door de gevestigde waarden en gaat voluit mee de strijd aan. In de Ronde van Vlaanderen voor individuelen werd hij 8ste, in Paris-Roubaix 44ste, in Paris-Bruxelles was er een opgave en in de GP Stan Ockers werd hij 11de ex aequo. Dan kwam het Ardens Weekend waar hij in Liège-Bastogne-Liège 10de werd en in de Flèche Wallonne 4de. In het klassement van het Ardens Weekend werd hij mooi 5de. Voorwaar een binnenkomst bij de profs om trots op te zijn.

Op 9 mei kwam dan de eerste overwinning bij de beroepsrenners. Hij won in Meerhout voor Jos Lemmens en Raymond Vrancken. Drie dagen later was het opnieuw prijs, deze keer in Zonnegem voor Guillaume Demaer en Richard Everaerts.

10 Wat hiermee bedoeld wordt is niet helemaal duidelijk.

De resultaten vielen op en Solo-Terrot-Van Steenbergen kwam met een mooier contract aanzetten. Georges hapte toe en werd zo ploegmaat van o.a. Tuur Decabooter, Ritten De Wolf, Marcel Janssens, Robert Lelangue, Louis Proost, Hugo Scayen, Michel Van Aerde, Bernard Van de Kerckhove, Jos Wouters en natuurlijk Rik Van Steenbergen.

Vanconingsloo verdween dan een tijdje uit de belangstelling. Dat duurde tot begin september toen hij Bruxelles-Verviers won voor Jean-Baptiste Claes en Vic Van Schil.

Een week later nam hij deel aan de Poly Lyonnaise op aansturing van Terrot[11]. Georges won er solo voor Manuel Manzano.

Er volgden nog twee overwinningen, in Baasrode en een criterium in Oostrozebeke en zodoende kon Georges het seizoen afsluiten met zes zeges.

Verschillende ploegen polsten Georges om bij hen te komen rijden, maar hij beslist vrij vlug om te tekenen bij Peugeot.

Georges in volle actie. (Fotobron onbekend)

Georges rijdt een prima Paris-Nice waar hij pech kent door een valpartij in de 4de rit toen hij virtueel als leider reed. Het resulteerde in een opgave in de 8ste rit. Vanconingsloo veroverde een 5de plaats in Milano-Sanremo, gewonnen door ploegmaat Simpson, en behaalde hetzelfde resultaat in de Ronde van Vlaanderen. Eerder had hij in de Boucles Roquevaroises (21/2) zijn snelle benen getoond door er André Darrigade te kloppen. De kers op de taart komt er met Paris-Bruxelles (20/4) waar hij in de sprint Rik Van Looy en Wereldkampioen Benoni Beheyt klopt. Op 3 mei, twee dagen nadat hij al 5de geworden was in de Rund um den Henninger Turm, wordt hij nipt geklopt door Willy Bocklant in Liège-Bastogne-Liège. De dag erop, in de Flèche Wallonne, eindigt hij 29ste op 11'50" van Gilbert Desmet. Hij werd daardoor tweede in het Ardens Weekend.

Georges na zijn zege in Ronse in 1964. (Foto: Gazet van Antwerpen)

Deze mooie resultaten zorgden ervoor dat 'Geo' geselecteerd werd voor de Tour de France, samen met de andere Belgen Bracke en Daems, de Brit Simpson en de Fransen Duez, Hamon, Le Mellec, Le Menn, Mastrotto, Nédélec en Seyve. Dat hij in het Critérium du Dauphiné Libéré tijdens de bergetappe naar Briançon opgeeft, wekt geen ongerustheid op. In de Tour de France komt hij helaas reeds in de eerste rit ten val en blesseert zich aan de arm. Georges sukkelt verder maar in de 7de rit kwam hij buiten tijd aan.

In het Belgisch kampioenschap wordt 'Van Co' slechts 6de in de sprint gewonnen door Ward Sels voor Bocklant, Melckenbeeck, Beheyt en Van den Bossche.

Georges wordt wel geselecteerd voor het wereldkampioenschap in Sallanches waar hij echter al snel opgaf. Het enige leuke aan het wereldkampioenschap was dat Georges er zijn toekomstige echtgenote Nicole ontmoette.

11 Terrot was ondertussen een filiaal geworden van Peugeot. Peugeot zelf had zijn thuishaven in Lyon.

De Peugeot-ploeg voor de Tour de France 1964. V.l.n.r.: Ferdinand Bracke, Henri Duez, François Hamon, Pierre Le Mellec, Camile Le Menn, Raymond Mastrotto, Emile Daems, Michel Nédélec, Guy Seyve, Tom Simpson en Georges Vanconingsloo.
(Foto Miroir du Cyclisme)

Georges sloot het seizoen af als 8ste in de Super Prestige Pernod zonder nog te schitteren in de najaarsklassiekers.

Ook in 1965 bleef Georges bij Peugeot-BP-Michelin. Maar qua resultaten was het net iets minder. In de monumenten waren zijn beste resultaten een derde plaats in de Ronde van Vlaanderen op 33" van het duo De Roo-Sels en een 10de plaats in Paris-Roubaix. In Liège-Bastogne-Liège had er misschien meer ingezeten, maar de valpartij op de piste van Rocourt gooide roet in het eten en Georges werd pas 12de. In de klassiekers was er verder enkel een 5de plaats in de Flèche Wallonne en, iets minder hoog geklasseerd, een 3de plaats in de Rund um den Henninger Turm. Geen zege dit jaar, maar wel wat men dan noemt behoorlijke resultaten.

Hij reed deze keer wel Paris-Nice uit (één ritzege) alsook de Dauphiné Libéré (één ritzege). Daarnaast was er nog één ritzege in de Tour de Belgique, winst in de Ronde van Limburg, de GP Fourmies en de Omloop van het Leiedal in Bavikhove en één kermiskoers en twee criteriums. Hij werd opnieuw geselecteerd voor de Tour de France samen met Bracke, Simpson en de Fransen Delisle, Duez, Letort, Nédélec, Pingeon, Zimmermann en de Spanjaard Soler. Het resulteerde weer in een opgave, deze keer kwam hij te laat binnen in de 11de rit.

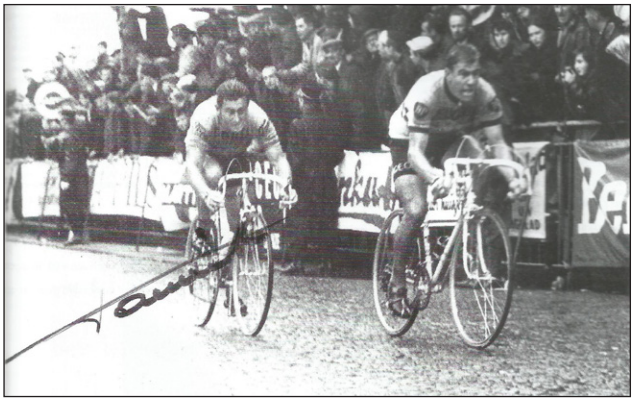

Georges sprint in 1965 naar de derde plaats in de Ronde van Vlaanderen voor Willy Vannitsen.
(Foto: Coups de Pédales Hors Série nr. 16 p. 131)

Winst in de Ronde van Limburg van 1965 voor Rein de Jong.
(Foto: Coups de Pédales nr. 139 p. 4)

Het Belgisch kampioenschap leverde slechts een 59ste plaats op. Een selectie voor het wereldkampioenschap zat er niet in en het einde van het seizoen werd enkel nog opgefleurd door de zege in de GP Fourmies.

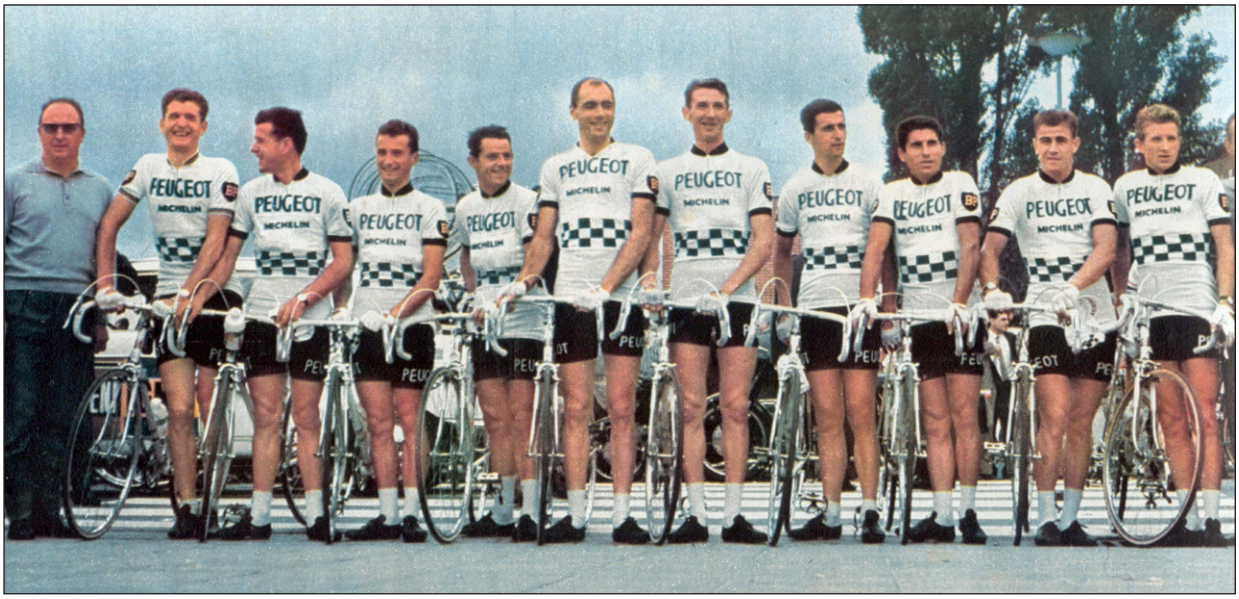

De Peugeot-ploeg voor de Tour de France 1965. V.l.n.r.: Ferdinand Bracke, Raymond Delisle, Henri Duez, Désiré Letort, Michel Nédélec, Roger Pingeon, Tom Simpson, Angelino Soler, Georges Vanconingsloo en André Zimmermann. (Foto Miroir du Cyclisme)

Ook in 1966 bleef hij de zwart-witten trouw. Maar het opnieuw of verder doorstoten naar de top van het (Belgische) wielrennen zat er dat jaar niet in. Slechts drie criteriums en Hoeilaart-Diest-Hoeilaart konden bijgeschreven worden op zijn palmares. Hij veroverde wel opnieuw een selectie voor de Tour de France, samen met Bracke, Simpson en de Fransen Delisle, Duez, Letort, Pingeon, Raymond, Zimmermann en de West-Duitser Kunde, maar kwam buiten tijd binnen in de 17de rit. In tegenstelling tot de vorige twee jaren behaalde hij wel enkele toptienplaatsen in de etappes (7de in rit 1, 10de in rit 3b, 9de in rit 5, en 5de in rit 13). Verder geen resultaten in het Belgisch kampioenschap of najaarsklassiekers en logischerwijs ook geen selectie voor het wereldkampioenschap.

Misschien doet andere spijs eten en dus verhuisde ‘Van Co’, weliswaar tegen betere financiële voorwaarden, van Peugeot naar Pelforth. Slechts drie overwinningen dit jaar, maar er zat wel een ‘klepper’ tussen nl. Bordeaux-Paris.

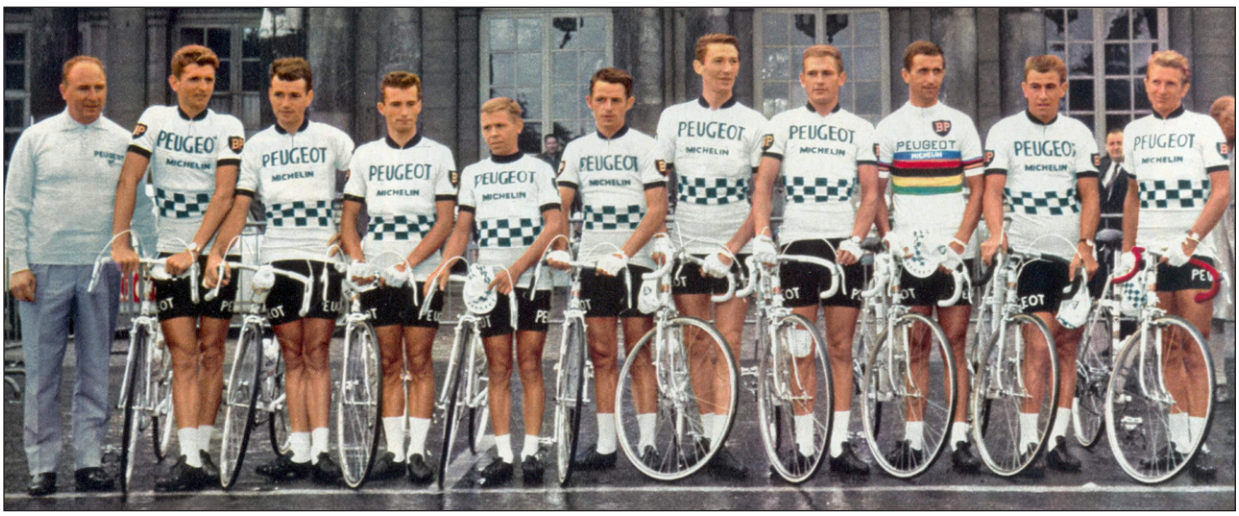

De Peugeot-ploeg voor de Tour de France 1966. V.l.n.r.: Ferdinand Bracke, Raymond Delisle, Henri Duez, Karl-Heinz Kunde, Désiré Letort, Roger Pingeon, Christian Raymond, Tom Simpson, Georges Vanconingsloo en André Zimmermann. (Foto Miroir du Cyclisme)

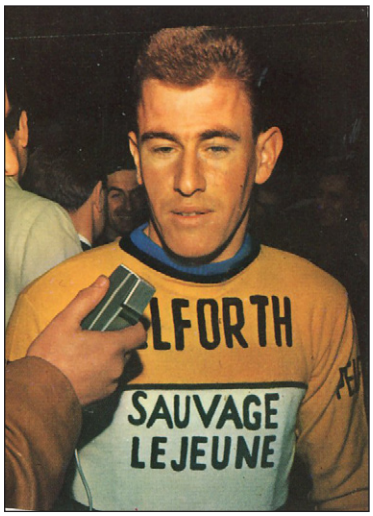

Bij Pelforth in 1967.

Georges Vanconingsloo wint Gullegem Koerse in 1967. (Foto: Collectie KOERS. Museum van de Wielersport in Roeselare)

Georges was samen met ploeggenoten Willy Monty en Jean-Claude Lefebvre geselecteerd voor de marathon. De Fransman was aangeduid als kopman. Maar tijdens de tussenstop te Vivonnes (205 km) waarbij de renners van kledij wisselen na de nacht speelde Georges het slim. Daar waar de meeste renners deze kledingwissel op het gemak doorvoerden, voerde Vanconingsloo de striptease in sneltempo uit. Met nog meer dan 50 km te gaan tot de plaats waar de derny's hun intrede deden en 352 km tot de finish, ging hij er alleen vandoor, iets dat tijdens de chaos van het wisselen niet direct opgemerkt werd. Op een bepaald moment bedraagt zijn voorsprong 14 minuten. Herman Vanspringel gaat in de achtervolging en nadert vrij snel op een verzwakkende Vanconingsloo. Maar Georges houdt stand en wint met 1'07" voorsprong op Herman Vanspringel en 3'14" op Noël Foré.

'Geo' mag direct bijtekenen bij Pelforth. Maar Léon Vanderhulst, grote man van Peugeot in België, oordeelt daar echter anders over en koopt het contract van Pelforth af zodat Vanconingsloo in 1968 kan terugkeren naar de stal van Peugeot.

Georges werd niet geselecteerd voor de Tour de France met nationale ploegen. In het Belgisch kampioenschap was er nog een 6de plaats maar dat leidde niet tot een selectie voor het wereldkampioenschap.

Ondanks de terugkeer naar de bekende omgeving, werd 1968 een rampjaar voor Vanconingsloo. Zijn 'beste' resultaat is een tweede plaats in het criterium van La Bastide d'Armagnac en eenzelfde resultaat in de eerste rit van de Tour de l'Oise. Kleine smet op het blazoen van Georges Vanconingsloo: vanaf de maand mei mag hij niet meer koersen in België omwille van een positief dopingresultaat[12].

Georges probeerde de draad van succes weer op te rapen in 1969. Hij won weliswaar drie wedstrijden (twee kermiskoersen in Merelbeke en Nazareth en rit 2b van de Tour de l'Oise), maar het niveau van de jaren 1963-1964 kon hij niet meer bereiken. Tweede in Harelbeke-Antwerpen-Harelbeke, 4de in Bordeaux-Paris, 7de in Paris-Tours, 8ste in Milano-Sanremo en 10de in de Flèche Brabançonne zijn zowat de meest in het oog springende resultaten.

1970 wordt het laatste jaar bij Peugeot-BP-Michelin, al met een naar beneden aangepast contract. Daar waar 1969 nog enige hoop op wederopstanding gaf, bracht 1970 Georges

12 Op 30 januari 1968 was er reeds een uitspraak van het Hof van Beroep te Gent waarbij Georges Vanconingsloo, Julien Martens, Willy Van Neste, Jan Boonen, Willy Monty en de Nederlander Cees van Espen, veroordeeld door de correctionele rechtbank van Kortrijk in eerste aanleg tot een boete van 2000 BEF en een verbod om tot 1 maart 1968 aan wielerwedstrijden deel te nemen, de volgende straffen kregen: Georges Vanconingsloo, Julien Martens, Willy Van Neste en Willy Monty 2000 BEF en twee jaar verbod op deelname aan wedstrijden in België. Cees van Espen: 4000 BEF en twee jaar verbod op deelname aan wedstrijden in België. Jan Boonen: 4000 BEF en drie jaar verbod op deelname aan wedstrijden in België. Waarom de straf uiteindelijk pas eind april-begin mei intrad is niet duidelijk. Georges Vanconingsloo reed zeker nog de Ronde van Vlaanderen waar hij 20ste eindigde.

Sprinten voor een plaats diep in de uitslag voor Marc Sohet en Pieter Nassen. (Foto: Coups de Pédales nr. 166 p. 67)

opnieuw met beide voeten op de grond. Geen enkele overwinning en dat drukte 'Geo' met de neus op de feiten. Enkel een aantal tweede plaatsen in de Ronde van Limburg, de Omloop van Zuid-West-Vlaanderen en de G.P. du Printemps in Hannut. Vanconingsloo overweegt dan ook de fiets aan de haak te hangen. De goesting was weg, de familie breidde uit en er moest brood op de plank komen.

Georges in actie in Hulste in 1970. (Foto Peter Remmerie)

En dan kwamen Eddy Merckx en Molteni met een voorstel. Georges kon 15 000 BEF per maand verdienen, mocht alle ambities opbergen maar zou ook kunnen delen in de prijzenpot.

Het is dan ook in Molteni-shirt dat Vanconingsloo zijn laatste belangrijke overwinning zal behalen. Hij wint de G.P. Cerami waar hij overtuigend Tony Houbrechts in de sprint verslaat alsook Marian Polansky, Tony Gakens en Ernie De Blaere.

Georges is in vorm en drie dagen later behaalt hij opnieuw een mooi resultaat in de Ronde van Vlaanderen. Evert Dolman wint weliswaar maar in de spurt om de tweede plaats eindigt 'Van Co' derde na Frans Kerremans en Cyrille Guimard.

Maar dan volgt de tegenslag. In de Tour de Belgique valt Vanconingsloo en breekt daarbij zijn pols op drie plaatsen. Het verdict is hard, gedurende drie maanden geen wedstrijden. Georges verdwijnt dan ook uit de kernploeg rond Merckx. Eindbalans van het jaar: naast de G.P. Cerami nog twee zeges in Herstal en Geetbets.

In 1972 rijdt Vanconingsloo nog altijd bij Merckx. Maar hij zit niet meer bij de kern. Enkel in Gent-Wevelgem zien we hem een uitslag, 98ste, rijden. Georges beseft hoe laat het is. Hij

wint weliswaar nog de Flèche Hesbignonne, maar dat is slechts een troostprijs. Hij tekent dan ook aan het einde van het seizoen bij Watney en Frans Verbeeck en Walter Planckaert. De 'moral' is er echter niet meer. Goed, er is een 6de plaats in de Ronde van Limburg maar voor de rest 121ste in Milano-Sanremo, opgaven in Gent-Wevelgem en de Ronde van Vlaanderen.

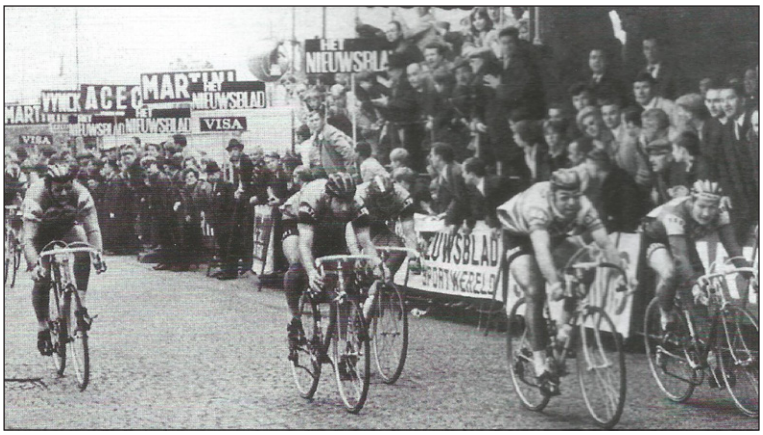

Nog één mooi resultaat in een Monument. Vierde in de Ronde van Vlaanderen 1971. (Foto: Coups de Pédales Hors Série nr. 16 p. 145)

Op 22 mei behaalt Vanconingsloo zijn laatste overwinning, de G.P. Tournaisis waar hij zegeviert met 5" voorsprong op Paul Aerts (Watney-Maes) en 8" op Eddy Verstraeten (Watney-Maes), Ludo Van Stayen (Watney-Maes), Bernard Masson en José Vanackere. We moeten er geen tekeningetje bij maken.

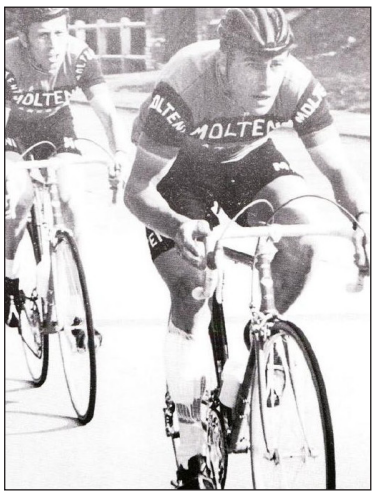

Samen met Jos Huysmans in dienst van Eddy Merckx. (Foto: Coups de Pédales nr. 50 p. 5)

Het boterde niet tussen Frans Verbeeck en Georges en in plaats van in nog relatieve schoonheid te eindigen, laat hij zich verleiden om er nog een jaar bij te doen. Hij kiest voor de ploeg Robot-Office du Meuble Hanut wat een regelrechte ramp wordt[13]. De mooie woorden van Lomme Driessens en Ton Vissers werden snel weerlegd door de realiteit. Vanconingsloo werd de laatste drie maanden niet meer betaald en hield het dan ook voor bekeken. Zijn beste resultaten dat jaar waren twee derde plaatsen, in Mechelen en in Aachen-Köln.

Georges kon zich nu ten volle concentreren op zijn fietswinkel en later op de wielercarrières van zijn beide zonen.

Nog één keer schitteren in de Tour d'Indre-et-Loire als leider. (Foto: Coups de Pédales nr. 205 p. 109)

Vanconingsloo was een renner van zijn tijd, renners die opvallend een entree maakten bij de profs om dan bijna even snel weer van het hoogste podium te verdwijnen. We kunnen enkel raden naar de reden voor deze snel opvlammende en uitdovende carrières. Slechte medische begeleiding? Eigen experimenten? Te veel wedstrijden gereden met te zware versnellingen? Wie zal het zeggen?

Georges overleed veel te vroeg, op 61-jarige leeftijd. Hij maakte nog de profcarrière mee van zoon Olivier[14]. Zijn andere zoon, Philippe, overleed op 14 juni 1992 op 24-jarige leeftijd tijdens een liefhebberswedstrijd in Rijmenam ten gevolge van een hartstilstand[15].

13 De geschiedenis van deze ploeg wordt in het lang en het breed beschreven in het boek 'Achteraan het peloton moet er ook reclame zijn' van Jan De Smet, uitgegeven in eigen beheer en verkrijgbaar bij de auteur.

14 Olivier Vanconingsloo (° 19/10/1970 Ottignies), beroepsrenner bij Saxon-Selle Italia (1994 stagiair), Cédico-Ville de Charleroi (1995) en Collstrop-Lystex-Moquette City-Eddy Merckx (1996). Behaalde geen overwinningen.

15 Er is een wedstrijd Memorial Philippe Van Coningsloo. Die wordt echter niet meer georganiseerd sedert 2024.

Georges was ook actief op de piste zoals hier in de Zesdaagse van Brussel in 1964 met ploegmakker Valère Frennet.
(Foto: Coups de Pédales nr. 129 p. 82)

Georges Vanconingsloo
(Foto: Hector Mahau via Guy Crasset)

1962

1963

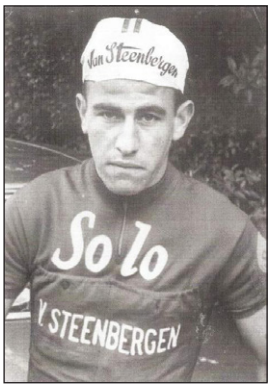

1964

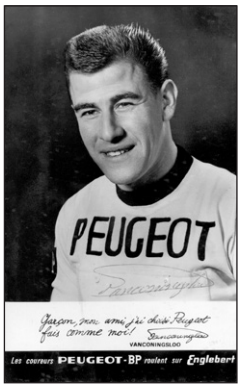

1965

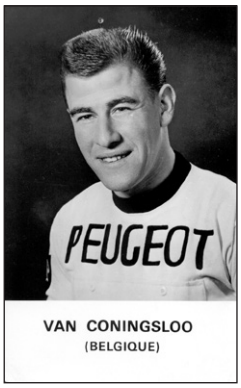

1966

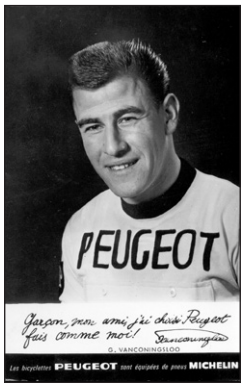

1967

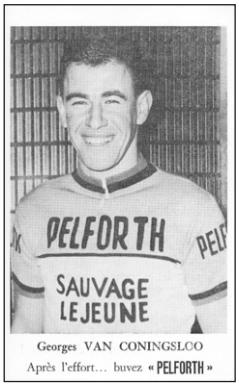

1968

1969

1970

1971

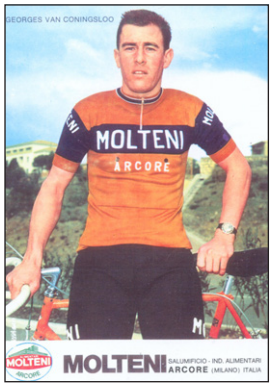

1972

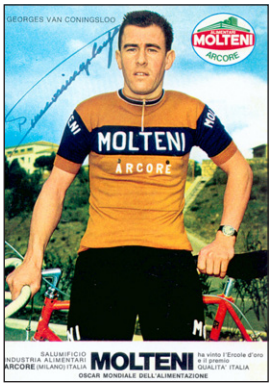

1973

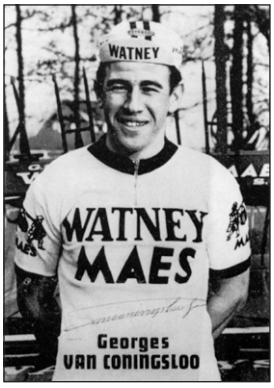

1974

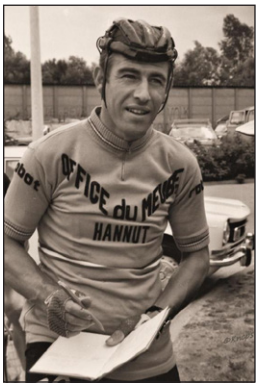

Ken Joy en de Grand Prix des Nations

door Hans Vandeput

We zijn in 1953: het continentale profwielrennen wordt gedomineerd door renners zoals Fausto Coppi, Hugo Koblet, Ferdi Kübler, Louison Bobet, Rik Van Steenbergen enz. waarbij zich onverwacht een jonge kerel met de leeftijd van 19 jaar zou gaan toevoegen: Jacques Anquetil. Deze Anquetil zou dat jaar met onvoorzien overwicht de Grand Prix des Nations, verreden op 27 september 1953, op zijn palmares schrijven. Een wedstrijd waaraan ook twee renners deelnamen die men totaal niet had verwacht: de Britten Bob Maitland en Ken Joy[1].

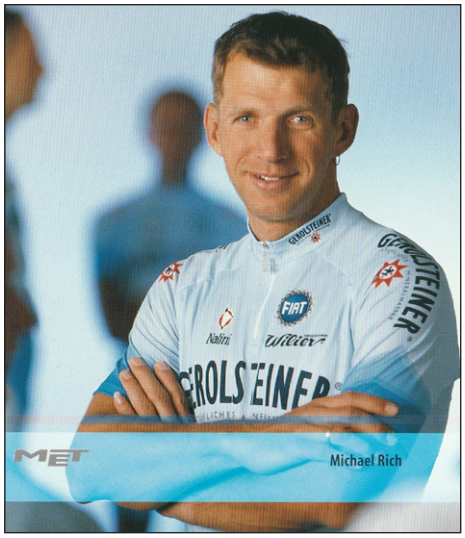

De 1ste (Archambaud) en laatste winnaar (Rich) van de GP des Nations. (Foto collectie Hans Vandeput)

Er dient onderlijnd te worden dat reeds decennia lang tijdritten zeer populair waren in Groot-Brittannië en eigenlijk de enige vorm van wielercompetities op de weg vertegenwoordigden. Sinds 1891 werden proeven over 50 miles (80,46 km) en 100 miles (160,93 km) georganiseerd evenals wedstrijden over 12 en 24 uur. Aangezien de N.C.U.[2] sinds 1896 wegwedstrijden verbood, werden gedurende enkele jaren gerenommeerde proeven zoals de North Road 24 u georganiseerd op een wielerbaan! Op het einde van de 19de eeuw had Francis Bidlake, een oud-renner en toen tijdopnemer het idee opgevat om tijdritten op de openbare weg te organiseren. Deze zouden plaatsvinden tijdens de vroege ochtenduren van de dag en de deelnemers werden verplicht een volledige zwarte outfit te dragen. Rond 1903, toen in Frankrijk de Tour de France boven de doopvont werd gehouden, vonden in Groot-Brittannië alzo in het geheim tijdritten plaats op de weg waarvan de uitslagen een tijd later gepubliceerd werden in het wielerweekblad Cycling. In 1936 lanceerde oud-renner Bill Mills een nieuw wekelijks wielertijdschrift onder de naam The Bicycle dat de organisatie op zich nam van wegwedstrijden op gesloten omlopen, meestal op circuits waarop ook auto- en motorraces plaatsvonden zoals Brooklands, Silverstone en Brands Hatch. Om tot een competitie te komen in de vorm van wedstrijden op de openbare wegen, naar analogie met het continentale wielrennen, richtte renner Percy Stallard uit Wolverhampton in 1942 de B.L.R.C.[3] op.

1 De GP des Nations, ook wel eens het 'officieuze WK tijdrijden' genoemd vond plaats tussen 1932 en 2004 met uitzondering van 1939 en 1940 (wegens oorlogsomstandigheden) en 1995. In 1941 en 1942 vonden er telkens twee edities plaats omwille van de demarcatielijn in Frankrijk: een in de bezette zone (zone occupée) en een in de niet-bezette zone (zone libre).

2 N.C.U.: National Cyclists' Union

3 B.L.R.C.: British League of Racing Cyclists

Deze dissidente wielerbond, niet erkend door de UCI in die periode, slaagde er als eerste in sinds het verbod opgelegd in 1896, om dergelijke competities te organiseren onder voorwaarde van het strikte naleven van de gangbare wegcode en verkeersregels zoals links rijden, stoppen aan rode verkeerslichten, de ganse rijweg niet innemen en geen 'waaiers' vormen! Gelukkig mochten wij, beste lezer, 'WAAIERS' als tijdschrift wel vormen! Met het inrichten van Llangollen-Wolverhampton op 7 juni 1942, terwijl Groot-Brittannië in volle oorlogstijd een van zijn donkerste jaren beleefde, vond de eerste van-stad-tot-stad-wedstrijd plaats op Britse bodem. De Britten noemden het "massed start races", waarbij in een gesloten peloton vertrokken werd in tegenstelling tot de tijdritten die verreden werden volgens de individuele formule. Organisator Percy Stallard had met zijn B.L.R.C. de ban gebroken, kende veel tegenwerking, maar een nieuwe start was gegeven en stapsgewijs begon het de goede richting uit te gaan om hun 'massed start races' op openbare wegen te organiseren.

Vanaf begin jaren '50 vorige eeuw begonnen Britse renners dan ook meer en meer de oversteek naar het Europese vasteland te maken om er zich meer vertrouwd te maken met de competities in wegwedstrijden. Het tijdritgebeuren bleef echter overheersen in Groot-Brittannië en bleek eveneens de uitverkoren discipline: ongeveer 15 000 deelnemers namen het elke zondagmorgen individueel tegen elkaar op, ook in clubverband. Te midden deze onstuimigheid rees al eens de vraag te weten hoever de prestaties van een Britse renner zouden reiken tijdens een grote internationale confrontatie van tijdrijders. De figuur van Ken Joy kwam in het vizier. Tussen 1949 en 1952 was Joy ongetwijfeld de beste Brit als het op tijdrijden aankwam.

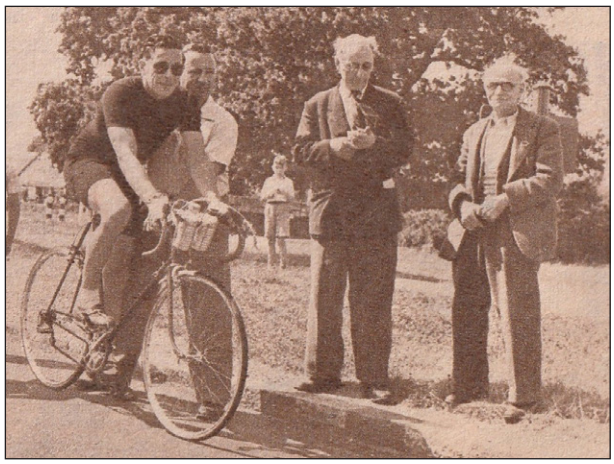

Joy bij de start van zijn recordpoging over de 100 miles.
(Foto Miroir Sprint)

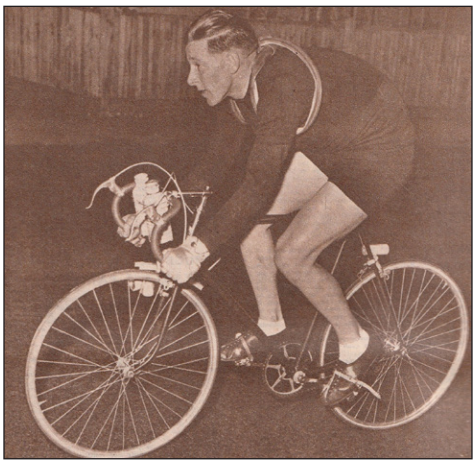

Joy tijdens een recordrit bij nacht.
(Foto Miroir Sprint)

In 1953 kwam hij met een vergunning als prof uit voor de ploeg Hercules, een rijwielhuis uit Birmingham en concurrent van Raleigh en BSA.

Alle drie deze firma's hadden renners in dienst die de competitie aangingen in prestigieuze tijdritproeven zoals Edinburgh-London, London-Brighton-London of de fameuze Land's End to John O'Groats (zie WAAIERS 3-1).

Na 7 records gebroken te hebben in zijn 1ste jaar als 'renner van hoog niveau', werd Joy door zijn entourage aangespoord om deel te nemen aan de Grand Prix des Nations op 27 september 1953. Hij kon een mooi palmares als tijdrijder voorleggen en zijn favoriete afstand was de 100 miles (160,93 km) of 20 km meer dan de GP des Nations. Zijn recordtijd op die 100 miles, waarin hij eveneens Brits recordhouder was, lag op 3u 45' 12". Het kwam overeen met een uitzonderlijk gemiddelde van 42,800 km per uur.

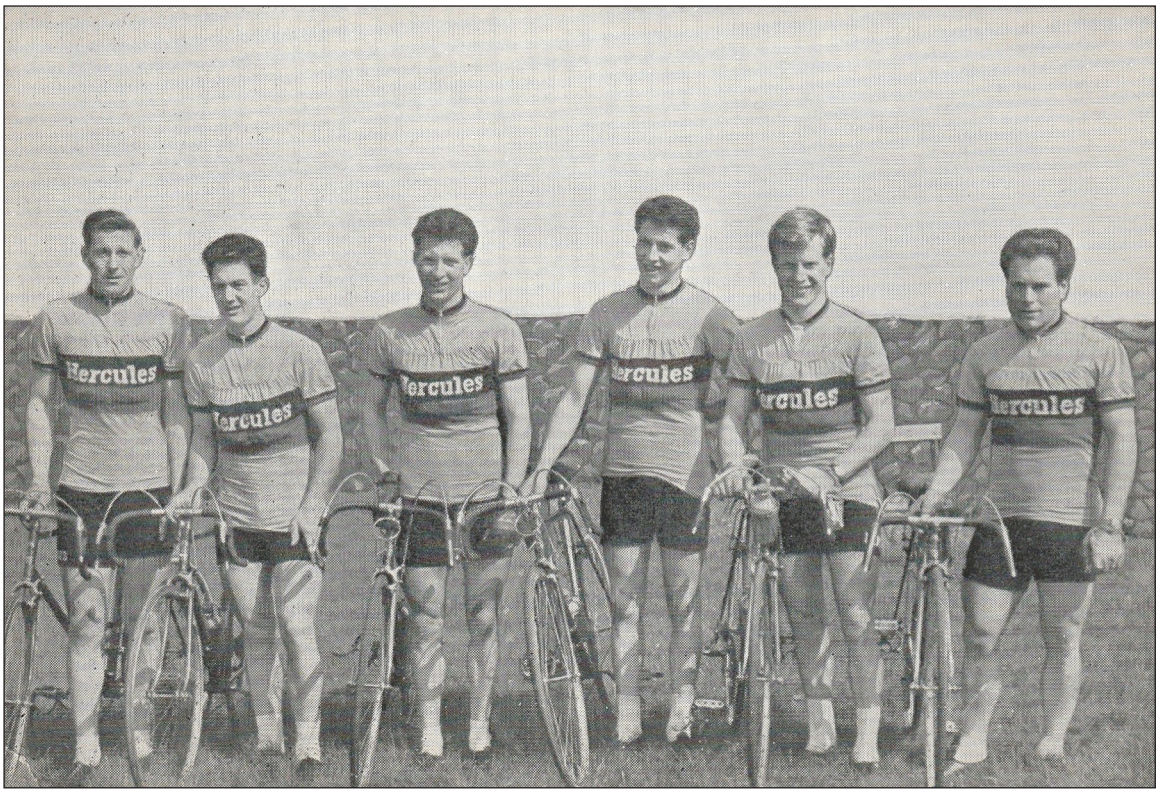

Van links naar rechts: Ken Joy - Dennis Talbot - Derek Buttle - Fred Krebs - Clive Parker - Dave Bedwell. (Foto collectie Hans Vandeput)

Pubfolder van de BSA-ploeg 1953. Onderaan v.l.n.r.: Arthur Ilsley - Gordon Thomas - Bob Maitland - Alf Newman - Stan Jones. (Foto eigen collectie)

Men moet hier wel bij zeggen dat het record bereikt werd in bijzondere omstandigheden. In tegenstelling tot wat in Groot-Brittannië algemeen van toepassing was, nl. dat er voor grote tijdritten gekozen werd voor heen- en terugtrajecten, waardoor er in geval van wind en tegenwind een gelijke factor zou meespelen, koos Joy ervoor om de 100 miles af te leggen in een enkele richting en op een dag met uitstekende weersomstandigheden.

Joy hield het bij een lange rechtlijnige sectie op de nationale A11, London-Norwich, in een van de meest vlakke gebieden in Groot-Brittannië: East-Anglia. Hij werd ook bevoordeeld door een tamelijk strakke zuidwestenwind. Het is ook niet verwonderlijk dat de Franse pers niet op de hoogte bleek te zijn van de parameters der omstandigheden van dit record. In een aantal artikels in Franse kranten over de voorbeschouwing van de GP des Nations schreef men o.a.: “Ken Joy, de te kloppen man zondag aanstaande. Over een afstand van 160 km reed hij 3 km/u sneller dan de recordman van de GP des Nations, Hugo Koblet”. Ook door zijn fans werd de ‘onkreukbare’ Joy, nooit geklopt in een tijdrit op Britse bodem, aanzien als de grote favoriet voor deze GP des Nations. Een andere Brit, Bob Maitland van het BSA-wielerteam, was eveneens ingeschreven. Maitland, naast wielrenner ook aan de slag als technisch tekenaar bij BSA, kon evenals Joy enkele adelbrieven als tijdrijder voorleggen in Groot-Brittannië. Joy en Maitland leverden in die dagen dikwijls een prestigeduel om lange afstandsrecords te breken in Groot-Brittannië. De ene dag Joy, enkele dagen later Maitland die Joy’s record brak en dan opnieuw Joy die een aanval deed op Maitlands record. Vier dagen voor de start van de GP des Nations reisden Maitland en Joy af naar Frankrijk, vergezeld van een leger begeleiders: de bazen van fietsconstructeurs Hercules en BSA, verzorgers, journalisten, fotografen, raadgevers enz.

Een van hen kwam ‘s anderendaags na een korte wandeling met bijzonder nieuws. Tijdens het avondeten in het hotel, waarbij het ganse gezelschap aanwezig was, vertelde hij het volgende: “We hebben onderweg Francis Pélissier ontmoet, ploegleider van de formatie La Perle. Hij begeleidt een magere jongen met een nogal bleek aangezicht. We zagen hem op training. Beeld je in dat hij met de punt van de voeten naar beneden op de pedalen trapte. Ken Joy zal hem overklassen”. “Wat is zijn naam?”, vroeg iemand. “Wacht even”, antwoordde de man en doorbladerde een krant. “Hij heeft een bizarre naam: Anquetil Jacques”.

Rond de tafel bevonden zich eveneens enkele oud specialisten-tijdrijders. Allen waren ze het unaniem eens: trappen op de pedalen met de punt van de voeten naar beneden was een elementaire vergissing. Gedurende 60 jaar spraken de handboeken van het tijdrijden over ‘ankling’. Sinds de opkomst van luchtbanden, maar met slechte wegen als decor, gold de algemene regel: alvorens een van de trapstangen op het punt staat een omwenteling te volbrengen moet men de enkel op een zo krachtig mogelijke manier naar beneden brengen om het pedaal door het dode punt te duwen. Deze formule was ideaal in die jaren, maar nu verouderd. De opkomst van asfalt-en betonwegen en het verdwijnen van gapende openingen in de wegen maakte een nieuwe houding op de fiets mogelijk door een meer vooruitgeschoven positie op het zadel in te nemen.

Jacques Anquetil
(Foto eigen collectie)

René Berton
(Foto eigen collectie)

Maurice Blomme
(Foto eigen collectie)

Jean Bobet
(Foto eigen collectie)

Jean Brun
(Foto eigen collectie)

Tino Coletto
(Foto eigen collectie)

Roger Creton
(Foto eigen collectie)

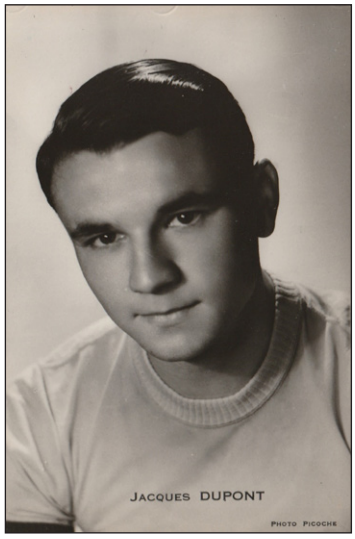

Jacques Dupont
(Foto eigen collectie)

Marcel Dussault
(Foto eigen collectie)

Jean Forestier
(Foto eigen collectie)

Valentin Huot
(Foto eigen collectie)

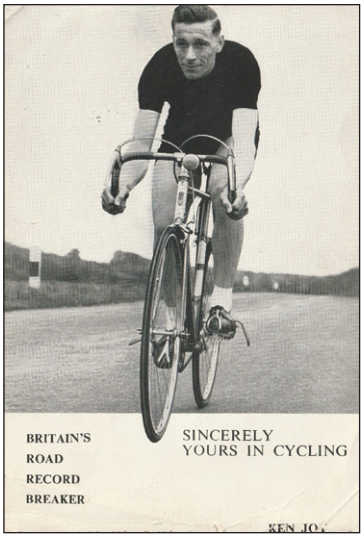

Ken Joy
(Foto eigen collectie)

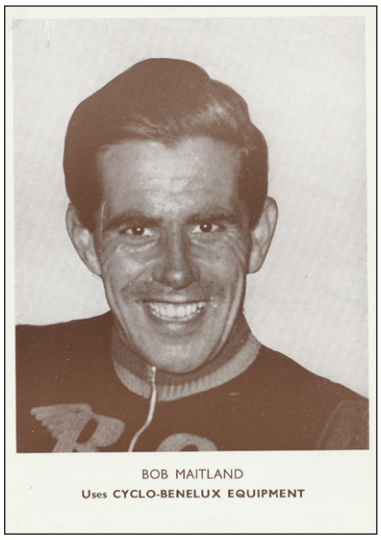

Bob Maitland
(Foto eigen collectie)

Yvon Marrec
(Foto eigen collectie)

Martin Metzger
(Foto eigen collectie)

Jan Nolten
(Foto eigen collectie)

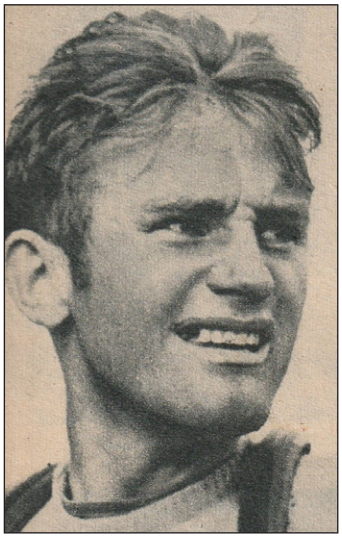

René De Smet
(Foto But et Club)

Hubert Bastianelli
(Foto eigen collectie)

Noël Chavy
(Foto internet)

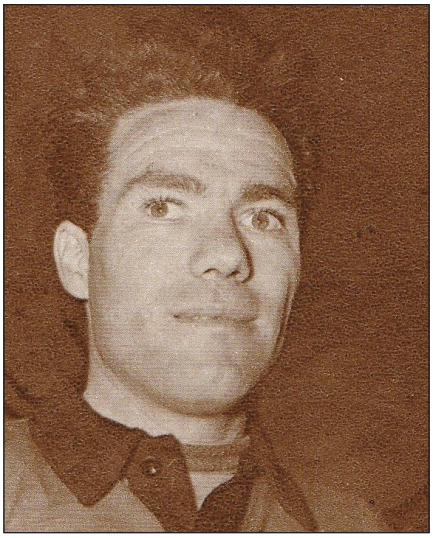

Francis Mel
(Foto Miroir du Cyclisme)

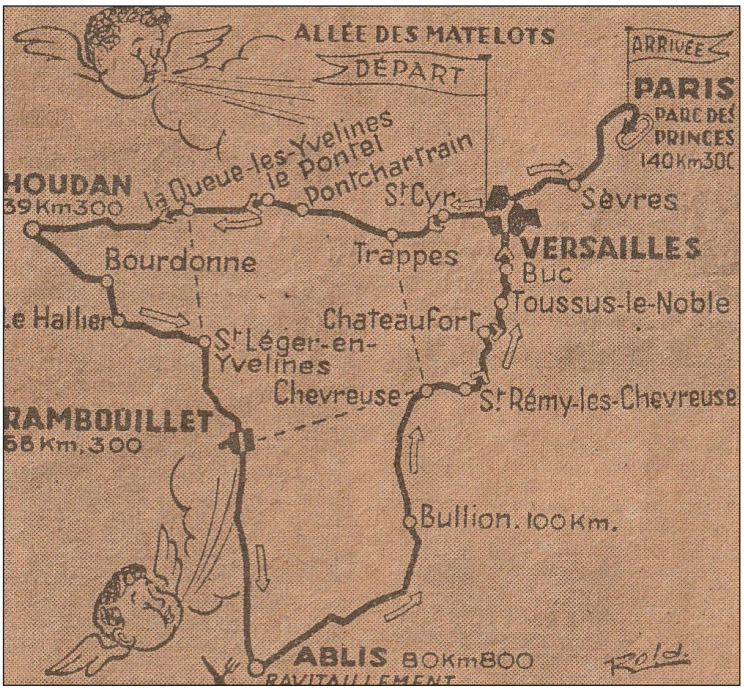

Het parcours van de wedstrijd. (Foto The Bicycle)

De dag van de wedstrijd ging Joy een 20-tal km trainen en bij terugkomst beklaagde hij zich over een sterke zuidwestenwind die in het nadeel zou uitvallen gedurende de eerste 80 km. Joy had buiten zijn wil om een onmogelijke reputatie te verdedigen. De wedstrijd startte in Versailles en volgde een traject in westelijke richting gedurende ongeveer 40 km op goed berijdbare wegen, af en toe onderbroken door enkele kasseistroken. Vanaf Houdan ging het meer zuidwaarts tot Ablis, km 80, waar zich een 500 m lange bevoorradingszone bevond alvorens via een noordoostelijke route door de Chevreusevallei met twee pittige beklimmingen terug richting Versailles te trekken en vervolgens binnen te rijden in het Parc des Princes waar op de velodroom nog twee plaatselijke ronden dienden afgelegd te worden.

De startorde van de deelnemers

11.00u: Hubert Bastianelli (FRA)
11.04u: Noël Chavy (FRA)
11.08u: Roger Creton (FRA)
11.12u: Francis Mel (FRA)
11.16u: Marcel Dussault (FRA)
11.20u: Martin Metzger (SUI)
11.24u: Valentin Huot (FRA)
11.28u: Ken Joy (GBR)
11.32u: Jean Forestier (FRA)
11.36u: René De Smet (BEL)
11.40u: Jacques Anquetil (FRA)
11.44u: Tino Coletto (ITA)
11.48u: Jacques Dupont (FRA)
11.52u: Bob Maitland (GBR)
11.56u: Jean Bobet (FRA)
12.00u: Jean Brun (SUI)
12.04u: Yvon Marrec (FRA)

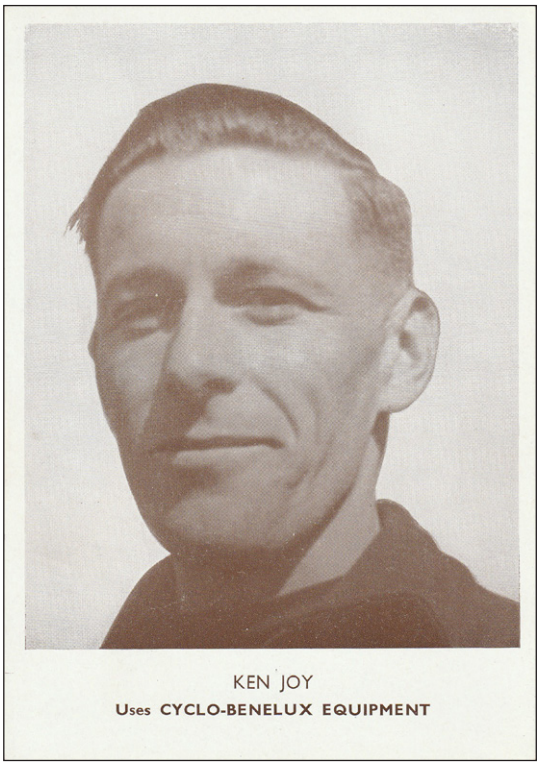

(Foto eigen collectie)

12.08u: Jan Nolten (NED)

12.12u: René Berton (FRA)

12.16u: Maurice Blomme (BEL)

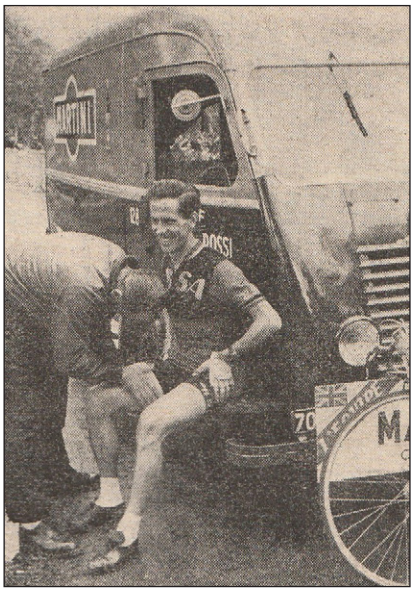

Massage van Maitland voor de start. (Foto Cycling)

Het moment van de waarheid aangebroken vertrokken de renners om de 4 minuten. Joy kreeg 11u28 toegewezen als startuur, Anquetil 11u40. Daartussen de Fransman Jean Forestier en onze landgenoot René De Smet. Sterk aangemoedigd door het publiek langs de weg bereikte Joy km 20 met de tot dan toe beste tijd (uiteindelijk de 3de tijd bij dat tussenpunt) van de zeven voor hem gestarte renners. Aan km 40 bevond Joy zich in 5de positie na Anquetil, Coletto, Mel en Huot. Anquetil had 2'19" ingewonnen op zijn Britse rivaal. De eerste 40 km werden verreden met wind langs links, de volgende 40 met kopwind en de rest van het traject met rugwind. Van toen af begon het parcours een meer kronkelende vorm aan te nemen en kwamen de kasseien van Rambouillet er aan wat Joy deed verzwakken. Anquetil had hem toen reeds 7' ontfutseld. De voorsprong van de jonge Franse kampioen in spe ging nog verder de hoogte in en bij de doortocht van Bullion aan km 100 had de Normandiër reeds 11' opgebouwd in zijn voordeel ten opzichte van een gedemoraliseerde Joy wiens calvarie nog niet ten einde was. Terwijl Anquetil zijn zegetocht verder zette in de Chevreusevallei verloor Joy nog acht bijkomende minuten in het laatste wedstrijduur en werd zelfs nog voorbijgereden door Jacques Anquetil.

Anquetil kreeg tijdens zijn rit nog af te rekenen met een lekke band en fietswissel om vervolgens na een wielvervanging terug de originele fiets toegereikt te krijgen en hierdoor minder dan 25" verloor dankzij het oordeelkundig optreden van zijn mecanicien. Anquetil won op magistrale wijze deze GP des Nations over 140 km in een tijd van 3u32'25".

De 14de plaats was voor Maitland met een tijd van 3u51'58" en Joy eindigde als 15de in 3u52'58".

's Anderendaags weigerde een onverzettelijke Britse journalist de nederlaag van Joy te aanvaarden. "We moeten de GP des Nations opnieuw organiseren, maar nu in Groot-Brittannië en zonder vorm van publiciteit en volgerskaravaan en Ken Joy zal Anquetil verslaan met 10'. Anquetil is een vlek in een edelsteen en volgend jaar zal men zijn naam al vergeten zijn". Hij had het duidelijk bij het verkeerde eind want Anquetil zou nog gedurende 15 jaar zijn stempel drukken op het profwielrennen met uitzonderlijke prestaties en zeker in tijdritten.

"Geen excuses", zei Joy na afloop van de wedstrijd in The Bicycle. "De warmte was mijn bondgenoot niet, maar ik was eigenlijk niet fit genoeg om aan dit avontuur te beginnen. Anquetil is een wonder". Jaren later zei Joy in een interview met de Britse wielerjournalist Roy Green: "Er blies de ganse dag een stormachtige wind over het parcours. Ik was niet meer in topvorm en voelde me ongelukkig dat weekend en werd als het ware 'ingepakt' door Anquetil die me als een pijl uit een boog voorbijschoot. Normaal gezien memoriseer ik op voorhand alle wegen van een tijdritparcours, maar toen ik het profiel van het geaccidenteerde tracé van de GP des Nations onder ogen kreeg, zonk de moed mij in de schoenen. Kwam erbij dat ik op voorhand met te veel publiciteit als kanshebber overladen werd en dat hielp ook niet. De inspanningen van al mijn wegrecords dat seizoen wogen ook zwaar op mijn toenmalig vormpeil. Ik was mij er ten volle van bewust dat wij als Britten hier ons lesje geleerd hadden, zowel ik als Bob Maitland". De beste Britse tijdrijders op dat ogenblik waren niet opgewassen

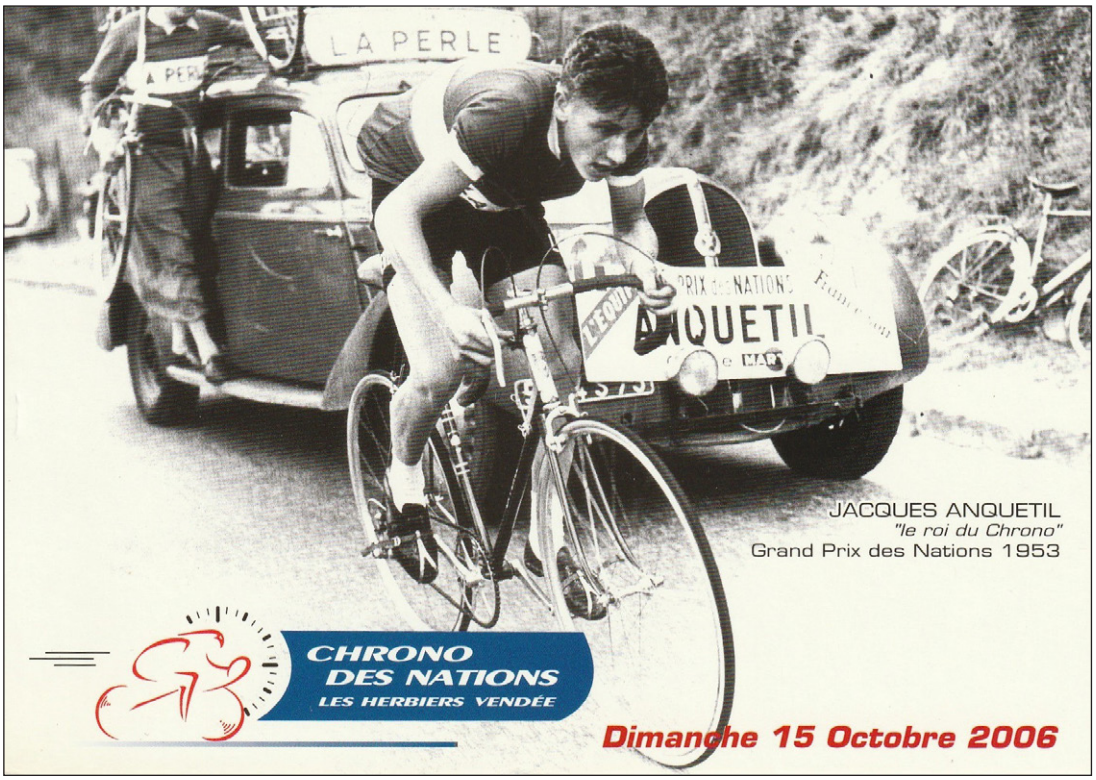

Kaart verschenen ter gelegenheid van de Chrono des Nations 2006. (Foto eigen collectie)

tegen de andere Europeanen en bleven ver onder de verwachtingen. Indien zij zich bleven voorbereiden op hun eigen vertrouwd terrein, zijnde de Britse wegen, zou er toekomstgericht weinig beterschap in zitten. Joy startte nochtans vrij snel maar begon beetje bij beetje terrein te verliezen na een fietswissel aan km 45 als gevolg van een bandbreuk. Eerst nog een gradueel verlies, maar vervolgens liep de achterstand verder uit niettegenstaande de rugwind, maar wel met de hellingen van de Chevreuse als spelbreker. Volgens Jock Wadley, destijds een gerenommeerde Britse wielerjournalist, was de teleurstellende prestatie van Joy te wijten aan twee factoren: het feit dat zijn voorbeeldige tijdrijderscapaciteiten in Groot-Brittannië, met tal van recordtijden op zijn palmares, gebaseerd waren op een onzichtbare tegenstander: steeds alleen op de weg. Vervolgens de onbetwistbare invloed van het eerste contact met de continentale wedstrijdcondities: onvermijdelijke voedingsproblemen door geen gebruik te maken van vaste voeding maar alleen van vloeibare, kasseistroken op het parcours, dikwijls zeer nabije passages van journalisten, fotografen en andere volgers.

Joy ging van start als een van de gedoodverfde favorieten voor deze GP des Nations. De cijfers die de 'profeten' aanhaalden waren voor Joy zijn record over de 100 miles in rechte lijn met een tijd van 3u45' tegenover een tijd van 4u06' voor dezelfde afstand op een heen-en terugtraject. Deze laatste tijd was een meer logische maatstaf geweest ter vergelijking. Joy's gemiddelde snelheid in het eerste geval van 42,80 km per uur was iets trager dan Anquetil zijn gemiddelde in een tijdrit van 42,25 km per uur over een afstand van 122 km afgelegd op een omloop over twee ronden van 61 km[4].

Volgens het andere Britse wielerweekblad Cycling was Joy's tijdrit een grote ontgoocheling over de ganse lijn. "Vanuit continentaal oogpunt gezien was zijn prestatie een eerlijke waardemeter. Na een veelbelovende start zakte hij weg tot op een niveau dat we nog nooit gezien hadden van deze grote tijdrijder die als amateur ver boven de rest uitstak en als prof een parallelle weg aan het afleggen was met succesvolle aanvallen op nationale afstandsrecords. De Joy die

4 Dit is letterlijk overgenomen uit The Bicycle, maar klopt natuurlijk niet. 42,8 km per uur is niet trager dan 42,25 km per uur!

ANQUETIL LED ALL THE WAY

20 KM.		m. s.
Anquetil		32 31
Coletto	at	56
Joy	at	1 1
Huot	at	1 3
Mel	at	1 4
Jean Bobet	at	1 18
Creton	at	1 20
Dussault	at	1 29
Dupont	at	1 29
Nolten	at	1 31
Blomme	at	1 32
Berton	at	1 34
De Smet	at	1 37
Forestier	at	1 37
Bastianelli	at	1 42
Chavy	at	1 45
Brun	at	1 45
Marrec	at	1 46
Metzger	at	1 50
Maitland	at	2 49

40 KM.		m. s.
Anquetil		58 20
Coletto	at	1 59
Mel	at	2 9
Huot	at	2 18
Joy	at	2 19
Jean Bobet	at	2 52
Creton	at	2 54
Dussault	at	2 55
Dupont	at	2 57
De Smet	at	3 1
Berton	at	3 4
Blomme	at	3 4
Brun	at	3 9
Bastianelli	at	3 10
Metzger	at	3 29
Marrec	at	3 30
Chavy	at	3 32
Nolten	at	4 7
Forestier	at	4 21
Maitland	at	6 40

60 KM.		h. m. s.
Anquetil		1 31 20
Coletto	at	**3 40**
De Smet	at	4 10
Berton	at	4 42
Blomme	at	4 47
Jean Bobet	at	5 7
Dussault	at	5 30
Dupont	at	5 32
Marrec	at	5 34
Creton	at	5 40
Joy	at	5 52
Brun	at	5 55
Chavy	at	6 0
Huot	at	6 3
Bastianelli	at	6 5
Mel	at	6 25
Metzger	at	8 3
Nolten	at	8 26
Forestier	at	8 40
Maitland	at	9 20

80KM.		h. m. s.
Anquetil		2 8 42
Coletto	at	4 28
Creton	at	4 43
De Smet	at	5 39
Berton	at	5 42
Blomme	at	5 46
Jean Bobet	at	6 56
Marrec	at	7 1
Chavy	at	7 25
Dupont	at	7 33
Dussault	at	8 35
Bastianelli	at	9 8
Joy	at	9 41
Mel	at	9 54
Brun	at	9 55
Metzger	at	11 55
Maitland	at	12 24
Nolten	at	13 0
Huot	at	13 16
Forestier (ret.)		

100KM.		h. m. s.
Anquetil		2 33 5
Creton	at	4 25
Coletto	at	4 51
Blomme	at	6 0
Berton	at	6 25
Jean Bobet	at	7 20
Marrec	at	7 24
Chavy	at	8 32
De Smet	at	8 53
Dupont	at	9 12
Dussault	at	10 9
Joy	at	11 11
Mel	at	11 15
Bastianelli	at	11 19
Brun	at	12 17
Metzger	at	13 42
Maitland	at	13 57
Huot	at	15 19
Nolten (ret.)		

FINISH		h. m. s.
Anquetil, Fr.,		3 32 25
Creton, Fr.,	at	6 41
Coletto, It.,	at	7 45
Berton, Fr.,	at	7 47
Blomme, Belg.,	at	10 56
Jean Bobet, Fr.,	at	11 25
Dupont, Fr.,	at	12 5
Marrec, Fr.,	at	13 28
Chavy, Fr.,	at	14 18
Mel, Fr.,	at	15 48
Dussault, Fr.,	at	15 52
De Smet, Belg.,	at	18 10
Bastianelli, Fr.,	at	19 18
Maitland, G.B.,	at	19 33
Joy, G.B.,	at	20 23
Metzger, Sw.,	at	22 51
Huot, Fr.,	at	23 42
Brun, Sw.,	at	24 40

De tussentijden. (Foto The Bicycle)

we hier aan het werk zagen was slechts een schim van de renner die we voor ogen hadden. Hij kon zich nooit echt 'settelen' in deze wedstrijd, bereikte nooit het swingende ritme dat van hem de snelste 100 miles tijdrijder maakte en op dat ogenblik de grootste naoorlogse allrounder in Groot-Brittannië. Bovendien leverde hij gedurende het grootste deel van de 140 af te leggen kilometers een gevecht niet alleen tegen de meteorologische omstandigheden en hellingen op het parcours, maar eerder tegen zichzelf en tegen de voor hem ongewone wedstrijdcondities. Joy als de 'master' onder de Britse tijdrijders droeg onze hoop in deze vermaarde tijdrit, maar zijn gebrek aan succes veroorzaakte een diepe vorm van frustratie. Joy's falen deed echter geen afbreuk aan de uitzonderlijke prestatie van de 19-jarige Anquetil. Anquetil was op voorhand al aangewezen als een van de grote kanshebbers maar niemand had durven voorspellen dat hij een dergelijke eindtijd zou neerzetten. Hij ging al snel van start en hield een snelheid aan waarvan weinigen dachten dat hij deze zou kunnen aanhouden. De Normandiër verraste zijn tegenstanders door na 20 km al een voorsprong van 56" te hebben op de tweede in de tussenstand – de Italiaan Coletto – en dit niettegenstaande een lekke band. Hij vergrootte stelselmatig zijn voorsprong om uiteindelijk met 6'41" voorsprong te eindigen in het Parc des Princes op een andere Normandiër: Roger Creton". Tot zover Cycling.

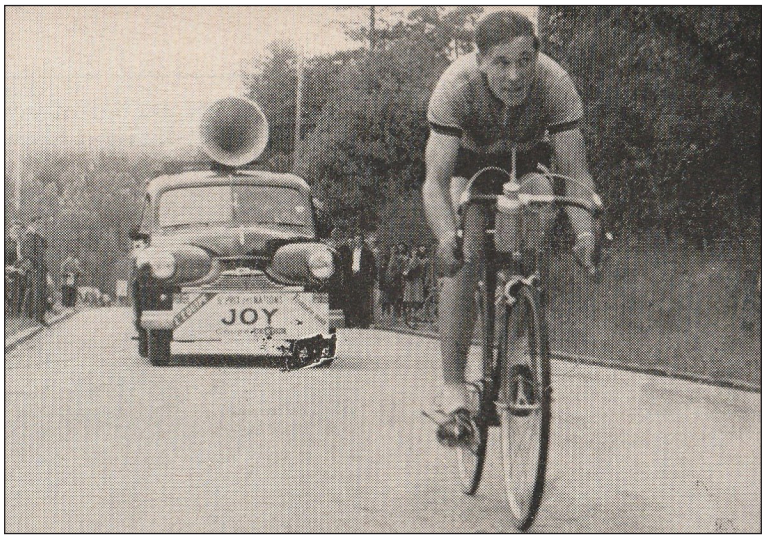

Joy in actie tijdens de GP des Nations 1953. (Foto Coureur)

Anquetil vertoonde een sterke en soepele pedaaltred. Hij doorkliefde de wind met een misleidend gemak en overschreed de hellingen van de Chevreusevallei met rasse schreden, in tegenstelling tot de meeste andere renners die het op deze beklimmingen moeilijker hadden op een ogenblik dat hun reserves bijna uitgeput waren. De cijfers van de tussentijden wijzen eveneens op de snelle afgang van Joy: terugval vanuit de 3de positie na 20 km en naar de 5de na 40 km.

Na 60 km was hij al teruggevallen naar positie 11, gevolgd door een min of meer gelijke trend na km 80 (13de) en 12de na km 100 om te eindigen op een 15de plaats voor de ogen van 15 000 toeschouwers. De Franse pers was meer vergevingsgezind in het falen van Joy tegenover zijn eigen entourage die het hield bij een 'off-day' bij gebrek aan voldoende tijdritcompetitie. Moeilijk te geloven vermits hij 7

nationale afstandsrecords brak in 1953[5]. Franse analisten hadden het vermoeden dat het Vichywater, uitgereikt bij de bevoorrading, niet besteed was aan Britse magen en dat Joy geen enkele vorm van vaste voeding tot zich nam. Dit verhaal van Vichywater zullen we maar met een korreltje zout nemen, of was het Frans chauvinisme?

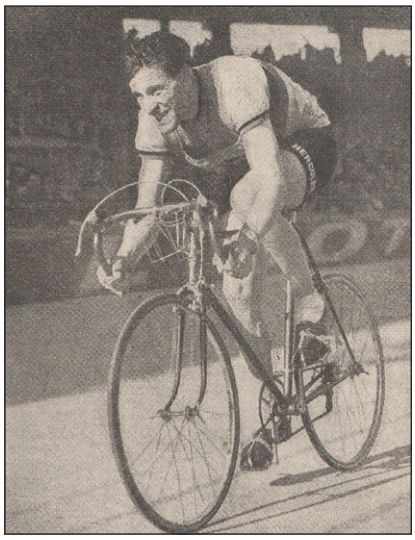

Joy bij aankomst in het Parc des Princes. (Foto Cycling)

Die andere Brit, Bob Maitland, nam een trage start. Bij de tussentijden van 20, 40 en 60 km had hij de traagste tijd van het deelnemersveld. Dit was volgens hem te wijten aan de naweeën van de Tour of Britain, maar het spreekt boekdelen over zijn moed dat hij na een moeilijk begin gestadig opklom naar een hoger ritme om in de laatste 40 km Joy en de beide Zwitsers Jean Brun en Martin Metzger nog voorbij te snellen. Maitland kon zich beter aanpassen dan Joy aan de wedstrijdomstandigheden en bewees dat hij zijn tijdrijderscapaciteiten uit zijn amateurtijd nog niet verleerd was. Twee renners gaven op: de Fransman Jean Forestier en onze noorderbuur Jan Nolten. Zowel Joy als Anquetil reden met een versnelling van 52 x 14/15/16/17/18. Anquetil had als 'bijkomende troef' voor- en achterwielen met 24 spaken en tubes van 180 gr. In een interview met René Mellix, journalist bij het Franse sportblad But et Club, Le Miroir des Sports, verklaarde winnaar Anquetil: "Ik werd aanzien als een van de favorieten voor deze GP des Nations, maar op mijn leeftijd (19 jaar) was dit een zware verantwoordelijkheid. Ik mocht al diegenen die in mij het grootste vertrouwen schonken, mijn ploegleider Francis Pélissier en André Boucher, mijn mentor bij de wielerclub A.C. Sottevillais op kop, niet ontgoochelen. Ik kende mijn tegenstrevers slechts bij naam uitgezonderd mijn landgenoten Creton, Marrec, Mel, Jean Bobet en Berton die ik aan het werk zag in Châteaulin in de loop van deze maand. Zouden de buitenlanders Blomme, Nolten, Coletto, De Smet en de twee Britten Joy en Maitland niet in staat zijn mij te kloppen? Ik voelde mij een beetje bedreigd door deze mannen. Vanaf het vertrek heb ik mij niet geamuseerd met heel slim te willen doen. Ik nam het stuur onderaan vast en gaf het beste wat in mij zat. Ik beukte tegen de wind met mijn 52x17 toen ik na 5 km vooraan lek reed. Ik verloor een tiental seconden gedurende de fietswissel, maar dit incident brak mijn cadans niet. Ik ben terug snel vertrokken en op de top van de helling in Queue-les-Yvelines verkoos ik opnieuw mijn originele fiets te nemen. Bij het naderen van Houdain kreeg ik De Smet in het vizier. Deze Belg zou mijn zwart beest worden. Inderdaad, na hem voorbijgestoken te zijn

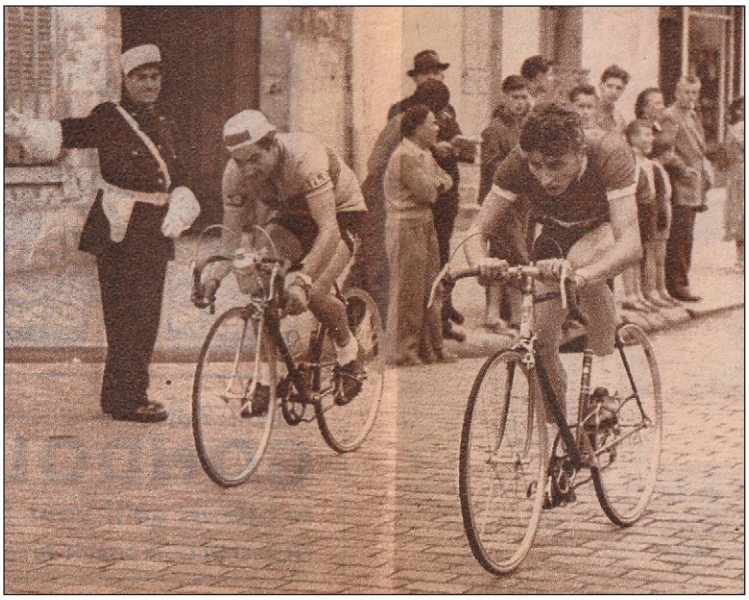

Anquetil loopt Metzger in. (Foto Miroir Sprint)

5 Joy brak volgende records in 1953: York-Edinburgh (8u32'), Liverpool-Edinburgh (9u20'), Pembroke-London (10u22'), London-Bath-London (9u36'23"), London-Brighton-London (4u25'33"), London-Portsmouth-London (6u12'00"), Land's End-London (12u54'). In 1954 vestigde hij het record in Liverpool-London met een tijd van 7u56'00", een record dat tot op de dag van vandaag nog steeds standhoudt.

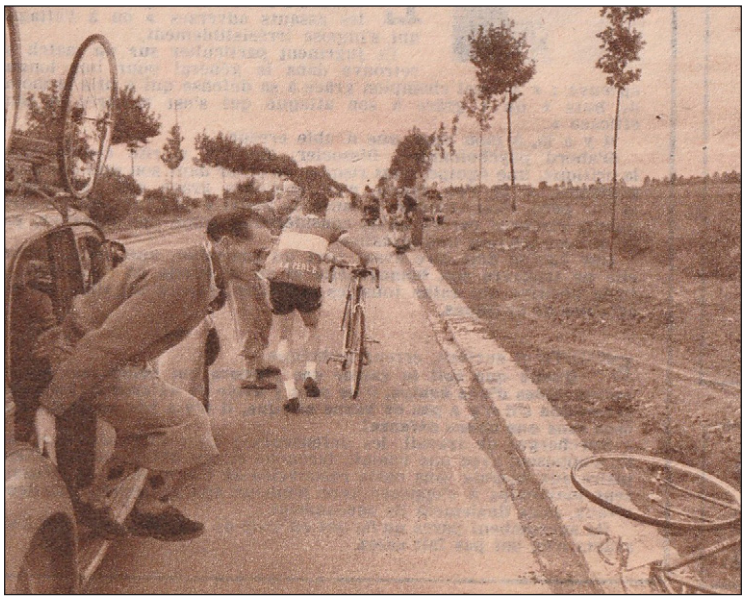

De Fietswissel van Anquetil (Foto Miroir Sprint)

bij het buitenrijden van Houdain, stemde deze kwelduivel zijn wedstrijd af op die van mij. Op de kasseien van Rambouillet kreeg ik de onaangename verrassing hem te zien terugkeren tot op mijn hoogte. Hij reed me voorbij en nam zelfs 150 m voorsprong. Op dat ogenblik werd ik zenuwachtig maar nog voor Ablis kon ik deze niet aflatende tegenstander achter mij laten. Ja, indien die hevige tegenwind er niet geweest was, mijn bandbreuk en die dekselse De Smet ben ik er min of meer zeker van dat ik het record van Hugo Koblet gebroken zou hebben: 35 seconden is weinig.

Indien volgend jaar de weersomstandigheden gunstiger zijn zal ik recordman worden van de 'Nations'. Deze overwinning is de 33ste sinds mijn debuut in 1951. Het is van ver de mooiste, maar wat een harde wedstrijd. Ik ben zeer gelukkig en dit mooie succes zal vast en zeker plezier doen aan mijn ouders die te Quincampoix - 30 km voorbij Rouen richting Amiens - aardbeikwekers zijn. De opofferingen die ze voor mij veil hadden zijn niet nutteloos gewest. Mijn vader gaf mij de toestemming om mij toe te leggen op het wielrennen. Van beroep ben ik draaier, maar ik heb dat slechts een maand uitgeoefend. Nu zal ik doen wat Francis Pélissier beslist. Ik hoop aan de start te kunnen staan van Paris-Tours en nadien zal ik wat rust nemen. Voor het ogenblik geen achtervolgingen. Vergeet niet dat ik op 8 januari aanstaande 20 jaar wordt. Men moet niet voor de leeuwen gegooid worden om dan te vlug opgebrand te zijn".

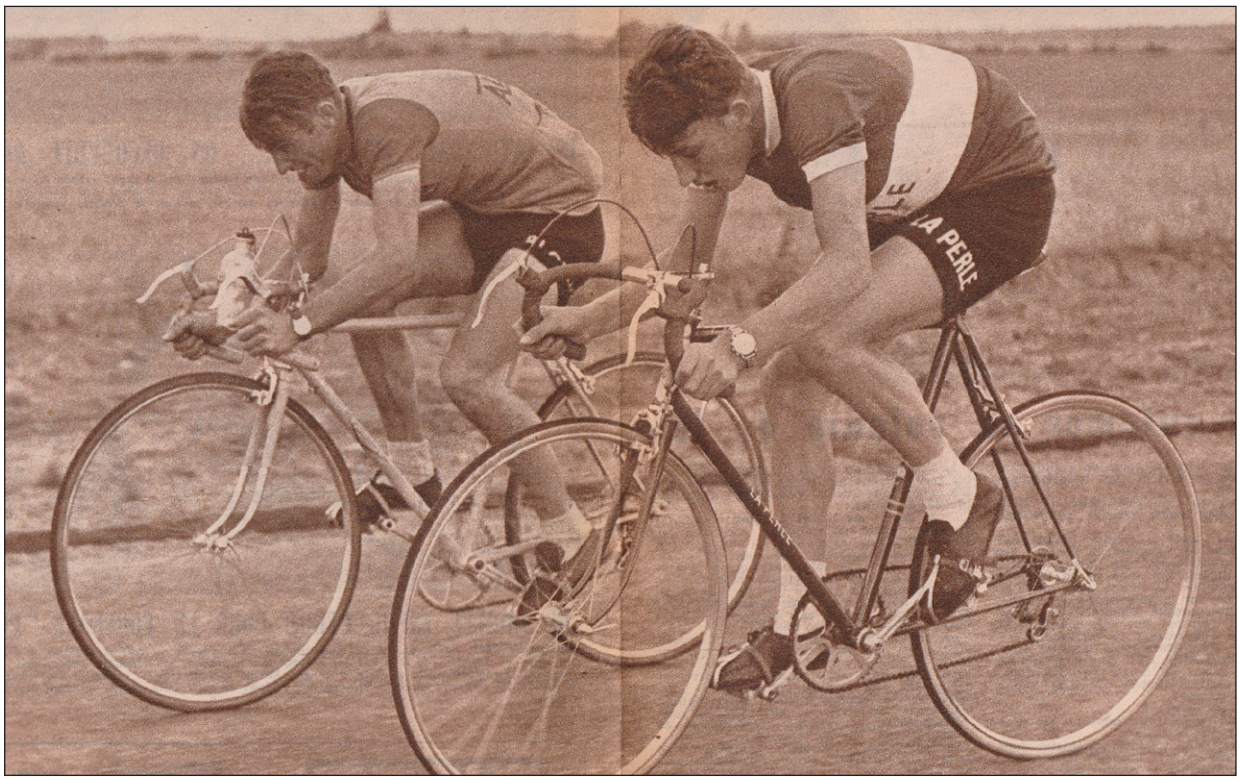

Anquetil naast zijn kwelduivel, onze landgenoot René De Smet. (Foto Miroir Sprint)

In afwachting van de aankomst van de deelnemers aan de GP des Nations werd op de velodroom van het Parc des Princes een wedstrijd achter zware motoren betwist. De zege ging naar Henri Lemoine voor Roger Queugnet, Ange Le Strat en Joe Bunker.

Henri Lemoine.
(Foto eigen collectie)

Einduitslag Grand Prix des Nations 1953

1. Jacques Anquetil de 140,3 km in 3u32'25"
2. Roger Creton op 6'41"
3. Tino Coletto op 7'45"
4. René Berton op 7'47"
5. Maurice Blomme op 10'56"
6. Jean Bobet op 11'25"
7. Jacques Dupont op 12'05"
8. Yvon Marrec op 13'28"
9. Noël Chavy op 14'18"
10. Francis Mel op 15'48"
11. Marcel Dussault op 15'52"
12. René De Smet op 18'10"
13. Hubert Bastianelli op 19'18"
14. Bob Maitland op 19'33"
15. Ken Joy op 20'23"
16. Martin Metzger op 22'51"
17. Valentin Huot op 23'42"
18. Jean Brun op 24'40"

Opgaves: Jean Forestier te Saint-Léger-en-Yvelines en Jan Nolten te Ablis.

Jacques Dupont, tijdens de O.S. van 1948 te London lid van de het Franse viertal dat goud won in de 1000 m ploegenachtervolging, reed de snelste tijd op de velodroom van het Parc des Princes waar bij aankomst nog twee ronden dienden afgelegd te worden, goed voor 909,08 m.

De tijden over deze afstand :

1. Dupont in 1'11"00
2. Anquetil in 1'11"09
3. Dussault in 1'12"01
4. Berton in 1'15"06
5. Mel in 1'18"07
6. Bobet in 1'20"02
7. Chavy in 1'20"06
8. Maitland in 1'21"07
9. Huot in 1'21"09
10. Marrec in 1'22"00
11. Coletto in 1'22"09
12. ex-aequo Creton en De Smet in 1'23"03
14. Metzger in 1'25"01
15. Brun in 1'25"06

16. Blomme in 1'27"01
17. Joy in 1'27"06
18. Bastianelli in 1'34"05

Op het einde van het seizoen 1953 had Joy dus de 16 Britse lange-afstandsrecords op zijn naam staan. In 1954 werd Joy als tijdrijder de 'lone wolf' binnen het professionele Hercules-team. Hij liet dat seizoen het tijdrijden voor wat het was en werd 'knecht' voor teamgenoten Dave Bedwell, Fred Krebs, Clive Parker, Dennis Talbot en Derek Buttle in de wielerpelotons. "Het was niet echt mijn kopje thee, dat rijden in de pelotons, maar ik stelde mij volledig ten dienste van mijn ploegmakkers en zij apprecieerden ten zeerste mijn rol. Ze aanvaardden mij als werkmier binnen de ploeg, vooral tijdens de Tour of Britain waar ik niettegenstaande het vele knechtenwerk beslag kon leggen op een 17de plaats in het eindklassement", aldus nog Joy. 1954 betekende zo goed als het einde van Joy's wielercarrière. Hij wou zich opnieuw als tijdrijder manifesteren richting 1955 toe, maar mocht als prof niet deelnemen aan de open formule (alle jeugdcategorieën) voor dit soort wedstrijden en betwistte dan nog enkel tijdritten in clubverband. Hij had nog een overeenkomst met Hercules en trad af en toe nog aan voor deze ploeg in wegwedstrijden, o.a. in de Tour of the Pennines.

Pubkaart Tour of the Pennines 1955 met Joy.
(Foto eigen collectie)

"Ik was geen natuurtalent", beweerde Joy later, "maar ik had de wil om door hard te werken mijn krachten ten volle tot uiting te laten komen". Ken Joy, geboren te Sheerness op 16 juli 1922 overleed op de gezegende leeftijd van 91 jaar te Brighton and Hove op 27 april 2013.

Bronnen:

- Ⓦ Cycling van 01/10/1953.
- Ⓦ The Bicycle van 30/09/1953.
- Ⓦ Nr. 39 in de reeks Les plus belles bicyclettes du Monde, uitgegeven door Del Prado in 2006.

Een fiets, een trui en een broek (deel 9)

Compilatie van de bijdragen van Kristof Debecker, verschenen in de dagbladen Het Laatste Nieuws – regionale edities LEUVEN en HAGELAND – tijdens de Ronde van Frankrijk 2007, aangevuld met persoonlijke nota's.

Deze ietwat nostalgische reis naar een vervlogen jongensdroom herinnert ons aan jonge generaties die met hun krachten op de pedalen bewezen dat zij, één tegen allen, respect afdwongen en hun eigen identiteit zochten.

Deze jongens ontdekten het leven al wriemelend aan de aankomstlijnen en slaagden erin zich desondanks te integreren door zichzelf te overtreffen, zichzelf pijn te doen zonder rancunes te creëren. Voor hen was de wielersport de open deur naar het geluk.

De meesten stelden zich tevreden met een regionaal palmares, anderen slaagden erin nationale of internationale bekendheid te verwerven, een beroemde trui te dragen, hun naam op een erelijst te plaatsen, krantenkoppen te halen.

Het waren geen übermenschen, geen buitenaardse wezens afkomstig van een andere planeet. Het waren ook geen laboratoriumproducten ergens ontwikkeld in een onderzoekcentrum. Het waren gewoonweg jonge mannen die zich op een koersfiets en met de pedalen populair maakten.

Langs deze weg wil ik auteur Kristof Debecker bedanken om WAAIERS toelating te geven zijn teksten te mogen publiceren . Kristof vindt het positief dat zijn teksten 20 jaar later een nieuw leven gaan leiden.

door Hans Vandeput

originele teksten Kristof Debecker

JOCHMANS Roger

° 08/05/1947 Boutersem

CARRIERE

1968 OKAY Whisky-Diamant

1969 OKAY Whisky-Diamant-Geens

1970 Hertekamp-Magniflex-Novy

1971 Hertekamp-Magniflex-Novy

1972 Van Cauter-Magniflex-de Gribaldy

1973 ROKADO

1974 MIC-Ludo-de Gribaldy

1975 Maes-Watney

1976 Maes Pils-ROKADO

"Onze lichting bij de liefhebbers was ongetwijfeld de sterkste ooit"

Roger Jochmans

BOUTERSEM - Roger Jochmans behoorde tot de gouden generatie talentvolle wielrenners die in de periode 1968-1972 furore maakte. De sprinter won bij de jeugdreeksen en liefhebbers pakweg 25 à 30 koersen per seizoen. Jochmans was de beste in de Ronde van Limburg ('68), werd derde in Parijs-Tours ('69) en behaalde een klein dozijn overwinningen

bij de profs[1]. De renner uit Boutersem reed tijdens zijn carrière in dienst van kopmannen als Vekemans, Verbeeck en Vanspringel. Maar net als bij enkele andere klasbakken uit de streek bleef een doorbraak op het hoogste niveau uit.

“Onze lichting bij de liefhebbers is zonder twijfel de sterkste die er ooit is geweest[2]. Zowel in eigen streek als in andere regio’s reden een pak sterke coureurs rond. Maar blijkbaar ging het voor ons in de jeugd net iets te gemakkelijk allemaal, want bij de beroepsrenners lagen de verhoudingen plots helemaal anders”, vertelt Jochmans, die onder meer bij de ploegen Okay-Diamant, Hertekamp-Magniflex, Van Cauter-de Gribaldy, ROKADO, MIC en Maes Pils reed. “Ik heb spijt dat ik niet al de truitjes uit die tijd bewaard heb. Het zou een prachtige collectie geweest zijn. Ik ben overigens wel tevreden over mijn wielercarrière. Uiteindelijk heb ik alle bekende en snelle mannen wel eens geklopt. Ik was supersnel in de sprint, maar jammer genoeg niet zo sterk. In de klassiekers en zware koersen moest ik de absolute toppers in de finale laten gaan en kon ik geen gebruik maken van mijn sterkste wapen. Toch probeerde ik zo lang mogelijk aan te klampen. De kritiek dat ik een wieltjeszuiger zou zijn, wuifde ik steevast weg met het excuus dat ik het parcours niet kende en dus niet aan kop kon komen”, lacht Jochmans.

CAFÉ

Tijdens de gloriejaren van de snelle man uit Boutersem groeide ook het kleine café van zijn vader René langs de Leuvensesteenweg (op de grens met Lovenjoel) uit tot één van de bekendste locaties in de regio. ‘Het Jagershof’ werd een vast afspraakpunt voor heel wat wielersupporters en was ook het decor voor heel wat bals en feesten. De zaak evolueerde tot een dancing en taverne-restaurant. “Na mijn vader zijn er nog drie andere uitbaters geweest. De jongste jaren stond het pand leeg en het was bijna onbegonnen werk om het op te lappen. Een maand geleden is het vroegere café helemaal gesloopt.”

Na zijn ‘luxeleven’ als renner was het voor Roger Jochmans opnieuw wennen aan het normale bestaan: “Na een tijdje ben ik touringcarchauffeur voor buitenlandse reizen geworden bij Van Mullem. Mijn vader en een goede vriend boden me nadien de kans zelfstandig veilinghouder te worden. Ondertussen ben ik al 21 jaar zaakvoerder van Jomaco (dat staat voor Jochmans compagnie) dat vlak naast het Jagershof gevestigd is. We doen faillissementen die door de Leuvense rechtbank van koophandel zijn uitgesproken en gerechtelijke verkopen. Ook in beslag genomen goederen en de verloren voorwerpen die bij de luchthavenuitbater BIAC zijn blijven liggen, krijgen hier een nieuwe eigenaar”, legt Jochmans uit. “Het is een leuke, maar veeleisende job. Elke dag is anders en we krijgen vaak heel uiteenlopende machines en spullen over de vloer. Als taxateur hou ik me ook bezig met de waarde te schatten van de goederen die bij ons verkocht worden. In mijn vrije tijd ging ik vroeger met mijn vader jagen, maar sinds hij in 2002 overleden is, doe ik dat niet meer[3]. Nu ga ik elk weekend fietsen. Het enige dat ik nu nog hoop, is dat mijn vrouw en ik nog lang gezond kunnen blijven. Dat blijft het allerbelangrijkste.”

1 In de Encyclopédie du Monde du Cyclisme zijn er acht overwinningen terug te vinden.
2 Dit is in de ogen van WAAIERS wel overdreven. De echte ‘gouden’ generatie was die van 1964 met renners als Merckx, Godefroot, Vanspringel, ….
3 Dit artikel verscheen oorspronkelijk in 2007.

HERMANS Staf

° 12/05/1951 Wezemaal (Rotselaar)

CARRIERE

1973 ROKADO

1974 ROKADO

1975 IJsboerke-Colner

"Ik heb gekoerst van Polen tot in Gibraltar"

Staf Hermans

HOUWAART/WEZEMAAL - Als lid van de Belgische selectie behaalde Staf Hermans een wereldtitel ('71) en een vierde plaats op de Olympische Spelen ('72) in de loodzware 100 km ploegentijdrit. De man uit Wezemaal behaalde bij de juniores en liefhebbers bijna 75 overwinningen. Hij reed vervolgens bij de beroepsrenners twee jaar voor de Duitse ploeg ROKADO en één jaar voor IJsboerke-Colner. Dat resulteerde in twee profzeges (de E5-prijs in Heverlee ('73) en de wedstrijd in Nazareth ('74)) en een tweede stek in de Druivenkoers in Overijse.

Hermans werkt ondertussen al dertig jaar bij de Generale Bank (nu Fortis). "De periode bij de WK-tijdritploeg is zonder twijfel één van mijn mooiste herinneringen. Het was de eerste keer dat de wielerfederatie aparte voorbereidingsstages organiseerde. We woonden en trainden in groep en ook de vrouwen gingen samen op pad. Met het behalen van de wereldtitel hebben we toen iets uitzonderlijks gepresteerd. Een jaar later werden we vierde op de Olympische Spelen. De bronzen medaille die we hadden moeten krijgen na de diskwalificatie van de Nederlanders, is er jammer genoeg nooit gekomen. Als renner heb ik heel wat mooie momenten meegemaakt en maar liefst vier wagens gewonnen. Ik heb gekoerst van Polen tot in Gibraltar, alle klassiekers gereden, de sfeer van de Olympische Spelen geproefd en ontmoetingen gehad met de paus en met Jaime de Mora y Aragón (de flamboyante broer van koningin Fabiola)."

MOTIVATIE

In 1975 halverwege het seizoen stopte Hermans plots met wielrennen. "Sommige mensen vonden dat abrupt einde merkwaardig, maar voor mij was het een logische stap. Ik sukkelde al een tijdje met pijnlijke en zware voeten. Bovendien waren we net getrouwd en een nieuwe woning in Houwaart aan het bouwen. Met koersen verdiende ik behoorlijk, maar gezien de zware inspanningen was dat zeker geen vetpot. Ik was het bovendien gewoon om bij de jeugd veel koersen te winnen zonder al teveel moeite. Dat ging niet meer bij de profs." Na zijn carrière ging Staf verwarmingsinstallaties verkopen. Enkele maanden later slaagde hij in zijn toelatingsexamen als rijkswachter. "Een nieuwe carrièrewending leek in de maak. Maar plots kregen ze in de gaten dat ik als renner stapels verkeersboetes en processen-verbaal had verzameld. Het was mijn schoonzus die me uiteindelijk wist te overtuigen om bij de bank te gaan werken. Sinds maart 1976 werk ik op de administratieve zetel van Fortis."[4]

4 Dit artikel verscheen oorspronkelijk in 2007.

WUYCKENS Staf

° 10/02/1924 Linden (Lubbeek)

† 31/05/2019 Leuven

CARRIERE

1946 Onafhankelijke

1947 Individueel

1948 Individueel

1949 L'Express en Thompson

1950 Thompson en Van Hauwaert

1951 Thompson

1952 Thompson

Staf Wuyckens (Foto G. De Rycke)

"In één week huis en auto verdiend"

KESSEL-LO - Staf Wuyckens (83)[5] is één van de meest opmerkelijke figuren uit de Leuvense wielergeschiedenis. Hoewel de vader van ex-beroepsrenner René in 1949 en 1950 bij Thompson slechts twee jaar bij de profs reed[6], beleefde hij ook voor en na zijn carrière opmerkelijke hoogtepunten.

Als eerstejaars won Staf in zijn thuisstad Leuven de voorloper van de huidige Grote Prijs Jef Scherens. "In die tijd waren er onderweg zoveel premies te winnen dat ik op één dag 114.000 frank had verdiend. Enkele dagen later deed ik er nog een pak bovenop door sterk te rijden in Kessel-Lo en mijn vriend Louis Michiels aan de zege te helpen. Ik heb toen op één week tijd een huis en een 1 wagen verdiend", lacht Staf fier. In 1950 won Wuyckens nog zeven koersen[7]. Tijdens een veldrit eind december tuimelde de onfortuinlijke renner echter in een beek. Als gevolg daarvan kreeg hij kinkhoest (een ernstige infectieziekte aan de luchtwegen, red.). Na tien maanden ziekte duurde het uiteindelijk twee jaar alvorens Wuyckens opnieuw de oude was.

De geboren Lindenaar begon in 1941 te koersen bij de jeugd en proefde al heel snel van de overwinning. In zijn tweede seizoen won Staf maar liefst 35 wedstrijden bij de juniores ook in '43 behoorde hij tot de drie meest succesvolle jeugdrenners uit de streek. "In 1944 heb ik niet gekoerst. Er waren weliswaar wedstrijden, maar de situatie was door de oorlog echt te gevaarlijk geworden." In de periode 1945-46 reed Wuyckens senior bij de onafhankelijken. "Ik behaalde 39 overwinningen in twee seizoenen. Na een belachelijk voorval in de wedstrijd Luik-Charleroi werd ik door de wielerbond twee jaar geschorst[8]. Een malafide koerscommissaris dacht dat ik tijdens de koers aan een wagen had gehangen, terwijl ik in werkelijkheid al had opgegeven en dus niet meer in wedstrijd was." Na zijn carrière werd Staf tussen '53-'56 twee keer nationaal kampioen bij de snelheidsbrommers en tussen '57-'60 was hij drie keer de beste van het land bij de crossbrommers. "Dat waren toen heel populaire wedstrijden, die vaak in afwachting van gewone wielerwedstrijden werden gereden."

5 Dit artikel verscheen oorspronkelijk in 2007.

6 Wuyckens had volgens de lijst met proflicenties, uitgegeven door Guy Crasset, een licentie van begin 1947 tot eind 1947 en van 1 januari 1950 tot eind 1952. Hij zou niet gereden hebben in 1948 en 1949. Nazicht in Het Belang van Limburg leert echter dat hij in 1948 in januari deelnam aan veldritten en zeker in de maanden juni t.e.m. augustus voorkwam in uitslagen van wedstrijden. Ook in 1949 verschijnt hij in januari in veldritten en in wieleruitslagen van juli t.e.m. september.

7 In de Encyclopédie du Monde du Cyclisme zijn er drie overwinningen terug te vinden. Opzoekingen in Het Belang van Limburg leverden nog een extra overwinning op in de Ronde van Limburg.

8 Gezien zijn uitslagen in 1948 en 1949 moet die twee jaar toch ingekort geweest zijn.

“Op mijn 67ste ben ik officieel op pensioen gegaan, maar als hobby sleutel ik nog steeds aan fietsen. Ik ben al 47 jaar een fervent wielertoerist en ik rij nu nog ruim 8000 km per jaar. Drie keer per week maak ik ritten tussen de 50 à 80 kilometer, met soms uitschieters tot 150 en dat steevast aan een stevig tempo”, lacht de energieke tachtiger.

Het groene-roze verhaal van De Kova-Lejeune (deel 1)

door Jan De Smet

Roze in het wielrennen was lange tijd 'not done'. Er was het Spaanse Ferrys in de jaren 60-70 maar dat was toen al een uitzondering en de ploeg deed het eigenlijk wel goed.

Maar in 1973 kwam de ploeg De Kova-Lejeune op de proppen en dat was een heel ander verhaal. Er was enerzijds De Kova, naam van een nachtclubchanteuse en anderzijds de ondermaatse prestaties van de ploeg. De ploeg was niet alleen uitgedost in het roze, ze waren ook de risée van het peloton.

Miriam De Kova. (Foto Miroir du Cyclisme)

Wat is het verhaal achter deze ploeg?

Ergens in oktober-november 1972 was Raphaël Geminiani nog op zoek naar een nieuwe sponsor voor een wielerploeg. Het was al rijkelijk laat op het seizoen en 'Le Grand Fusil' had noch ploeg, noch sponsor. Geminiani was na zijn carrière, die geëindigd was tijdens de 1ste rit van het Critérium du Dauphiné Libéré van 1960, vanaf 1961 sportdirecteur van verschillende ploegen. Aanvankelijk was hij adjunct van Paul Wiegant bij Helyett-St Raphaël (1962) waar o.a. Jacques Anquetil deel van uitmaakte. Maar na enkele tegenvallende resultaten in het begin van het seizoen, werd hij de sportdirecteur. Hij bleef dat tot en met 1964 bij St Raphaël en vanaf 1965 bij Ford France (1965-1966) en later bij BIC (1967-1969). Na het afscheid van Jacques Anquetil was 'Gem' nog even sportdirecteur bij Hoover-de Gribaldy (1971). Tussendoor hield hij zichzelf goed in de publiciteit door op zondagmiddag in een familieprogramma op de Franse televisie de rechtstreekse beelden van enkele grote wielerwedstrijden van commentaar te voorzien.

Geminiani, met Italiaanse roots, was een zeer extravert persoon die graag in de belangstelling stond, vaak een grote mond opzette, overal een eigen opinie over had en die dan ook luidkeels verkondigde. Het gevolg was dat hij enerzijds een enorme kennissenkring had, maar dat er ook veel mensen waren die hem graag tegen de muur zagen lopen.

Anderzijds dient gezegd te worden dat hij, na Fiorenzo Magni, en mede met Lomme Driessens, aan de basis lag van het introduceren van extrasportieve sponsors in het wielrennen. Een omwenteling die mogelijks het professionele wielrennen gered heeft van de ondergang en zeker een (financiële) verbetering voor de renners realiseerde.

Raphaël Geminiani de 'uitvinder' van de extrasportieve sponsoring in Frankrijk

Raphaël Geminiani was inderdaad degene die de extrasportieve sponsoring in Frankrijk op de kaart zette.

De echte 'uitvinder', internationaal gezien dan, was echter Fiorenzo Magni. In 1953 daalde het aantal profrenners en elite-onafhankelijken naar een zeer laag niveau omdat het aantal rijwielconstructeurs (de enige sponsors toegelaten in het wielrennen) die wilden sponsoren of in het beste geval hun sponsorbudget, dramatisch daalde. Er waren verschillende redenen. Een ervan was dat na W.O. II de economie terug aantrok en langzaamaan de welvaart weer toenam. De motorfiets, brommer, scooter, … werden zeer populair en de fiets werd steeds minder gekocht. De rijwielconstructeurs moesten zich of heroriënteren, differentiëren of saneren en dat kostte geld, geld dat niet kon gebruikt worden om wielerploegen te sponsoren.

Anderzijds wilden de rijwielconstructeurs wel hun beslissingsmacht over hun ploegen behouden en verzetten ze zich tegen het invoeren van extrasportieve sponsors. Ook de organisatoren, meestal kranten en tijdschriften, lagen dwars. Zij vreesden dan weer hun eigen reclame-inkomsten te zien dalen als wielerploegen rechtstreeks gesponsord konden worden.

Eind 1953 meldde Ganna, rijwielconstructeur en geldschieter van Fiorenzo Magni, dat ze hun activiteit als sponsor zouden stopzetten. Magni die een aantal goede ploegmaats aan zich verbonden had, zoals Mario Baroni, Virgilio Salimbeni, Livio Isotti e.a., wou dat die mannen bij hem bleven.

Magni, van nature een zakenman, ging op zoek en kon de firma Nivea warm maken voor sponsoring van zijn ploeg. Hij moest nu enkel nog de Italiaanse federatie overtuigen.

Begin 1954 organiseerde Magni een vergadering met daarbij alle Italiaanse profrenners. Hij legde zijn plannen op tafel en van zodra Gino Bartali en Fausto Coppi inzagen welke (financiële) mogelijkheden deze nieuwe sponsors konden aanleveren, gingen zij akkoord. Eens Magni deze twee over de streep had, volgde de rest automatisch alsook de wielerbond en in 1954 was de ploeg Nivea-Fuchs, de eerste UCI-gerelateerde[1] ploeg met extrasportieve sponsoring, een feit.

De Franse wielerbond, en dan vooral de grote organisatoren, L'Équipe op kop, waren echter tegen deze gang van zaken en dus kon dit nog niet in Frankrijk.

Raphaël Geminiani en Miriam De Kova. (Foto Miroir du Cyclisme)

In Frankrijk was er echter Apo (Jean-Apôtre) Lazaridès die al een persoonlijk contract had met het mineraalwater Apollinaris gebaseerd op de link Apo-Apollinaris. Hij gaf de tip aan Raphaël Geminiani, die al een voorgeschiedenis had van problemen met sponsors (hij had in 1954 geen sponsor meer en reed met publiciteit voor zijn eigen rijwielmerk), om eens te gaan praten met de aperitieven Saint-Raphaël, al betrokken in het wielrennen onder meer met publicitaire postkaarten, met de bedoeling iets gelijkaardigs op te zetten.

1 In Spanje en in Groot-Brittannië (I.T.P. in 1947) waren er al extrasportieve sponsors. I.T.P. was niet erkend door de UCI en de Spaanse glipten door de mazen van het net.

Gem zag het echter groter en besloot Saint-Raphaël niet aan zichzelf te koppelen, maar aan zijn ploeg, die op de fietsen Géminiani[2] reed. En dus werd de ploeg St Raphaël-Géminiani geboren. Het was nu enkel nog het probleem dit te officialiseren.

Milano-Sanremo 1955. Enkele minuten voor de start komt de ploeg van Geminiani het startblad tekenen. Ze (Geminiani, Pierre Barbotin, Gilbert Bauvin, Louis Bergaud, Émile Carrara en Jean Bois) hebben allemaal nog hun trainingsvest aan. Op het moment dat het startsignaal geven wordt, doen ze hun trainingsvest uit en wordt de trui van St Raphaël-quinquina geopenbaard. De koerscommissarissen weten niet goed wat te denken, twijfelen even, maar laten het peloton vertrekken. Er wordt direct een telegram verstuurd naar de FFC om te vragen wat er moet gebeuren.

Maar Geminiani was geen uil. Hij had op voorhand overlegd met Achille Joinard, voorzitter van de FFC en tevens voorzitter van de UCI, een man die zich bewust was van het feit dat extrasportieve sponsoring de levensadem was van een anders ter dood veroordeelde profwielersport. Joinard aarzelde wat met een antwoordtelegram terug te sturen, hij moest natuurlijk het bestuur van de FFC, met daarin een aantal rijwielconstructeurs en de vereniging van sportdirecteurs onder voorzitterschap van Ludovic Feuillet raadplegen en gsm's, mail enz... bestonden toen nog niet. Het antwoordtelegram stelde dat Geminiani nog altijd lid was van de Franse wielerbond, dat hij daardoor het reglement van de FFC moest volgen en dus een reglementaire trui moest dragen en dat, indien hij dit niet deed, de start moest geweigerd worden.

Milano-Sanremo was ondertussen al 60 kilometer gevorderd en de koerscommissarissen besloten alles te laten zoals het was. De barrière was op die manier doorbroken en extrasportieve sponsoring kon niet meer teruggedraaid worden[3]. Het laatste duwtje kwam onrechtstreeks via Fausto Coppi toen hij eind 1955 Jacques Anquetil en André Darrigade een contract voor twee jaren bij Bianchi bezorgde. Geconfronteerd met het risico op een uittocht van hun nationaal talent plooiden ook de organisatoren en Philippe Potin zorgde voor de totale doorbraak met de oprichting van zijn ploeg Helyett-Potin-Hutchinson, met filiaal Essor-Leroux-Hutchinson, beide verbonden aan de Parijse wielerclub ACBB.

Deze Geminiani was dus altijd op zoek naar sponsors om een of andere ploeg te financieren. In de Tour de France van 1971 was Geminiani als sportdirecteur actief voor Hoover-de Gribaldy met o.a. Joaquim Agostinho en Mariano Martinez. De chauffeur van de ploegleiderswagen was een zekere Jean-Marie Rivière, baas en animator in de Parijse nachtclub l'Alcazar, in de Parijse rue Mazarine, en geïnfecteerd met het wielervirus.

Deze Jean-Marie Rivière was hierover zo enthousiast dat hij bij zijn terugkeer in l'Alcazar niet kon zwijgen over zijn avonturen aan het stuur van de ploegleiderswagen in de Tour.

Rivière, koning van het nachtleven, en Geminiani, hij exploiteerde in Clermont-Ferrand een dure en exclusieve nachtgelegenheid, compagnons de route en doorwinterde nachtbrakers[4]

2 Het lijkt erop dat in 1960 het Cycles Geminiani (zonder accent) werd, maar dat zal in een ander artikel wel eens uitgezocht worden.

3 Voor de volledige voor- en nageschiedenis wordt verwezen naar het boek 'La nébuleuse St Raphaël-Géminiani – Une histoire Géminiani et une histoire de ... maillots!!!', door Jan De Smet en Patrick Feyaerts (2019) uitgegeven in eigen beheer.

4 Deze reputatie wordt bevestigd in de autobiografie van ex-prof Pierre Rivory genaamd: 'Le sorcier du Pilat', uitgegeven door Les Éditions de Phénicie, 2004, p.69 en 84. In de Tour 1971: "Notre masseur éprouve quelques difficultés à suivre 'Gem' dans ses sorties nocturnes....longues et copieusement arrosées."
Verder over Geminiani: "Avec Géminiani on signait des contracts de 10 mois avec possibilté de lincencier fin juin les coureurs non sélectionnés pour le Tour!".
Nog over Geminiani: "Quelques années plus tard de Gribaldy m'avouera au cours d'un déplacement dans sa voiture qu'il avait fait deux grandes erreurs dans sa carrière de manager d'équipe pro. "Avoir donné les clés du coffre cette année 1971 à Geminiani et plus tard à Rudi Altig avec l'équipe Puch.""

waren dus ergens in de herfst van 1972 in l'Alcazar beland[5]. Ze zaten aan een tafeltje met nog enkele anderen[6] en 'genoten' van het optreden van een zekere Myriam of Miriam De Kova. Miriam was een 'doorgewinterde' nachtclubzangeres met een tweetal 'singles' op haar repertoire en voor de rest een koffer vol geld dat ze geërfd had van haar man, de miljardair Mikalides.

Voorstelling van de kopman en de trui. (Foto Miroir du Cyclisme)

Voor ik verder ga met het verhaal iets meer over deze Miriam De Kova. Het is heel moeilijk de juiste levensloop van Mevr. De Kova te achterhalen. Het enige wat ik kon vinden kwam uit interviews met de dame in kwestie. En dan is het maar de vraag of zij de volledige waarheid vertelde of enkele zaken verdoezelde en andere dan weer extra in de verf zette.

Samengevat komt het hierop neer.

Miriam De Kova was een Tsjechische met een Amerikaans paspoort. Ze werd in Tsjechoslowakije geboren, wanneer blijkt een raadsel te zijn en of Miriam De Kova haar echte naam was, eveneens. Ze was blijkbaar een 'wonderkind', dat twaalf jaar oud, optrad als pianiste. In 1973 geeft men in de media aan dat ze 60 zou zijn wat een geboortejaar van 1913 zou impliceren.

5 Volgens 'Tales from the peloton, July 28, 2008' (https://autobus.cyclingnews.com/road/2008/tour08/?id=/features/2008/woodland_de_kova_08) was het de bedoeling van Jean-Marie Rivière om op die manier De Kova te lanceren in Frankrijk en te maken dat er meer bezoekers naar l'Alcazar kwamen. Dus was het eerder een gearrangeerde toevallige ontmoeting.

6 Volgens dezelfde bron was ook Jean de Gribaldy hierbij aanwezig. Echter in het boek 'Jean de Gribaldy - la légende du Vicomte' van Pierre Diéterlé, Les Éditions du Sekoya, 2014 wordt hier nergens iets over vermeld. In 1972 was de Gribaldy verbonden met Möbel Märki-Bonanza en Magniflex-Van Cauter-de Gribaldy, in 1973 met ROKADO.

Anderzijds sprak ze over een contract bij het 'Deutsche Volkstheater' in Wenen in 1938 wat kan kloppen, ze zou toen 25 geweest zijn, maar is er ook de uitspraak dat ze zeventien jaar oud een bekende cabaretière was in Wenen wat haar geboortejaar dan weer op 1921 zou brengen. Ze moet in 1973 dus ergens begin de vijftig geweest zijn, ze kon evengoed zestig zijn[7]. Het onderwerp was taboe, en dat respecteren we bij een dame. Ze was lenig als een kat, doordat ze een goede ballerina was en een even goed kunstrijdster op de schaats. Ze is zelfs zo goed op de schaats, dat men haar in verscheidene jury's opnam. Ze liep weg naar Wenen, toen haar moeder – zeer muzikaal – hertrouwde. Toen de nazi's Oostenrijk binnenvielen (al haar leermeesters waren begaafde joden) week ze uit naar Italië wat nu niet direct de juiste ingeving was. Maar ze ging er trouwen met een zwartogige Italiaan, zoon van een bankier.

Lucien Aimar en sponsor Miriam De Kova. (Foto Miroir du Cyclisme)

"Ik wist jong wat je met geld moest doen en wat inflatie betekende", zegt Miriam De Kova in een interview. In Italië werd ze de ster van een revue in Napels. Ze hield het twee jaar vol, raakte bevriend met Anna Magnani, een Italiaans film- en toneelactrice en volgens De Kova toen "een soort van Edith Piaf, fantastisch en aangrijpend".

Mussolini zorgde ervoor dat De Kova naar Monte Carlo uitweek, vervolgens doorreisde naar Spanje waar ze met eigen geld een revuetroep stichtte. De musical die ze bedacht, heette letterlijk vertaald, 'Het vrolijke tijdperk' – persiflage op het vrolijke weeuwtje, satire midden in oorlogstijd, – en ze zegt: "In l'Alcazar wilde ik ook satires brengen, ze zijn mijn sterke kant. Maar het was te intelligent hoor!" Haar grote troef werd daarna een imitatie van een zwijgende film uit 1912, op zijn beurt geïmiteerd in de hele wereld en waarvan ze een deel in l'Alcazar zal herhalen. Wat ze daar ook deed, was een paar zwarte kousen aantrekken op het toneel – met onnavolgbare elegantie – en ze met jarretels vastmaken. Waarop ze geen bloemen, maar jarretelhouders, de zaal in slingerde, want die zijn, naast het wielrennen, een ander stokpaardje van haar: "Ongelooflijk dom van de vrouwen, die af te schaffen".

In de loop van de jaren bracht ze een tweetal singles op de markt, Jede Nacht (Cette nuit)/ Porte, porte jartelles en Reviens-moi/Les végétariens en een LP De l'amour et de l'argent, die een bescheiden succes hadden.

Vanuit Spanje stak ze destijds de oceaan over naar New York, verzeilde in het milieu van dure zakenlieden en artiesten en wat haar het meest verbaasde was, dat "de heren van Wall Street over kunst praatten en de kunstenaars alleen maar over geld". Ze kreeg er vele beroemde vrienden onder wie Salvador Dalí, die ze regelmatig terugzag en "wiens publiciteitsstunts

7 Volgens dezelfde bron moet ze in de 70 geweest zijn.

Een trotse en hoopvolle Miriam De Kova bij haar roze ploeg.

een tweede natuur waren geworden, helaas. De laatste keer dat ik hem opzocht stond in zijn hotelkamer een levensgrote kameel, waarmee hij zich liet kieken. In zijn hart twijfelt hij, of hij wel zo goed schildert als de mensen zeggen."

In 1960 verhuisde ze van New-York naar Monte Carlo[8], omwille van de luchtvervuiling in de Amerikaanse stad, een item waar toen nog niemand over sprak. Tot die verhuizing besloot ze samen met haar man, de reder Mikalides[9], die vele malen miljonair was en die in 1972 stierf. Miriam De Kova trok zich, om die man, twintig jaar terug uit de showbusiness. "Ik hield van hem en ik kan maar één ding tegelijk goed doen."

Na de dood van haar man, keerde Miriam terug naar Parijs om aan te tonen dat ze 'barst van revuetalent'. Daarom had zij het theater l'Alcazar – gespecialiseerd in satirische revues – afgehuurd. In een decor dat zij zelf betaalde, met een troep die ze zelf onderhield, met liedjes en teksten, die zij zelf gecomponeerd en geschreven had, trok zij behoorlijk bezette zalen. Zelfs de ventilatoren, die haar sluiers lieten wapperen als zij 'de dans van de zeven sluiers' bracht, waren haar eigendom. Ze trad op met een boa van ruim veertig meter lang. "Hij kostte me vierduizend dollar", zei Miriam De Kova, "vraag niet hoe ik al mijn geld naar New York kreeg en hoeveel het is."

8 Volgens sommige bronnen vertoefde ze ook een tijdje in Cuba.
9 Over deze schatrijke reder is er op internet niets te vinden. Noch onder Mikalides, noch onder Mikaelides, Michalides of Michaelides.

Twee maanden lang trad ze op in l'Alcazar, een van de bekendste cabarets van Parijs. Ze bracht er zelfgeschreven sketches en liedjes met veel aan- en uitkleedpartijen en daarbij geassisteerd door twee voortreffelijke pantomimespelers, die ze zelf had gekozen.

De kleine broodmagere vrouw die praatte als een waterval en soms aan Zsa Zsa Gabor deed denken, was vegetariër, rookte en dronk niet en was een verklaarde vijandin van de luchtvervuiling. Van de wielersport kende ze niks, maar ze wou de renners allemaal graag op een fiets zien.

En zo kwam op een bepaalde avond, eind 1972, de ontmoeting tot stand tussen Raphaël Geminiani en Miriam De Kova. In het nachtleven heeft Geminiani een bepaalde reputatie. Het is dan ook niet duidelijk of de Parijse danseres-zangeres-stripteaseuse is gezwicht voor Geminiani, toen 47 jaar oud, zijn charme, of dat het wel degelijk uit idealisme was dat Miriam als aardigheidje 1 miljoen francs[10/11] aan 'James' (Gem) gaf om een wielerploeg te vormen. Geminiani, die kon praten als Brugman[12], voerde aan dat de ploeg de naam van zowel de Parijse nachtclub als van Miriam De Kova zelf over geheel Europa zou uitdragen, zodat de uitgave ook zakelijk verantwoord was. Als laatste duwtje speelde Gem in op het 'groene', milieubewuste gevoel van Miriam. Ze zou met haar sponsoring het fietsen kunnen promoten en zo actief tegen de milieuvervuiling kunnen acteren. Miriam De Kova stelde dat het een liefhebberij was en dat geld voor haar geen enkel probleem was en dat het milieu haar na aan het hart lag en ze inderdaad iedereen, en zeker de vrouwen, op de fiets wilde[13]. Het 'contract' tussen Miriam De Kova en Raphaël Geminiani, of liever de cheque van Miriam werd direct ondertekend en met de nodige bubbels gevierd.

De versie van Mevr. De Kova was ietsje anders. "Mijn impresario kent Raphaël Geminiani goed. Hij zocht vergeefs geld, zelfs de Rothschilds lieten zich niet strikken. Ik besloot hem te helpen. De mensen vragen verbaasd: waarom? Ik antwoordde steeds hetzelfde: waarom niet? Ik droom er zelfs van om Eddy Merckx voor mijn ploeg te laten rijden."

Waarschijnlijk de dag erop, of misschien wel dezelfde dag gezien de 'geboorte' van de ploeg tot de vroege uurtjes werd gevierd, contacteerde Geminiani de broers Lejeune met de vraag om de fietsenleverancier van de ploeg te worden, met als belofte natuurlijk de naam Lejeune op de truien te vermelden.

Cycles Lejeune

Het bedrijf Lejeune werd in 1947 opgericht door Roger en zijn tweelingbroer Marcel, 24 jaar oud (°29/11/1922), voormalige amateurwielrenners. De Lejeunes werkten als familie (6 personen) in een ruimte van 55 m². In die tijd was er veel concurrentie: 368 rijwielconstructeurs en groothandels, vertelde Marcel Lejeune in februari 1988 aan het tijdschrift Entreprendre. In 1949 groeide de oppervlakte tot 967 m² en waren er 12 mensen in dienst. Ze bleven constant uitbreiden. In 1974 nam de oppervlakte toe tot 10 500 m² en had de firma 127 mensen in dienst.

In de jaren tachtig leed het bedrijf onder de crisis: in 1980 beheersten Franse fabrikanten meer dan 80% van de nationale markt met meer dan 2 miljoen fietsen, zes jaar later produceren ze nog maar 1,3 miljoen fietsen en zijn ze goed voor slechts 50% van de omzet.

10 1 miljoen FRF van toen kwam overeen met ± 6 750 000 BEF hetgeen nu ongeveer € 952 000 waard zou zijn.
11 In een interview geeft ze zelf aan dat het 'slechts' 800 000 FRF was.
12 Hij maakte Mevr. De Kova o.a. wijs dat zelfs de Rothschilds zich niet lieten strikken. N.v.d.a.: als dit al zo zou zijn, dan getuigt het toch wel van de financiële intelligentie van de Rothschilds.
13 Ere wie ere toekomt. Uit de interviews die gepubliceerd werden kon wel opgemaakt worden dat Miriam De Kova een 'groene dame' was. Ze wilde de auto zoveel mogelijk bannen uit de stad, speciale fietsstroken laten aanleggen, de vrouwen meer laten fietsen, … Zaken die nu pas echt gerealiseerd geraken.

Vélo Lejeune, model Lucien Van Impe.

De Lejeunes vechten voor het overleven van hun bedrijf dat 'het eerste onafhankelijke bedrijf werd, wat betekende dat zij leefden van eigen financiering, zonder enige hulp van wie dan ook', vertelde Marcel Lejeune. Ze worden echter gedwongen personeel te ontslaan en begonnen verliezen te lijden. De productie daalde in vier jaar tijd van 192 000 naar 106 000 stuks. In 1986 gingen de gebroeders Lejeune met pensioen nadat ze hun bedrijf hadden verkocht aan Alain Baumann, ex-directeur van Cycles Peugeot.

In januari 1974 kocht, verhuisde en vestigde Cycles Lejeune zich in het leegstaande pand van Société Suze-Pernod aan de avenue du Général-Leclerc 39 in Maisons Alfort.

In de jaren 50 en 60 had Cycles Lejeune een kleine fabrikant uitgekocht wiens merk Sauvage heette. De fietsen werden op de markt gebracht onder de naam Sauvage-Lejeune.

Sinds 2021 is het merk in handen van zakenman Grégory Trébaol, oprichter van de Rebirth-groep, voorheen bekend als Easy Bike Group. Het hoofdkantoor is gevestigd aan de rue de Tarbé 4 in Parijs, in het 17ième arrondissement.

Lejeune stapte als sponsor in 1960 in de wielersport met de ploeg Pelforth[14]. In 1969, na het verdwijnen van Pelforth, gingen ze samen met Sonolor (1969-1971 op de truien, 1972-1973 niet op de truien vermeld). In 1973 stonden ze wel vermeld op de truien van De Kova. In 1974 was er de ploeg Jobo-Lejeune en in 1975 Sporting-Sotto Mayor-Lejeune. Van 1976 tot 1978 kwamen ze als hoofdsponsor op voor Lejeune-BP. In 1979 en 1980 waren zij een laatste keer cosponsor voor DAF Trucks.

Marcel Lejeune overleed op 20 februari 2010, Roger op 17 december 2019.

14 Ze maakten ook fietsen 'in opdracht', volgens onze herinnering zowel als voor Anquetil en Geminiani bij FORD en BIC.

Er bleef slechts één, weliswaar klein, maar toch niet onbelangrijk, probleempje op te lossen. De wielerploeg had nog een aantal renners nodig. Eind 1972 lagen de meeste Franse wielrenners echter al onder contract bij de gevestigde ploegen zoals Peugeot-BP-Michelin, Gan-Mercier, Gitane-Frigécrème en Sonolor (eveneens voorzien van Lejeune-fietsen, maar niet vermeld op de truien).

Geminiani moest het dus doen met de 'overschotjes' en neoprofs. Als kopman kiest hij een renner waarmee hij in 1966 de Tour de France won en die nu stilaan fin de carrière was, Lucien Aimar (°28/04/1941)[15/16]. De ietwat verrassende Tourwinnaar van 1966 had na deze zege niet het parcours afgelegd dat men van hem verwachtte.

Aimar had in 1964 nipt de Tour de l'Avenir verloren van Felice Gimondi (die zelf de Tour de France won in 1965). Hij strandde op 42" en dat na o.a. een tijdstraf van 1 minuut. Op het wereldkampioenschap voor amateurs werd hij 6de.

Hij werd in 1965 prof bij Ford France onder de vleugels van Jacques Anquetil en Raphaël Geminiani. In 1966 won hij naast de Tour ook Gênes-Nice. Het jaar erop, bij BIC, was er de eindzege in de Quatre Jours de Dunkerque, een rit in de Tour, waarin hij 6de werd, en werd hij tweede in het kampioenschap van Frankrijk[17]. In 1968 wordt hij dan wel nationaal kampioen. In de Vuelta a España werd hij 9de en in de Tour de France 7de. In 1969 haalt BIC Jan Janssen en José Pérez Francés binnen en zakt Aimar een paar plaatsen in de pikorde. De Vuelta kan of mag hij niet rijden wegens een maand schorsing na een positieve plas en in de Tour eindigt hij op een bescheiden 30ste plaats. Nadat BIC in 1970 geherstructureerd werd en Luis Ocaña als enige kopman voor de rittenwedstrijden binnenhaalde, verlaat Lucien de ploeg en gaat naar Sonolor-Lejeune. Hij wint het Critérium de la Polymultipliée, maar in de Tour is het ploeggenoot Lucien Van Impe die met de eer gaat lopen en kopman van de ploeg wordt.

Lucien Aimar, kopman van de nieuwe ploeg.

Aimar kan zijn positie toch nog wat versterken door tweede te worden in Bordeaux-Paris na de ongenaakbare Herman Vanspringel. In 1971, nog altijd bij Sonolor-Lejeune, behaalt hij nog eens een 9de plaats in de Tour de France en viel hij op door mee te zijn in de legendarische rit naar Marseille.

De ster van Aimar doofde langzaam uit. Voor 1972 kwam hij bij het Duitse ROKADO terecht, ploeg van de ambitieuze, maar soms naïeve Robert Kahl[18]. Voor ROKADO reed hij nog eens de Tour en eindigde er 17de.

En nu kon hij zijn naam nog eens verzilveren in de nieuwe ploeg van zijn vroegere sportdirecteur. Hij zal er de enige 'grootverdiener' zijn of misschien beter, hij zal waarschijnlijk de enige

15 In Wielersport jaargang 22 nr. 1 p. 20 werden ook de namen genoemd van Roger Pingeon, Marcel Duchemin en de Zwitsers René Savary en Bruno Hubschmid. Daarnaast werd ook de Gribaldy aan de ploeg gekoppeld en die zou Joaquim Agostinho en Mariano Martinez meebrengen. Het draaide allemaal anders uit. Bruno Hubschmid reed in 1973 voor Sonolor en Känel, René Savary reed eveneens voor Sonolor en Känel maar ook voor Möbel Märki en Savro. Roger Pingeon ging naar ROKADO, Marcel Duchemin bleef in het amateurcircuit, Joaquim Agostinho trok naar BIC en Mariano Martinez naar GAN-Mercier.

16 In Miroir du Cyclisme nr. 165 was er ook sprake van Patrick Béon (Peugeot-BP-Michelin in 1973) en Roger Guillemot (Sonolor in 1973). En zou er nog overlegd worden met Roger Pingeon (ROKADO in 1973), Hubschmid en Savary en Michel Grain die een comeback zou overwegen.

17 Winnaar Désiré Letort werd later gedeclasseerd wegens doping, maar Aimar werd niet uitgeroepen tot Frans kampioen.

18 Zie ook de artikelenreeks over ROKADO in WAAIERS.

renner geweest zijn die niet voor een basiscontract reed. Alle andere renners reden voor ± 10 000 NLG[19]. Of dat alles samen het miljoen FRF vormde was voor sommige journalisten wel de vraag. Geminiani stelde, dat bij die bedragen nog de sociale premies dienden opgeteld te worden en dat hij voor wedstrijden als de Tour de France hoge inschrijfgelden moest neertellen omdat zijn ploeg niet zo aantrekkelijk was, en dat de mecaniciens en de soigneur (de Nederlanders Gerrit Visser en Kees Smit) ook geld kostten. Samen met ploegleiderswagen(s) en andere kosten zal het plaatje misschien wel geklopt hebben. Wel was het zo dat het geld volgens Miriam De Kova in schijven zou worden betaald, hetgeen toch in tegenspraak was met de ondertekende cheque van 1 miljoen. Of bedoelde ze dat na die ene cheque er, bv. na een half jaar een tweede zou komen?

Probleem en oplossing à la Geminiani

Miriam De Kova strikken voor het sponsoren van een wielerploeg was een zaak. Het geheel reglementair maken was een andere zaak.

De regelgeving voor extrasportieve sponsors van de FICP stelde o.a. dat enkel firma's mochten sponsoren, geen particuliere personen. Nu had Mevr. De Kova wel een aantal zaken in de aanbieding, maar De Kova op zich was geen firma, noch een product.

Raphaël Geminiani, arrangeur eerste klasse, doet het maar weer.

Dus kwam Geminiani met het idee een aantal ballonnetjes op te laten. Er was sprake van het oprichten van een platenfirma 'De Kova', dieetproducten 'De Kova' op de markt te brengen. Er is ook sprake van een mineraalwater 'De Kova' en vruchtensappen 'De Kova'. En Miriam zelf, groene visionaire, milieuactiviste avant la lettre, sprak van "Fietsen op de markt brengen – elegante fietsen vanzelfsprekend – onder de naam Miriam". Een zakenvrouw was ze zeker.

Blijkbaar waren al die geruchten voldoende om de FICP te overtuigen en mocht de naam De Kova op de truien verschijnen.

Op een punt van de regelgeving moesten zowel Miriam als Gem buigen. Miriam wou de renners helemaal in het roze laten rijden. Dus ook met een roze koersbroek. Dat dat nu allemaal kan toont het visionaire karakter van Miriam, maar toen was het een stap te ver. Als tweede keuze werd een blauwe broek voorgesteld, maar het reglement was wat het was, zwarte broek en witte kousen. Het was voor de wielerwereld wachten tot Mario Cipollini opdat koersbroek en trui op elkaar mochten afgestemd worden[20].

Een ander verhaal dat de ronde doet, of het waar is kon niet achterhaald worden, was dat Miriam De Kova tijdens het seizoen vroeg of de truien geen veters konden hebben in plaats van een ritssluiting. Het antwoord van Geminiani zou iets geweest zijn in de trant van "Renners dragen geen korsetten en geen nylonkousen.[21]"

19 Het is de enige verwijzing naar contracten die ik terugvond. Tienduizend gulden was toen ± 140 000 BEF per jaar of ± 11 600 BEF/maand, in 1973 toch geen vetpot. Nu zou dit ongeveer overeenkomen met ± € 1635.

20 In het kader van de opzoekingen voor dit artikel blijkt dat André Desvages, sportdirecteur van Gitane, begin de jaren 70 al experimenteerde met wielerpakken (trui en broek in een geheel), maar dat ook daar de FICP een stokje voor stak.

21 Nochtans waren er in de jaren '40 zeker truien met veters.

Naast **Lucien Aimar** waren er nog 17 renners in de ploeg waaronder één Spanjaard en één Belg.

Enkelen hadden al (een beperkte) ervaring als profrenner:

Christian Blain (°31/07/1948 in Lyon) kwam van Sonolor-Lejeune waar hij één overwinning behaalde. Als amateur had hij in 1968 een tweede plaats behaald in het Circuit Boussaquin.

Serge Lapébie (° 9/06/1948 in Neuilly-sur-Seine) kwam van BIC en uit een gekende wielerfamilie (zoon van Guy Lapébie). In 1967 was hij tweede geworden in de G. P. d'Espéraza, in 1968 tweede in de derde etappe van de Tour of Hellas[22] en in 1969 tweede in het eindklassement van de Tour de la Yonne.

Andrés Gandarias Albizu (ESP) (°24/04/1943 in Ibarruri) kwam van Werner.

Gregoire Van Moer (BEL) (°26/07/1947 in Kontich) won in 1972 de Ronde van België (+ tweede rit) voor amateurs waarna hij op 17 juli prof werd bij Goldor-IJsboerke. In 1970 was hij tweede geworden in Rijkevorsel en derde in Lebbeke.

In 1971 won hij in Reet, Putte, Rumst, Rund um Düren en het eindklassement van de Trois Jours de Hénin-Liétard.

Verder in 1972 won hij de 5de rit en was hij tweede in de 4de rit van de Tour of the North.

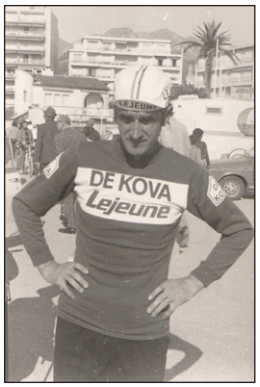

Christian Blain, Serge Lapébie, Andrés Gandarias en Gregoire Van Moer, de mannen met 'ervaring'.

De neoprofs:

Jean-Claude Baud (°14/02/1948 in Clermont-Ferrand) was ooit in 1966 tweede in het kampioenschap van Auvergne. In 1968 was hij derde in datzelfde kampioenschap van Auvergne en tweede in het eindklassement van de Tour des Crombrailles (+ 1 rit). Hij won verder een rit in de Tour de la Guadeloupe in 1970, een rit in de Route de France (1971), de Prix de Saint-Flour (1971), de Prix d'Arpajon (1972) en de Prix de Billom (1972).

Jean-Claude Blocher (°06/01/1949 in Paris) won in 1968 de Ronde du Soissonnais. In 1969 won hij Paris-Sens, in 1970 Paris-Ézy en Paris-Vendôme, Montereau-Sens-Montereau, de Prix de Romorant, een rit in Paris-Vierzon en een rit in de Tour de l'Avenir. In 1972 won hij de Prix de Saint-Maximin.

Marcel Boishardy (°07/02/1945 in Rennes) won in 1971 het eindklassement van de Tour des Crombrailles (a.h.c.) en de Tour de Roussillon.

22 Tour of Hellas (Διεθνής Ποδηλατικός Γύρος Ελλάδας) had in 1968, volgens Velo 69, de naam Grand Prix des Antiqués / Grote Prijs van de Oudheid.

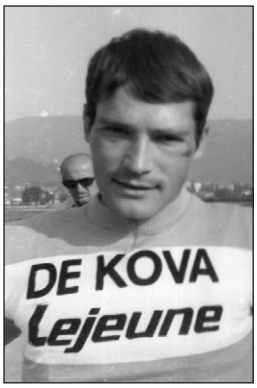

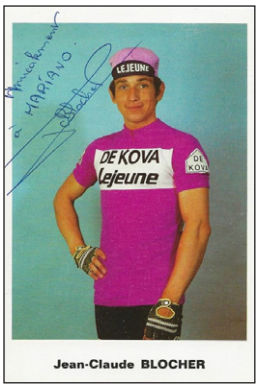

Jean-Claude Baud, Jean-Claude Blocher, Marcel Boishardy en Joseph Carletti.

Joseph Carletti (°12/03/1946 in Incudine) een op 5/10/1956 tot Fransman genaturaliseerde Italiaan die geselecteerd werd voor de ploegenachtervolging op het wereldkampioenschap en de Olympische Spelen. Hij won in 1971 Annemasse-Bellegarde-Annemasse, in 1972 het Circuit des Cevennes en de eerste rit van Nice-Bourg. In 1972 behaalde hij zes overwinningen.

Claude Dubost (°03/08/1949 in Le Tréport)

Noël Geneste (°17/12/1947 in Cusset) werd in 1968, 1970 en 1972 winnaar van het kampioenschap van Auvergne.

In 1969 won hij de Trophée Montbelliard, in 1970 twee ritten in de Tour du Limousin. Hij werd 8ste in de tweede en 9de in de eerste rit van de Tour of Scotland en 38ste in het eindklassement.

Het jaar erop werd hij derde in de Flèche d'Or en tweede in het eindklassement van het Circuit des Monts du Livradois.

In 1971 werd hij opnieuw tweede in het kampioenschap van Auvergne en derde in het eindklassement van de Tour Nivernais Morvan.

In zijn laatste jaar als amateur, 1972, werd hij opnieuw derde in de Flèche d'Or en ook opnieuw kampioen van Auvergne.

Charles Genthon (°27/05/1945 in Anneyron) won in 1970 de Prix d'Iguerande, de Prix d'Annonay (ook in '71 en '72), in 1971 Dijon-Auxerre-Dijon en vijf andere wedstrijden, in 1972 de Tour de Béarn-Aragon en negen andere wedstrijden en werd tweede in het eindklassement van het Circuit des Monts du Livradois en het Circuit Boussaquin.

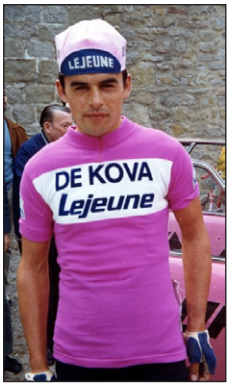

Noël Geneste, Charles Genthon, Gérard Godier en Gérard Olbé.

Gérard Godier (°19/06/1950 in Juvisy-sur-Orge). Hij was in 1970 kampioen van Frankrijk ploegenachtervolging. Won in 1970 de Prix de Saint-Cloud, in 1971 de Prix d'Ablon en Saint-Fuscien, in 1972 de eerste rit in de Tour du Loir et Cher en opnieuw de Prix d'Ablon.

Jacques Hochart (°29/07/1948 Paris VIIIième) won in 1967 de GP de Lillers. In 1971 won hij Paris-Dreux en vijf andere wedstrijden. In 1972 werd hij derde in Paris-Ézy en de derde en zesde etappe van de Tour Nivernais Morvan.

Gérard Olbé (°04/02/1948 in Lillers) was in 1966 en 1970 reeds tweede in de GP de Lillers. In 1971 was hij derde in de Omloop van de Westhoek in Ichtegem, in 1972 werd hij 8ste in het Manx Douglas Criterium en verder 9de in de eerste en derde rit en 10de in de 5de rit van de Tour of Britain.

Richard Podesta (°01/03/1948 in Rueil-Malmaison) was in 1971 kampioen van Frankrijk bij de amateurs en werd derde in het eindklassement van de Tour de la Yonne. Behaalde drie overwinningen in 1972.

Daniel Vermeulen (°14/04/1948 in La Haye-Saint-Sylvestre) was in 1966 reeds kampioen van Frankrijk 100 km ploegentijdrit. In 1967 won hij de GP d'Ouverture de la Ville de Saint-Hilaire-du-Harcouët en werd hij kampioen van Normandië ploegentijdrit, hetgeen hij herhaalde in 1970. In datzelfde jaar won hij ook de GP du Cycle, de Tour des Landes, de 4de rit in de Route de France, de Prix de Chapelle-Montligem en de Prix de Saint-Germain-en-Cogles. In 1971 kwamen de Trophée de la Manche (ITT), de Prix de Randonnai en de Prix de Mozaux op zijn palmares. In 1972 was er nog de Prix de Gros-Theil.

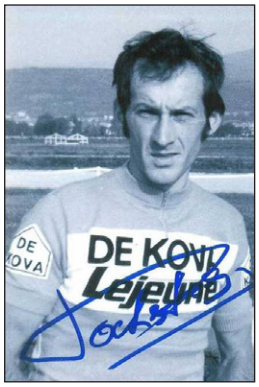

Richard Podesta, Daniel Vermeulen, Claude Dubost en Jacques Hochart.

Cees van der Meijden (NED) (°05/01/1951 in Puttershoek), in 1972 derde in de Omloop van de Baronie en tweede in Bruinisse.

Vijf, de ene meer dan de ander, ervaren profrenners en 13 neoprofs. Neoprofs waarvan nu niet kon gesteld worden dat ze nationale, en al zeker geen internationale, toppers waren. De gemiddelde leeftijd van de ploeg was iets minder dan 25 jaar, de gemiddelde leeftijd van de neoprofs was iets boven de 24 jaar. Het toonde aan dat de neoprofs eigenlijk amateurs waren die nooit aan de bak gekomen waren bij de gevestigde ploegen en dus heel waarschijnlijk te licht wogen voor het profpeloton.

Firmino Bernardino sloot in de loop van het seizoen aan.

Naast Raphaël Geminiani, de ploegleider, waren er twee assistent-ploegleiders, de oud-renners Édouard Fachleitner en Guy Lapébie, vader van.

In de loop van seizoen, toen Dubost en Vermeulen de ploeg al verlaten hadden, zou er nog een renner (tijdelijk) deel uitmaken van de ploeg:

Firmino Bernardino (POR) (°19/03/1950 in Venda do Pinheiro) die in Portugal voor Sporting Lisboa-Gazciola reed.

In de Belgische kranten was natuurlijk niet zo veel te lezen over de nieuwe De Kova-Lejeune-ploeg. Niettemin was er in de Gazet van Antwerpen van 15 december 1972 wel een kort berichtje dat de Belgische wielerliefhebber kon interesseren. Er werd namelijk geschreven dat Guido Reybrouck, tot dan nog altijd zonder ploeg, aan het onderhandelen was met Raphaël Geminiani om in de De Kova-Lejeune-ploeg opgenomen te worden. Blijkbaar leverden die onderhandelingen niets op want Guido reed uiteindelijk zijn laatste seizoen voor Novy-Total-Romy Pils.

Een eerste resultaat dat genoteerd werd, was in Joyeuse op 9 februari waar Serge Lapébie 4de werd. Een 4de plaats om het seizoen te openen, niet slecht. De dag erop in de GP Bessèges werd hij geklopt, in een door een massale valpartij ontsierde sprint, door Robert Mintkiewicz. Op dezelfde dag in Montauroux stak Gérard Olbé even zijn neus aan het venster, maar prijs rijden zat er niet in.

Bij de start van het seizoen aan de Azurenkust.

In de GP Novestyl in Beausoleil op 14 februari reed Christian Blain naar een 7de plaats. Drie dagen later in Roquebrune werd het een 9de plaats. Nog eens twee dagen later reed hij in de GP Nice naar een 5de plaats. Ondertussen had op 18 februari in La Crau Jean-Claude Blocher ook al een 9de plaats veroverd en Lucien Aimar een 16de.

Lucien Aimar op zijn beurt werd op 24 februari 8ste in de Carnavalronde van Aix-en-Provence. Joseph Carletti werd er 13de. Diezelfde dag werd in Saint-Tropez Serge Lapébie 6de en Jean-Claude Baud 12de.

Op zich voor een eerste maand in het peloton niet zo slecht. Acht toptienplaatsen, maar wel geen winst. Het waren weliswaar de klassieke oefenkoersen aan de Azurenkust, maar dat gold voor alle ploegen. Zat er dan toch wat talent bij deze jonge renners? Talent dat door de klassieke ploegen niet erkend en herkend was?

Opmerkelijk was wel dat op 3 maart in Het Belang van Limburg in de deelnemerslijst van de Omloop Het Volk Serge Lapébie onder rugnummer 151 bij BIC aangekondigd stond. Of hij effectief startte kon niet uitgemaakt worden. Er stonden 129 renners aan de start en slechts 36 reden de wedstrijd uit.

Op 4 maart was er Nice-Genua waar Jacques Hochart 13de werd en Cees van der Meijden 25ste. In de GP Aix-en-Provence op 6 maart toonde Lucien Aimar zich een eerste keer, met een 7de plaats.

Als nieuwe Franse ploeg mocht De Kova-Lejeune natuurlijk niet ontbreken in Paris-Nice (11-17 maart). Het achttal dat aan de start stond was Lucien Aimar, Gregoire Van Moer, Daniel Vermeulen, Richard Podesta, Jean-Claude Blocher, Gérard Olbé, Marcel Boishardy en Christian Blain. De ploeg zou vlug met de neus op de feiten gedrukt worden. In de eerste rit, een tijdrit over 7,2 km was de best geklasseerde renner Christian Blain op de 39ste plaats op 55”7/10 van Merckx. Rit 2A zou de beste rit worden voor De Kova-Lejeune. In een massasprint werd Gérard Olbé 7de en Cees van der Meijden 8ste[23]. De andere renners werden ex aequo 14de geplaatst. In de namiddagrit, die weer op een massasprint eindigde, werden Aimar, Blain, Blocher, Boishardy en Podesta ex aequo 12de geplaatst. Olbé werd 95ste, Van Moer 96ste op 3’53” van winnaar Eric Leman en Van der Meijden 106de op 5’56”.

Het was een koude Paris-Nice.
(Foto Miroir du Cyclisme)

In rit 3 was de beste De Kova Gregoire Van Moer met een … 74ste plaats, Cees van der Meijden werd 104de.

Van rit 4A is er maar een beperkte uitslag terug te vinden waar geen renners van de ploeg in stonden. Rit 4B was een ploegentijdrit waarin De Kova-Lejeune 11de werd op 14 ploegen. Ze hielden Gitane, Zonca en GAN-Mercier achter zich.

Rit 5 was de eerste ‘bergrit’ en de ploeg zakte compleet door het ijs. Lucien Aimar was de beste met een 29ste plaats, Christian Blain werd 33ste, Richard Podesta werd 40ste, Gregoire Van Moer 102de. Van de andere renners kon het resultaat niet achterhaald worden.

Rit 6 werd beslist in de spurt. Gregoire Van Moer werd 100ste, Cees van der Meijden gaf op. Het was meteen zijn laatste activiteit in het De Kova-Lejeune-shirt (zie kaderstuk).

Ook Rit 7A eindigde op een spurt. Alle overblijvende renners werden ex aequo 9de geklasseerd op uitzondering van Podesta, 84ste en Van Moer die opgaf.

In de beslissende tijdrit op de Turbie kon er geen resultaat van betekenis genoteerd worden voor een van de overblijvende renners. In het eindklassement was Lucien Aimar met een 28ste plaats op 5’18” van winnaar Raymond Poulidor de beste van de ploeg. Christian Blain werd 43ste, Marcel Boishardy 61ste, Gérard Olbé 73ste, Jean-Claude Blocher 76ste en Richard Podesta 77ste. Gezien er maar 77 renners de wedstrijd uitreden, drie renners in de laatste vijf. Later zal blijken dat dit al een signaal was naar de Tour de France toe.

De ploeg De Kova-Lejeune stond weer met beide voetjes op de grond. Wel werd eind maart reeds aangekondigd dat Lucien Aimar zou deelnemen aan Bordeaux-Paris.

23 Het Belang van Limburg gaf in de uitslag Daniel Vermeulen als 8ste.

Sprint in Paris-Nice. Met een vergrootglas is er toch een renner van De Kova-Lejeune te herkennen. (Foto: Miroir du Cyclisme)

De korte carrière van Cees van der Meijden bij De Kova-Lejeune

(Uit Het vrije volk: democratisch-socialistisch dagblad 28-03-1973)

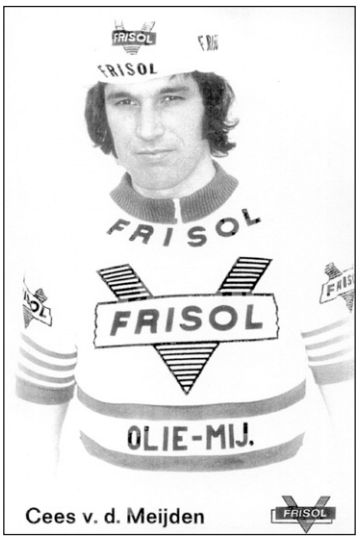

De eerste slag heeft Cees van der Meijden verloren. De 22-jarige Puttershoeker, wielrenner om het wielrennen, vorig seizoen nog koersend voor de amateurformatie van Automatic Holland, is weer terug in de rustige nieuwbouw van de Puttershoekse Oranjelaan.

Terwijl hij zich anderhalve maand geleden nog voorstelde zijn domicilie rond eind maart wel te hebben ergens in wielerland Frankrijk, fietst hij nu de Hoekse Waard rond in het groene trainingsjack van Nederlands embryonale profploeg Frisol.

Weliswaar een ervaring rijker, maar toch ook een illusie armer. Hij had gegokt op een contract bij de nieuwe Franse beroepsequipe De Kova-Lejeune. Hij beleefde in het roze suikerspintricot o.a. een trainingskamp van drie weken aan de Azurenkust, een 25ste plaats in Nice-Genua en een eenmalige achtste plek in een rit van Parijs-Nice. Maar hij werd na zijn verkoudheidsopgave in de 'Koers door de Sneeuw' dusdanig aan het lijntje van een definitief contract gehouden, dat hij, terug in ons land, snel het zekere Frisol voor het onzekere De Kova koos. "Doodzonde," zegt Van der Meijden. "Dat heb ik Frisol-ploegleider Piet Liebregts trouwens ook verteld: Ik was veel liever in Frankrijk gebleven. Ik geloofde erin, ik was bereid opofferingen te

getroosten. De beste Nederlandse renners van de laatste jaren hebben hun school daar gehad. En dat leek me een geloofwaardige referentie. Maar het heeft niet zo mogen wezen." De overstap van Van der Meijden naar de profs, een van tamelijk recente datum, kwam voor de meeste wielervolgers als een kleine verrassing. Hij was een nooit te verwaarlozen 'regionaal', maar bij gebrek aan een reële erelijst bevond hij zich, wat dat betreft, in groot gezelschap. Kampioen van Zuid-Holland, een wedstrijdje in Dordrecht, de Ronde van 's Gravendeel en een derde plaats in de Omloop van de Baronie – dat was zo ongeveer alles wat 1972 hem aan memorabels bracht. "Het had niettemin de doorbraak moeten zijn vorig jaar," zegt hij. "Maar het zat tegen. Een val in Olympia's Ronde en later een schorsing van veertien dagen[24] – het gooide mijn voornemens aardig in de war."

En dan toch prof – een niet alledaags verschijnsel in Nederland, waar je de amateurs met touwen om hun nek naar de beroepsrijen lijkt te moeten trekken!

Van der Meijden: "Ik vond dat ik nu moest overgaan. De grootste fouten, die er in Nederland met de amateurs worden gemaakt zijn naar mijn mening het veel te lange wachten van de meeste talenten, de extra goede zorgen van hun sponsors in de zogenaamde gouden jaren en het rijden van teveel wedstrijden in kort tijdsbestek. Voor men het weet is men op zijn top, en voor je daar erg in hebt ben je verzadigd en versleten."

Cees van der Meijdens besluit stond vast: hij zou een proflicentie aanvragen. En via good old masseur Gerrit Visser kwam hij in contact met de extrasportieve geldbelegging van de in Monaco wonende Tsjechische danseres Miriam De Kova: de door Raphaël Geminiani geleide formatie De Kova-Lejeune.

"Het was eigenlijk al vol, maar Geminiani wilde me een kans geven. Ik kon op proef komen en proberen boven de anderen uit te steken. Ik had ruim een maand de tijd: wedstrijden aan de Côte d'Azur en als ik redelijk klom ook Parijs-Nice." Volgens Van der Meijden ging het met de dag beter, maar gezien het karakter van de De Kova-ploeg – voornamelijk bestaande uit ambitieuze Franse neoprofs – was het niet eenvoudig zich te bewijzen. Geminiani leek niet ontevreden, "Maar Cees moest liever eerst zijn Nederlandse uitslagen opsturen voor er definitief kon worden getekend."

Van der Meijden: "Een dag voor mijn vertrek naar Frankrijk had ik nog even contact gehad met Piet Liebregts. Toen ik terug was, afgestapt in de zesde rit van Parijs-Nice omdat ik stikverkouden was geworden, heb ik hem direct gebeld. Ik kon bij Frisol komen in de plaats van Duyker[25], die met zijn broer een zaak gaat drijven. Nou, tot eind 1974 en met sociale voorzieningen – dat leek me toch ook niet slecht."

Het Franse avontuur van de Puttershoeker was daarmee nogal vroegtijdig beëindigd. Bepaald tot zijn eigen spijt, "want ik geloof dat je toch sneller leert op de lange koersen in Frankrijk dan in de criteriumrondjes van Nederland. Maar ik ga het nu maar twee jaar proberen via deze, wat uitgebreidere aanloop waar te maken".

Of, Van der Meijden slaagt?[26] Hoeveel voorbeelden zijn er niet te noemen van amateurs met een veel imponerender erelijst dan hij, die finaal de mislukking in draaiden? Maar die hadden het dan meestal reeds met hun mond gemaakt nog voordat, er één meter was 'geproft'. Bovendien ontbrak het hun nogal eens aan de lef moederziel alleen naar Frankrijk te trekken – verwend als zij waren in hun amateurtijd.

24 Cees van der Meijden werd geschorst na enkele incidenten in een criterium in Zwijndrecht.
25 Adri Duyker.
26 Cees van der Meijden zal in 1974 ook voor Frisol rijden en in 1975 zijn carrière beëindigen bij Shimano-Dura Ace. Sprekende resultaten zal hij nooit behalen.

Cees van der Meijden heeft zulk een ‘professionele verzorging’ in zijn amateurtijd nooit gekend. Bovendien had hij wel de durf naar het anders sprekende en qua wielrennen anders georiënteerde Frankrijk te gaan. Dat hij daar voorlopig werd afgewezen en daarmee de eerste slag verloor is natuurlijk jammer. Maar wie garandeert hem eenzelfde lot bij de tweede slag als hij kan bogen op een wat ruimere ervaring? Wielrennerskarakters verander je niet zo gauw.

(wordt vervolgd)

Ge hadt erbij moeten zijn .... (10)

De tubes van Frans

door Hans Vandeput

Frans De Coster als Belgisch kampioen.
(Foto collectie Hans Vandeput)

Met Frans bedoel ik Frans De Coster, een geboren en getogen Kesselaar (inwoner uit Kessel-Lo). Frans De Coster werd in 1948 Belgisch kampioen veldrijden op een parcours gelegen aan de Zoete Waters in Oud-Heverlee. Tussen 1948 en begin jaren '50 was hij mede één van de toonaangevende Belgische crossers en eindigde o.a. op een 7de en 3de plaats in respectievelijk 1948 en 1949 in het Critérium International de Cyclo-cross te Vincennes, de voorloper van de latere officiële WK's veldrijden. Ook op de weg deed hij regelmatig van zich spreken. Na zijn wielercarrière ging hij aan de slag als bouwvakker en eenmaal op pensioen vertrok hij enkele jaren later voor een tijd naar Spanje. Eenmaal het Spanje-avontuur voorbij keerde hij terug naar zijn heimat Kessel-Lo. Ik liep hem dan af en toe tegen het lijf wanneer hij zich in de buurt naar het lokale bankkantoor begaf. Frans deed ook dagelijks zijn wandeling in de omgeving van de Abdij van Vlierbeek. De Vlierbeekse velden waren een geliefkoosd terrein voor konijntjes, hazen en fazanten. U kan wel raden, beste lezer, waarom hij er regelmatig vertoefde... Frans De Coster had een publiciteitskaart uit de reeks Tubolari Gardiol. Op een dag vroeg ik hem hoe hij hierbij betrokken werd. Ziehier zijn uitleg: "Op een bepaalde dag in de winter van 1948-49 kreeg ik een uitnodiging van de Belgische invoerder van de Italiaanse tubes Gardiol, toentertijd echte kwaliteitstubes. We moesten ons op een avond met een aantal Belgische renners aanbieden in een Brussels hotel om fotokaarten te laten maken met reclame voor Gardiol. Ik ben hierop gretig ingegaan, want als tegenprestatie kregen we elk 2 tubes Gardiol. Als je weet dat een Gardiol-tube toen gemakkelijk om en bij de 1000 Belgische franken kostte begrijp je wel dat het vlug verdiend was en de verplaatsing waard was". En Frans, hij wandelde verder richting de Vlierbeekse velden....

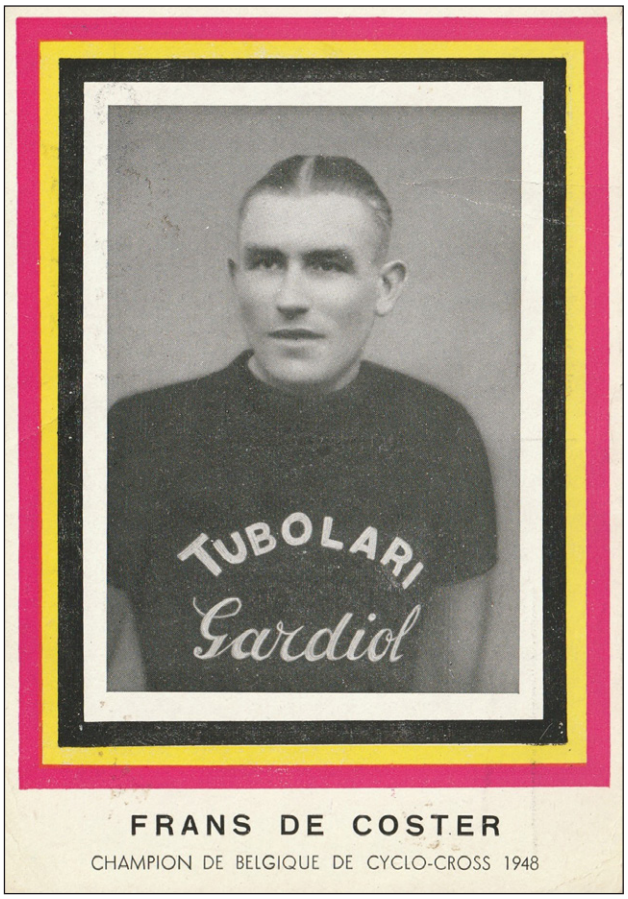

De Franse kaart van Frans De Coster uit de bekende Gardiol-reeks.

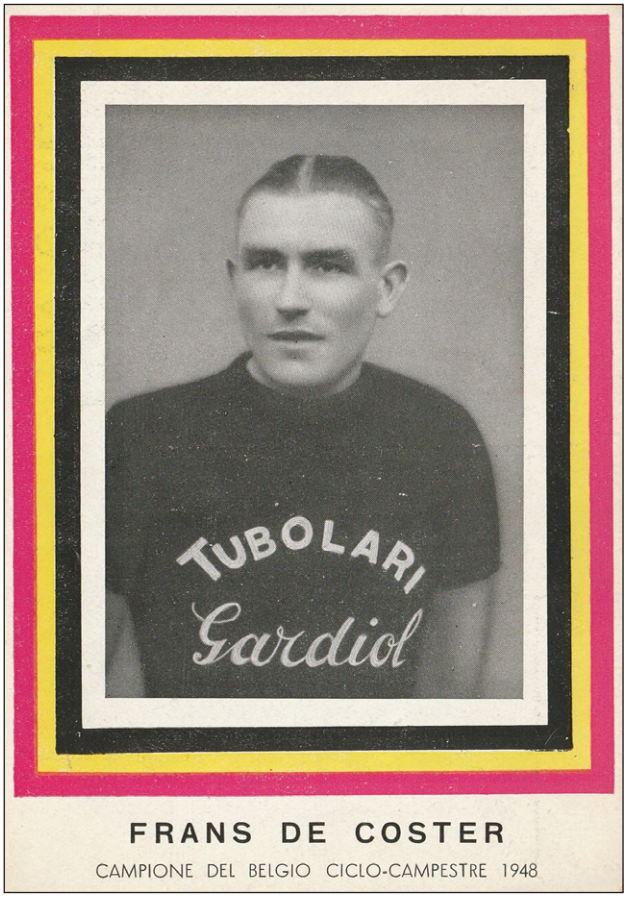

De Italiaanse kaart van Frans De Coster uit de bekende Gardiol-reeks.

Weetjes

Beurzen

Voetbal- en wielerbeurs Houten in de aula van College De Heemlanden, De Slinger 48, Houten

04/10/2025 van 9.15u tot 13.00u

Met vele standhouders en heel veel boeken,tijdschriften, memorabilia en bijna alles wat de verzamelaar zoekt.

Info en reservaties: Telefoon +31 578 616 585 of via e-mail op Bert Hulleman: hulleman47@hetnet.nl

---

Wieler- en voetbalbeurs Dessel in Parochiecentrum Witgoor, Meistraat 150, 2480 Dessel

25/10/2025 van 9.00 tot 13.00u

Info en reservaties: Telefoon +31 578 616 585 of via e-mail op Bert Hulleman: hulleman47@hetnet.nl

---

Wielerbeurs in Wanze in de Salle Omnisport, Rue Géo Warzée, 19, 4520 Wanze

15/02/2025 van 9.00u tot 13.00u

Info en reservaties: Guy Crasset: guy.crasset@scarlet.be

Wielerbeurs in Eeklo in het Sportpark, B.L. Pussemierstraat 157, 9900 Eeklo (de zaal is gelegen op 300 meter van het station).

09/05/2026 van 9.00u tot 12.30u

Standhouders kunnen hun tafels inrichten vanaf 7u30 en betalen 9 euro voor één tafel (afmeting 1,80 m x 0,75 m)

Als bezoeker betaal je 3 euro.

Informatie en reservaties: Mark Van Hamme: Telefoon +32 494 87 26 62 of via e-mail op markvanhamme@hotmail.com

Boeken

De geschiedenis van de Schaal Sels Antwerp Port Epic–Deel II: 1977-2025

Prijs: € 40,00 (exclusief verzendkosten), tot 10 november te verkrijgen aan € 35,00. Ook te verkrijgen in combinatie met Deel I: 1921-1976 aan de prijs van € 44,95 tot 10 november, daarna aan € 49,95 via www.sportmediashop.nl alsook op de aankomende wielerbeurzen.

Auteurs: Victor Moons, Nicole Verstrepen en Jan Vranken

Formaat: 21 x 29,7cm, 320 pagina's ruim geïllustreerd.

Na jaren zal het tweede boek over de geschiedenis van de Schaal Sels gepubliceerd worden.

In 2016 verscheen Deel I van De Geschiedenis van Schaal Sels. Daarin de historie van de wedstrijden van 1921 tot en met 1976. Door diverse omstandigheden is het er steeds niet van gekomen om het tweede deel uit te brengen. Maar daar komt verandering in want in november komt Deel II uit met het vervolg van 1977 tot en met 2025. Formaat A4 en maar liefst 320 pagina's met naast de wedstrijden om de Schaal Sels maar ook de nieuwe formule Antwerp Port Epic.

Het boek verschijnt eind november.

ROKADO: Sprookjes duren nooit lang (1971-1976)

Prijs: € 40,00 (inclusief verzendkosten)

Auteur: Jan De Smet

Formaat: 283 pagina's

Jan De Smet

Ingenieur voor de scheikunde in de landbouwindustrieën en professor emeritus aan de Universiteit Gent, Campus Kortrijk. Hij heeft zelf nooit competitief aan wielersport gedaan, maar is wel al van jongs af aan gek van de wielersport en een gepassioneerd verzamelaar van alles wat met de wielersport te maken heeft met een voorkeur voor de periode 1969-1978. Zoals zijn echtgenote het zegt: "Hij eet, drinkt en 'zeemt' koers." Hij schreef al verschillende boeken en brochures over wielrennen, werkte mee aan meerdere tentoonstellingen waarbij hij zijn verzameling van foto's, boeken en truien ter beschikking stelde en is sedert oktober 2021 hoofdredacteur van het gratis elektronisch wielermagazine WAAIERS (https://waaierstijdschrift.be/) dat zich richt tot wielernostalgici. Wordt door sommigen bestempeld als Wielerhistoricus.

ROKADO, een van die sponsornamen uit het wielrennen die iedereen bij blijft. Of liever, ik hoop dat iedereen de naam blijft onthouden.

Om een of andere reden had ik altijd een zwak voor deze ploeg. De reden kan ik niet echt achterhalen. Waren het de truitjes met het mooie blauw en geel? Waren het, voor die tijd toch, de eerder exotische Duitse renners? Was het het feit dat Herr Kahl ook pisterenners sponsorde? Of het feit dat er plots een tweede ploeg, HA-RO, opdook en alles een beetje ingewikkeld werd?

In elk geval was het zo dat ROKADO regelmatig in het nieuws kwam. Jammer genoeg niet altijd in positieve zin. Lomme Driessens gebruikte de ploeg om zich persoonlijk te wreken omwille van zijn ontslag bij Molteni. Hij liet zijn renners, en meer specifiek Willy De Geest, openlijk op het wiel van de Kannibaal rijden.

Daarnaast 'rommelde' het regelmatig in het huishouden van ROKADO en dat gaf altijd mooie verhalen. Herr Kahl was misschien niet de meest diplomatische zakenman, Driessens was dan weer de man niet om altijd naar een baas te luisteren.

ROKADO startte heel klein eind 1971 om uit het wielrennen te verdwijnen eind 1976. Iets meer dan 5 jaar was het dus in het wielerpeloton aanwezig in een periode dat het Belgische wielrennen hoogconjunctuur beleefde.

Het verhaal verscheen onder de vorm van verschillende artikels in het gratis elektronisch wielermagazine WAAIERS (https://waaierstijdschrift.be/). Na elke episode kwamen er wel aanvullingen en correcties en die zijn allemaal verwerkt in deze samenvatting die onder boekvorm wordt uitgegeven.

Ik hoop dat de nostalgische lezer mag genieten van het opnieuw beleven van het wielrennen begin de jaren '70, toen België meester was van het internationale wielrennen.

In mijn ogen eindigde ROKADO op een hoogtepunt. Als supporter van streekgenoot Walter Planckaert kon dat niet mooier dan met winst in Vlaanderens Mooiste. Ik geniet er nog altijd van als ik eraan terugdenk.

De magie van Mathieu–Wereldtitels, wielerhelden en de Nederlandse successen in het veldrijden

Prijs: € 22,50 (exclusief € 9,80 verzendkosten). Via www.sportmediashop.nl alsook op de aankomende wielerbeurzen.

Het boek verschijnt in begin oktober.

Auteur: Roy Schriemer

Formaat: 208 pagina's paperback met full colour fotokatern.

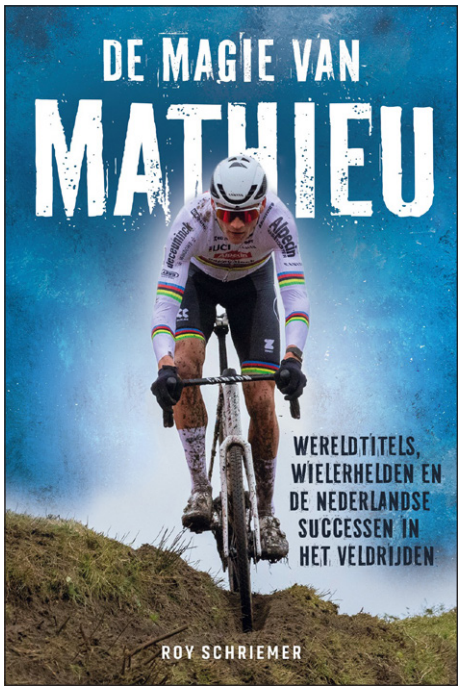

De Nederlandse veldrijders domineren momenteel het veldrijden. Mathieu van der Poel is inmiddels een van de meest succesvolle veldrijders ooit. Na Marianne Vos is nu Fem van Empel aan een fraaie reeks bezig en met Tibor Del Grosso en Puck Pieterse lijkt het met de toekomst van het Nederlandse veldrijden wel goed te zitten.

De magie van Mathieu neemt de lezers mee langs de hoogtepunten van deze sport. Met een uitgebreide analyse van de successen van Mathieu van der Poel, maar ook van zijn verloren WK's en een verklaring voor zijn dominantie door kenners. Lars Boom bekent dat hij langer veldrijder had willen zijn, Hennie Stamsnijder vertelt over zijn blijvende liefde voor de cross, Richard Groenendaal analyseert hoe hij wereldkampioen werd in eigen dorp en Daphny van den Brand bekent dat ze met enige jaloezie kijkt naar de aandacht en de vergoedingen die de vrouwen tegenwoordig krijgen. Een uniek overzicht van alle Nederlandse wereldkampioenen, spectaculaire WK's op Nederlandse bodem maakt dit boek een must-have voor elke veldritliefhebber in Nederland en Vlaanderen.

Wereld-Wielerstad Apeldoorn

Prijs: Nog niet bekend. Verdere informatie via www.sportmediashop.nl of via e-mail op sportmedia@hetnet.nl.

Het boek verschijnt tijdens de eindejaarsperiode.

Auteur: Paul Beukers

Het allereerste in Nederland verreden wereldkampioenschap wielrennen op de weg vond plaats in 1925 in Apeldoorn. De wielersport heeft daar al sinds begin 1900 een voorname plaats ingenomen in het sportleven van de Gelderse stad. Nieuw hoogtepunt volgde in 1971 toen in het park Berg en Bos het wereldkampioenschap veldrijden werd verreden. Nog een hoogtepunt volgde in 2011 toen op de baan van het Omnisport het wereldkampioenschap op de baan werd verreden. Gevolgd door nog een WK in 2018.

Apeldoorn is daarmee de enige stad op de wereld die drie wereldkampioenschappen in verschillende disciplines heeft georganiseerd. Voeg daarbij dat de start van de Giro d' Italië ook in Apeldoorn heeft plaats gevonden en de stad mag met recht Wereld-wielerstad genoemd worden. Die geschiedenis wordt vastgelegd in een legendarisch boek.

Jacques Anquetil—In de Tour van 1964

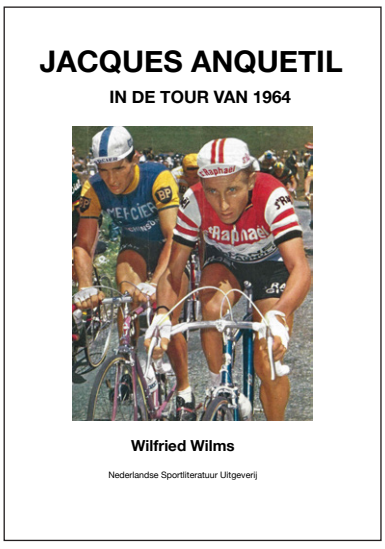

Prijs: Nog niet bekend. Verdere informatie via www.sportmediashop.nl of via e-mail op sportmedia@hetnet.nl.

Het boek verschijnt eind oktober.

Auteur: Wilfried Wilms

Formaat: paperback 17 x 24cm, 200 pagina's

De Tour de France van 1964 is zeer memorabel met de zege van Jacques Anquetil die daarmee zijn totaal op vijf bracht en dat als allereerste wielrenner presteerde. Een jaar eerder had hij de Ronde van Spanje gewonnen en daarmee al een opmerkelijk record bereikt. Anquetil is namelijk de eerste die de drie grote rondes heeft gewonnen. En 1964 was ook opmerkelijk omdat hij opnieuw de dubbel (Giro en Tour) wist te realiseren.

Maar in Frankrijk was deze Tour het belangrijkste nieuws in de juli-maand door het gevecht tussen Anquetil en Raymond Poulidor. Vooral het duel op de Puy de Dôme is legendarisch en tot op de dag van vandaag onderwerp van vele discussies tussen wielerliefhebbers.

Daarom redenen genoeg voor Wilfried Wilms om zich eens uitgebreid te verdiepen in het verloop van de Tour de France 1964. Weergegeven in deze uitgave.

Ik haat kasseien– Een zoektocht naar de liefde voor de vervloekte keien

Prijs: Nog niet bekend. Verdere informatie via www.sportmediashop.nl of via e-mail op sportmedia@hetnet.nl.

Het boek verschijnt tijdens de eindejaarsperiode.

Auteur: Jesse van Dalen

Waarom zou iemand in hemelsnaam vrijwillig over kasseien willen fietsen?

Die vraag vormt het hart van dit boek van Jesse van Dalen. Want hij weet één ding zeker: hij háát kasseien. Want hij haat als amateurwielrenner nu al klinkers, boomwortels die het asfalt omhoog drukken, of drempels die net niet goed aansluiten. En toch trekken elk jaar tienduizenden wielerliefhebbers naar Vlaanderen en Noord-Frankrijk om zich vrijwillig af te matten op die legendarische, meedogenloze stroken. Oud-profs als Steven de Jongh doen het zelfs met plezier. Keihard over kasseien beuken? Voor hen is het genieten. Maar waarom? Wat bezielt hen? Is het een kick, een verslaving, een soort geluk?

Koersen als de Ronde van Vlaanderen, Luik-Bastenaken-Luik en Parijs-Roubaix zijn misschien wel de mooiste van het wielerjaar... zolang hij er zelf maar niet overheen hoeft. Dus trok hij naar Vlaanderen om de Ronde zelf te fietsen. Daarnaast sprak hij met dertien bekende figuren uit de wielerwereld, onder wie Laurens ten Dam, Gio Lippens, Erik Dekker en Wim Van Herreweghe. Hun herinneringen, zoektocht naar het mysterie van die onbegrijpelijke liefde. Geen grootse wielercarrière zonder kasseien, maar wat een martelgang!

Chromoreeks Velo Chewing Gum 1962 deel 5

door Patrick Feyaerts

In dit vijfde deel behandel ik de chromo's 73 tot en met 96.

73. Frans Schoubben
74. Gilbert Desmet
75. Noël Fore
76. Peter Post
77. Peet Oellibrandt
78. Alfons Hermans
79. Marcel Janssens
80. Piet Rentmeester
81. René Privat
82. Jos Hoevenaars
83. Joseph Planckaert
84. Rudi Altig
85. Arie van Houwelingen
86. Ludo Janssens (=Robert Seneca)
87. Robert Seneca
88. Oscar Plattner
89. Jos Wouters
90. Julien Schepens
91. Piet van Est (=Piet Steenvoorden)
92. Antonio Suarez
93. Willy Trepp
94. Willy Schroeders
95. Tom Simpson
96. Jan Lambrechts

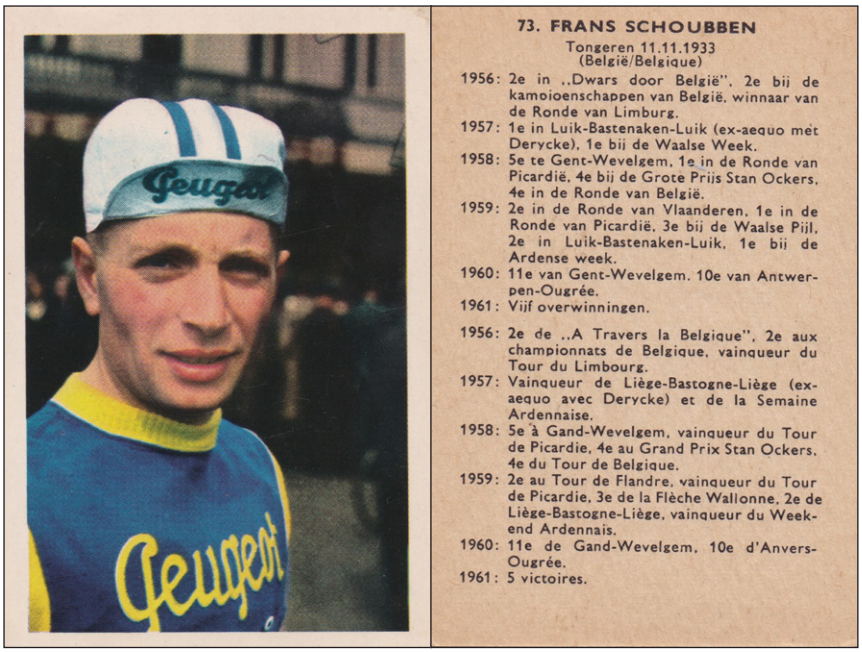

73. FRANS SCHOUBBEN
Tongeren 11.11.1933
(België/Belgique)

1956: 2e in „Dwars door België", 2e bij de kampioenschappen van België, winnaar van de Ronde van Limburg.
1957: 1e in Luik-Bastenaken-Luik (ex-aequo met Derycke), 1e bij de Waalse Week.
1958: 5e te Gent-Wevelgem, 1e in de Ronde van Picardië, 4e bij de Grote Prijs Stan Ockers, 4e in de Ronde van België.
1959: 2e in de Ronde van Vlaanderen, 1e in de Ronde van Picardië, 3e bij de Waalse Pijl, 2e in Luik-Bastenaken-Luik, 1e bij de Ardense week.
1960: 11e van Gent-Wevelgem, 10e van Antwerpen-Ougrée.
1961: Vijf overwinningen.

1956: 2e de „A Travers la Belgique", 2e aux championnats de Belgique, vainqueur du Tour du Limbourg.
1957: Vainqueur de Liège-Bastogne-Liège (ex-aequo avec Derycke) et de la Semaine Ardennaise.
1958: 5e à Gand-Wevelgem, vainqueur du Tour de Picardie, 4e au Grand Prix Stan Ockers, 4e du Tour de Belgique.
1959: 2e au Tour de Flandre, vainqueur du Tour de Picardie, 3e de la Flèche Wallonne, 2e de Liège-Bastogne-Liège, vainqueur du Weekend Ardennais.
1960: 11e de Gand-Wevelgem, 10e d'Anvers-Ougrée.
1961: 5 victoires.

73. Frans Schoubben

Ik kan geen datum op de foto plakken, al is die waarschijnlijk uit de periode 1959-61 (indien de foto ouder zou zijn, zou een Elvé trui meer voor de hand liggen).

Het palmares is vrij volledig en behoorlijk accuraat. Aan 1956 kunnen een ritzege in de Tour de Belgique en in de Tour de l'Ouest toegevoegd worden.

In 1957 was er een etappezege in de Quatre Jours de Dunkerque, een tweede plaats in de Midi Libre en een 8ste in de Ronde van Vlaanderen. Met de Waalse Week (Semaine Ardennaise) wordt uiteraard het Weekend Ardennais bedoeld. In 1958 was hij ook 8ste in Bordeaux-Paris.

In 1959 ontbreekt verrassend zijn zege in Paris-Bruxelles. Hij won ook de Challenge Laurens en behaalde twee ritzeges in de Tour de l'Ouest en een in de Quatre Jours de Dunkerque. In 1960 was er een 9de plaats in Gent-Wevelgem (en dus geen 11de) en in de Ronde van Vlaanderen en een 10de in Milano-Sanremo en in 1961 een tweede plaats in de Omloop Het Volk, een derde in Paris-Bruxelles, een 4de in de Midi Libre en een 10de in de Ronde van Vlaanderen en won hij een rit in de Tour de Champagne.

1962 was zijn laatste seizoen op het voorplan. Hij was tweede in Gent-Wevelgem, derde in Paris-Roubaix, 6de in Paris-Bruxelles en 9de in Liège-Bastogne-Liège. In 1963 werd hij nog eens 6de in Liège-Bastogne-Liège alvorens in juni te stoppen.

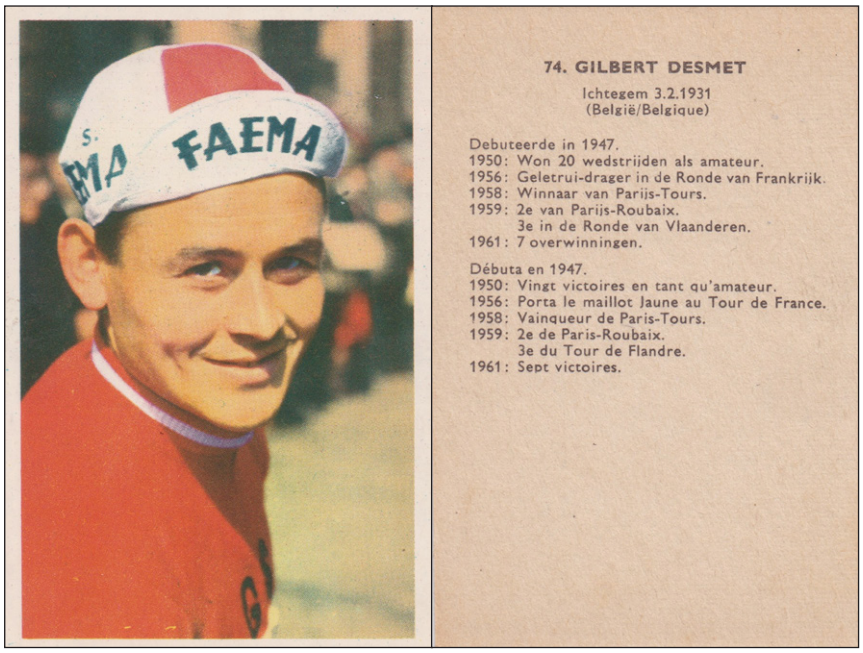

74. Gilbert Desmet

De foto dateert uit de periode tussen begin 1957 en 31 augustus 1959 toen hij bij FAEMA reed.

De juiste geboorteplaats is Roeselare, niet Ichtegem.

Het palmares is opnieuw vrij accuraat, maar kan aangevuld worden. In 1950 was hij 5de in het wereldkampioenschap der liefhebbers. In 1954 8ste in de Omloop Het Volk en in 1956 tweede in de Quatre Jours de Dunkerque en derde in de Omloop der Vlaamse Gewesten. In 1957 won hij de Driezustersteden en was tweede in de Driedaagse van Antwerpen, 6de in het kampioenschap van België en 7de in de Grand Prix des Nations.

In 1958 was hij ritwinnaar in de Vuelta, won hij Kuurne-Brussel-Kuurne en was derde in de GP de Lugano. In 1959 was er ook een derde plaats in de Vuelta a Levante, een 5de in de Flèche Wallonne, een 8ste in Gent-Wevelgem en een 9de in Liège-Bastogne-Liège. In 1960 won hij Menton-Roma (ook gekend als Genova-Roma) met een ritzege en een rit in Paris-Nice. Hij was verder 2de in de GP de Lugano, 4de in de Ronde van Vlaanderen en 7de in Paris-Roubaix. In 1961 won Desmet een rit in de Giro di Sardegna en de GP Industria e Commercio, was tweede in Paris-Bruxelles, Paris-Tours en de GP des Nations, 7de in Gent-Wevelgem en 10de in Paris-Roubaix.

Ook al was hij al de dertig voorbij, zijn beste resultaten zouden pas nadien komen. In 1962 werd hij 4de in de Tour de Suisse (met een ritzege) en in de Tour de France. In 1963 deed hij België dromen toen hij tien dagen de gele trui droeg. Hij werd ook 6de in het Belgisch kampioenschap en in het wereldkampioenschap, 7de in de GP des Nations en 9de in Milano-Sanremo en won twee ritten in de Quatre Jours de Dunkerque.

In 1964 won hij de Flèche Wallonne, de Quatre Jours de Dunkerque en een rit in de Tour de Luxembourg. Hij was verder derde in de Tour de Belgique, 5de in Paris-Bruxelles, 9de in de Ronde van Vlaanderen en in Paris-Roubaix en 8ste (en eerste Belg) in de Tour de France. In 1965 was hij tweede in de Tour de Belgique, 4de in het nationaal kampioenschap, 5de in de Quatre Jours de Dunkerque, 8ste in Liège-Bastogne-Liège, 9de in de Flèche Wallonne, 16de in de Tour de France en etappewinnaar in de Dauphiné Libéré.

Daarmee was het beste er af. In 1966 werd hij nog 5de in Dwars door België en in 1967 8ste in Paris-Nice. Hij stopte op 5 mei. Een bespreking van zijn carrière is gepland in de Maple Leaf reeks van Jan De Smet in WAAIERS.

75. Noël Fore

De foto is in ieder geval uit 1959. De trui is het model uit dat jaar en op de foto zijn andere Groene Leeuwen in dezelfde uitrusting te zien. De chromo is wel fout ingekleurd, de truien moesten in het traditionele donkergroen van Sinalco-Groene Leeuw zijn en niet in grasgroen.

De juiste schrijfwijze van de naam is Noël Foré.

In het palmares staan redelijk wat fouten en het is vrij onvolledig. Foré werd nooit 5de in een wereldkampioenschap bij de liefhebbers. In 1956 was hij ritwinnaar in de Ronde van Nederland. In 1957, en niet in 1958, won hij Dwars door België. In 1958 won hij de Tour de Belgique (met een ritzege) en was verder 5de in de Omloop Het Volk en 8ste in Harelbeke-Antwerpen-Harelbeke. Wat met de zege in de Ronde der Ardennen bedoeld, wordt is een raadsel. Hij was verder wel tweede in de Trofee van Vlaanderen (een klassement over de Omloop het Volk en Gent-Wevelgem).

In 1959 was hij ook tweede in het Critérium des As en derde in het wereldkampioenschap. In 1960 was hij 4de in Dwars door België en 9de in Paris-Bruxelles en in 1961 was hij derde in Antwerpen-Gent.

Na twee mindere jaren kwam hij er terug door in 1962. Hij won de Tour de Belgique, was tweede in Paris-Bruxelles, 4de in de Ronde van Vlaanderen, 6de in Liège-Bastogne-Liège en won drie ritten in Paris-Nice. In 1963 won hij de Ronde van Vlaanderen, Harelbeke-Antwerpen-Harelbeke, Kuurne-Brussel-Kuurne en een rit in de Tour de Belgique en werd tweede in de Omloop der Vlaamse Gewesten.

De volgende seizoenen waren minder, mede door een zwaar ongeval. In 1964 won hij de Zesdaagse van Antwerpen (met Post en Pfenninger) en was 9de in Gent-Wevelgem. In 1965 werd hij 9de in Paris-Roubaix en in 1966 6de in Paris-Tours en 9de in de Omloop Het Volk. Nadat hij van het voorplan verdwenen was, kwam hij in 1967 sterk terug met een tweede plaats in de Ronde van Vlaanderen, een derde in Bordeaux-Paris en in de Omloop der Vlaamse Gewesten en een 6de in Gent-Wevelgem. In 1968, zijn laatste seizoen, werd hij 5de in Bordeaux-Paris en 7de in Paris-Tours.

Na zijn carrière was hij van 1969 tot 1971 een van de (hulp)sportbestuurders bij flandria. Na de dood van Jean-Pierre Monseré stopte hij als sportbestuurder. Nadien richtte hij samen met Rik Van Looy de Vlaamse wielerschool op.

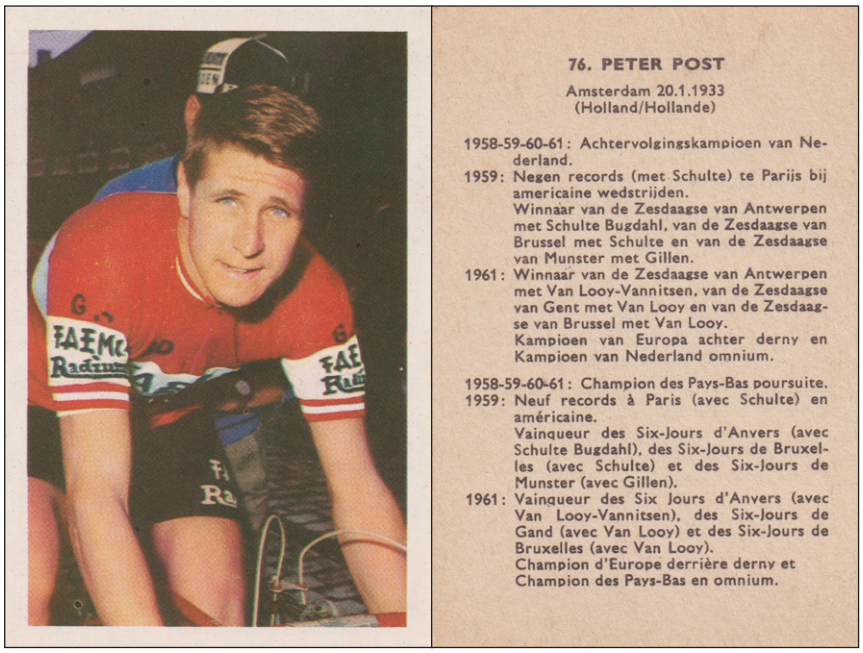

76. PETER POST

Amsterdam 20.1.1933
(Holland/Hollande)

1958-59-60-61 : Achtervolgingskampioen van Nederland.
1959 : Negen records (met Schulte) te Parijs bij americaine wedstrijden.
Winnaar van de Zesdaagse van Antwerpen met Schulte Bugdahl, van de Zesdaagse van Brussel met Schulte en van de Zesdaagse van Munster met Gillen.
1961 : Winnaar van de Zesdaagse van Antwerpen met Van Looy-Vannitsen, van de Zesdaagse van Gent met Van Looy en van de Zesdaagse van Brussel met Van Looy.
Kampioen van Europa achter derny en Kampioen van Nederland omnium.

1958-59-60-61 : Champion des Pays-Bas poursuite.
1959 : Neuf records à Paris (avec Schulte) en américaine.
Vainqueur des Six-Jours d'Anvers (avec Schulte Bugdahl), des Six-Jours de Bruxelles (avec Schulte) et des Six-Jours de Munster (avec Gillen).
1961 : Vainqueur des Six Jours d'Anvers (avec Van Looy-Vannitsen), des Six-Jours de Gand (avec Van Looy) et des Six-Jours de Bruxelles (avec Van Looy).
Champion d'Europe derrière derny et Champion des Pays-Bas en omnium.

76. Peter Post

De foto komt uit de tijdrit bij het criterium van Brasschaat. in 1961.

De juiste geboortedatum is 12/11/1933.

Het palmares is vrij volledig, Toch ontbreken zijn eerste nationale titel in achtervolging (1957), zijn eerste zesdaagsezege (Chicago) met Harm Smits (1957), evenals zijn zesdaagseoverwinningen in Antwerpen (1960 met Schulte en Plantaz), met Van Looy in Berlijn en Gent (1960) en in Keulen (1961). Ook zijn zege op de weg in de Ronde van Nederland 1960 is niet vermeld.

Het belangrijkste deel van zijn carrière speelt zich nadien af, ook al nadert hij de dertig. Post wint nog 54 extra zesdaagsen en brengt zo zijn totaal op 65. Hij voegt hieraan nog 7 zeges in het Europees criterium achter derny aan toe, evenals overwinningen in het Europees criterium omnium, achtervolging en américaine. Op de wereldkampioenschappen achtervolging wordt hij tweede in 1963, derde in 1962 en 1969 en 4de in 1961.

Op de weg zijn er zeges in Paris-Roubaix (1964), de Tour de Belgique (1963), de Ronde van Limburg (1962), de Deutschland Rundfahrt (1962), de Elfstedenronde (1963), het Nederlands kampioenschap (1963) en het Critérium des As (1964). Daarnaast was hij ook tweede in de Tour de Belgique (1964), tweede in de Flèche Wallonne (1967), derde in de Flèche Wallonne (1963 en 1964), in Paris-Bruxelles (1963) en in de Trofeo Baracchi (1967, met Jo de Roo), 4de in het wereldkampioenschap (1965), 5de in Paris-Luxembourg (1964), Gent-Wevelgem (1964), de Amstel Gold Race (1965) en de Tour de Luxembourg (1969).

Na een zware val in Rotterdam in januari 1971 moest hij zijn carrière stopzetten. In eerste instantie opende hij datzelfde jaar een bowling annex restaurant in Amstelveen, maar toen dit afbrandde richtte hij zich terug op de wielersport, ditmaal als sportbestuurder. In die rol werd hij nog succesvoller dan als renner, eerst met Raleigh, dan met Panasonic en nog even met Histor. Grote namen als Jan Raas, Joop Zoetemelk, Hennie Kuiper, Gerrit Knetemann, Eric Vanderaerden, Phil Anderson en Eddy Planckaert reden in zijn ploegen. In 1995 stopte hij als sportbestuurder maar was vanaf 2005 als adviseur verbonden aan de Rabo Wielerploeg.

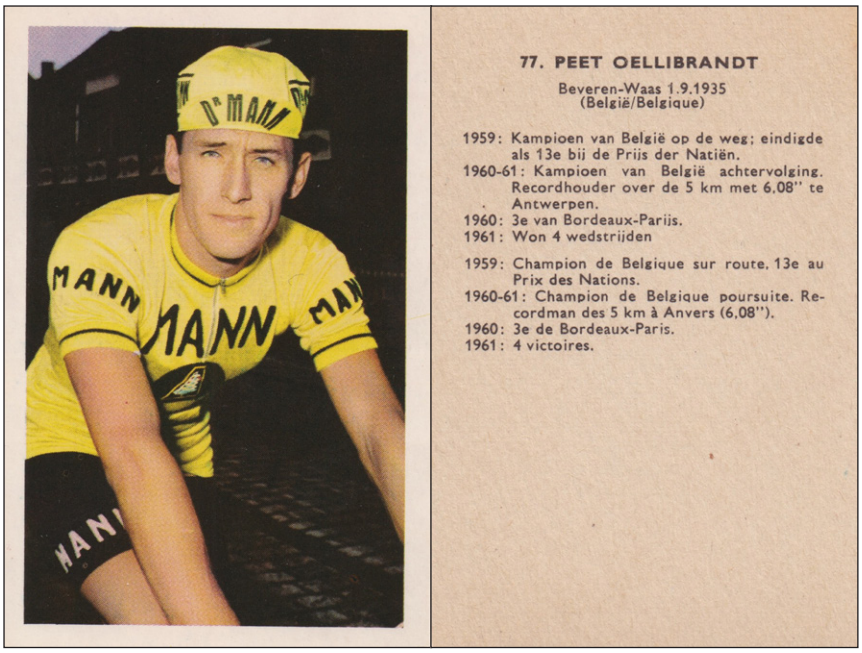

77. Peet Oellibrandt

Ook deze foto komt uit de tijdrit bij het criterium van Brasschaat in 1961. Oellibrandt draagt een trui zonder de patch over de "Dr", maar wel een petje met daarop "Dr Mann".

De juiste geboortedatum is 1/12/1935 en niet 1/9.

Het palmares is redelijk compleet, veel is er niet toe te voegen. In 1958 was hij tweede in de Elfstedenronde. In 1959 was hij 10de in Harelbeke-Antwerpen-Harelbeke. In 1960 won hij de Scheldeprijs, was hij derde in Harelbeke-Antwerpen-Harelbeke, 6de in de GP des Nations en 7de in de Driedaagse van Antwerpen.

In 1962 verlengde hij opnieuw zijn nationale titel achtervolging. Hij won nogmaals de Scheldeprijs, net als in 1963 (in 1964 was hij 4de). In 1962 was hij ook 9de in het nationaal kampioenschap op de weg en 4de in de Driezustersteden. Hij was vanaf 1961 vooral succesvol in het kermiscircuit en behaalde in de periode 1962-67 naast zijn dubbele zege in de Scheldeprijs nog 15 regionale zeges. 1967 was zijn laatste seizoen. Ook hij wordt nog in detail besproken in een Maple Leaf artikel van Jan De Smet.

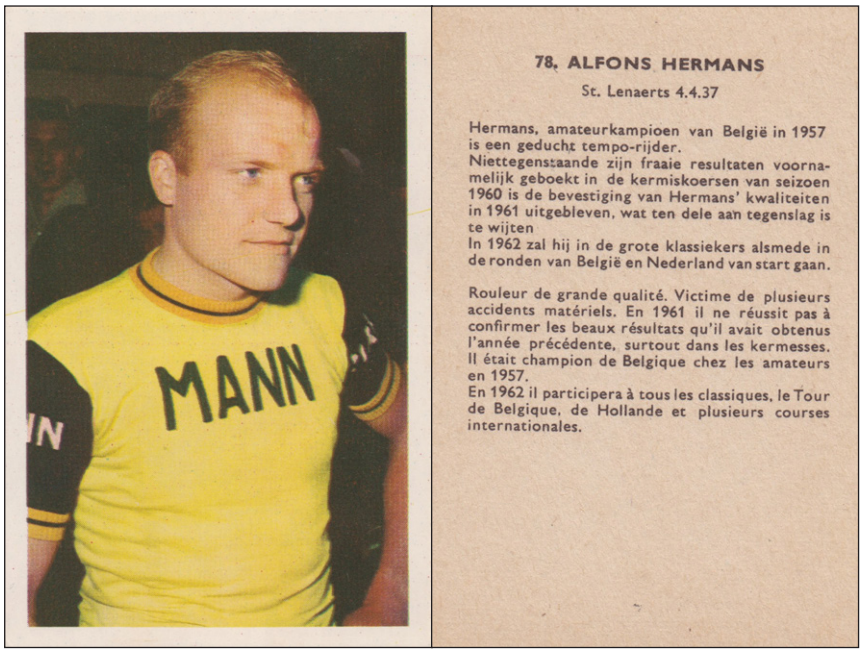

78. Alfons Hermans

De foto komt uit het criterium van Brasschaat. Hermans draagt hier de minder gebruikelijke versie van de trui met zwarte mouwen.

Het palmares gaat nogal los over zijn prestaties bij de liefhebbers en onafhankelijken. In 1956 won hij de DDR-Rundfahrt, met twee etappezeges, was nationaal kampioen bij de liefhebbers (en dus niet in 1957) en 5de in het wereldkampioenschap. In 1958 was hij als onafhankelijke derde in de Friedensfahrt en in 1959 tweede in Bruxelles-Liège. Ook zijn prestaties als beroepsrenner in 1960 worden onderbelicht, die gingen verder dan kermiskoersen. Hij werd 6de in de Flèche Wallonne, 10de in de Ronde van Vlaanderen, 11de in Gent-Wevelgem, 4de in de Driedaagse van Antwerpen en 9de in de Tour de Belgique. 1961 was inderdaad een tegenvaller, het bleef bij een 9de plaats in Liège-Bastogne-Liège en hij ontgoochelde in de GP des Nations (16de).

Hermans kon nooit de beloften die hij in jeugdcategorieën toonde, inlossen. In 1962 was hij 8ste in de Deutschland Rundfahrt en in 1963 6de in de Tour du Nord, 7de in de Scheldeprijs, en 10de in het nationaal kampioenschap. Vanaf 1964 leek hij dan toch door te breken. Hij werd dat jaar 7de in Liège-Bastogne-Liège, tweede in de Elfstedenronde, 4de in de Flèche Brabançonne, 9de in de Tour de Belgique en 10de in het Belgisch kampioenschap en in de Scheldeprijs.

In 1965 bevestigde hij met een zege in Dwars door België, een 8ste plaats in Paris-Roubaix, een 6de in de GP de Belgique tegen het uurwerk en een 10de in de Tour de Belgique. Het bleek meteen zijn zwanenzang. In 1966 was er een 7de plaats in Harelbeke-Antwerpen-Harelbeke, maar hij gaf al in de 6de rit van de Vuelta op. In 1967 boekte hij geen enkel resultaat en stopte.

79. Marcel Janssens

De foto komt uit het criterium van Brasschaat. Janssens draagt hier de nieuwe versie van de MANN-trui, effen geel, zonder tekeningen of toevoegingen en die vooral de volgende jaren gebruikelijk zou zijn.

Het palmares ziet er zeer uitgebreid en redelijk accuraat uit, maar toch ontbreken een aantal belangrijke resultaten (mogelijk wegens plaatsgebrek, maar er staan dan weer onbelangrijke resultaten wel in) en we vinden enkele foutjes. Hij won in 1953 en niet in 1952 Bruxelles-Liège bij de onafhankelijken, en tevens een rit in de Volta a Catalunya. In 1954 was hij 6de in het nationaal kampioenschap bij de beroepsrenners en tweede (en provinciaal kampioen) in de Scheldeprijs. In 1955 was hij tweede, en niet derde in de Trofeo Baracchi en opnieuw tweede (en provinciaal kampioen) in de Scheldeprijs.

In 1956 was hij 5de in de Tour de Luxembourg (wel vermeld in het Franstalige palmares). In 1957 was hij 4de in de Flèche Wallonne, 7de in de Scheldeprijs en 9de in de Omloop Het Volk. In 1958 was hij tweede in de GP Stan Ockers, 5de in de Ronde van Vlaanderen, 6de in de Tour de Romandie en in de Tour de Suisse en 7de in Paris-Roubaix. In de Tour liep hij bij een zware val een handbreuk op en moest al in de 6de rit opgeven. In 1959 was er ook een ritzege in de Tour de France. In 1960 werd hij gehandicapt door een aanval van tyfus, maar was toch ook 10de in Liège-Bastogne-Liège en in 1961 waren er ook een tweede plaats in de Scheldeprijs (met daarbij een nieuwe Antwerpse provinciale titel) en een 5de in Bordeaux-Paris, in Gent-Wevelgem en in Paris-Bruxelles.

Hij probeerde zijn carrière nieuw leven in te blazen met een overstap naar de St Raphaël-ploeg van Anquetil, maar zijn beste jaren waren duidelijk voorbij. In 1962 werd hij derde in Bordeaux-Paris en in 1963 (bij Solo-Terrot) 4de in Paris-Roubaix. In de Tour de France gaf hij al op in de 6de rit. In 1964 werd hij nog eens 8ste in de Scheldeprijs en na een seizoen 1965 zonder resultaten zette hij een punt achter zijn carrière.

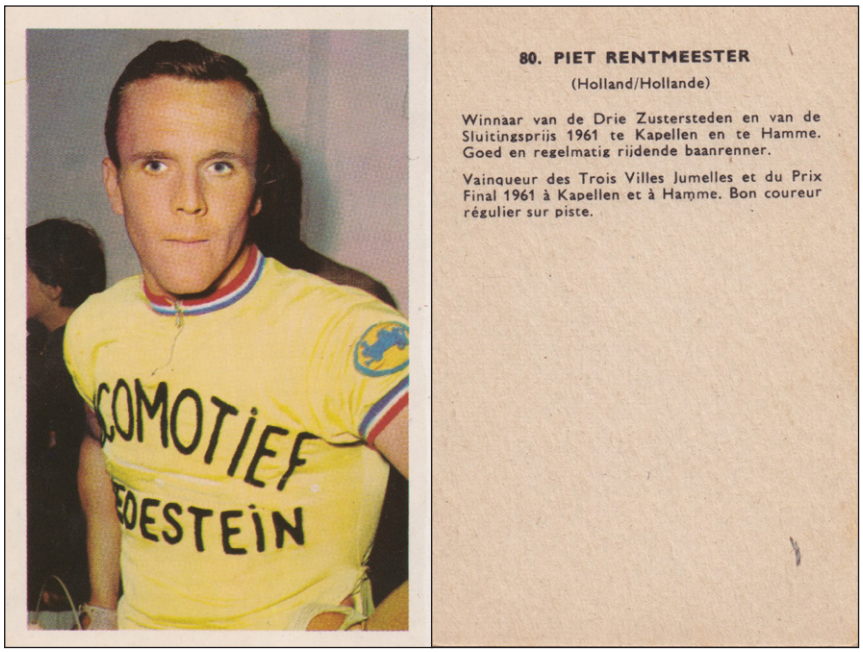

80. Piet Rentmeester

Gezien de trui dateert de foto uit 1960 of 1961.

Rentmeester is geboren in Yerseke (Reimerswaal) op 27/08/1938.

Het palmares is zeer summier en verdient aanvulling. Rentmeester won in 1958 twee ritten in Olympia's Tour en was in 1960 6de in de Tour de Luxembourg en 5de in het nationaal kampioenschap. In 1961 was hij verder derde in de Deutschland Rundfahrt, 4de in de Omloop der Vlaamse Gewesten en in de Tour du Nord (met een ritzege) en tweevoudig etappewinnaar in de Ronde van Nederland.

In 1962 reed hij een sterk seizoen met zeges in Paris-Vimoutiers (ook bekend als Paris-Camembert) en in Kuurne-Brussel-Kuurne en verder een tweede plaats in Dwars door België, een derde in de Quatre Jours de Dunkerque, in de Tour de Picardie en in het nationaal kampioenschap, een 6de in Bordeaux-Paris en in Bayonne-Bilbao, een 8ste in de Tour de Luxembourg en in Paris-Bruxelles, een 9de in de Tour du Nord, een 10de in Paris-Tours en een 11de in het wereldkampioenschap.

Rentmeester kon nadien nooit meer deze resultaten bevestigen. In 1963 was hij nog tweede in Bordeaux-Paris, in 1964 waren er ritzeges in de Vuelta a Andalucía en in de Volta a Catalunya, maar een opgave in de 4de rit van de Vuelta. In 1965 bleef het bij een derde plaats in de Flèche Brabançonne en een 7de in de Omloop Het Volk en na een zwak seizoen 1966 stopte hij.

Uit 1965 dateert ook het broodjeaapverhaal dat hij bij een dopingcontrole zwanger zou zijn getest. Rentmeester heeft dit altijd ontkend en verklaarde dat er nooit een formele beschuldiging van de wielerbond gekomen is en dat het verhaal verspreid werd door een verder onbekende (kwaadwillige?) freelance-journalist. Bovendien was het toen niet eens mogelijk zwangerschap in de urine vast te stellen.

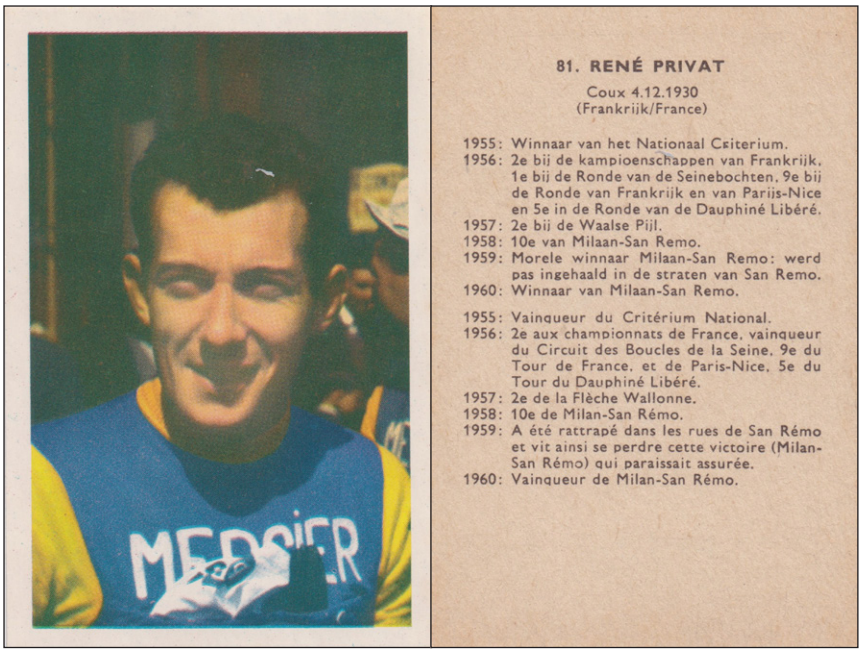

81. René Privat

Het is niet mogelijk de foto nauwkeuriger te situeren dan periode 1956-61, de trui kan uit eender welk van deze jaren komen.

Het palmares is redelijk onvolledig en bevat een fout. In 1954 was er een ritzege in de Dauphiné Libéré. In 1955 was er ook een zege in Gênes-Nice en daarnaast een tweede plaats in de Tour des Provinces du Sud-Est (met een ritzege), een 4de in de Dauphiné Libéré (met een ritzege), een 5de in de Giro di Lombardia en een 6de in Paris-Nice. In 1956 was er ook een tweede plaats in de Midi Libre. In 1957 was er verder ook een tweede plaats in de Dauphiné Libéré (met een ritzege).

Het was in 1958 en niet in 1959 dat hij door het jagende peloton in de straten van Sanremo (op 3 km van de meet, dus die “morele overwinnaar” en “victoire qui paraissait assurée” zijn wel overdreven, het peloton was in de finale nooit ver[1]) bijgehaald werd. Hij was dat jaar ook winnaar van de Tour du Var (met ritzege) en 6de in Bordeaux-Paris. In 1959 won hij de Tour du Sud-Est (met een ritzege), een rit in de Tour du Var en de GP Stan Ockers. Hij was ook tweede in Gênes-Nice, derde in het nationaal kampioenschap en 5de in de Tour de Romandie. Dit leverde hem een tweede plaats op in de Prestige Pernod (het klassement voor Franse renners).

In 1960 waren er ook ritzeges in de Tour de France en in de Tour du Sud-Est, een derde plaats in de GP Stan Ockers, een 4de in de Boucles de la Seine en in het nationaal kampioenschap, een 5de in de Dauphiné, een 7de in Liège-Bastogne-Liège en een 8ste in Paris-Nice. 1961 viel tegen. Hij werd 8ste in de Dauphiné Libéré en moest na val opgeven in de tweede rit van de Tour de France.

1962 zou al zijn laatste seizoen worden. Hij werd tweede in de Tour du Sud-Est en 5de in het Frans kampioenschap.

1 Privat was al van km 12 mee in een ontsnapping die tot 7 minuten (op de top van de Turchino) kon uitlopen, maar waarvan de voorsprong nadien systematisch daalde. Op 100 km van de aankomst hadden zij nog 5 minuten en op de Capo Mele nog 2’30”. Privat ging op de Capo Berta alleen in de aanval en had op 22 km van de meet nog 1’30”, normaal gezien veel te weinig om alleen te kunnen stand houden.

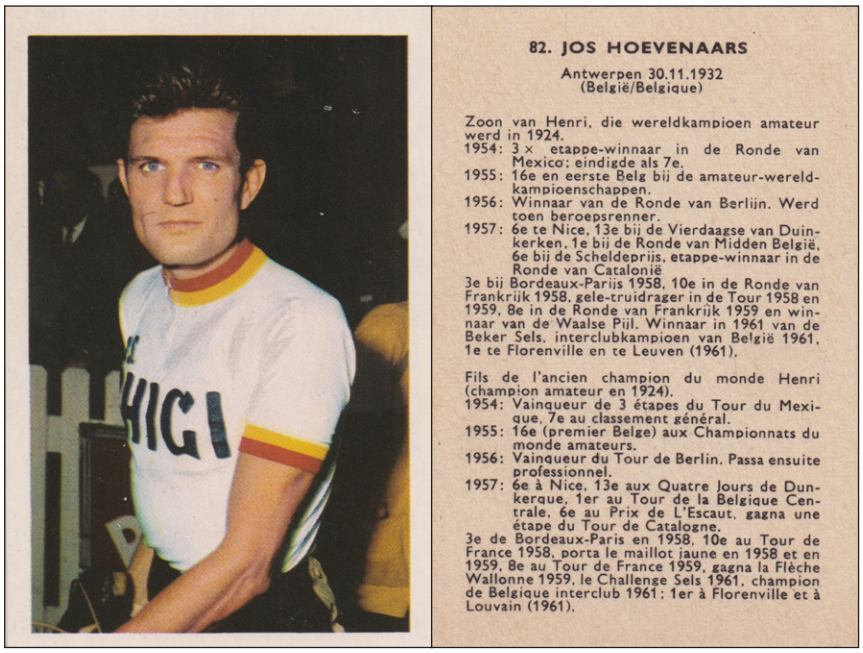

82. JOS HOEVENAARS

Antwerpen 30.11.1932
(België/Belgique)

Zoon van Henri, die wereldkampioen amateur werd in 1924.
1954: 3 × etappe-winnaar in de Ronde van Mexico; eindigde als 7e.
1955: 16e en eerste Belg bij de amateur-wereldkampioenschappen.
1956: Winnaar van de Ronde van Berlijn. Werd toen beroepsrenner.
1957: 6e te Nice, 13e bij de Vierdaagse van Duinkerken, 1e bij de Ronde van Midden België, 6e bij de Scheldeprijs, etappe-winnaar in de Ronde van Catalonië
3e bij Bordeaux-Parijs 1958, 10e in de Ronde van Frankrijk 1958, gele-truidrager in de Tour 1958 en 1959, 8e in de Ronde van Frankrijk 1959 en winnaar van de Waalse Pijl. Winnaar in 1961 van de Beker Sels, interclubkampioen van België 1961, 1e te Florenville en te Leuven (1961).

Fils de l'ancien champion du monde Henri (champion amateur en 1924).
1954: Vainqueur de 3 étapes du Tour du Mexique, 7e au classement général.
1955: 16e (premier Belge) aux Championnats du monde amateurs.
1956: Vainqueur du Tour de Berlin. Passa ensuite professionnel.
1957: 6e à Nice, 13e aux Quatre Jours de Dunkerque, 1er au Tour de la Belgique Centrale, 6e au Prix de L'Escaut, gagna une étape du Tour de Catalogne.
3e de Bordeaux-Paris en 1958, 10e au Tour de France 1958, porta le maillot jaune en 1958 et en 1959, 8e au Tour de France 1959, gagna la Flèche Wallonne 1959, le Challenge Sels 1961, champion de Belgique interclub 1961 : 1er à Florenville et à Louvain (1961).

82. Jos Hoevenaars

De trui dateert van het criterium van Brasschaat 1961.

De juiste schrijfwijze van de naam is Jos Hoevenaers.

Zoals dikwijls is het palmares onvolledig en niet altijd accuraat. In 1954 was Hoevenaers 8ste, niet 7de in de Ronde van Mexico. In 1958 won hij de Gran Premio Ciclomotoristico delle Nazione. In 1959 was hij ook tweede in Gent-Wevelgem en 4de in de Gran Premio Ciclomotoristico delle Nazioni. In 1960 was hij tweede in de GP Stan Ockers, derde in de Tour de Romandie en 5de in de Giro d'Italia. In 1961 was hij 11de in de Tour de France en in het Belgisch kampioenschap.

Vanaf 1962 werd hij langzamerhand in een helpersrol gedrongen. In 1962 werd hij tweede in de Tre Valli Varesine, derde in het wereldkampioenschap en 9de in de Giro di Lombardia. In 1963 was er een 8ste plaats in Bordeaux-Paris. In 1964 won hij de Scheldeprijs (en werd zo provinciaal kampioen) en was derde in de Giro di Lombardia. In 1965 was hij tweede in München-Zürich. In 1966 en 1967 haalde hij geen noemenswaardige resultaten meer en stopte. Zijn carrière is uitvoerig beschreven in FAEMA 1959 in WAAIERS 3.2 en zal ook nog kort behandeld worden in de Maple Leaf artikelen van Jan De Smet.

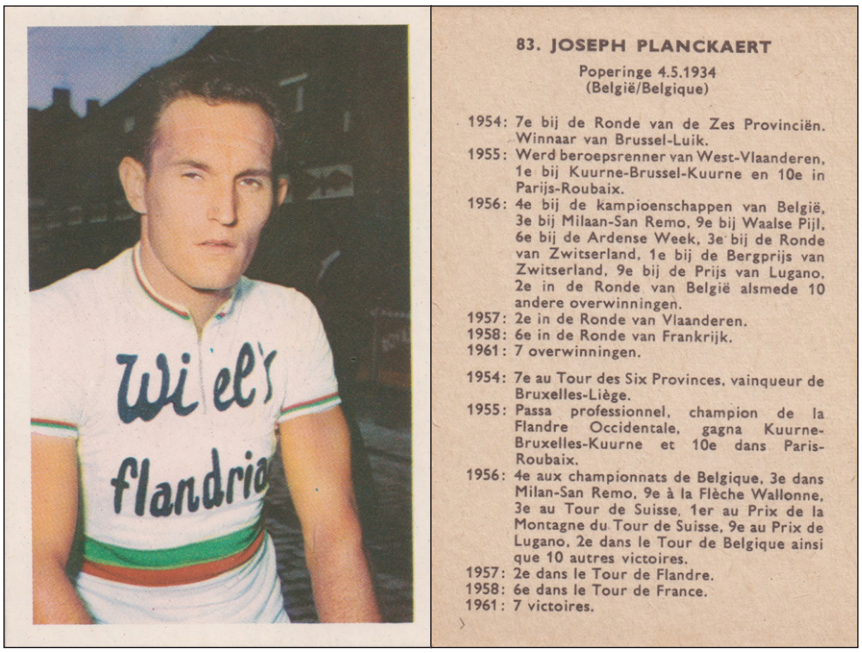

83. Joseph Planckaert

De foto dateert van de tijdrit bij het criterium van Brasschaat 1961.

De juiste geboortedag is 5 en niet 4 mei.

Zoals dikwijls is het palmares vrij accuraat voor de beginperiode, maar veel minder volledig nadien. In 1955 werd hij niet beroepsrenner van West-Vlaanderen, maar beroepsrenner en provinciaal kampioen van West-Vlaanderen. Het jaar nadien waren er ook ritzeges in de Tour de Belgique en de Tour de Suisse. In 1957 won hij de Quatre Jours de Dunkerque en was hij ook tweede in de Driezustersteden, derde in de Driedaagse van Antwerpen, 4de in Paris-Nice, 5de in Milano-Sanremo, in Gent-Wevelgem en in Liège-Bastogne-Liège en 7de in de Flèche Wallonne. In 1958 won hij de Omloop Het Volk en was tweede in de Flèche Wallonne en het nationaal kampioenschap.

In 1959 was hij 4de in Harelbeke-Antwerpen-Harelbeke en 9de in de Gran Premio Ciclomotoristico delle Nazioni. In 1960 reed hij opnieuw een sterk seizoen met zeges in de Quatre Jours de Dunkerque en Kuurne-Brussel-Kuurne. Hij was verder tweede in de Deutschland Rundfahrt (met een ritzege) en in de Driezustersteden, derde in Liège-Bastogne-Liège en in Gent-Wevelgem, 5de in de Tour de France, 9de in de Tour de Luxembourg, 10de in Paris-Tours en 11de in de Ronde van Vlaanderen en het wereldkampioenschap.

In 1961 was hij 15de in de Tour de France met een ritzege en verder derde in Paris-Nice, 7de in het wereldkampioenschap, 8ste in de Tour de Suisse, 10de in Liège-Bastogne-Liège en 11de in de Tour de Belgique en in de Midi Libre.

1962 was met overwicht zijn beste seizoen. Hij werd Belgisch kampioen en won Liège-Bastogne-Liège, Paris-Nice en de Tour de Luxembourg (met een ritzege). Hij eindigde tweede in de Tour de France (zeven dagen drager van de gele trui) en was verder 4de in Paris-Roubaix, 6de in de Ronde van Vlaanderen en in de Tour de Belgique en 9de in de Rund um den Henninger Turm. Hij eindigde tweede in de Super Prestige Pernod en won de Targa d'Oro.

Nadien haalde hij nimmer nog hetzelfde niveau. 1963 was nog behoorlijk, met een derde zege in de Quatre Jours de Dunkerque en verder een derde plaats in Harelbeke-Antwerpen-Harelbeke, een 4de in het nationaal kampioenschap, een 6de in de Tour de Belgique, een 7de in de Tour de Luxembourg en een 10de in Paris-Roubaix, Paris-Bruxelles en de Dauphiné Libéré. In 1964 was er een ritzege in de Giro di Sardegna en werd hij 4de in Liège-Bastogne-Liège en in Paris-Nice, 7de in het Belgisch kampioenschap en 9de in de Flèche Brabançonne. In 1965 was er nog enkel een knechtenrol in de klassiekers, de Vuelta en de Tour. Het was meteen zijn laatste seizoen.

84. RUDI ALTIG

Mannheim 18.3.1935
(Duitsland/Allemagne)

Wereldkampioen achtervolging amateurs 1959 (Amsterdam). Wereldrecordhouder amateurs op overdekte baan:
1 km. staande vertrek: 1.9.6:
5 km.: 6.10.2.
Beroepsrenner sedert december 1959.
Rudi Altig is 1,72 m lang en weegt 73 kg.
Was vroeger electricien bij Daimler-Benz.
Winnaar in 1960 van het Criterium van Narbonne.
Wereldkampioen achtervolging beroepsrenners 1961.

Champion du monde poursuite amateurs 1959 (Amsterdam). Détenteur du record mondial sur piste couverte:
1 km. dép. arr.: 1.9.6:
5 km.: 6.10.2.
Professionnel depuis décembre 1959.
Rudi Altig mesure 1.72 m et pèse 73 kg.
Etait autrefois électricien chez Daimler-Benz.
Vainqueur du Critérium de Narbonne en 1960.
Champion du monde de poursuite pour professionnels en 1961.

84. Rudi Altig

De foto dateert van de tijdrit bij het criterium van Brasschaat 1961.

Het juiste geboortejaar is 1937.

Het palmares mist een ritzege (1960) en een 6de plaats in de eindstand (1961) van de Deutschland Rundfahrt en vooral zijn wereldtitel achtervolging in 1960.

Zijn carrière kwam pas goed op gang vanaf 1962. Hij won de Vuelta en de Trofeo Baracchi (1962), het puntenklassement (1962), 8 ritten en droeg 18 dagen geel in de Tour de France, hij won Paris-Luxembourg (1963), de Vuelta a Andalucía en de Ronde van Vlaanderen (1964), het wereldkampioenschap (1966), Milano-Sanremo (1968), de GP de Lugano (1969), het Duits kampioenschap (1964 en 1970) en de Rund um den Henninger Turm (1970). Hij was ook tweede in het wereldkampioenschap (1965), Paris-Nice (1963 en 1965) en de GP des Nations (1965). Hij won meerdere Italiaanse semiklassiekers en etappes in de Vuelta, de Giro, Paris-Nice, de Provençal, Tirreno-Adriatico, de Tour de Belgique en de Vuelta a Andalucía.

Op de wielerbaan won hij tweemaal het Europees criterium omnium (1963 en 1966) en eenmaal dat in américaine (1965). Hij won ook 23 zesdaagsen. Ook Altig zal nog besproken worden in de Maple Leaf reeks.

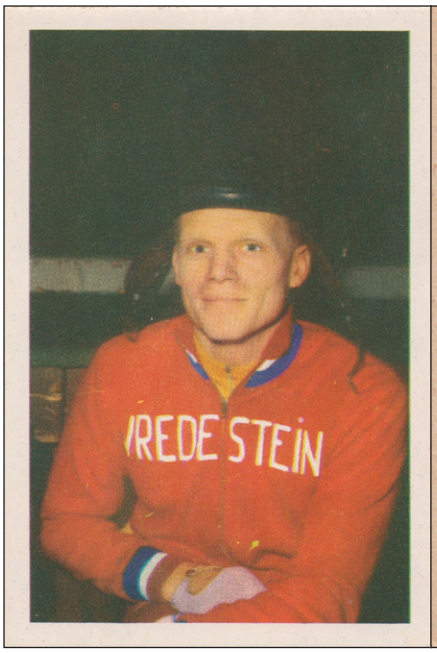

85. ARIE VAN HOUWELINGEN

Sassenheim 11.11.1931
(Holland/Hollande)

1955:
1956:
1958: Achtervolgings-kampioen van Nederland bij de amateurs.
1957: 3e bij de officiële wereldkampioenschappen stayers achter Pizzali en Musone.
1958: 2e bij de wereldkampioenschappen achter Lothar Meister.
1959: Wereldkampioen der amateur-stayers.
Beroepsrenner sedert 1960.

1955:
1956:
1958: Champion des Pays-Bas en poursuite (amateurs).
1957: 3e aux championnats du monde (amateurs) demi-fond derrière Pizzali et Musone.
1958: 2e aux championnats du monde (amateurs) demi-fond derrière Meister.
1959: Champion du monde demi-fond (amateurs)
Professionnel depuis 1960.

85. Arie van Houwelingen

De foto dateert waarschijnlijk uit 1961, ter gelegenheid van een meeting in Antwerpen.

De juiste geboorteplaats is Boskoop en de juiste geboortedag 28/11/1931 en niet 11/11.

Het palmares is niet helemaal nauwkeurig. In 1957 was hij niet derde in het officieel, maar in het officieus wereldkampioenschap stayers amateurs (het wereldcriterium stayers, als proefversie voor het latere officiële wereldkampioenschap vanaf 1958) en in 1958 was hij derde en niet tweede. In 1960 en 1961 was hij telkens tweede in het nationaal stayerskampioenschap bij de beroepsrenners. In het wereldkampioenschap was hij in 1960 4de en in 1961 6de.

In 1962 was hij 4de in het Nederlands kampioenschap stayers, het was meteen zijn laatste seizoen.

86. LUDO JANSSENS

Zichem
(België/Belgique)

Men heeft grote verwachtingen van hem voor 1962. Is een degelijke baanrenner. Acht overwinningen in 1961 bij de onafhankelijken. Ploegmaat op de baan van Jos Wouters.

On fonde de grands espoirs sur lui pour 1962. Est un pistier très fort. Remporta 8 victoires en 1961 comme indépendant. Equipier sur piste de Jos Wouters.

86. Ludo Janssens

De foto dateert uiteraard uit 1961 maar is van Robert Seneca.

De geboortedatum is 19/04/1942.

Ludo Janssens won in 1961 Bruxelles-Liège en zeven andere wedstrijden bij de onafhankelijken en haalde als onafhankelijke één zege bij de beroepsrenners en was 5de in Paris-Tours. Hij nam met Plattner deel aan de Zesdaagse van Brussel, maar werd uitgeschakeld.

In 1962 won hij de Flèche Brabançonne en was 6de in de Vuelta a Levante, met een ritzege. In 1963 was hij tweede in de Omloop Het Volk en derde in de Ronde van Limburg. In 1964 was hij 5de in de GP des Nations, 7de in de GP de Belgique en 9de in de Tour du Nord. 1965 was al zijn laatste seizoen. Hij won de GP de Denain en werd 8ste in de Omloop Het Volk. In het winterseizoen 1964-65 had hij zich ook een flink achtervolger getoond in de Armband Savelkoul in Antwerpen, met 6 zeges op rij, waaronder tegen oud-wereldkampioen Henk Nijdam. Hij was ook 5de in de Zesdaagse van Brussel 1964 (met Verachtert, na de opgave van Jos Wouters) en werd uitgeschakeld (met Fernand Deferm) in 1963. In de Zesdaagse van Antwerpen werd hij in 1965 5de (met Aerenhouts en Eugen). Ludo Janssens is uitgebreid besproken in het Maple Leaf artikel van Jan De Smet in WAAIERS 5.1.

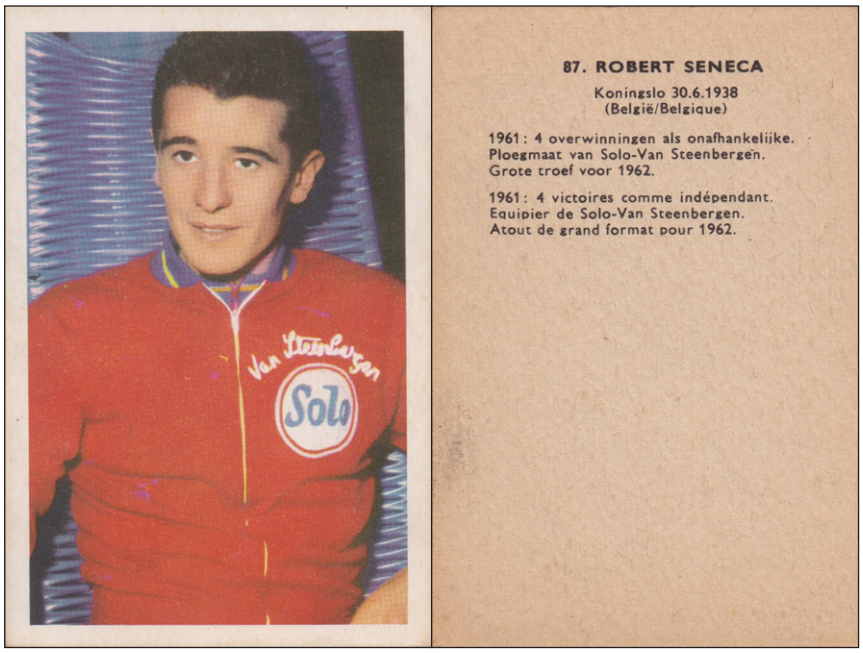

87. Robert Seneca

Ook deze foto is van Robert Seneca en dateert uit 1961.

Seneca won als amateur in 1957 de GP Faber. In 1961 behaalde hij bij de onafhankelijken vier zeges, was derde in de Ronde van Vlaanderen en 5de in de Tour de Belgique en werd bij de profs 13de in Paris-Tours. Hij nam samen met René Vanderveken deel aan de Zesdaagse van Brussel, maar werd uitgeschakeld.

In 1962 was hij 8ste in Milano-Sanremo en 10de in de Ronde van Limburg. In 1963 was hij derde in Dwars door België, 5de in de Ronde van Nederland en 6de in de Flèche Brabançonne. In 1964, zijn laatste seizoen, was hij derde in het Belgisch kampioenschap américaine (met Julien Stevens). Hij behaalde ook zijn tweede (na Nederbrakel in 1963) en laatste zege op de weg, de GP Victor Standaert in Ninove. Op de wielerbaan werd hij in de Zesdaagse van Brussel in 1962 uitgeschakeld (met Albert Covens), in 1963 7de (met Ward Sels) en in 1964 opnieuw uitgeschakeld (met Julien Stevens).

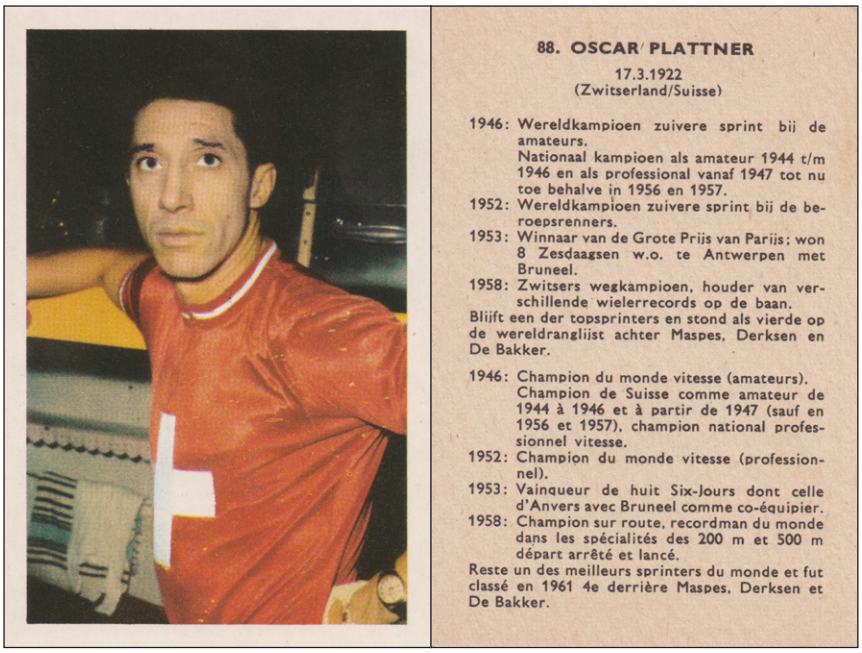

88. OSCAR PLATTNER

17.3.1922
(Zwitserland/Suisse)

1946: Wereldkampioen zuivere sprint bij de amateurs.
Nationaal kampioen als amateur 1944 t/m 1946 en als professional vanaf 1947 tot nu toe behalve in 1956 en 1957.
1952: Wereldkampioen zuivere sprint bij de beroepsrenners.
1953: Winnaar van de Grote Prijs van Parijs; won 8 Zesdaagsen w.o. te Antwerpen met Bruneel.
1958: Zwitsers wegkampioen, houder van verschillende wielerrecords op de baan.
Blijft een der topsprinters en stond als vierde op de wereldrangliist achter Maspes, Derksen en De Bakker.

1946: Champion du monde vitesse (amateurs).
Champion de Suisse comme amateur de 1944 à 1946 et à partir de 1947 (sauf en 1956 et 1957), champion national professionnel vitesse.
1952: Champion du monde vitesse (professionnel).
1953: Vainqueur de huit Six-Jours dont celle d'Anvers avec Bruneel comme co-équipier.
1958: Champion sur route, recordman du monde dans les spécialités des 200 m et 500 m départ arrêté et lancé.
Reste un des meilleurs sprinters du monde et fut classé en 1961 4e derrière Maspes, Derksen et De Bakker.

88. Oscar Plattner

De foto dateert waarschijnlijk uit 1961, ter gelegenheid van een meeting in Antwerpen.

Hij is geboren in Bumpliz (Bern), op 17/05/1922 en niet op 17/03.

Het palmares is vrij volledig, maar dient toch aangevuld en verbeterd te worden. Bij de liefhebbers was hij in 1946 ook nationaal kampioen op de weg. Bij de beroepsrenners was hij in 1958 geen nationaal kampioen op de weg, maar wel in américaine (met Bücher). In 1959 was hij geen nationaal kampioen snelheid. Op de wereldkampioenschappen snelheid was hij bij de beroepsrenners tweede in 1955 en 1960, derde in 1956 en 4de in 1948 en 1961 (dit is waarschijnlijk wat we moeten verstaan onder die "vierde op de wereldranglijst", al was Rousseau en niet Derksen tweede op het wereldkampioenschap). Tot eind 1961 won hij zeven en geen acht zesdaagsen. Hij was ook actief op de weg en won Zürich-Lausanne in 1948 en de Nordwestschweizer Rundfahrt in 1950. Hij werd verder 10de in de Züri Metzgete (1951), 13de (1951) en 21ste (1953) in Paris-Tours en 23ste in Milano-Sanremo (1951).

Plattner werd nog Zwitsers kampioen snelheid in 1962, 1963 en 1964 en derde in het wereldkampioenschap 1962 (in 1963 en 1964 werd hij telkens uitgeschakeld in de kwartfinales). In 1962 won hij met Van Looy en Post de Zesdaagse van Antwerpen. Hij stopte in mei 1965 en was na zijn carrière nog 17 jaar Zwitsers bondscoach.

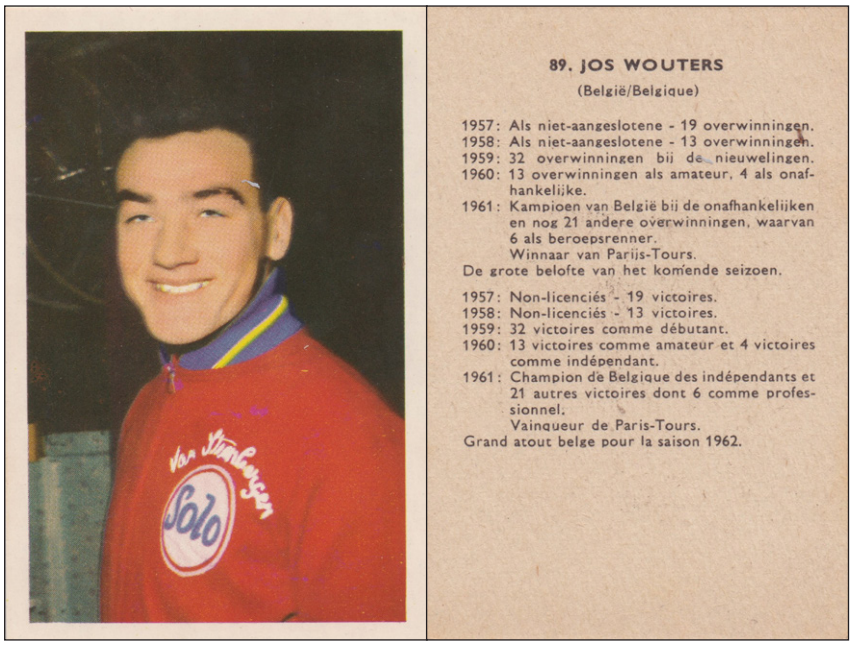

89. Jos Wouters

De foto dateert alleszins uit 1961 en is waarschijnlijk genomen in de winter in het Antwerps Sportpaleis.

Jos Wouters is geboren in Keerbergen op 21/02/1942 en niet in Wakkerzeel (Werchter) zoals sommige bronnen aangeven. Hij is pas enkele jaren na zijn geboorte daarheen verhuisd.

Resultaten bij de niet-aangeslotenen zijn moeilijk te verifiëren (en eerder betekenisloos), maar de rest van het palmares bevat vooral onzin. Ook resultaten bij de nieuwelingen zijn zo veel jaren later moeilijk na te gaan, maar Wouters zou bij de nieuwelingen in 1958 16 en in 1959 32 zeges (en 4de in het nationaal kampioenschap) geboekt hebben. In datzelfde jaar won hij ook nog driemaal bij de liefhebbers.

In 1960 won hij 32 maal bij de liefhebbers, waaronder twee ritzeges in de Ronde van België (plus het puntenklassement) en in de Berliner Vier-Etappenfahrt. In het wereldkampioenschap werd hij 60ste. Begin 1961 werd hij ook nationaal kampioen achter derny, nog steeds bij de liefhebbers. Hij reed in 1960 dus geen wedstrijden bij de onafhankelijken. De dertien zeges bij de liefhebbers en vier bij de onafhankelijken vermeld op de chromo zijn dus totaal naast de kwestie.

Hij begon 1961 bij de liefhebbers en zegevierde twaalfmaal (waaronder Harelbeke-Poperinge-Harelbeke, Antwerpen-Gent, Bruxelles-La Louvière-Bruxelles en drie ritzeges in de Ronde van België). Hij werd vervolgens onafhankelijke en behaalde in deze categorie 15 zeges (waaronder de Tour de Belgique met twee ritzeges, de Omloop der Vlaamse Gewesten en het Belgisch kampioenschap) en ook nog eens zes zeges als onafhankelijke bij de beroepsrenners, waaronder de klassieker Paris-Tours en verder de Grand Prix d'Orchies. Samen met Palle Lykke werd hij 4de in de Zesdaagse van Brussel. De vermelde 21 zeges zijn dus correct, als we ons beperken tot de resultaten als onafhankelijke behaald en we de twaalf overwinningen bij de liefhebbers vergeten.

In 1962 kwam hij sterk voor de dag. Hij boekte 18 overwinningen, waaronder opnieuw een klassieker, Paris-Bruxelles, en een ritzege in de Vuelta a Levante en werd verder 10de in de Ronde van Vlaanderen, 6de in Paris-Roubaix en 4de in Liège-Bastogne-Liège, en zo tweede in de Challenge Laurens, op slechts een puntje van Noël Foré.

Toen sloeg echter het noodlot toe. Bij een aflossing in de Roue d'Or de Daumesnil (achter derny) reed hij tegen ploegmaat Rik Van Steenbergen aan, kwam zwaar ten val en brak linker schouder en rotsbeen. Nadien zou hij nooit nog zijn vroeger niveau halen en vooral, die breuk aan het rotsbeen had zijn evenwichtsgevoel aangetast en hij kwam meermaals ten val.

In 1963 won hij toch nog de Flèche Brabançonne, de Ronde van Limburg en twee ritten in de Tour de Belgique. Hij werd verder 4de in Paris-Bruxelles, 5de in de Ronde van Vlaanderen en 9de in Gent-Wevelgem. In de Tour de France gaf hij echter met zware, onverklaarbare, hoofdpijn op in de tweede rit. De ene valpartij volgde op de andere, in de Grand Prix d'Orchies, in de Tour de Picardie

en in Gembloux, en wat later bleek dat hij een nieuwe breuk in het linker schouderblad opgelopen had.

Weg Paris-Tours, maar dat was maar een detail. Een nieuwe zware val in de Zesdaagse van Frankfurt met een dubbele schedelbreuk als resultaat kostte hem bijna het leven. Hij herstelde, maar zijn wielercarrière was voorbij. In 1964 werd hij nog 11de in Milano-Sanremo en 8ste in Gent-Wevelgem. In de winter startte hij met Ludo Janssens in de Zesdaagse van Brussel, maar kwam ten val en liep een sleutelbeenbreuk op. 1965 zou zijn laatste seizoen worden. Hij werd nog 14de in de Scheldeprijs, maar sukkelde meer en meer met zijn gewicht en kon niet meer mee. Hij werd dan achtereenvolgens autobuschauffeur, leverancier van petroleumproducten, leverancier voor een grossist in vleeswaren, brouwer en vertegenwoordiger van een producent in bloem. Ook zijn carrière is in detail behandeld door Jan De Smet in de Maple Leaf aflevering in WAAIERS 4.3.

90. Julien Schepens

De foto dateert uit het criterium van Brasschaat 1961.

Het palmares behandelt eigenlijk enkel zijn resultaten in de verschillende jeugdcategorieën en is dus weinig bruikbaar. In 1957 was hij 4de in Milano-Sanremo en in de Omloop Het Volk, 8ste in Gent-Wevelgem, 9de in het wereldkampioenschap en 10de in Flèche Wallonne. Hij won twee ritten in de Quatre Jours de Dunkerque (4de in de eindstand) en in de Tour de l'Ouest (12de in de eindstand).

In 1958 en 1959 boekte hij amper resultaten, het bleef bij een derde plaats in de Grote Prijs Bank van Roeselare in 1958 en een ritzege in Dwars door België (5de in de eindstand) in 1959. In 1960 kwam hij echter opnieuw op het voorplan. Hij won de Grote Prijs Bank van Roeselare, werd derde in Dwars door België en in de Tour de L'Oise (met een ritzege), 6de in Harelbeke-Antwerpen-Harelbeke, 7de in de Quatre Jours de Dunkerque (met een ritzege) en 8ste in Kuurne-Brussel-Kuurne. Hij werd geselecteerd voor de Tour de France, won de eerste rit, maar gaf al op in de 7de. Nadien behaalde hij geen noemenswaardige resultaten meer. In 1961 werd hij enkel nog 5de in Kuurne-Brussel-Kuurne.

1962 werd zijn laatste seizoen. Hij behaalde nog twee overwinningen, in de GP de Denain en in Elzer.

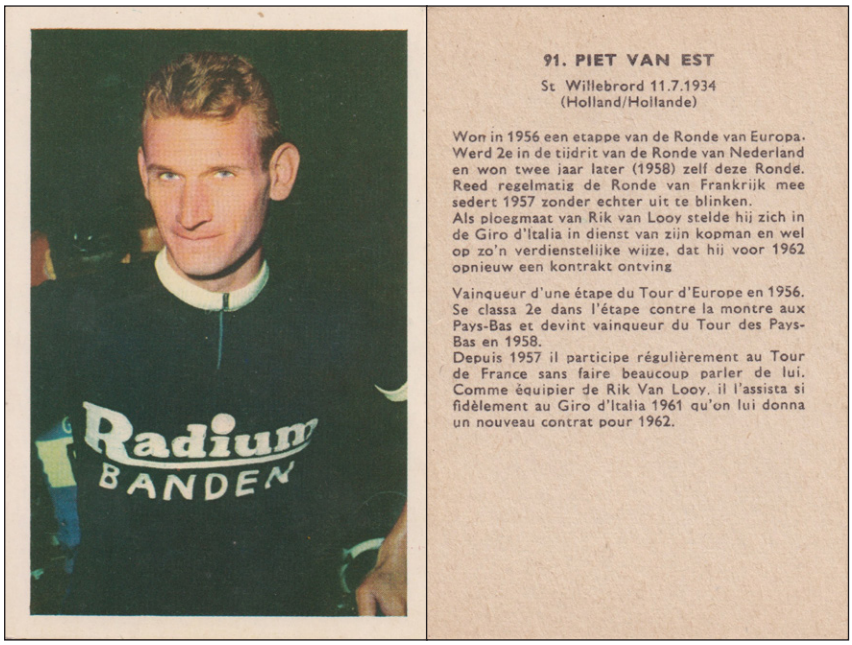

91. PIET VAN EST

St Willebrord 11.7.1934
(Holland/Hollande)

Won in 1956 een etappe van de Ronde van Europa. Werd 2e in de tijdrit van de Ronde van Nederland en won twee jaar later (1958) zelf deze Ronde. Reed regelmatig de Ronde van Frankrijk mee sedert 1957 zonder echter uit te blinken.
Als ploegmaat van Rik van Looy stelde hij zich in de Giro d'Italia in dienst van zijn kopman en wel op zo'n verdienstelijke wijze, dat hij voor 1962 opnieuw een kontrakt ontving.

Vainqueur d'une étape du Tour d'Europe en 1956. Se classa 2e dans l'étape contre la montre aux Pays-Bas et devint vainqueur du Tour des Pays-Bas en 1958.
Depuis 1957 il participe régulièrement au Tour de France sans faire beaucoup parler de lui. Comme équipier de Rik Van Looy, il l'assista si fidèlement au Giro d'Italia 1961 qu'on lui donna un nouveau contrat pour 1962.

91. Piet van Est

De foto is van Piet Steenvoorden en is heel waarschijnlijk van het criterium in Brasschaat.

De juiste geboorteplaats is Fijnaart en de geboortedatum is 11/08/1934 en niet 11/07.

Het palmares is behoorlijk accuraat op de klassieke fouten en vergetelheden na. De tweede plaats in de tijdrit van de Ronde van Nederland was in 1957, niet in 1956. Hij werd dat jaar ook 8ste in de Dauphiné Libéré en debuteerde met een 32ste plaats in de Tour de France. In 1959 werd hij 4de in de Omloop Het Volk. In 1961 was er meer dan "zich verdienstelijk in dienst stellen van Rik van Looy in de Giro". Hij werd 4de in de Ronde van Limburg en won een rit in de Tour de Belgique en in de Giro d'Italia. Hij werd ook 4de in Liège-Bastogne-Liège.

In 1962 werd hij tweede in de Ronde van Vlaanderen voor individuelen, derde in Dwars door België (met een ritzege), 4de in de Volta a Catalunya, 7de in de Rund um den Henninger Turm en 9de in de Flèche Wallonne. In 1963 werd hij 4de in de Ronde van Nederland (twee ritzeges) en in de Omloop der Vlaamse Gewesten en 10de in de Omloop Het Volk. In 1964 won hij Dwars door België. Na een laatste seizoen 1965 zonder resultaten stopte hij. Zijn carrière is in detail behandeld in het artikel FAEMA 1961 in WAAIERS 5.1.

Piet Steenvoorden is op 27/01/1935 in Heemstede geboren. In 1957 was hij Nederlands kampioen bij de liefhebbers. In 1958 werd hij onafhankelijke. Hij won een rit in de Ronde van Polen en was tweede in de Olympia's Tour met een ritzege. Hij gaf op in de eerste rit van de Vuelta. In de Ronde van Nederland won hij een rit in 1960 en twee in 1963. In juli 1964 werd hij eindelijk beroepsrenner, maar haalde geen resultaten meer. 1968 was zijn laatste seizoen. Hij hernam bij de veteranen en werd kampioen van Nederland in 1971, 1972 en 1973.

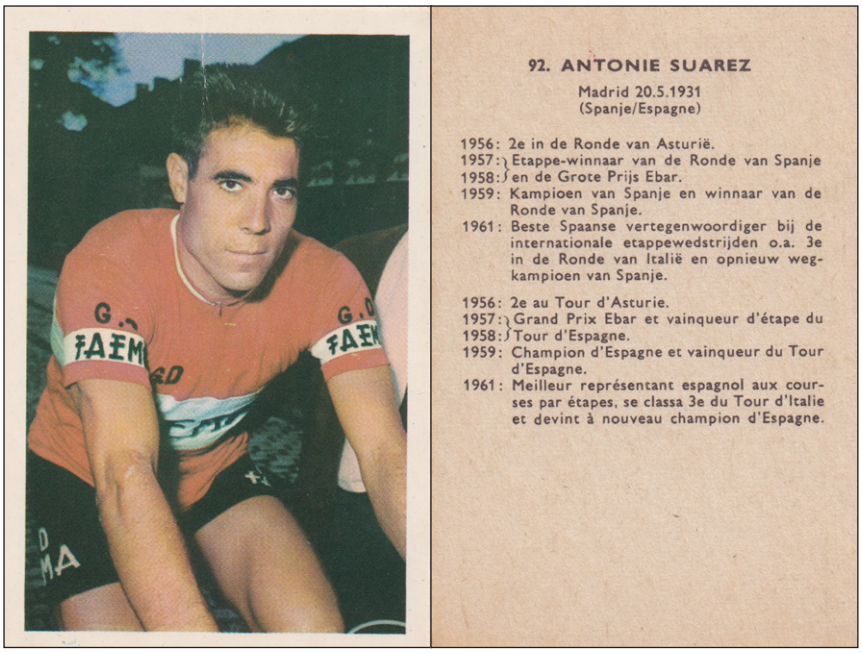

92. Antonie Suarez

De foto komt uit de tijdrit bij het criterium van Brasschaat 1961.

Het juiste geboortejaar is 1932 en de juiste schrijfwijze van de naam Antonio Suárez.

Het palmares is vrij exact, maar kan aangevuld en gecorrigeerd worden. In 1957 won hij geen etappe in de G.P. Eibar (Eibarko Bizikleta), maar wel in de Vuelta a la Rioja, in de Vuelta a Andalucía en tweemaal in de Vuelta a Levante. Hij werd tevens derde in de Vuelta a Asturias. In 1958 won hij dan weer geen rit in de Vuelta, maar wel in de Vuelta a Andalucía en werd 9de in de Volta a Catalunya.

In 1959 waren er ook twee ritzeges en de eindzege in het bergklassement in de Vuelta en een 6de plaats in de Volta a Catalunya. In 1960 werd hij Spaans kampioen en won Barcelona-Madrid (met een ritzege). Hij won ook een rit in de Eibarko Bizikleta en in de Vuelta (11de in de eindstand). In 1961 was hij ook 4de, winnaar van het puntenklassement en ritwinnaar in de Vuelta. Hij won ook een rit in Madrid-Barcelona (4de in de eindstand) en in de Giro.

In 1962 droeg hij de roze trui in de Giro en werd 11de in de eindstand. Hij was tevens tweede in de Giro della Provincia di Reggio Calabria en derde in de Giro dell'Emilia. In 1963 werd hij tweede in de Setmana Catalana en in Sassari-Cagliari, derde in de Volta a Catalunya en 6de in de Vuelta. In 1964 werd hij opnieuw tweede in Sassari-Cagliari en na een 5de plaats in de Volta a Catalunya in 1965 stopte hij met wielrennen. Zijn carrière is in detail beschreven in FAEMA 1960 in WAAIERS 4.1.

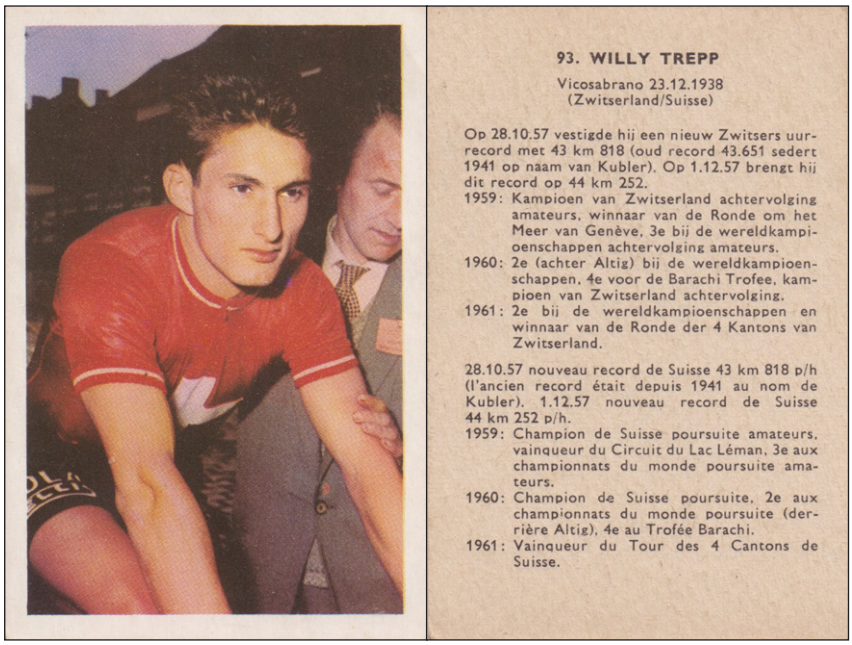

93. WILLY TREPP

Vicosabrano 23.12.1938
(Zwitserland/Suisse)

Op 28.10.57 vestigde hij een nieuw Zwitsers uurrecord met 43 km 818 (oud record 43.651 sedert 1941 op naam van Kubler). Op 1.12.57 brengt hij dit record op 44 km 252.
1959: Kampioen van Zwitserland achtervolging amateurs, winnaar van de Ronde om het Meer van Genève, 3e bij de wereldkampioenschappen achtervolging amateurs.
1960: 2e (achter Altig) bij de wereldkampioenschappen, 4e voor de Barachi Trofee, kampioen van Zwitserland achtervolging.
1961: 2e bij de wereldkampioenschappen en winnaar van de Ronde der 4 Kantons van Zwitserland.

28.10.57 nouveau record de Suisse 43 km 818 p/h (l'ancien record était depuis 1941 au nom de Kubler). 1.12.57 nouveau record de Suisse 44 km 252 p/h.
1959: Champion de Suisse poursuite amateurs, vainqueur du Circuit du Lac Léman, 3e aux championnats du monde poursuite amateurs.
1960: Champion de Suisse poursuite, 2e aux championnats du monde poursuite (derrière Altig), 4e au Trofée Barachi.
1961: Vainqueur du Tour des 4 Cantons de Suisse.

93. Willy Trepp

De foto komt uit de tijdrit van het criterium van Brasschaat 1961.

Aan het palmares valt niet veel essentieels toe te voegen. In 1956 had hij als junior de Züri Metzgete gewonnen. In 1957 verbeterde hij als liefhebber tot tweemaal toe het Zwitsers indoor uurrecord maar faalde in zijn poging het indoor werelduurrecord voor liefhebbers te verbeteren. Hij reed 44 m minder dan de Oostenrijker Edwin Simic[2]. Hij verbeterde wel het record over de 20 km van diezelfde Simic. Het jaar nadien werd hij derde in het nationaal kampioenschap achtervolging in dezelfde categorie.

Als beroepsrenner was hij in 1960 derde in Bern-Genève en in de GP van Brasschaat tegen het uurwerk. Hij was ook 6de in de tijdrit van de Tour de Suisse (en tweede in de eerste rit) en werd geselecteerd voor de Tour de France. Daar werd hij op de eerste dag derde in de namiddagtijdrit (enkel geklopt door Roger Rivière en Gastone Nencini, maar voor onder meer Planckaert en Baldini), maar gaf de volgende dag al op. In 1961 was hij Zwitsers kampioen achtervolging, 21ste en laatste in de GP des Nations en 4de in de GP van Brasschaat.

In de winter 1961-62 kwam hij in een dopingstorm terecht toen hij in Zürich op het bezit van opwekkende middelen betrapt werd en prompt zijn licentie (tijdelijk) ingetrokken zag. Het betekende het feitelijke einde van zijn carrière. Hij werd in 1962 toch nog derde in het Zwitsers kampioenschap achtervolging maar werd niet afgevaardigd naar het wereldkampioenschap (nationaal kampioen Freddy Rüegg vertegenwoordigde als enige Zwitserland in de achtervolging).

Trepp verdween dan drie jaar helemaal uit de belangstelling (in 1964 zou hij zelfs helemaal niet actief geweest zijn). In 1966 kwam hij even terug op het voorplan en werd tweede in het nationaal kampioenschap achtervolging. In het wereldkampioenschap werd hij met de 9de tijd op dertien deelnemers in de schiftingen uitgeschakeld. Het was meteen zijn laatste seizoen.

2 Freddy Rüegg zou er een jaar later wel in lukken dit record te verbeteren.

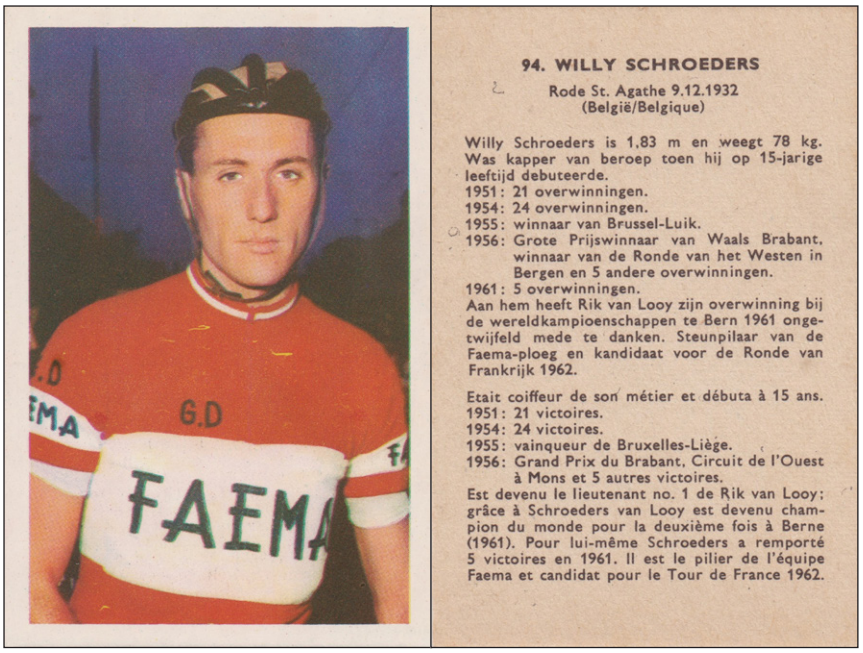

94. Willy Schroeders

De foto dateert uit 1960 of 1961, de plaats is niet duidelijk.

Vermits de geboorteplaats in (het huidige) Vlaams-Brabant ligt, is de juiste benaming eigenlijk Sint-Agatha-Rode.

Het palmares is, zacht uitgedrukt, heel onvolledig. In 1954 was Willy Schroeders kampioen van Brabant bij de liefhebbers. In 1957 won hij een rit in de Volta a Catalunya en was 7de in Gent-Wevelgem. In 1958 was hij 9de in Gent-Wevelgem. In 1959 won hij een rit in de Tour de Champagne en was hij 4de in de Omloop der Vlaamse Gewesten. In 1960 won hij de Driezustersteden en was 9de in de Driedaagse van Antwerpen.

In 1961 waren er geen vijf, maar vier overwinningen, waarbij wel twee ritzeges in de Giro d'Italia (13de in de eindstand). Hij werd verder tweede in de Ronde van Limburg, derde in de Tour de Belgique en in de Flèche Brabançonne (en provinciaal kampioen) en 8ste in de Deutschland Rundfahrt. De kandidatuur voor de Tour de France is te nuanceren, eind 1961 stond al vast dat die met merkenploegen ging verreden worden. In geval van landenploegen zou hij enkel kandidaat zijn als Van Looy naar de Tour ging.

In 1962 droeg hij drie dagen geel in de Tour de France. Hij behaalde een nieuwe ritzege in de Giro d'Italia en was tweede in de Tour de Luxembourg, 4de in Milano-Sanremo en 5de in de Tour de Romandie. In 1963 was hij derde in Milano-Sanremo en in 1964 4de in Harelbeke-Antwerpen-Harelbeke. Hij sukkelde sinds de Tour 1962 met een ernstige blessure aan het zitvlak en stopte daarom noodgedwongen eind 1965 om in dienst te treden bij Solo. Zijn carrière wordt in detail beschreven in het artikel FAEMA 1962 in WAAIERS 5.3.

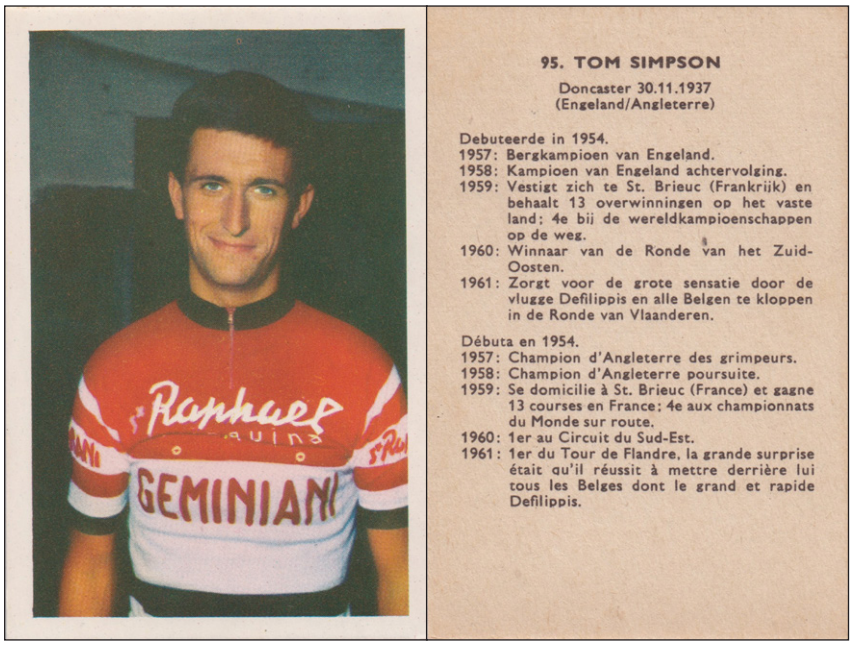

95. Tom Simpson

De foto zou uit het criterium van Brasschaat 1961 dateren, maar hij draagt verrassend een St Raphaël-Géminiani-trui en geen St Raphaël-Gitane-trui, ook al was hij eerder aan Gitane verbonden.

Het palmares is zoals gebruikelijk heel onvolledig, al zijn er weinig fouten. De dertien overwinningen in 1959 zijn wel ruim overdreven, ik vind er tien voor de hele periode 1959-61 (mogelijk zijn zeges op pistemeetings meegeteld). In 1959 won hij ook twee ritten in de Tour de l'Ouest en was hij 5de in de tijdritten GP Martini (Genève) en Manche-Océan. In de GP des Nations was hij slechts 24ste.

In 1960 was hij ook derde in Genova-Roma (die dat jaar Menton-Roma verving), vierde in het Weekend Ardennais met een 7de plaats in de Flèche Wallonne en een 11de in Liège-Bastogne-Liège en 9de in Paris-Roubaix. In 1961 was er verder een ritzege in de Eibarko Bizikleta, een tweede plaats in Menton-Roma, een 5de in Paris-Nice en een 9de in het wereldkampioenschap.

Nadien zette hij de lijn verder en in 1962 droeg hij geel in de Tour de France (6de in de eindstand) en was tweede in Paris-Nice, 5de in de Ronde van Vlaanderen, 6de in Gent-Wevelgem en derde in het Critérium des As. In 1963 won hij Bordeaux-Paris en de Roue d'Or de Daumesnil (met Wolfshohl) en was tweede in de Tour du Var (met een ritzege), Gent-Wevelgem, Paris-Bruxelles, Paris-Tours en het Critérium des As, derde in de Ronde van Vlaanderen, 8ste in Paris-Roubaix en 10de in Liège-Bastogne-Liège en in de Giro di Lombardia. Zo werd hij tevens tweede in de Super Prestige Pernod.

In 1964 won hij Milano-Sanremo en een rit in het Circuit du Provençal en was verder tweede in Kuurne-Brussel-Kuurne, derde in de Trofeo Baracchi (met Rudi Altig), 4de in het wereldkampioenschap en 10de in Paris-Roubaix. In 1965 won hij het wereldkampioenschap en de Giro di Lombardia en was verder derde in Bordeaux-Paris, de Flèche Wallonne, het Circuit du Provençal en de Midi Libre, 5de in Antwerpen-Harelbeke-Antwerpen, 6de in Paris-Roubaix en 10de in Liège-Bastogne-Liège. Zo werd hij opnieuw tweede in de Super Prestige Pernod.

In 1966 bleef het bij plaatselijke successen. In 1967 won hij Paris-Nice, een rit in de Giro di Sardegna en twee ritten in de Vuelta. De Tour de France moest zijn seizoen redden en dit zou hem fataal worden. In de 13de rit, in een verzengende hitte over de Mont Ventoux, ging hij tijdens die beklimming over zijn krachten. De combinatie van alcohol, amfetamines, de hitte en zijn ijzeren wil om niet af te geven, veroorzaakten een hartstilstand. Nadien ontstond een hele controverse over doping, en controles zouden vanaf dan de norm worden. Een uitgebreide bespreking van zijn carrière is voorzien in een van de Maple Leaf artikelen van Jan De Smet.

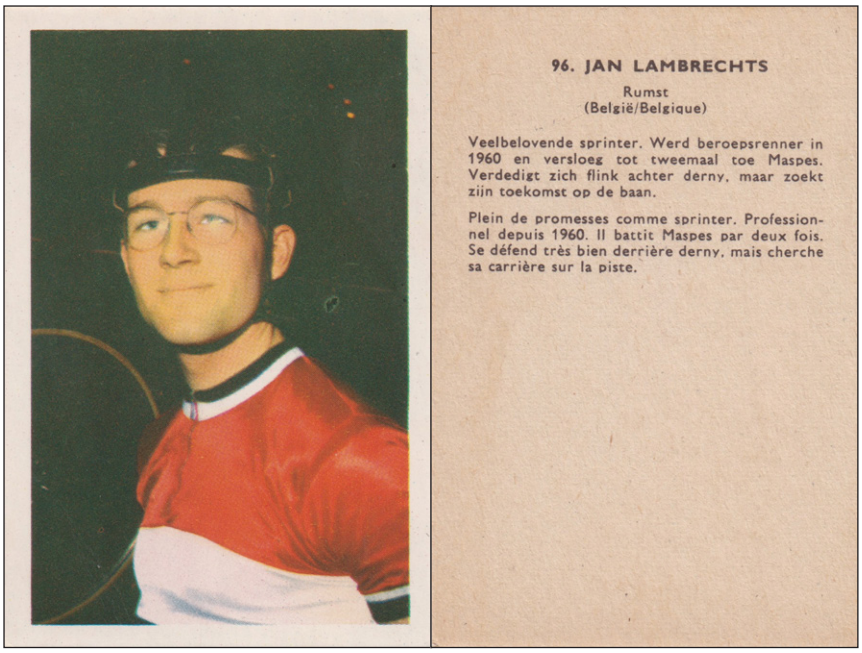

96. Jan Lambrechts

De foto is genomen in het Antwerps Sportpaleis, hoogst waarschijnlijk in 1961.

De juiste geboorteplaats is niet Rumst, maar Mechelen, waar hij op 12/09/1938 geboren werd.

Het tekstje op de chromo is nogal enthousiast. Over zijn talent bestond geen twijfel, en dat bewees hij door tot tweemaal toe Antonio Maspes te kloppen. Hij miste echter zelfvertrouwen en de absolute wil tot winnen en was ook tactisch zwak. Bij de liefhebbers kon Lambrechts dit nog grotendeels verdoezelen en in 1960 toonde hij zeker inhoud te hebben. Hij werd tweede in het Belgisch kampioenschap snelheid bij de liefhebbers, achter Leo Sterckx, en op het wereldkampioenschap haalde hij de kwartfinales, na een zege in de reeksen en een nederlaag tegen Gaiardoni in de 1/8 finales (maar geplaatst via de herkansingen). In de kwartfinales botste hij op Gaiardoni, die opnieuw te sterk was.

Bij de beroepsrenners schoot hij echter te kort, en dan zeker op de grote afspraken. Hij maakte op 21 september 1960 de overstap naar de hoogste categorie en was in 1961 derde in het Belgisch kampioenschap, achter De Bakker en Sterckx. Het wereldkampioenschap werd echter een tegenvaller. In zijn reeks werd hij 4de achter Adolf Suter, Sante Gaiardoni en Günther Ziegler en in de herkansingen werd hij opnieuw 4de in zijn reeks, ditmaal achter Armin von Büren, Lucien Gillen en Werner Potzernheim. In de winter probeerde hij het ook achter derny en toonde zijn aanleg, zonder pech van zijn gangmaker zou hij in december de dernywedstrijd voor jongeren (de nevenproef naast het officiële kampioenschap) gewonnen hebben.

In 1962 was hij tweede in het nationaal kampioenschap, achter Jos De Bakker en voor Valère Frennet (Leo Sterckx nam niet deel). Het wereldkampioenschap werd echter een nieuwe ontgoocheling. In zijn reeks werd hij tweede, opnieuw geklopt door Gaiardoni, maar wel voor de Fransman Michel Scob. Ook in de herkansingen werd hij al in zijn reeks geklopt, hij had enkel oog voor de Zwitser Suter, zodat de Japanner Takahara vrije baan kreeg. Voor het tweede jaar op rij eindigde het wereldkampioenschap voor hem in de eerste ronde.

De glorietijd van de zuivere snelheid was toen al even voorbij, en voor de derde Belg op de ranglijst was er maar weinig te verdienen. In april 1963 besloot Lambrechts dan ook te stoppen, al zou hij in 1964 nog even een licentie nemen, om als vervanger van Valère Frennet deel te nemen aan het wereldkampioenschap. Opnieuw zou de eerste ronde het eindstation betekenen, hij werd derde in zijn reeks achter Antonio Maspes en de Fransman Bernard Charruau en opnieuw derde in zijn herkansingsreeks achter Werner Potzernheim en de Japanner Mitsuo Nakai. Lambrechts had de boodschap begrepen en hing de fiets definitief aan de haak.

Holmes & Watson

Miguel Pacheco en zijn ploegen in 1966

door de Jan De Smet en Bart Vancoillie

We zouden graag een nieuwe rubriek lanceren. Een rubriek die we misschien niet elke keer in WAAIERS gaan publiceren, maar wel als we weer eens een mooie case tegengekomen zijn.

We willen namelijk aantonen hoe moeilijk het soms is om bepaalde zaken uit het verleden op te diepen. Zoals bv. in dit geval voor welke ploeg of in welke trui een bepaalde renner in een bepaald jaar reed. Het is soms echt detectivewerk, vandaar ook de verwijzing naar Sherlock Holmes en Dr. Watson.

Deze keer gaat het om de Spanjaard Miguel Pacheco en het jaar 1966.

Bart Vancoillie en ikzelf houden een database[1] bij van de profrenners en onafhankelijken sedert 1946 tot ruwweg 2006. Daarin staan op dit ogenblik een kleine 30 000 renners opgesomd met de klassieke gegevens zoals geboorteplaats/datum, overlijdensplaats/datum en ook de ploegen waarvoor ze reden.

Bij controle van enkele bronnen kwamen we tot de ontdekking dat een en ander niet duidelijk was betreffende Miguel Pacheco Font (°05/09/1931 in Sabadell (Cataluña) en †17/02/2018 in Barcelona (Cataluña)) voor het jaar 1966.

Bronnen:

- Het boek Con Ficha[2]: Olimpia als 'hoofdploeg', P.D.[3] (Trofeo Juan Fina) en C.C. Palma (Vuelta a Mallorca).
- Urtekaria Revue 19 bij de ploegsamenstellingen op p. 17: Olimpia (en Ondina-Libertas in de Volta a Catalunya).
- Coups de Pédales nr. 184 (rubriek: Ils nous ont quittés): Olimpia, Ondina-Libertas, C.C. Palma en P.D.
- Manuel Azevedo[4]: Andrés Oliver (Vuelta a Mallorca), Ginebra Altams (Setmana Catalana), Libertas (Tour de Suisse), Olimpia (vanaf begin april), Ondina (Volta a Catalunya).
- Coups de Pédales nr. 155 (rubriek: Tour de Suisse 1966 (12-18 juni)), p. 17: Miguel Pacheco staat samen met de andere Spanjaarden José Martín Colmenarejo, Fulgencio Sánchez, Jacinto Urrestarazu, Amalio Hortelano, de Argentijnse Italiaan Bruno Sivilotti en de Belg Romain Robben inderdaad bij Libertas.
- Op de deelnemerslijst van de Setmana Catalana (23-27 maart) verschenen op de site van Mémoire du Cyclisme met als bron El Mundo Deportivo, staat Pacheco met rugnummer 48 bij P.D.
- Op de deelnemerslijst van de G.P. Bicicleta Eibarresa[5] (10-13 april) staat hij met

1 Zie ook WAAIERS 3-3 pp. 213-214 waar meer informatie staat over de database.
2 Con Ficha de la Española 1960-2003 van Javier Bodegas en Juan Dorronsoro, uitgegeven door URIZAR Edizioak, 2003, p. 454.
3 P.D. staat voor 'Por decidir', wat letterlijk 'Nog te bepalen' betekent maar vrij vertaald kan worden als 'Individueel zonder sponsor of hoogstens een privésponsor'.
4 Manuel Azevedo is een Portugese wielerarchivaris die eveneens een database bijhoudt van alle professionele renners van 1966-2006.
5 Verschenen in het boek Historia de la Bicicleta Eibarresa Euskal Bizikleta van Juan Dorronsoro en Javier Bodegas, uitgegeven door DORLETA Libros para el Deporte, 2000, p. 102

rugnummer 51 bij Olimpia.

- Op de deelnemerslijst van de Vuelta a Mallorca (19-23 april), verschenen op de site van Mémoire du Cyclisme met als bron El Mundo Deportivo, staat er een ploeg Palma Oliver[6]. Op deze lijst staat Pacheco bij Olimpia.
- Op de deelnemerslijst van de Vuelta a España (28 april - 15 mei) in het boek Mallorca, Los Mallorquines y la Vuelta Ciclista a España, van Bernardo Comas Posselló en Mateo Flaquer Palmer, uitgegeven door Club Ciclista Palma, 1991, p. 156 staat Pacheco met rugnummer 4 bij Olimpia.
- Op de deelnemerslijst van de Volta a Catalunya (11-18 september) in het boek Historia de la Volta a Catalunya, van Juan Dorronsoro, uitgegeven door URIZAR Edizioak, 2007, p. 210 staat Pacheco met rugnummer 41 bij de ploeg Ondina-Libertas (samen met José Segú, Bruno Sivilotti, Fulgencio Sánchez, Julio López De la Torre, José Urrestarazu, Juan Sánchez Camero en José Martín Colmenarejo

Samengevat levert dit het volgende overzicht op:

Miguel Pacheco							
	Olimpia	**Libertas**	**Ondina-Libertas**	**Ginebra Altams**	**P.D.**	**Andrés Oliva**	**C.C. Palma**
Bron							
Con Ficha	x				Trofeo Juan Fina[7]		x
Urt19	x						
CDP 184	x		x		x		x
Azevedo	vanaf april	Tour de Suisse	Volta a Catalunya	Setmana Catalana		Vuelta a Mallorca	
CDP 155							
DInl	G.P. Eibar				Setmana Catalana		
DInl	Vuelta a Mallorca						
DInl	Vuelta a España						
DInl			Volta a Catalunya				

Onze conclusie is:

In het begin van het seizoen 1966 reed Miguel Pacheco voor een privésponsor Ginebra Altams waardoor hij kon opgenomen worden in een of andere (gelegenheids)ploeg.

Zeker vanaf begin april reed hij bij Olimpia. Hij maakte deel uit van de gelegenheidsploegen[8] Libertas (Tour de Suisse) en Ondina-Libertas (Volta a Catalunya). Hij heeft nooit voor Andrés Oliver of C.C. Palma gereden, een ploeg die wel nog de Vuelta a Mallorca reed, maar daarna

6 Dit is in tegenspraak met zowel Manuel Azevedo en Mémoire du Cyclisme die stellen dat die ploeg half april zou gestopt zijn.
7 De Trofeo Juan Fina is een onderdeel van de Setmana Catalana.
8 In de Tour de Suisse is Libertas waarschijnlijk geen gelegenheidsploeg maar zijn het eerder de Spanjaarden die gastrenners zijn.

ophield te bestaan[9] [10].

En zo werd er weer een kleine puzzel opgelost.

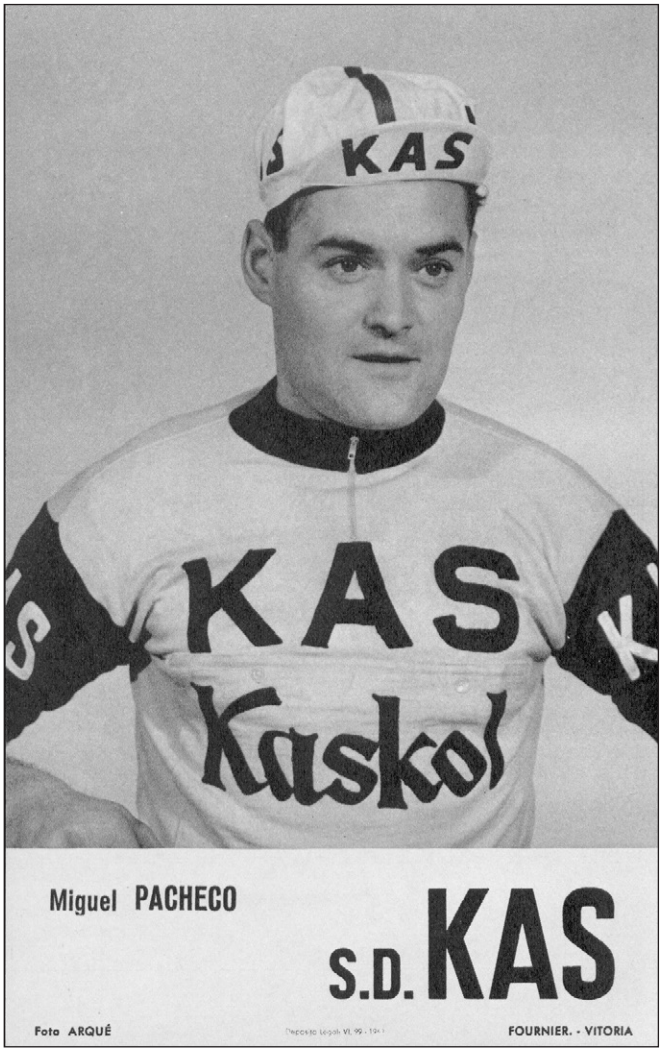

Miguel Pacheco in 1963 bij KAS.

9 Naast de Vuelta a Mallorca startte de ploeg zeker nog in de Vuelta a Levante.

10 De heer Oliver stopte wel met profs te sponsoren, maar ging zeker door met de amateurs van C.C. Palma te ondersteunen. In “Ciclistas de Mallorca” van Vidal kan de ploeg C.C. Palma-Pisos Oliver teruggevonden worden bij jeugd en aficionados tot in 1981.

FAEMA (deel 8b)

door Patrick Feyaerts en Jan De Smet

De man(nen) van het seizoen

Een man van het seizoen kiezen is niet zo evident, geen enkele renner stak er echt bovenuit en de grote sterren, Van Looy en Anquetil, vielen wat tegen. Van Looy won wel de trilogie Gent-Wevelgem, Ronde van Vlaanderen en Paris-Roubaix, maar zijn Tour de France mislukte en hij verloor zijn wereldtitel. Anquetil won voor de derde maal de Tour de France, maar faalde in Paris-Nice, de Vuelta en de Dauphiné. Ook als tijdrijder leek er zand in de machine te komen, hij schitterde dan wel in de tijdritten in de Tour, maar faalde in Paris-Nice, in de Vuelta, in de Dauphiné, in Forlì, in Lugano en in de Trofeo Baracchi[1]. Voor de Grand Prix des Nations had hij zelfs forfait gegeven.

Eerder dan over een man van het seizoen moeten we het misschien over de ploeg van het seizoen hebben. Maar ook hier is er niet één winnaar maar zijn er twee.

Vooreerst is er FAEMA-flandria, met de overwinning in de Coupe du Monde Intermarques, die echter enkel eendagskoersen in rekening brengt, en verder zeges in Gent-Wevelgem, de Ronde van Vlaanderen, Paris-Roubaix (telkens Van Looy), Liège-Bastogne-Liège, Paris-Nice, de Tour de Luxembourg, het Belgisch kampioenschap (telkens Jef Planckaert), de Tour de Belgique (Noël Foré), de Tour de Picardie (Willy Bocklant), de Rund um den Henninger Turm (Armand Desmet), Dwars door België (Martin Vangeneugden), de Deutschland Rundfahrt (Peter Post) en Bayonne-Bilbao (Guillaume Van Tongerloo). Daarnaast waren er ook nog overwinningen in de ploegentijdrit de Grand Prix du Parisien en in die van de Tour de France en in het ploegenklassement van de Giro en een tweede plaats in de Tour de France (Jef Planckaert).

Helyett-St Raphaël moest echter niet voor hen onderdoen. Voor hen waren er zeges in de Tour de France (Anquetil), het Frans en het wereldkampioenschap (Jean Stablinski), Bordeaux-Paris, Paris-Tours, de Giro di Lombardia (telkens Jo de Roo), de Vuelta, de puntenrangschikking van zowel de Tour als de Vuelta (telkens Rudi Altig), het ploegenklassement van de Tour en de Trofeo Baracchi (Altig-Anquetil). Verder was er een tweede plaats in het wereldkampioenschap, een derde in de Vuelta (Seamus Elliott), een 5de in de Tour en een Nederlandse titel (Albertus Geldermans).

De kwantiteit was wat groter voor FAEMA-flandria, maar de kwaliteit, met zeges in zowel Tour de France als het wereldkampioenschap, speelde ontegensprekelijk in het voordeel van Helyett-St Raphaël. Moeilijk om een keuze te maken.

---

1 In de Vuelta werd hij in de grote tijdrit over 82 km met 1 seconde door ploegmaat Rudi Altig geklopt en had hij slechts 1'03" voorsprong op Pérez Francés, terwijl hij in de Trofeo Baracchi een dusdanige inzinking kreeg dat hij door koppelgenoot Altig in de slotfase moest voortgeduwd worden en net over de meet zelfs ten val kwam. Ook in de Dauphiné was hij tegen de chrono tegengevallen. Hij was dan wel herstellende en op zoek naar de goede vorm, maar over 42 km slechts 5de eindigen, op 20" van Velly tot daaraan toe, maar ook geklopt worden door Mastrotto, Enthoven en Junkermann, was hem onwaardig. Jo Velly was hem trouwens al voorafgegaan in Paris-Nice, in de tijdrit over 27 km. Daar was de Normandiër pas 10de, op 1'43" van Velly, maar ook achter Raymond Poulidor, Rolf Wolfshohl, Jef Planckaert, Henry Anglade, Gilbert Bellone, Ercole Baldini, Antonio Bailetti en Raymond Impanis. In de GP Forlì was hij door zijn eeuwige rivaal Baldini geklopt, maar dat was misschien de minst verbazingwekkende nederlaag, ook in 1958 en 1959 was de Italiaan daarin geslaagd en hij zou het nog eens herhalen in 1963. De Grand Prix de Lugano was dan weer een ander verhaal. Volgens hij zelf vertelde, was Anquetil oorspronkelijk niet uitgenodigd, omdat er met hem geen spanning in zat, hij had de wedstrijd al zes keer gewonnen, waarvan de voorgaande vier edities en was er net als in de Grand Prix des Nations nog altijd ongeslagen. Om toch de startpremie op te trekken, had hij dan maar beloofd onvoorbereid te komen. Zo werd hij pas 6de, op 1'36" van Rolf Graf, en ook achter Baldini, Bracke, Velly en Giacomo Fornoni. Niet onverwacht (maar zoals nadien zou blijken ten onrechte) werd her en der de vraag gesteld of hij nog immer de dominante tijdrijder was.

Jef Planckaert 'Man van het Seizoen voor FAEMA-flandria'.
(Fotobron onbekend)

Jo de Roo 'Man van het Seizoen voor Helyett-S' Raphaël'.
(Foto Miroir Sprint)

Op die manier komen we uit bij twee mannen van het seizoen, van elke ploeg een. Deze keer zijn het echter niet de kopmannen die in de schijnwerpers komen te staan, maar mannen uit de tweede lijn. Enerzijds hebben we de luitenant van Rik Van Looy, Jef Planckaert, wiens topseizoen bekroond werd met een overwinning in de Targa d'Oro (een concurrerend Italiaans regelmatigheidscriterium over de klassiekers en de grote rondes) en een tweede plaats in de Super Prestige Pernod, anderzijds hebben we de nieuwe Nederlandse ster, Jo de Roo, bekroond met een zege in de Super Prestige Pernod.

Er waren ook enkele opkomende nieuwe namen (of bevestigingen). Rudi Altig had tot dan enkel naam gemaakt als achtervolger en baanrenner, nu stond hij er ook op de weg, en hoe. Vuelta en groen in de Tour, zonder die val in het wereldkampioenschap was hij misschien de man van het seizoen geworden. In Italië was er ook een nieuwe naam, Franco Balmamion won in zijn tweede seizoen als beroepsrenner al de Giro. In België kwam Henri De Wolf met een zege in de Flèche Wallonne op het voorplan en bevestigde Jos Wouters, nog altijd maar twintig, met een tweede klassieker, Paris-Bruxelles. Er was ook Ferdinand Bracke, als onafhankelijke al winnaar van de Grand Prix des Nations, al moet toegegeven worden dat die met de afwezigheid van Anquetil, Altig, Baldini en Poulidor bijzonder zwak bezet was (van de 'groten' tekende enkel een tegenvallende Graf present). In Frankrijk was er de bevestiging van Raymond Poulidor, derde in zijn eerste Tour de France.

Van de oude(re) garde leken er een aantal af te haken. Nino Defilippis was dan wel opnieuw Italiaans kampioen en derde in de Giro, zijn Tour de France was een catastrofe. Hij was nog altijd op zoek naar een eerste grote zege buiten Italië en het was nu wel duidelijk dat hij niet de nieuwe campionissimo ging zijn. Hetzelfde kon gezegd worden van Ercole Baldini. Een 8ste plaats in de Tour was dan wel eervol, maar toonde ook zijn beperkingen. Massignan was tweede in de Giro, maar slechts 7de op Franse bodem en minder dominant in het gebergte, Graziano Battistini was ondanks even roze helemaal van het voorplan verdwenen.

Ook Charly Gaul was duidelijk op de terugweg. Van de vroegere Engel van het Gebergte waren de vleugels duidelijk geknipt, slechts 9de in de Tour en opgave in de Giro (voor hem mochten de slechte weersomstandigheden geen excuus zijn). Zijn grote rivaal als klimmer, Federico Bahamontes, kwam na twee jaren van wanprestaties terug op het voorplan met een zege in de bergprijs van de Tour, al voor de 4de keer, en een ritzege in de klimtijdrit naar Superbagnères, maar werd slechts 14de in de eindstand, op meer dan een halfuur. Om nog kans te maken op een topklassering verloor hij teveel tijd op het vlakke en zijn inzinking de dag na Superbagnères was ook verontrustend.

Voor al dezen zou 1963 een belangrijk jaar worden. De jongeren zouden moeten bevestigen, de ouderen zouden moeten bewijzen nog niet afgedaan te hebben. En met een Tom Simpson, een Jean-Claude Lebaube, een Rolf Wolfshohl, een Frans Melckenbeeck, een Benoni Beheyt kwamen er al anderen de neus aan het venster steken.

De FAEMA-Belg van het seizoen: Willy Schroeders

(°09/12/1932 Sint-Agatha-Rode †28/10/2017 Sint-Lambrechts-Woluwe)

Willy Schroeders was de zoon van een fietsenhandelaar en probeerde het zelf op de fiets op aanstoken van de klanten van zijn vader. Zoals de meeste van zijn generatiegenoten begon ook zijn carrière in het officieuze circuit van de zogenaamde 'niet-aangeslotenen' of 'onderbeginnelingen', met 45 overwinningen tussen 1946 en 1949. In 1950 sloot hij zich aan bij de officiële nieuwelingen en zegevierde liefst 34 keer. Ook zijn overgang naar de liefhebbers het jaar nadien verliep moeiteloos met 21 bloemtuilen.

Vervolgens werd hij even afgeremd door zijn legerdienst en moest hij zich in 1952 en 1953 tevreden stellen met respectievelijk een en acht zeges. Na zijn militaire dienst kwam de grote doorbraak. In 1954 won hij 23 keer, met daarbij overwinningen in de Grand Prix de Genève, in de Étoile Namuroise, in de Ronde van Brabant, in het Brabants kampioenschap en in het Weekend Spadois (met een etappezege) en twee ritzeges (eerste en 6de etappe) in de Österreich-Rundfahrt (13de in de eindstand, met ook nog een tweede plaats in de 8ste rit en een derde in de 5de). Het was dan ook geen verrassing dat hij mee mocht naar het wereldkampioenschap[2]. Op het zware parcours van de Klingenring bij Solingen, nog moeilijker gemaakt door de pletsende regen, zegevierde Emiel Van Cauter. Willy zelf werd 21ste in de schoot van de grote groep die op 2'30" voor de 6de plaats sprintte. Daarmee was hij derde Belg, Louis Proost was 14de, Rik Luyten 30ste en Adhemar De Blaere 36ste. René Van Meenen gaf op. Na het wereldkampioenschap werd hij nog aangeduid voor de Vuelta a Puerto Rico waar hij naast enkele ereplaatsen een rit won en tweede in de eindstand werd.

Willy Schroeders begon ook 1955 bij de liefhebbers. Dit seizoen zegevierde hij dertien keer, met daarbij een zege in Bruxelles-Liège, de Ardennenklassieker der onafhankelijken, waaraan een aantal liefhebbers mochten meedoen als voorbereiding op het komende, als zwaar ingeschatte, wereldkampioenschap[3]. Willy haalde naast die dertien zeges meerdere ereplaatsen, zo werd hij tweede in de 4de rit van het Circuit des IX Provinces, in de Omloop der Vlaamse Gewesten en in de tweede etappe van de Étoile de la Meuse, en derde in de 5de van de Ronde van België. Hij werd uiteraard opnieuw geselecteerd voor het wereldkampioenschap en zou samen met Jos Hoevenaers een beschermde positie krijgen. Ook dit keer kwam hij niet verder dan een 21ste plaats, op 7'10" van de Italiaan Sante Ranucci, waarmee hij tweede Belg werd, enkel Jos Hoevenaers (16de) ging hem vooraf. Verder vonden we nog Julien Schepens als 28ste en Frans Dewitte als 40ste. Nationaal kampioen Gentiel Saelens, voor wie het parcours te moeilijk was, en vice-kampioen Maurice Meuleman, slachtoffer van pech, gaven op.

Hij hield het daarmee voor bekeken bij de liefhebbers en stapte reeds zes dagen later (op 2 september) rechtstreeks over naar de beroepsrenners. Hij kreeg een contract bij VAN HAUWAERT-Maes Pils en Guillaume Driessens. Een eerste zege bij de beroepsrenners zat er niet in, wel enkele ereplaatsen (tweede in Herent en derde in Heist-op-den-Berg). Ook het volgende seizoen bleef Willy bij Driessens, dit maal bij VAN HAUWAERT-FAEMA.

---

2 De selectie voor dit wereldkampioenschap gebeurde op een vreemde manier, waarschijnlijk geïnspireerd door de zwaarte van de omloop. Dertien liefhebbers werden afgevaardigd naar Solingen waar ze een week voor de titelstrijd nog een selectiewedstrijd op het parcours zelf moesten betwisten, samen met de kandidaat deelnemers van de beroepsrenners. De betrokken liefhebbers waren René Van Meenen, Emiel Van Cauter, Gabriël Borra, Adhemar De Blaere, nationaal kampioen Julien Schepens, Michel Van Aerde, Louis Proost, Peet Oellibrandt, Jean Fourneau, Frans Dewitte, Rik Luyten, Gentiel Saelens en Willy Schroeders. Emiel Van Cauter won de selectieproef voor Luyten, Proost, Van Meenen, Dewitte, Oellibrandt en Schepens. Oorspronkelijk werden Van Cauter, Van Meenen, Schepens, Proost, De Blaere en Luyten geselecteerd, maar op het laatste moment zou eerste reserve Willy Schroeders nog Julien Schepens vervangen.

3 In 1954 was het ook aan Emiel Van Cauter toegestaan geweest aan te treden bij de onafhankelijken en dit had zijn vruchten afgeworpen, Van Cauter werd Wereldkampioen. Het experiment werd dus herhaald, maar met minder effect.

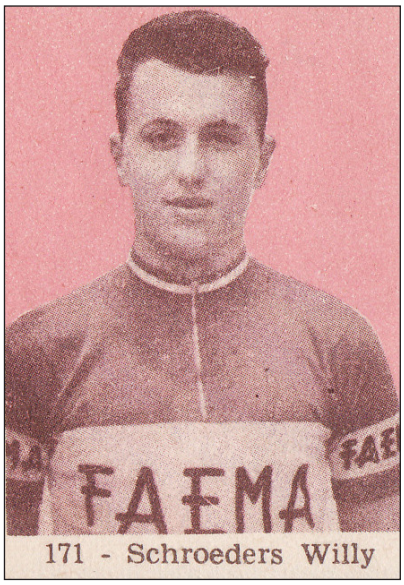

Vanaf 1956 bij FAEMA.

Guillaume Driessens was een grote voorstander van een systeem met één absolute kopman (al was hij er nog niet helemaal uit wie dat ging zijn), zo werd Schroeders al snel in een helpersrol geduwd. Grote problemen had hij daar niet mee, hij besefte dat hij wel snel was, maar niet snel genoeg om met de besten te wedijveren en de voorbije wereldkampioenschappen bij de liefhebbers hadden hem met zijn beperkingen voor het moeilijkere werk geconfronteerd. Zijn eerste volledig seizoen bij de beroepsrenners was dan ook vooral een historie van wiel afgeven en kopmannen na pech terugbrengen. Hij werd daarnaast met wisselend succes uitgespeeld in enkele rittenkoersen.

In Paris-Nice, de traditionele voorbereiding op Milano-Sanremo vertoefde hij de hele tijd in de achtergrond, alvorens in de slotetappe op te geven. Hij werd dan ook niet weerhouden voor 'La Primavera'. Het ging al iets beter in de Driedaagse van Antwerpen, de laatste voorbereiding op Paris-Bruxelles, waar hij VAN HAUWAERT-FAEMA mee aan de zege in de ploegentijdrit hielp. Individueel tegen de chrono de laatste dag liet hij zich dan weer minder gunstig opmerken, hij kreeg twee minuten straftijd voor stayeren achter een wagen. In de klassiekers bleef het verder bij opgaves in Gent-Wevelgem, de Ronde van Vlaanderen en Paris-Bruxelles.

Na Paris-Bruxelles werd hij opgeroepen voor de Belgische ploeg in de Vuelta, in principe in dienst van die andere Rik. Lang duurde het avontuur niet, reeds in de eerste rit verloor Schroeders meer dan twaalf minuten, al was dit nog altijd beter dan de drie opgevers (Emiel Severeyns, Jos Verhelst en Arsène Bauwens). De volgende dag ging het iets beter. Hij reed een aanvallende wedstrijd maar verloor door kettingproblemen bij de beklimming van de Esteban tien minuten in de slotkilometers (een vierde Belg werd uitgeschakeld, Yvan Corbusier[4], ongesteld, kwam te laat binnen). De derde etappe werd hij zelfs 15de, als winnaar van de sprint van het grote peloton, 4'33" achter de kopgroep met alle grote namen. Maar dit was tevens het begin van het einde, de volgende dag gaf hij samen met Norbert Kerckhove op. Slechts vier Belgen bleven in koers, Van Steenbergen, Impanis, Couvreur en Sorgeloos. Dit belette grote Rik, al winnaar van de openingsrit, niet om nog vijf extra ritten en het puntenklassement te winnen, en meteen goed geldgewin voor de drie dapperen die hem tot het einde bijstonden[5].

Ondanks de snelle aftocht hadden die paar dagen in Spanje Schroeders blijkbaar goed gedaan. Een week later was het Liège-Bastogne-Liège en haalde hij, als 50ste op 27'20" van winnaar Fred De Bruyne, voor het eerst het einde van een klassieker. Vier dagen later was Willy er ook bij in de Tour de Belgique. Hij toonde zich een aantal keren maar was als quasi eenzaat niet opgewassen tegen de sterke Elvé- en Libertas-blokken. Een ritzege zat er nooit in, maar hij haalde wel het einde, als 29ste, op zowat tien minuten van André Vlayen[6]. Brik Schotte was de beste FAEMA, 13de op ruim vijf minuten.

---

4 De meeste (hedendaagse) bronnen hebben het over André Noyelle, Mémoire du Cyclisme raakt er niet goed aan uit, in de rituitslagen van de eerste en de tweede rit vermelden zij (correct) Yvan Corbusier, maar in de deelnemerslijst hebben ze dan weer André Noyelle. De toenmalige pers heeft het echter steeds over Corbusier, van Noyelle is geen sprake. In zijn uitgave van 28/04/1956 op p. 13 specificeert de Gazet van Mechelen in het artikel "Angelo Conterno wint; Het rapport van de Belgen" dat Yvan Corbusier, ongesteld, ongeveer drie kwartier verloor.

5 Impanis werd verder derde in de eindstand en 4de op punten, Van Steenbergen ook nog eens 5de in de eindrangschikking.

6 FAEMA vaardigde hier een soort B-ploeg af. Van Looy, Schils, Derycke en Vannitsen waren voorzien om deel te nemen aan de Tour de Romandie, maar kregen geen toelating van de BWB wegens de concurrentie met de Tour de Belgique. Zij bleven dus inactief.

Willy Schroeders had zich ondertussen aangepast aan de beroepsrenners en een eerste zege kon niet uitblijven. Die kwam er op 10 juni in de Omloop van Midden-België. Hij liet het daarbij niet, een week later domineerde hij het tweedaagse Circuit de l'Ouest, met zeges in de eerste rit en in het tweede gedeelte van de tweede (40 km tegen het uurwerk), naast een 5de plaats in het eerste gedeelte van die tweede etappe. In de eindstand won hij met 4'59" voorsprong op Jos Schils en 6'46" op Karel Clerckx.

Willy Schroeders in Brussel-Bost 1957 aan de leiding op de Blereberg in O.L.V.-Tielt voor Jan Storms, Roger Baens en Jos Mertens, hij zou 22ste worden, de zege was voor ploegmaat Jef Schils voor een andere FAEMA Rik Luyten. (Foto Meurs Diest)

Hij werd ook geselecteerd voor de door Rizla gesponsorde Belgische A-ploeg voor de Ronde van Nederland. Willy werd 4de de eerste dag, verzeilde dan even in de achtergrond om er in de 4de rit terug helemaal te staan, met een tweede plaats in het eerste gedeelte (achter gelegenheidsploegmaat Noël Foré) en een zege met België A tegen het uurwerk. Daar bleef het dan wel bij, de volgende dag wachtte hij samen met Rik Luyten de gevallen Noël Foré op. Ze kwamen gedrieën te laat binnen, enkel Foré kreeg van de jury genade. Beroep van de Belgen haalde niets uit, Foré, gevallen, had verontschuldigingen, de twee anderen hadden hem uit vrije wil opgewacht en moesten maar bewust geweest zijn van de genomen risico's. Ploeggeest werd hier blijkbaar niet gewaardeerd[7].

Willy liet het niet aan zijn hart komen en won een goede week later al de Grand Prix du Brabant Wallon. Met nog zeges in de kermiskoersen in Puurs en Zellik behaalde hij in totaal zeven overwinningen, verre van slecht voor een eerstejaars beroepsrenner die vooral als helper uitgespeeld werd. Het was nu wachten op de bevestiging en vooral verdere vooruitgang in 1957.

7 In zekere zin was de boodschap hier dat ze beter Foré aan zijn lot overgelaten hadden, in de hoop dat hij ook dan genade zou gekregen hebben.

Schroeders reed opnieuw een behoorlijk seizoen, zonder daarom veel vooruitgang in het klassieke werk te maken. FAEMA bleef dit keer thuis van Paris-Nice en bereidde Milano-Sanremo in Italië voor. Schroeders eindigde in Sassari-Cagliari 12de bij de ex aequo en was 77ste in Milano-Torino. Dit keer was hij wel aangeduid voor 'La Primavera', maar hij haalde het einde niet. Ondanks een 7de plaats in Gent-Wevelgem werd hij niet opgesteld in de Ronde van Vlaanderen en Paris-Roubaix. In Paris-Bruxelles en het Weekend Ardennais was hij er wel bij, maar weer zonder het einde te halen.

Ook de rittenkoersen waren met hoogten en laagten. In de Quatre Jours de Dunkerque gaf hij op en ook in de Ronde van Nederland haalde hij het einde niet. Hij werd wel 5de in het tweede deel van de derde rit nadat hij al deel uitmaakte van de winnende ploeg in het eerste gedeelte tegen de chrono. Het was dus wachten op de tweede helft van het seizoen om er toch wat glans aan te geven. Het begon met de Driedaagse van Antwerpen – dit keer in augustus als voorbereiding op het wereldkampioenschap in Waregem – waarin hij, zonder veel op te vallen als 8ste eindigde op 3'21" van ploegmaat Leon Vandaele. Twee dagen later was het al de Driezustersteden. Ploegmaat Gilbert Desmet won, zelf werd hij 10de.

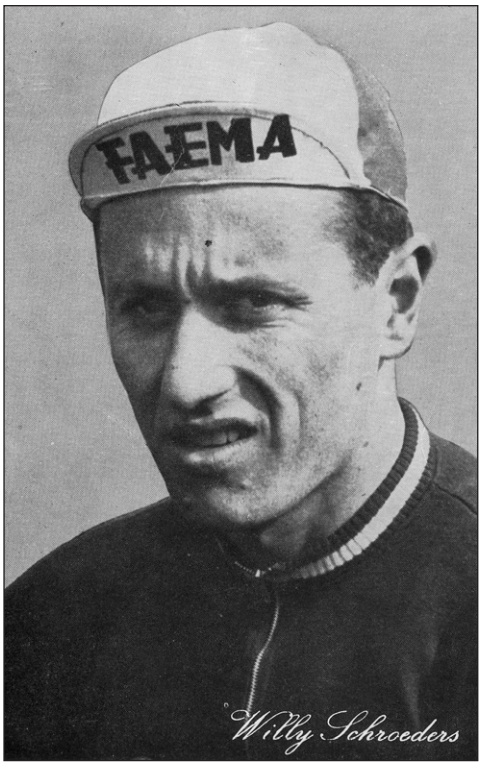

Nog altijd bij FAEMA in 1958, maar wel een mislukt seizoen.

Willy Schroeders werd vervolgens naar de Volta a Catalunya gestuurd, waar hij sterk begon met een 6de plaats in de eerste etappe en een zege de volgende dag. In de 4de rit hield hij het echter voor bekeken. Zijn volgende opdracht was Paris-Tours die hij als 57ste beëindigde, meteen de enige klassieker die hij uitreed. Zijn knechtenrol zat hier uiteraard voor veel tussen. Uiteindelijk eindigde hij het seizoen met acht zeges, een meer dan in 1956, maar op uitzondering van de ritzege in de Volta allemaal in het regionale werk. Het werd ondertussen duidelijk dat een rol als kopman of zelfs als beschermde renner te hoog voor hem gegrepen was, het zou kiezen worden tussen helper of zich richten op kermiskoersen.

1958 zou een tegenvaller worden voor de Brabander. Hij mocht nochtans mee naar de Vuelta a Levante, waar hij 7de in de 4de etappe werd en met FAEMA de ploegentijdrit op de derde dag won (25ste in de eindstand). Hij was nu een vaste waarde voor het klassieke voorseizoen, maar kon zich nergens tonen. Enkel in Gent-Wevelgem kwam hij, mee in de jachtgroep op Noël Foré, als 9de enigszins uit de verf, maar in de echte klassiekers haalde hij alleen in Paris-Bruxelles het einde (43ste).

Ook de verdere etappewedstrijden vielen tegen, zijn beste prestatie was nog een tweede plaats in de derde rit van de Ronde van Nederland. De volgende dag kwam hij echter te laat binnen. Ook de andere rittenkoersen kon hij niet uitrijden. In de Vuelta gaf hij al in de 4de etappe op[8], hij stond toen reeds op meer dan een uur van leider Couvreur en was in de voorgaande ritten achtereenvolgens 83ste, 93ste en 60ste geëindigd. In de Tour de Belgique was het al op de tweede dag gedaan en in de Grand Prix Marvan startte hij niet meer in de derde etappe, nadat hij 23 uur vroeger nog met FAEMA tweede in de ploegentijdrit geworden was.

8 De FAEMA-ploeg die daar als officiële Belgische ploeg deelnam, werd in die rit ei zo na gehalveerd. Gelukkig werden Roger Verplaetse en Jan Van Gompel, die na het sluiten van de tijdsgrens waren toegekomen, terug opgevist en zo bleef het bij de opgaves van Roger Decock, Norbert Kerckhove en dus Schroeders.

Veelzeggend was ook dat de zegeteller dit seizoen op twee regionale successen bleef steken. In de loop van 1958 had hij ook, in de nasleep van de Wereldtentoonstelling in Brussel, samen met zijn echtgenote een café in Leuven overgenomen[9]. Dit toegevoegd aan zijn tegenvallend seizoen, had tot gevolg dat zijn contract uiteindelijk niet hernieuwd zou worden[10]. Een eventuele verlenging bleef nochtans lang onzeker[11], tot eind november werd die in beraad gehouden en hij was zelfs aanwezig op de viering van 100 zeges door de Belgische FAEMA-tak[12], maar uiteindelijk kwam het er niet van en Willy moest al blij zijn een plaatsje bij Groene Leeuw te vinden.

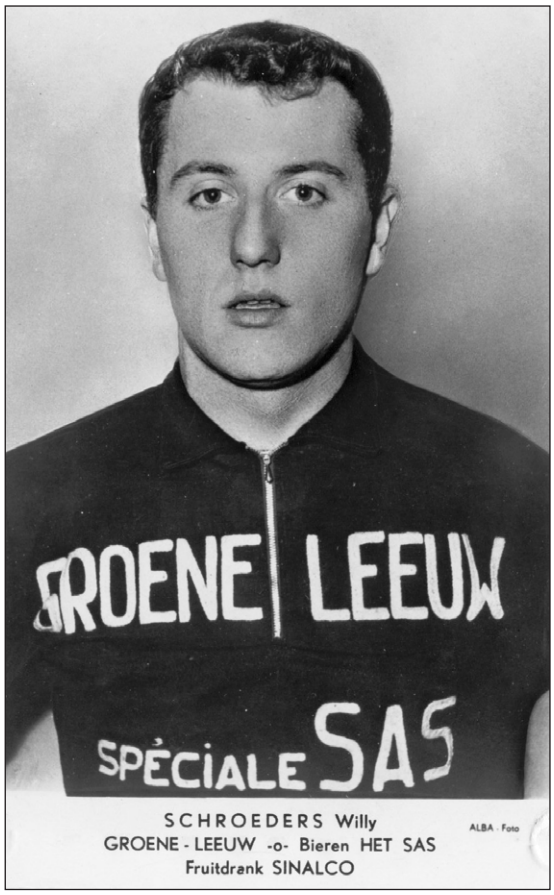

In 1959 een jaartje niet bij Van Looy, wel bij Groene Leeuw en De Kimpe.

In 1959 was er gelukkig terug verbetering, met dit keer vijf zeges, waaronder de eerste rit van de Tour de Champagne (opgave in de derde). In de Tour de Belgique werd hij 19de. Een onverdeeld succes werd het seizoen toch niet. Schroeders kwam in een nieuwe omgeving terecht en was de vreemde eend in de bijt in een ploeg die vooral in Oost- en West-Vlaanderen rekruteerde. Hij kreeg dan ook maar met mondjesmaat zijn kans in de voorjaarsklassiekers en was er enkel bij in de Ronde van Vlaanderen (opgave) en Paris-Bruxelles (56ste).

In het najaar werd hij ook opgeroepen voor Paris-Tours en deze wedstrijd zou voor een ommekeer in zijn carrière zorgen. Hij werd dan wel maar 93ste, op een minuut van winnaar Rik Van Looy, maar dat was niet het belangrijkste. Wat er zich juist heeft afgespeeld is niet helemaal duidelijk. Willy Schroeders beweerde zelf dat hij op een gegeven moment samen met Van Looy in een kopgroep van een tiental renners zat. Van Looy, die geen enkele ploegmaat bij zich had, zou hem dan om hulp gevraagd hebben, een voorstel waarop Willy zonder veel aarzelen inging.[13]

Dit klopt echter niet helemaal vermits Jos Hoevenaers in diezelfde kopgroep zat. In de Gazet van Antwerpen vinden we dan een heel ander verhaal. Naast een, niet helemaal neutrale, lofzang op het geleverde werk van Hoevenaers ten gunste van Rik, wordt daar aangegeven dat Willy Schroeders, in dienst van Noël Foré, helemaal niet had meegewerkt om de kopgroep vooraan te houden[14]. Ook Het Belang van Limburg bevestigde het werk van de twee Groene Leeuwen, Willy Schroeders en Oswald Declercq, ten voordele van Noël Foré, die echter niet kon aansluiten bij de koplopers. Wat er ook gebeurde, hij hield er wel een contract met FAEMA

9 Zijn echtgenote zou later ook nog de schoenwinkel Versailles in de Bondgenotenlaan in Leuven uitbaten.
10 Guillaume Driessens had niet direct een hoge dunk van helpers-cafébazen, zowel qua ernst in de voorbereiding als qua motivatie om te knechten. Hij zou ongetwijfeld zijn gelijk hierover gezien hebben in de schamele prestaties van de nieuwe Leuvenaar tijdens 1958.
11 Nochtans had hij ondertussen reeds Paris-Tours voor Elvé-Marvan betwist, dus moet hij al vroeg de boodschap gekregen hebben dat op hem niet echt gerekend werd.
12 Gazet van Mechelen, 28/11/1958, p. 10, “100 FAEMA-overwinningen werden te Brussel en te Wemmel gevierd”, door Jos Van Landeghem.
13 Van Looy toujours et encore, Coups de Pédales Hors Série n° 1, février 1991, par Willy Anseeuw, p. 36.
14 Gazet van Antwerpen, 12/10/1959, p. 12, “Parijs-Tours kreeg een lange eentonige inzet maar een fantastische finale; Koen Niesten laatste man die door RIK VAN Looy uit de wielen wordt gereden”, door Marcel Van Bergen.

Dankzij Rik Van Looy in 1960 terug bij FAEMA.

aan over en werd zelfs als deelnemer aan de Giro di Lombardia aangekondigd (Groene Leeuw zag van de verplaatsing af)[15].

Willy Schroeders zou dus na een jaar afwezigheid in 1960 terug bij FAEMA en vooral bij Van Looy rijden. Het zouden meteen ook de beste jaren uit zijn carrière worden. Hij hoorde al direct bij de vaste kern rond Rik[16]. In januari ging hij eerst met Raymond Impanis en Edgard Sorgeloos op vakantie op Alpe d'Huez alvorens samen met dezelfde twee kompanen Van Looy aan het Gardameer te vervoegen, twee weken voor de rest van de Belgen.

Dit viertal vormde ook de basis van de ploeg voor de Giro di Sardegna (aangevuld met Norbert Kerckhove) en voor Paris-Nice (verder aangevuld met Frans Van Looveren, Raymond Coekaerts en René Van Meenen). Willy was nu ook, in tegenstelling tot de voorgaande jaren, van de partij in alle klassiekers.

Het seizoen begon dus in de Giro di Sardegna. Schroeders werd 12de in de derde rit en 4de in de 5de, goed voor een 29ste plaats in de eindstand, drie plaatsen achter zijn kopman Van Looy. Ook in Paris-Nice was hij erbij en hier zou hij zijn eerste moment van glorie beleven. Na een tweede plaats in de openingsetappe won hij de volgende dag samen met zijn ploegmaats over 82 km tegen het uurwerk en mocht zo twee ritten de witte leiderstrui dragen. Hij werd ook nog 7de in de 7de etappe, alvorens op de slotdag op te geven. Ploegmaat Raymond Impanis werd eindwinnaar.

In de daaropvolgende klassiekers bleef het voor Willy hoofdzakelijk bij knechten. Enkel in de Ronde van Vlaanderen speelde hij een hoofdrol. Hij reed een zeer aanvallende koers en ging eerst in de aanval met Hilaire Couvreur en vervolgens met Henri De Wolf, Pierre Ruby en Stefano Gaggero. Zo was hij ook aanwezig in de kopgroep van zestien toen twaalf achtervolgers, Arthur Decabooter, Jean Graczyk, Rik Van Looy, Gilbert Desmet, Frans De Mulder, Raymond Impanis, Frans Schoubben, Fons Hermans, Jef Planckaert, Fred De Bruyne, Jacques Anquetil en Seamus Elliott, samensmolten met de vier leiders. De sprint verliep echter incidentrijk. Toen Schroeders naar voren wou oprukken om de sprint voor Rik aan te trekken werd hij bij de trui getrokken[17]. Hij liet zich daardoor afzakken en werd pas 16de op 15" van winnaar Decabooter, die Van Looy wist af te houden. Ook Graczyk kwam nog voorbij Van Looy die niet meer aandrong eenmaal de zegekansen weg waren, misschien ten onrechte.

In de andere klassiekers speelde de ingeweken Leuvenaar geen rol van betekenis en haalde hij ook het einde niet. Hij werd niet weerhouden voor de Giro d'Italia, waar FAEMA met een

15 Voor zover wij konden nagaan nam hij echter de start niet. Mogelijk werd er geen akkoord gevonden met Groene Leeuw. Fred De Bruyne, die bij de afwezigheid van Peugeot de kleuren van zijn werkgever voor 1960, Carpano, verdedigde, had hiervoor wel de toestemming van Peugeot gevraagd en gekregen.

16 Dit lijkt te suggereren dat er toch wel iets in Paris-Tours moet gebeurd zijn. Journalisten zien niet alle wedstrijdfases en klappen niet altijd helemaal uit de biecht als er iets abnormaals gebeurt, zeker als het om een bevriend renner gaat.

17 Willy Schroeders zou na de wedstrijd schriftelijk klacht indienen. Hij kon echter de schuldige niet identificeren, al verwezen Schoubben, Graczyk (uiteraard niet onbevooroordeeld) en De Bruyne (mondeling) naar Decabooter. Wegens gebrek aan bewijs werd de klacht verworpen. Veel maakte dit echter niet uit voor Van Looy en FAEMA, tweede of derde, wat scheelt het.

gemengd Belgisch-Spaanse ploeg aantrad. Naast de vier Spanjaarden Gabriel Mas, Salvador Botella, Antonio Bertrán en Jesús Galdeano was er maar plaats voor zes Belgen en als steun voor Rik Van Looy werd geopteerd voor Impanis, Sorgeloos, Van Looveren, Van Meenen en Kerckhove. Schroeders reed in dezelfde periode de Tour de Belgique in een door Helyett ondersteunde gemengde ploeg. In feite dus als een soort individueel en bijgevolg kansloos, hij eindigde dan ook pas 42ste.

Willy kwam wel goed gerodeerd uit de Tour de Belgique en toonde dat kort nadien in de Driedaagse van Antwerpen, ditmaal in juni betwist, net voor de Tour de France. Dankzij een tweede plaats met FAEMA in de ploegentijdrit op de tweede dag en een nieuwe tweede plek in de slotetappe werd hij 9de op 9'24" van Eddy Pauwels. Hij was daarmee de tweede FAEMA, kopman Rik Van Looy was als 5de de beste van de ploeg.

Het hoogtepunt van zijn seizoen zou in augustus volgen. De Driezustersteden werd een week voor het wereldkampioenschap betwist en kon als een laatste voorbereidingskoers aanzien worden. Daarom vatte Van Looy deze wedstrijd vooral op als training en kregen zijn ploegmaats de toelating voor eigen rekening te rijden. Willy Schroeders reed een heel aanvallende koers en was regelmatig in het offensief of in de tegenaanval te vinden. Eerst hielp hij mee een ontsnapping met onder meer Jacques Anquetil, die tot twaalf minuten was uitgelopen, tenietdoen en vervolgens was hij de enige die op een uitval van Jef Planckaert kon reageren. Nadat Planckaert een paar keer probeerde hem met een demarrage te verrassen, besloot Willy zich in zijn wiel te zetten en daar te blijven. De twee bleven voorop, Planckaert deed gedurende 20 km al het werk en Schroeders klopte hem moeiteloos in de sprint. Aan de aankomst werd hij uitgefloten en uitgejouwd, maar hij en sportbestuurder Guillaume Driessens verdedigden zich door erop te wijzen dat zij gewoon gedaan hadden wat de anderen al een heel seizoen met Van Looy deden.

Hoe de overwinning tot stand kwam was achteraf van minder belang, Schroeders had zijn eerste belangrijke overwinning beet. Hij zou het seizoen afsluiten met in totaal drie zeges, hij won ook nog in Ninove en Waver.

Voor 1961 waren de verwachtingen hoog gespannen. Van Looy was immers in Solingen Wereldkampioen geworden en wou zijn trui eer aan doen. Willy Schroeders was uiteraard ook nu van de partij in de vaste voorjaarskern, met opnieuw een rol in de schaduw van zijn kopman. Toch waren er ook voor hem een aantal hoogtepunten.

Zijn seizoen begon in de Giro di Sardegna, die hij als 58ste beëindigde, op 16'57" van Miel Daems. Na afloop vertrok hij terug naar België voor het openingsweekend. Te laat voor de Omloop Het Volk, al daags nadien betwist, maar nog net op tijd voor de Ronde van Limburg die de voorkeur kreeg op Kuurne-Brussel-Kuurne. FAEMA probeerde de wedstrijd al vroeg in handen te nemen. Zo waren Raymond Impanis, Piet van Est en Willy Derboven mee in een vroege ontsnapping met verder René Lotz[18], Jef Lahaye, Roger Vandersmissen, Francesco Miele en Jos Vloebergs, die lang kans op slagen leek te hebben. Willy Schroeders probeerde er eerst zonder succes alleen naar toe te rijden en lukte daar vervolgens wel in samen met Raymond Vrancken en Martin Vangeneugden. De twee groepen smolten dus samen, waarbij Lotz, Lahaye, Vandersmissen en Derboven overboord gegooid werden. Zo ontstond een nieuwe kopgroep met drie FAEMA's (Schroeders, Impanis en Van Est), twee MANN's (Vrancken en Vloebergs) en de eenzaten Vangeneugden en Miele. Vangeneugden liet een sterke indruk en maakte het in de sprint af voor Schroeders, Impanis en Van Est. Toch een gemiste kans, de rood-

18 Het Belang van Limburg en de Gazet van Antwerpen hebben het in hun wedstrijdverslagen respectievelijk over Lots en Lodts. Vermits beide namen verder totaal onbekend zijn, vermoeden wij dat het moet gaan over René Lotz, dat jaar actief voor Helyett-Fynsec. Op de daags voordien gepubliceerde inschrijvingslijst is er geen spoor van een Lotz, Lots of Lodts (maar ook Willy Schroeders is er niet op terug te vinden), dus die kan ook geen verder uitsluitsel geven.

witten hadden meer uit hun numeriek overwicht moeten kunnen halen, al kon Schroeders als verontschuldiging naar een gebroken zadel wijzen.

Vervolgens was het tijd voor Paris-Nice. Na een wedstrijd in dienst van Rik Van Looy, die de laatste twee etappes zou winnen, staakte hij de strijd in de slotrit. Na opgaves in Milano-Sanremo en de Ronde van Vlaanderen stond hij een paar dagen voor Paris-Roubaix aan de start van de eerste editie van de Flèche Brabançonne. Schroeders ging na 106 km in de aanval met Frans Aerenhouts, Robert Vanthournout en Stan Goossens, maar kreeg geen vrijheid. Het viertal werd bijgehaald door Rik Van Looy, Pino Cerami, Willy Vanden Berghen, Michel Van Aerde, Jos Schils en Dieter Puschel. De beslissing was meteen gevallen. De kopgroep zou nog gehalveerd worden doordat Vanthournout moest lossen, terwijl Schils (breuk van het versnellingsapparaat), Van Looy, Vanden Berghen en Goossens (alle drie bandbreuk) door pech wegvielen. In de slotkilometers was Cerami de sterkste en won met voorsprong. Van Aerde klopte Schroeders in de sprint voor de tweede plaats. Willy werd hiermee wel Brabants kampioen, zeven jaar na zijn titel bij de liefhebbers.

Ook in 1961 bij FAEMA voor een van zijn beste seizoenen.

Felicitaties van de nieuwe Brabantse kampioen voor Cerami, de winnaar van de Flèche Brabançonne. (Foto Publi Press)

In Paris-Roubaix was er voor Schroeders een 55ste plaats, belangrijker was dat Van Looy er eindelijk in lukte 'la reine des classiques' te winnen. Na de eerste reeks klassiekers was het tijd voor enkele rittenkoersen. Willy werd samen met Impanis, Proost, Desmet, Sorgeloos en Van Tongerloo naar de Deutschland Rundfahrt gestuurd. Hij reed een zeer regelmatige wedstrijd, met achtereenvolgens een 4de plaats in de tweede rit, een 9de in het tweede deel van de derde, een 6de in de 4de, een 7de in de 5de en een derde plaats in de 6de[19]. Ploegmaats Proost en Impanis wonnen een etappe en in de eindstand werden Impanis 4de (op 3'10"), Desmet 7de (op 11'38"), Schroeders 8ste (op 12'07"), Proost 9de (op 12'30"), Sorgeloos 12de (op 13'41") en Van Tongerloo 13de (op 13'41"). De eindzege was voor Friedhelm Fischerkeller, hier aan het werk voor Afri Cola, maar buiten Duitsland dit seizoen ook een FAEMA.

Aansluitend kwam de Tour de Belgique en deze werd totaal gedomineerd door FAEMA. Hiervan kon ook Willy Schroeders profiteren. Er zat dan wel geen individuele etappezege voor hem in, maar dankzij de zege van FAEMA in de ploegentijdrit, nadat hij de eerste dag ook al mee was in de goede vlucht en 5de werd, eindigde hij deze wedstrijd als derde, op 3'22" van Rik Van Looy. Nadien werd dan het klassiek voorjaar afgesloten met het Weekend

19 Dit was de rit waarin Alessandro Fantini een dodelijke val maakte.

Ardennais. Van Looy won Liège-Bastogne-Liège en het eindklassement, Schroeders was 14de in 'La Doyenne' en eindigde de Flèche Wallonne als 53ste.

Tijd voor rust was er echter niet, niet eens een week nadien startte de Giro d'Italia al. Schroeders kwam hier sterk voor de dag en won al direct de derde rit. Het ging van Sanremo naar Genua. Onder impuls van Bailetti kwam er een ontsnapping van tien renners met daarbij Fischerkeller en Schroeders. De voorsprong liep op en de Duitse FAEMA was zelfs een tijd virtueel leider. Het peloton liet echter niet begaan en hield de achterstand onder controle. Hij zette zich dan maar volledig in dienst van Willy die het in de sprint afmaakte, voor Bailetti.

Twee dagen verder stond hij er opnieuw. Schroeders reed opnieuw zeer aanvallend en kreeg dit keer in de ontsnapping het gezelschap van Impanis en Proost. De aankomst was op een assepiste. Willy kwam op kop binnen maar werd in de voorlaatste bocht geremonteerd door Stablinski. Hij ging er echter met Proost in het wiel terug over. De zege was dit keer voor de oud-Wereldkampioen der liefhebbers, zelf werd hij tweede.

En het bleef hierbij niet. In de 8ste rit was hij opnieuw mee in de goede vlucht, met daarbij Piet van Est en Guillaume Van Tongerloo. Zij reden het peloton op acht minuten en zo was de roze trui voor John. In de spurt begon Willy van te ver aan het wiel van Galdeano die stilviel. Stablinski en Bono reden hem voorbij, maar Piet van Est zorgde voor nieuw succes voor de rood-witten. Zelf was hij dit keer 4de.

Willy bleef aanvallend rijden en de ereplaatsen opstapelen. Er volgde nog een 9de rang in de 10de etappe, een 7de in de 13de en nogmaals een 4de plaats in de 16de. Vervolgens zou de beslissing in de Dolomieten moeten vallen. Op de eerste dag, met nochtans de Falzareggo, 2105 m, en de Pordoi, 2239 m, gebeurde er weinig en zo kon zich in de finale een kopgroep van zes vormen met daarbij Schroeders en Van Tongerloo. John leidde de sprint perfect in, Willy leek op weg naar een afgetekende zege maar richtte zich te vroeg op en Brugnami kwam nog dicht. Schroeders behaalde toch zijn tweede ritzege en werd zo in het algemeen klassement 9de, twee plaatsen achter kopman Van Looy. Van Tongerloo stond zelfs derde.

De koninginnenrit van Trento naar Bormio was echter te zwaar voor de FAEMA's, Willy werd pas 36ste op 22'58" van Charly Gaul. Daardoor zakte hij in de eindstand terug tot de 13de plaats, op 26'04" van Arnaldo Pambianco, toch niet slecht voor een helper en niet-klimmer. Ook Van Tongerloo viel terug en beëindigde de Giro als 8ste. Van Looy had nog een alles of niets offensief geprobeerd, maar bleef 7de.

De volgende grote afspraak was normaal de Tour de France, maar net als zijn kopman was Schroeders niet geïnteresseerd. Dus was het wachten op het Belgisch kampioenschap, waar hij opnieuw een, zij het dan controversiële, hoofdrol vervulde. Een kopgroep van achttien,

Waakzaam tijdens het wereldkampioenschap in Bern, Tom Simpson rijdt aan kop, we herkennen verder van links naar rechts Piet Rentmeester, Michel Stolker (of Jo de Roo), Ferdinand Reisinger, Ercole Baldini, Jean Stablinski en Guido Carlesi. (Foto Internetlink 17)

zonder de grote namen als de twee Rikken of Vannitsen daarbij, mocht sprinten voor de zege. Michel Van Aerde won duidelijk voor Arnould Flécy, maar na de aankomst zat het spel op de wagen. Flécy beschuldigde Schroeders Van Aerde met een américaine-aflossing letterlijk naar de zege gelanceerd (of gekatapulteerd) te hebben, maar zijn klacht werd eerst in de doofpot gestopt en vervolgens afgewezen, wegens gebrek aan duidelijk bewijs. Toch bleef een zweem van twijfel rond de regelmatigheid van de zege van Michel Van Aerde hangen. Dat Schroeders in die sprint pas 16de werd was toch wel veelzeggend.

Hoe dan ook, Van Aerde was nationaal kampioen en daarmee had Van Looy een gemotiveerde extra helper voor het wereldkampioenschap. Even was er sprake dat Flécy als 'compensatie' (of om hem kalm te houden?) ook voor dat wereldkampioenschap zou geselecteerd worden, maar die piste werd al snel verlaten, we mogen gerust aannemen dat als de Bond dit al voorgesteld zou hebben, Rik Van Looy wel zijn veto zou gesteld hebben[20].

Schroeders countert Stablinski die hem vruchteloos tot medewerking aanspoort, zelfs schermen met zegekansen brengt geen baat. (Foto Internetlink 18)

Willy Schroeders was er uiteraard bij op het wereldkampioenschap en zou die dag de koers van zijn leven rijden. Hij controleerde de wedstrijd van het begin tot het einde en neutraliseerde alle aanvalspogingen. Toch kwam hij zelf nog dicht bij de titel. Nadat hij al een uitval van Defilippis tenietgedaan had, kwam hij op enkele kilometers van de aankomst aan de leiding met Jean Stablinski. De Fransman spiegelde hem voor dat als hij meewerkte, Schroeders aan de aankomst ongetwijfeld de snelste zou zijn[21]. Willy was echter een man van zijn woord en bovendien met hart en ziel aan de Keizer verknocht. Hij bleef dus in het wiel, de rest kwam terug en Van Looy maakte het af in de sprint.

Toen de kopgroep aanzette voor de sprint beschouwde Willy zijn taak volbracht. Hij ging niet eens in op het voorstel van Rik zich in zijn wiel te zetten en zo zelf een ereplaats en misschien, net zoals Cerami het jaar voordien, een podiumplaats te veroveren. Schroeders drong niet verder aan en werd pas 24ste, op 52". Dat kon hem echter niet schelen, het voornaamste was bereikt, Rik Van Looy was voor het tweede jaar op rij Wereldkampioen!

De Wereldkampioen was een dankbaar man en vermits hij zelf wegbleef van Paris-Tours zou de trouwe Schroeders daar als kopman uitgespeeld worden. De Leuvenaar had echter niet de mentaliteit van een kopman en had geen antwoord op het vroege offensief van de mannen van Solo-Van Steenbergen. De vroege vlucht hield stand, Jos Wouters won en Schroeders strandde als 19de in het grote peloton dat 19" te kort kwam.

Willy Schroeders was nu ook toegetreden, misschien niet tot het kamp van de vedetten, maar toch tot dat van de publiekslokkers. Een beetje tegen zijn zin, hij voelde zich helemaal niet in

20 Volgens Flécy (100 jaar Cureghem Sportif Dwangarbeiders van de weg, door Erik Vandeweyer en Jean-Pierre Van Heymbeeck) zou er zelfs effectief een veto van Rik geweest zijn.

21 Alsof de lepe 'nordiste' van zins was Schroeders de wereldtitel cadeau te doen.

zijn sas op de wielerbanen, kreeg hij een contract voor de Zesdaagse van Brussel, gekoppeld aan Raymond Impanis. Raymond deed zijn uiterste best om de finale te halen, ondanks een opvallend gebrek aan steun van zijn ploegmaat. Willy voelde zich helemaal niet op zijn gemak in het gewoel en zocht meestal een veilige plek hoog tegen de balustrades[22], dit tot ergernis van zijn ploegmaat. Ondanks alle inspanningen van Impanis kwamen ze nooit in aanmerking om de finale achter derny te betwisten, tot geruststelling van de Leuvenaar.

Tijdens de winter werden grote veranderingen aangekondigd. De Tour de France zou eindelijk met merkenploegen betwist worden en in het vooruitzicht daarvan fusioneerde FAEMA met flandria, dat constructeur van de ploeg zou worden. Schroeders bleef uiteraard bij de nieuwe FAEMA-flandria ploeg en zou ook in 1962 deel uitmaken van de naaste garde rond Rik Van Looy.

In 1962 bij FAEMA-flandria, voor een extreem zwaar, maar tevens zeer geslaagd seizoen.

Net als zijn kopman begon ook hij het seizoen aan een hels, vandaag ondenkbaar, ritme. Zo zou hij achtereenvolgens de Giro di Sardegna, Paris-Nice, alle voorjaarsklassiekers, de Tour de Romandie, de Giro d'Italia, de Tour de Luxembourg en de Tour de France rijden. Enkel tijdens de Deutschland Rundfahrt en de Tour de Belgique zou hij even respijt krijgen.

Het traditionele oefenkamp aan het Gardameer loonde tijdens de seizoensaanvang. In de Giro di Sardegna werd Willy Schroeders 7de in de tweede rit, derde in de 4de en tweede in het eerste deel van de 5de. In de eindstand was hij zo 14de, op 24'48" van kopman Rik Van Looy die bovendien twee etappes had gewonnen. De volgende afspraak was Paris-Nice, het Belgisch openingsweekend viel dit keer immers tijdens deze rittenkoers.

FAEMA-flandria kwam met zijn sterkste opstelling (Van Looy, Planckaert, Foré, Desmet, Sorgeloos, Schroeders, Van Tongerloo en Impanis) aan de start en zou de wedstrijd domineren. Jef Planckaert werd eindwinnaar met daarnaast Desmet 4de en Van Looy 6de en er waren zeven etappezeges (Foré drie, Van Looy twee, Sorgeloos een en verder de grote ploegentijdrit). Opmerkelijk hierbij is dat na een minder opvallend begin, met onder meer een sprintnederlaag van Rik Van Looy tegen Guido Carlesi, de vijf laatste hele en halve ritten allemaal voor FAEMA-flandria waren. Ze wonnen ook het ploegenklassement en Armand Desmet moest in de bergprijs enkel onderdoen voor Raymond Poulidor. Schroeders zelf werd 6de in de 4de etappe en 10de in de 6de en startte niet meer in de laatste halve rit van Fréjus naar Nice.

Zoals altijd kwam dan Milano-Sanremo. De Franse ploegen bleven wegens de weigering van de organisatoren hun verplaatsingskosten te vergoeden weg en Van Looy vreesde daardoor dat alle Italianen een coalitie tegen hem gingen vormen. In de hoop dat alles uiteindelijk toch terug zou samenkomen, bekommerde hij zich niet om de diverse ontsnappingspogingen. Zo vormde zich al na 80 km een koppeloton van 43 man, waarbij ook drie FAEMA-flandria's, Schroeders, Baens en Vandecaveye.

22 Hij kreeg daardoor de bijnaam van 'de schilder' omdat hij vlak tegen de reclamepanelen reed.

Deze groep liep alsmaar verder uit en Schroeders besloot zijn eigen kans te gaan. Aan de voet van de Turchino (top na 143 km) ging hij samen met Antonio Bailetti en Carlo Brugnami in het offensief. In Cogoletto (na 167 km) werden ze terug gegrepen, maar 10 km verder ging het drietal terug in de aanval. Dit keer konden ze tot 1'25" uitlopen, maar als de voorsprong terug daalde tot een halve minuut op 65 km van de aankomst liet Antonio zijn gezellen in de steek. Schroeders en Brugnami werden bijgehaald, terwijl het peloton der favorieten dichter bij de vroege vluchters kwam.

Emiel Daems gaat op de Capo Berta (na 255 km) in de tegenaanval op de leider en zal deze eerst bijhalen en vervolgens op de Poggio lossen. Bailetti zal ook nog voorbijgestoken worden door wat overblijft van de vroege aanval, Yvo Molenaers, Louis Proost, Willy Schroeders, Diego Ronchini en Carlo Brugnami, alvorens opgeslorpt te worden door de voorwacht van het grote peloton. Daems wint, zijn achtervolgers kunnen nog net uit de greep van het peloton blijven, Molenaers wordt tweede op 1'15" terwijl Louis Proost 4" later de spurt van het groepje voor de derde plaats wint, voor Willy Schroeders. Van Looy zit in het peloton dat nog 16" later voor de 7de plaats sprint. Guido Carlesi wint deze sprint, Van Looy eindigt 14de.

Milano-Sanremo werd dus een mislukking voor de FAEMA-flandria-ploeg, maar Van Looy zal weerwraak nemen in het drieluik Gent-Wevelgem, Ronde van Vlaanderen en Paris-Roubaix. Schroeders reed zoals gewoonlijk in dienst van de Wereldkampioen, maar haalde enkel in Gent-Wevelgem (68ste) het einde. Ook in het Weekend Ardennais bleef het bij een knechtenrol. Willy hielp in de Flèche Wallonne Foré en Zilverberg om Jos Wouters te neutraliseren, zodat deze Foré niet meer kon voorbijsteken in de Challenge Laurens.

Willy Schroeders wint de 6de rit van de Giro, we herkennen ook Armando Pellegrini, tweede. (Foto Internetlink 19)

En dan begon het rondewerk. Willy Schroeders trok eerst nog samen met Impanis, Vangeneugden, Derboven en een Zwitserse gelegenheidsploegmaat, Dario Da Rugna, naar de Tour de Romandie, als laatste voorbereiding op de Giro. Hij werd er 4de in de tweede rit en 7de in het eerste deel van de derde, goed voor een 5de plaats in de eindstand, op 7'01" van Guido De Rosso. Impanis eindigde als 6de en Vangeneugden won de slotetappe. Enkel Willy Derboven, buiten tijd in het eerste deel van de derde rit viel tegen, terwijl Da Rugna, na een onopvallende wedstrijd, 32ste in de eindstand werd.

Schroeders, Impanis en Vangeneugden waren dus duidelijk klaar voor de Giro, maar zoals al in een vorig hoofdstuk uitgelegd zou Raymond uiteindelijk afvallen. De ploeg werd vervolledigd met Van Looy, Planckaert, Desmet, Sorgeloos, Van Tongerloo, Ongenae, Zilverberg en Van Est.

Goed ingereden in de Tour de Romandie begon Willy sterk aan de Giro met een 7de plaats in de openingsetappe. De

volgende dagen moest er al wat geklommen worden en dat was minder zijn ding. Hij drong dan ook niet aan, loste op elk heuveltje en verloor in vier ritten met de glimlach zowat een uur. Willy wachtte het gepaste moment af en sloeg toe in de 6de etappe. Hij ontsnapte al vroeg met de hulp en vooral de toelating van Rik Van Looy en kreeg wat later het gezelschap van achtereenvolgens Giuseppe Sartore en Armando Pellegrini. In de sprint voor de zege liet hij zijn medevluchters geen kans.

Vanaf dan was er voor Schroeders vooral een helpersrol weggelegd, te meer daar ploegmaat Armand Desmet de roze trui veroverd had en een serieuze kandidaat op de eindzege werd en kopman Van Looy op jacht naar ritzeges ging. Toch kon Willy als waakhond van de leider twee keer meeglippen in de beslissende ontsnapping. In de 10de etappe werd hij zo 5de, de ritzege was voor Giuseppe Tonucci. Schroeders had daar nochtans zelf op gerekend, maar liet zich verrassen doordat de meet amper 100 m na een scherpe bocht lag.

Twee dagen later greep hij weer net naast de zege, dit keer na een onregelmatige sprint. Willy was aan kop begonnen en week lichtjes van zijn lijn af toen hij Bruno Mealli naast zich voelde komen opdagen. Vervolgens trok de Italiaan hem bij de trui en kwam als eerste over de meet. Schroeders diende uiteraard klacht in, maar deze werd niet aanvaard. De wedstrijdjury kwam met een aantal vreemde beslissingen voor de dag. De uitslag werd behouden, Schroeders kreeg een boete van 10 000 lire om van zijn lijn afgeweken te zijn en Mealli een boete van 20 000 lire om in de sprint het stuur met beide handen losgelaten te hebben. Wat hij met die handen gedaan had, was blijkbaar voor de jury bijkomstig.

Nog drie dagen verder was het allemaal voorbij. Vlak na de rustdag was er de koninginnenrit, in principe van Belluno naar Moena, met zes beklimmingen. Door de erbarmelijke weersomstandigheden, sneeuw en ijskoude temperaturen, werd de etappe al stop gezet op de vierde beklimming, de Passo Rolle, na 160 van de geplande 198 km. Op uitzondering van roze trui Armand Desmet en de Nederlander Huub Zilverberg had de hele FAEMA-flandria ploeg, niet gekleed voor dergelijke omstandigheden, toen al opgegeven. Ondanks zijn opgave werd Schroeders toch nog 5de in het door Angelino Soler gewonnen sprintklassement[23] (Van Looy, Zilverberg en Desmet eindigden respectievelijk derde, 4de en 6de).

Voor de start van de Tour de France had Driessens nog de Tour de Luxembourg ingepland. Ook Van Looy was aan de start voorzien, maar de organisatoren lieten de onderhandelingen met de Wereldkampioen te lang aanslepen en deze koos dan voor een ander (goed betaald) programma. Schroeders was er wel bij, Jef Planckaert was de kopman en ze werden verder bijgestaan door Roger Baens, Gabriël Borra, Theo Nijs en John Van Tongerloo.

De afwezigheid van de Keizer belette FAEMA-flandria niet te domineren. De eerste ritten waren nog voor de snelle sprinters Melckenbeeck en Vannitsen (Schroeders werd 4de en derde), maar in de derde etappe sloeg Planckaert toe, ritzege en leiderstrui, met een nieuwe derde plaats voor Schroeders, die tweede in de stand werd. De slotetappe was nog voor Nijs, maar veranderde niets aan het eindklassement.

En dan was het eindelijk tijd voor de Tour de France. De Giroploeg kreeg het vertrouwen van Driessens en Van Looy, enkel de onvoldoende van een zware val herstelde Martin Vangeneugden werd door Roger Baens vervangen. De opdracht was simpel, met Van Looy België eindelijk de eindzege in de Tour bezorgen, iets wat al vijftien keer op rij mislukt was. Toch had Schroeders ook persoonlijke ambities, een ritzege (zoals telkens in de Giro), of misschien even geel dragen.

23 Mémoire du Cyclisme heeft het over het bergklassement, Velo63 over het puntenklassement. Gezien de punten (respectievelijk 18, 11, 10, 9, 8, 7 en 6 voor de toptien) denken wij eerder aan vliegende sprinten.

De gele trui slaat drankvoorraad in... (Foto Miroir Sprint)

De aanvang van de Tour stond in het teken van Rik Van Looy, die probeerde de klimmers op achterstand te zetten. Dat lukte echter maar gedeeltelijk. Na vijf ritten had Gaul dan wel een vijftal minuten verloren en Bahamontes, Poulidor en Wolfshohl zelfs rond de tien minuten, Van Looy had nog altijd geen etappezege en zelfs geen bonificatie binnengehaald en Anquetil volgde op amper 31". Ook Junkermann, Massignan, Carlesi, Nencini en Baldini stonden niet ver. Schroeders zelf was 30ste op 9'49" van leider Altig. Als hij nog aan geel dacht, tijd om er iets aan te doen.

Tijdens de 6de rit was hij dan ook mee in een ontsnapping van zestien, met ook Zilverberg, Baens en Sorgeloos, die met vijf minuten voorsprong zou toekomen. In de sprint schoot Willy, die te zeer met zijn krachten gewoekerd had en in de finale iedereen ging halen, echter te kort en werd pas 8ste. Ook de volgende dag was hij mee vooraan te vinden, hij werd 14de (de zege was voor ploegmaat Zilverberg), en knaagde hij verder aan zijn achterstand in het klassement.

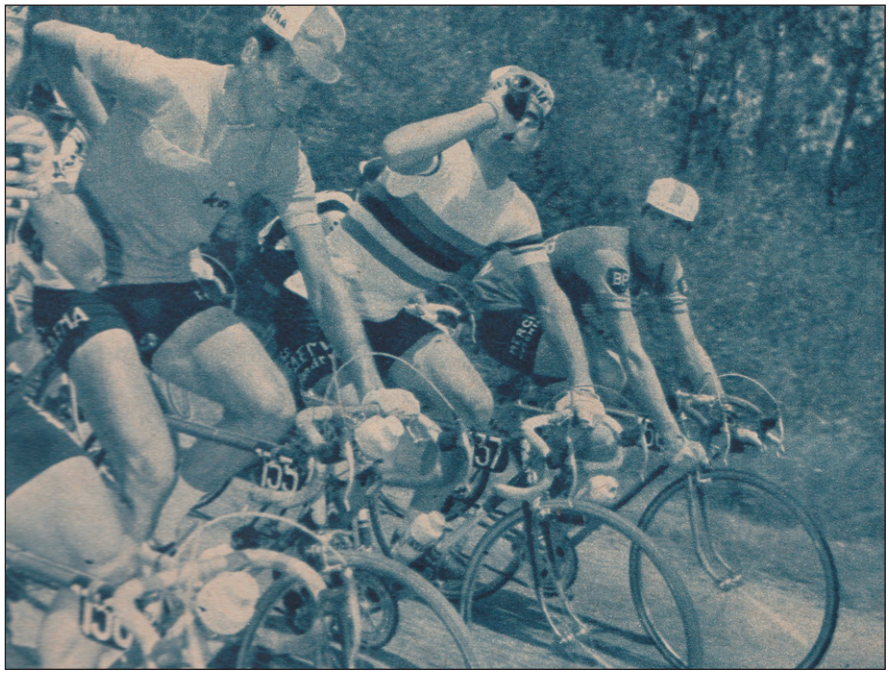

... en bevoorraadt de Wereldkampioen, bij sportdirecteur Driessens is de hiërarchie heilig en vaststaand. (Foto Miroir Sprint)

De 8ste etappe was in twee gesplitst. Tijdens het ochtendgedeelte over 155 km vormde zich in twee fasen een groep van dertig, met daarbij geen echte kandidaten op de eindzege, hoogstens outsiders als Anglade, Poulidor en Gilbert en Armand Desmet. Het peloton bleef passief en zo konden ze zes minuten uitlopen. Schroeders was er weer bij, maar schoot in de sprint ook deze keer te kort, pas 14de. In het algemeen klassement stond hij wel

eensklaps 6de, op exact vier minuten van André Darrigade. 's Namiddags was er nog een tijdrit, minder zijn ding, zeker na de inspanningen van de voormiddag. Willy werd 53ste, op 4'20" van Jacques Anquetil en zakte in het klassement terug naar de 11de plaats op 4'06" van Darrigade, die zijn gele trui had weten te redden.

Niet getreurd echter, de volgende dag was Schroeders weer mee in de goede vlucht, ook de sterk rijdende Zilverberg was nogmaals van de partij. Het had die dag al aanvallen geregend, maar dit keer liet het peloton begaan. Zilverberg en Schroeders begrepen al snel dat de gele trui erin zat en offerden de hypothetische kansen op een ritzege daaraan op. Zij deden al het werk en zorgden dat het groepje met ruim vier minuten voorsprong toekwam. Bailetti won, Schroeders werd 5de en was de nieuwe gele trui, met 45" voorsprong op zijn voorganger Darrigade.

Willy zou het geel drie dagen dragen, zonder daarom uit zijn rol van helper van kopman Rik Van Looy te stappen. Tot ontsteltenis van Tourdirecteur Jacques Goddet was er zelfs een fase waarin de leider in de stand de Wereldkampioen met drank kwam bevoorraden. Schroeders beleefde weinig plezier aan zijn laatste gele trui. Hij kreeg die in Pau, na afloop van de rit waarin Rik Van Looy door een moto aangereden werd, ten val kwam en naar het hospitaal moest afgevoerd worden.

Willy Schroeders is gelost en probeert op de Aspin de schade te beperken, achter hem herkennen we van links naar rechts Giancarlo Manzoni, Alan Ramsbottom, Antonio Bailetti, Michel Stolker, Guillaume Van Tongerloo en Guido Boni.
(Foto Le Soir/De Gazet van Antwerpen)

Willy sukkelde ondertussen ook met een kwetsuur aan het zitvlak, opgelopen in Bordeaux. De wonde had zich ontstoken en om de pijn te verdoven werd hij overdag met morfinezalf behandeld, terwijl hij 's nachts moest (proberen te) slapen met kussens tussen zijn benen. Met daarbij nog de morele klap van de opgave van zijn vriend en leider Van Looy, was het duidelijk dat zijn liedje snel uitgezongen zou zijn. In de eerste grote bergrit van Pau naar Saint-Gaudens werd hij 33ste en zakte terug naar de 11de plaats. Een dag later was het de beklimming tegen het uurwerk naar Superbagnères. Schroeders beet door, werd 45ste en stond na afloop 14de, op 9'40" van de nieuwe leider, zijn ploegmaat Jef Planckaert. Meteen een nieuwe kopman om te dienen, maar het ging echt niet meer. Moegestreden en geveld door de pijn staakte hij de strijd tijdens de volgende etappe naar Carcassonne.

De rest van het seizoen was in mineur. In het Belgisch kampioenschap speelde Schroeders geen rol van betekenis en ook het wereldkampioenschap werd een tegenvaller. Over zijn selectie was er weinig discussie, Bern was niet vergeten en hij had ook een best geslaagd seizoen achter de rug. Nochtans waren zijn laatste uitslagen in de aanloop naar het wereldkampioenschap niet geruststellend. In de Scheldeprijs (gewonnen door Peet Oellibrandt) werd hij 55ste en in de Driezustersteden, waar Jean Stablinski alle kandidaat-wereldkampioenen een waarschuwing gaf, was hij pas 46ste. In het wereldkampioenschap zelf kon hij Van Looy weinig steun bieden, iets na halfweg staakte Willy, geveld door de hitte en de inspanningen om de koers te controleren, al de strijd.

Daarmee zat 1962 er voor hem op, buiten nog wat criteriums, in de laatste klassiekers en Wereldbekerwedstrijden werd Schroeders niet meer opgesteld. Het was dan ook een lang en zwaar seizoen geweest. Dit keer stond er geen Zesdaagse van Brussel op het programma, niet dat Willy daarover treurde.

Na een woelige winter met onzekerheid over de sponsors voor 1963 trok Willy Schroeders zoals gebruikelijk met Van Looy op oefenkamp in het zuiden. Dit keer echter niet aan het Gardameer maar in Palma de Mallorca. De problemen bleven aanslepen, er was nog altijd geen extra-sportieve sponsor gevonden (de overeenkomst met FAEMA was niet verlengd) en in de loop van februari kwam er zelfs bericht dat flandria de onkosten van het oefenkamp niet langer zou betalen.

In 1963 volgt Willy Schroeders zijn kopman naar G.B.C.
(Foto collectie PF Fotobron onbekend)

Als reactie trok Van Looy met zijn ploegmaats naar de Giro di Sardegna in rood-wit-rode truien zonder verdere publiciteit. De andere 'rebellen' waren Sorgeloos, Schroeders, Vangeneugden en Aerenhouts. Planckaert droeg zijn Belgische kampioenstrui met daarop discrete publiciteit voor flandria en ontsnapte zo aan de banbliksems vanuit Zedelgem. Sorgeloos, Schroeders en Vangeneugden kregen te horen dat ze voor flandria niet meer bestonden en maar in Italië op Italiaanse fietsen moesten rijden vermits ze die toch beter vonden. Aerenhouts ontsnapte (hij had nog geen officieel contract met flandria, wel met Van Looy) en Van Looy was uiteraard publicitair veel te belangrijk om ontslag te krijgen[24].

Willy Schroeders speelde geen rol van betekenis in die Giro di Sardegna die hij als 26ste op 26'37" van Arnaldo Pambianco beëindigde (Van Looy en Vangeneugden wonnen elk een rit en

24 Dit hele verhaal wordt uitgebreid behandeld in het boek "Rik Van Looy De val van een (wieler)Keizer 1963 & 1964 Anni Horribiles", van dezelfde auteurs en verkrijgbaar bij de auteurs.

Rik werd tweede in de eindstand). Aansluitend reed Willy ook nog Sassari-Cagliari (27ste in het peloton van de ex aequo's) alvorens naar België af te zakken voor de Omloop der Vlaamse Gewesten (het Belgische openingsweekend hadden de mannen rond Van Looy gemist gezien dit samenviel met de wedstrijden in Sardinië).

In de Omloop der Vlaamse Gewesten kwamen ze aan de start in hun nieuwe G.B.C.-truien, waardoor de bruggen met flandria definitief en helemaal opgeblazen werden. Van Looy won, zijn nieuwe blauwe garde domineerde, Schroeders zelf werd 63ste. De situatie tussen flandria en Van Looy was nog niet helemaal uitgeklaard – waren de twee ploegen al dan niet verbonden – en zo moest Jean Leuillot kiezen wie uit te nodigen voor Paris-Nice. Een keuze dus tussen G.B.C. en flandria, en vooral tussen oud-Wereldkampioen en spektakelman Rik Van Looy en titelverdediger en tweede uit de voorbije Tour de France Jef Planckaert. Leuillot zal wel ergens een reactie gehad hebben: "Jef qui?" en de keuze was snel gemaakt ten voordele van de Keizer.

Jean Leuillot zal zich die beslissing niet beklaagd hebben, Van Looy won drie ritten en het puntenklassement en werd derde in de eindstand. Schroeders reed onopvallend door deze, toch voor hem, voorbereidingskoers en gaf met het oog op Milano-Sanremo op in de laatste etappe.

In het offensief in Milano-Sanremo, hier met Franco Balmamion in het wiel. (Foto Internetlink 20)

In 'La Primavera' stond hij er echter. Al na 29 km vervoegde hij samen met Tom Simpson de ontsnapte Franco Balmamion en Vincent Denson. Dit viertal liep al snel verder en verder uit tot er een tegenreactie kwam van een in drie fasen gevormde groep van 22. Simpson viel vooraan met bandbreuk weg maar kon samen met de achtervolgende groep aan de voet van de Turchino (na 135 km) vooraan terug aansluiten. Zo kregen we een groep van 25 aan de leiding (Lelangue was door bandbreuk weggevallen).

Ondanks er nog diverse aanvalspogingen kwamen, bleven de 25, waarvan de voorsprong op het peloton verder en verder aangroeide tot bijna tien minuten, samen tot aan de Capo Berta, na 255 van de 298 af te leggen kilometers. Daar scheidden zich zes renners voorgoed af: Rolf Wolfshohl, Joseph Groussard, Vittorio Adorni,

Franco Balmamion, Willy Schroeders en Willy Bocklant. Wolfshohl gaf alles op de Poggio, waar Adorni, Balmamion en Bocklant moesten afhaken. Met drie kwamen ze boven samen, maar in de afdaling miste Schroeders, gehinderd door een moto, een bocht en moest een gat laten. Hij kreeg daardoor ook een beetje schrik en zag zijn gezellen verder en verder wegrijden. Even leek hij te kunnen terugkomen, hij naderde tot op een tiental meters, maar dan begonnen ze de sprint en was het te laat. Zo bleef het bij een derde plaats, meteen zijn beste resultaat ooit in een klassieker.

Rik Van Looy was pas 71ste ex aequo, een veeg teken voor het vervolg van het seizoen. Willy Schroeders was er opnieuw de hele tijd bij in het klassieke voorseizoen, maar met weinig succes. Niet alleen kon hij zelf geen resultaten halen, ook de ploeg bleek te zwak om Van Looy goed te kunnen bijstaan in de klassiekers. Rik kon er dan ook geen enkele winnen, de ene keer verloor hij zich in een onproductieve rivaliteit met Wouters en Vannitsen (in Gent-Wevelgem en de Ronde van Vlaanderen), de andere keer maakte hij een beoordelingsfout in de sprint en bood hij Miel Daems de zege op een schoteltje aan (in Paris-Roubaix).

Ondertussen was G.B.C. samengegaan met Libertas, maar dat zou weinig zoden aan de dijk brengen. Alsof er nog niet genoeg problemen waren, kwam Rik op training ten val en liep een dubbele sleutelbeenbreuk op. Daardoor vertrok een redelijk onthoofde ploeg naar de Vuelta. In afwezigheid van de kopman zou er voor ritzeges moeten gerekend worden op vooral Aerenhouts en Schroeders. Willy had echter zijn vorm van de voorgaande jaren of van Milano-Sanremo niet meer. Pas in de 13de rit kon hij zich vooraan tonen (tot dan was hij een enkele keer in de toptwintig geëindigd, 19de in de individuele tijdrit de dag voordien). Hij werd die dag 6de, zonder zich echt in de strijd om de zege te hebben kunnen mengen. Gelukkig waren er wel etappezeges geweest, eentje van Frans Aerenhouts en telkens twee van Roger Baens en Jan Lauwers. In de eindstand was Van Tongerloo de beste G.B.C.-man, als 10de op 10'48" van Jacques Anquetil. Schroeders was 48ste, op 1 uur 12'23". Sorgeloos eindigde tweede in het puntenklassement.

G.B.C. werd G.B.C . Libertas.
(Foto collectie PF Fotobron onbekend)

De volgende grote afspraak was de Giro d'Italia, waar Van Looy zijn internationale wederoptreden zou doen en zich zou voorbereiden op de Tour de France. Rik was echter niet klaar en verloor de eerste dag al 28 minuten en alle kansen op een goed klassement. Voor Schroeders was het nog erger, hij gaf al meteen op. Veel maakte het niet uit, de volgende dag zou de rest van de ploeg de Giro verlaten, uit vrees voor een internationale schorsing[25].

25 Het was die fameuze Giro met de vaudeville van de twee Italiaanse kampioenen, waardoor de officiële wedstrijdcommissarissen de koers verlieten en de Giro enkele dagen in de illegaliteit vertoefde. Het trieste hoogtepunt van de machtsstrijd in Italië tussen de officiële wielerbond en de Lega die de beroepsrenners, sponsors en organisatoren vertegenwoordigde.

De voorbereiding op de Tour zou dan maar langs het Critérium du Dauphiné Libéré verlopen. Schroeders was er opnieuw bij. Hij werd derde in de 4de rit en gaf net als Van Looy op in de 7de.

In die 4de etappe had Willy heel sterk gereden. In deze bergrit van Villard-de-Lans naar Gap was Bahamontes al vroeg in het offensief gegaan en zou op alle beklimmingen als eerste doorkomen. Schroeders was samen met Dick Enthoven en Eddy Pauwels op het vlakke deel tussen de Col de la Machine en de Col Grimone in de tegenaanval gegaan en was op deze laatste als derde doorgekomen op 3'05" van Bahamontes. Op de derde beklimming, de Col du Festre, was Schroeders vierde, maar op slechts 20" van de Spanjaard. Op de vierde en laatste berg, de Col du Noyer, had hij ondertussen zijn vroegere gezellen Enthoven en Pauwels achtergelaten en kwam hij als derde door op 1'20" van het leidersduo Bahamontes-Stablinski. In de afdaling leek hij aansluiting te zullen krijgen tot hij door een bandbreuk afgeremd werd. Voorbij was zijn kans op de ritzege en Schroeders drong niet echt meer aan. Zo eindigde hij uiteindelijk op 4'57".

De Dauphiné was een goede test voor hem geweest, en hij bewees zijn goede vorm door een paar dagen later Brussel-Ingooigem te winnen. Ook Van Looy had alvast zijn sprintersbenen teruggevonden, al toonde hij nog lacunes in het gebergte. Alle hoop voor de Tour was dus toegelaten en Rik zou er schitteren met vier ritzeges en het puntenklassement. Zonder zijn zware inzinking in de eerste bergrit, waar hij dertien minuten verloor, had er zelfs meer dan een 10de plaats in de eindstand ingezeten, misschien zelfs een plaats op het podium.

In de aanval in de eerste rit van de Tour de France.
(Fotobron onbekend)

Voor Schroeders verliep deze Tour dan weer ontgoochelend, geen gele trui of ritzege deze keer, zelfs geen ereplaatsen. Enkel in de derde etappe naar Roubaix scheen er iets in te zitten. Drie blauw-witten waren mee in de beslissende ontsnapping, Van Tongerloo, Schroeders en Derboven. De bedoeling was Van Tongerloo, de best geklasseerde uit de kopgroep, in de leiderstrui te hijsen, maar pech besliste er anders over. Eerst Derboven en vervolgens Schroeders vielen met bandbreuk weg. Zo kon Van Tongerloo niet meer reageren op de beslissende uitval van Seamus Elliott, die rit en geel binnenhaalde. Van Tongerloo werd 4de in de rit en derde in de stand, op 1'30" van de Ier.

In de volgende etappes trok Schroeders terug zijn helperslivrei aan en hielp Van Looy zo goed hij kon. Hij zag zijn kopman in Bordeaux een tweede ritzege behalen en kwam samen met hem aan in de bergrit van Pau naar Bagnères-de-Bigorre, over Aubisque en Tourmalet, waar Van Looy dertien minuten en daarmee alle kansen op een eindzege of zelfs een dicht klassement verloor. De volgende dag was er een nieuwe bergetappe, dit keer over Aspin, Peyresourde en Portillon en dat was te veel voor de moegestreden Brabander. Terwijl Van Looy zich enigszins herpakte en de schade op Anquetil en Bahamontes tot zowat anderhalve minuut kon beperken, verloor Schroeders bijna een halfuur en kwam daardoor buiten de tijdsgrens toe. De jury kende geen genade, en samen met ploegmaat Sorgeloos, die opgegeven had, mocht hij de trein naar huis nemen.

Schroeders was echter in goede vorm uit de Tour gekomen en won al enkele dagen na zijn terugkeer de Grote Prijs van Kontich, ook bekend onder de naam Omloop van Midden-Kempen en Rupelstreek, meteen de laatste zege uit zijn carrière. Een week later was er nog een 4de plaats in de Ronde van Brabant in Lubbeek. Nog zeven dagen verder was er het kampioenschap van België, maar hierin was er voor hem geen rol van betekenis en verloor hij zijn laatste kans op een selectie voor het wereldkampioenschap. Daarmee zat zijn seizoen erop, toch een tegenvaller in vergelijking met 1961 en 1962.

Al van in de zomer rommelde het bij G.B.C.-Libertas. Nadat Van Looy liet weten geen zin te hebben in de Giro di Lombardia waren nu wel alle bruggen met G.B.C. verbrand en was er nood aan een nieuwe extra-sportieve sponsor. Libertas bleef voorlopig nog in beeld als constructeur, al waren er ook geruchten over een terugkeer naar flandria, dat nadat FAEMA aangaf ermee op te houden ook al zonder partner zat. Uiteindelijk zou Rik kiezen voor Solo (het contract werd op 30 oktober getekend), Rik Van Steenbergen en Jean Van Buggenhout en werd in een moeite Guillaume Driessens gedumpt.

Wel moest er nog een constructeur gevonden worden nu de regels verstrakt waren. Een zelfde rijwielfabriek mocht nog slechts een ploeg steunen en handigheidjes via een filiaal waren niet meer toegestaan. Daarmee kwamen zomin de rijwielen Van Steenbergen als Terrot of Elvé nog in aanmerking en kon de geruchtenmolen starten. Ook flandria werd vermeld. Uiteindelijk werd op 8 november aangekondigd dat het Superia zou worden, wat meteen de weg opende voor conflicten met flandria[26].

Door een aanslepende blessure een carrière-einde in mineur bij Solo-Superia.

Solo maakte het vanaf het begin duidelijk dat zij niet de ploeg Van Looy gingen sponsoren, maar dat het Rik was die naar het Solo-team overstapte, en dat er misschien voor enkele ploegmaats plaats kon gemaakt worden, maar meer ook niet. Daarbij was er nooit twijfel over welke ploegmaats het op de eerste plaats ging: Ward Sels, Edgard Sorgeloos, Willy Schroeders en Armand Desmet. Ook de namen van Jan Lauwers en Willy Vanden Berghen werden in de pers geciteerd, maar uiteindelijk zou de laatste plaats voor Willy Derboven zijn.

De voorbereiding zou opnieuw aan het Gardameer plaatsvinden en Schroeders was uiteraard van de partij toen de Solo-kern op 15 januari met 12 renners[27] verdeeld over vijf wagens naar Italië afreisde.

De eerste grote afspraak was de Giro di Sardegna. Van Looy, Wouters, Sorgeloos, Schroeders, Desmet en Van Aerde vormden de ploeg. Een groot succes werd het niet. Van Looy werd al snel uitgeschakeld voor de eindzege. Hij boekte er wel zijn eerste zege van het seizoen in de

26 Beide rijwielmerken behoorden tot de familie Claeys, maar ook al deelden ze dezelfde fabriek (met een scheidingsmuur in het midden), beide takken waren bittere vijanden en concurrenten.
27 Ook sportbestuurder Robert Naeye en de vader van Jos Wouters waren van de partij.

4de etappe, maar zou net als Sorgeloos niet meer starten in de laatste rit, betwist onder een bijtende koude (Jos Wouters had al eerder opgegeven). Willy Schroeders deed nog een poging om die dag te winnen en reageerde al na 25 km op een uitval van Danilo Ferrari. Ook Antonio Manca kon aansluiten en het drietal liep verder en verder uit en zou onderling voor de zege strijden. Op de laatste beklimming van de dag, op 17 km van de aankomst, demarreerde Ferrari en niemand kon volgen. Schroeders werd tweede op 28" en 45ste in de eindstand.

Twee dagen later was er nog Sassari-Cagliari met dezelfde Solo-ploeg. Van Looy werd van dicht door de Italianen bewaakt en favoriseerde de zege van Sorgeloos. Zelf werd hij 6de, Schroeders was 26ste. De volgende dag begon Paris-Nice, waar hetzelfde zestal, aangevuld met Ward Sels en Bernard Van de Kerckhove, zou starten. Het probleem was dat door het ontbreken van een vliegverbinding van Sardinië naar Rome ze pas om zeven 's ochtends in Parijs toekwamen, kort voor de start. Van Looy die een beginnende verkoudheid voelde en de slechte weersomstandigheden vreesde, besloot, met in zijn zog Schroeders en Sorgeloos, naar België terug te keren.

Ook al was hij eigenlijk nooit gestart, de organisatoren van Paris-Nice en de Franse wielerbond aanzagen dit als een opgave[28] en zo werd het drietal geschorst tot het einde van de rittenkoers. Die schorsing was dan weer het begin van een nieuwe vaudeville. Van Looy negeerde ze en nam tijdens het slotweekend van Paris-Nice deel aan Antwerpen-Harelbeke-Antwerpen, samen met zijn getrouwen en mede-gestraften Sorgeloos en Schroeders.

Ze namen onmiddellijk het heft in handen. Willy Schroeders glipte mee in de ontsnapping van de dag met Groene Leeuw René Thijsen en Mercier Gust Verhaegen en zou ondanks het verwoed kopwerk van Gust Verhaegen de bergprijs binnenrijven. In de bergzone (Hoppeberg, Kwaremont en Kluisberg) ging eerst Norbert Kerckhove in de tegenaanval, waarbij hij onmiddellijk de steun van Rik Van Looy en Edgard Sorgeloos kreeg. Vooraan moest René Thijsen als eerste afhaken en de afdaling van de Kluisberg deed ook Gust Verhaegen plooien. Opgepikt door het achtervolgende trio kon hij wel terug aansluiten bij Willy Schroeders, maar moest er bij de eerste aanval van Norbert Kerckhove definitief af. Zo bleven ze met zijn vieren over: drie Solo-Superia's en een Mann. Willy Schroeders kon, door zijn beste krachten heen, enkel aanklampen. Edgard Sorgeloos was beresterk en riep Norbert Kerckhove keer op keer tot de orde. In de sprint won de Keizer zoals verwacht, maar 'Schotje' Kerckhove weerde zich tot het uiterste en verloor met minder dan een wiel. Sorgeloos werd derde en Schroeders 4de.

Nadien regende het communiqués tussen de Franse, Belgische en internationale wielerfederaties waarin het ging over schorsingen (tot drie maanden), boetes en schrappen uit de uitslagen. Ook al was de laatste beslissing die we konden terugvinden een bevestiging door de UCI van de schorsing tijdens Paris-Nice en een schrapping uit de uitslag van in die periode gereden wedstrijden, we hebben nergens een aanpassing van de uitslagen of effectieve bestraffingen kunnen vinden.

De klassiekers en belangrijke wedstrijden volgden elkaar nu snel op, vijf dagen na Harelbeke werd al Milano-Sanremo betwist en nog drie dagen later Gent-Wevelgem. Schroeders was telkens van de partij en speelde zijn gebruikelijke helpersrol. Na Gent-Wevelgem werd hij echter afgeremd door een hernieuwde blessure aan het zitvlak, een gevolg van zijn verwonding in de Tour 1962, en moest forfait geven voor de volgende klassiekers. Hij bereidde zich dan maar voor op de grote rittenwedstrijden.

De eerste afspraak was het Circuit du Provençal, waar hij samen met Jos Wouters, Robert Lelangue, Willy Derboven, Robert Seneca, Roger De Breuker, Vincent Denson en Henri De Wolf Solo-Superia vertegenwoordigde. Het avontuur was echter van korte duur, al in de eerste

28 Ze waren dan wel niet gestart, maar al evenmin door Solo vervangen.

rit staakt hij de strijd. Van Looy behield echter het vertrouwen in zijn trouwe luitenant en samen met Edgard Sorgeloos, Arthur Decabooter, Armand Desmet, Michel Van Aerde, Louis Proost, Henri De Wolf, Willy Derboven en Ward Sels mocht hij de Keizer bijstaan in de Vuelta a España. Meteen een eerste indicatie hoe de ploeg voor de Tour de France er zou uitzien.

Het werd echter een totale afgang voor de Leuvenaar. Terwijl Sels, Van Looy en Desmet voor ritzeges zorgden, verzeilde hij vanaf de eerste dag in de achtergrond. De eerste etappe kon hij de schade nog tot twee minuten beperken, nadien ging het over tien en zelfs twintig minuten. In het tweede gedeelte van de 4de rit, tien ronden van 5 km op een heuvelachtig parcours in Barcelona, staakte hij de strijd. In het algemeen klassement voor deze halve etappe stond hij al op 35 minuten.

Toch werd hij nog niet afgeschreven. Ditmaal vergezelde hij samen met Roger Baguet, Roger De Breuker, Fernand Deferm, Vincent Denson, Willy Derboven, Robert Seneca, Edgard Sorgeloos en Bernard Van de Kerckhove kopman Rik Van Looy naar het Critérium du Dauphiné Libéré. Enerzijds een laatste rodage met zicht op de Tour voor Van Looy, die met een gekwetste schouder de Vuelta voortijdig had moeten verlaten, anderzijds een laatste selectieproef om de samenstelling de Tourploeg af te ronden. Vincent Denson zou als enige Solo-renner het einde halen (47ste) en daarmee zijn selectie afdwingen. Ook Van de Kerckhove, net als Van Looy ritwinnaar, toonde zich gunstig. Voor Schroeders werd het de zoveelste ontgoocheling. Al in de tweede rit volgde de opgave. Van de Tour de France was meteen geen sprake meer, de keuze viel op de ploeg uit de Vuelta, minus Schroeders dus, aangevuld met de al vermelde Denson en Van de Kerckhove.

Daarmee zat ook zijn wielerjaar en misschien zelfs zijn carrière erop. Schroeders sukkelde met zijn gezondheid en was nooit volledig genezen geraakt van zijn kwetsuur uit de Tour de France 1962, een ontsteking aan het zitvlak met daarbij problemen met zijn bloed, meteen de verklaring van zijn wisselvallig en steeds minder presteren. Daarom beëindigde hij al in augustus zijn seizoen om volledig herstel te zoeken. Van Looy en Dr. Claes bleven echter in hem geloven en de dokter schreef hem een strikt regime voor. De instructies van Rik Van Looy waren klaar, hij mocht zich voorbereiden zoals hij wou, maar moest er staan tegen de start van de volgende Vuelta[29].

Willy was erbij tijdens de voorbereiding aan het Gardameer en hernam rustig de training. Einde maart deed hij voorzichtig zijn wederoptreden in Harelbeke-Antwerpen-Harelbeke, de Elfstedenronde en de Flèche Brabançonne. In eerste instantie zonder resultaten, maar hij kreeg onmiddellijk het vertrouwen toegezegd van Hugo Mariën en Rik Van Looy en werd aangekondigd voor de Vuelta. Hij zou daar ploeg vormen met Van Looy dus, en verder Ward Sels, Willy Derboven, Armand Desmet, Henri De Wolf, Edgard Sorgeloos, Noël De Pauw, Michel Van Aerde en Jef Planckaert, naar vaste gewoonte van Rik opnieuw een soort voorselectie voor de Tour[30]. Jammer genoeg geraakte Schroeders niet klaar voor de Vuelta en hij moest op het laatste moment vervangen worden door Roger Baguet.

Willy werd dan maar ingeschreven voor het Weekend Ardennais, maar dat was enkel om aan voldoende renners te komen terwijl Van Looy met zijn beste helpers de Vuelta betwistte. Het beperkte zich tot een inschrijving, hij kwam niet aan de start. Uiteindelijk was hij al blij dat hij eens in het regionale circuit een wedstrijd kon uitrijden, zoals in Denderleeuw - Sint-Lievens-Esse (20ste bij de ex aequo's). Dit keer zat zijn carrière er echt op, de comeback was een mooie droom geweest maar niet meer dan dat.

---

29 Gazet van Antwerpen, 01/04/1965, p. 16, Optimistische Schroeders wil plaats heroveren voor Vuelta en Tour, door Jos Van Landeghem.

30 Uiteindelijk zouden van dit tiental enkel Schroeders (en zijn vervanger Baguet) en Derboven afvallen en vervangen worden door Bernard Van de Kerckhove en Julien Stevens.

Willy Schroeders kort voor zijn overlijden met zijn gele trui. (Foto Het Nieuwsblad).

Voor 1966 nam hij geen licentie meer[31] en hij vervoegde Solo dit keer als commercieel medewerker. Kort voor zijn 85ste verjaardag werd hij getroffen door een hersenbloeding, werd dringend gehospitaliseerd maar overleed kort nadien. Hij was toen al fel getroffen door het overlijden van zijn echtgenote.

Willy Schroeders was het prototype van de superhelper en wordt onmiddellijk geassocieerd met FAEMA en de glorieperiode van Rik Van Looy. Hij is ook de helper die het langst ploegmaat van Rik was, in totaal iets meer dan negen jaar gespreid over twee tijdspannen, de eerste van eind 1955 tot en met 1958, de tweede van 1960 tot en met 1965. In die periode stond hij Rik bij in zeven grote rondes, waarvan hij er maar een uitreed. Wat betreft getrouwheid komen enkel Edgard Sorgeloos, die tussen eind 1958 en eind 1966 acht jaar onderbroken voor Rik reed en hem in die periode bijstond in dertien grote rondes waarvan hij er zeven beëindigde, en Willy Derboven, die tussen 1960 en 1968 net geen negen jaar in dienst van de Keizer reed en zonder die paar maanden bij Libertas in 1963 zijn hele loopbaan maar een kopman zou gehad hebben, in zijn buurt.

De traditionele vraag die bij een dergelijke renner hoort, is: had er meer ingezeten? Hij was immers duidelijk de sterkste in het wereldkampioenschap 1961 en bood toen Van Looy de titel op een presenteerblaadje aan. Maar had hij zelf kunnen winnen? Stablinski beweerde van wel, maar die ging hem toch geen titel cadeau gedaan hebben en zal het eerder jammer gevonden hebben dat Schroeders niet in de val trapte om met hem mee te werken. Willy zelf heeft zich in ieder geval de vraag niet gesteld, voor hem was het ondenkbaar zich niet volledig voor zijn kopman weg te cijferen.

Wij denken niet dat er voor hem meer ingezeten heeft. Had hij toen met Stablinski meegewerkt had de lepe Fransman hem wel een loer gedraaid. Wij vinden ook de keren dat hij zelf zijn eigen kans kon of mocht gaan (Paris-Tours 1961, Milano-Sanremo 1962 en 1963) veelzeggend, telkens net niet. Voor ons is Willy Schroeders het schoolvoorbeeld van een renner die meer kon in dienst van iemand anders, wanneer er ook de druk niet was het zelf te moeten afmaken, dan voor zichzelf.

31 Rik Van Looy zou hem wel nog zijn salaris als wielrenner uitbetaald hebben. De Keizer kon hard zijn tegen wie hij als verraders beschouwde, maar kende evenzeer dankbaarheid voor wie altijd loyaal geweest was. Zelf beweerde Willy Schroeders soms in interviews nooit effectief voor Solo gereden te hebben en voor de aanvang van het seizoen zijn materiaal ingeleverd te hebben. Dat is dus fout, hij vergist zich waarschijnlijk twee jaar.

Internetlinks

17. https://www.hln.be/tervuren/willy-schroeders-84-kon-gele-trui-drie-dagen-aanhouden-tijdens-tour-van-1962-de-sportdirecteur-had-het-vertrekuur-verkeerd-begrepen-mijn-vader-fietste-dus-eerst-langs-de-bakker-om-stokbroden-en-heeft-toen-nog-het-peloton-ingehaald~ab72b577/
18. https://www.hln.be/tervuren/willy-schroeders-84-kon-gele-trui-drie-dagen-aanhouden-tijdens-tour-van-1962-de-sportdirecteur-had-het-vertrekuur-verkeerd-begrepen-mijn-vader-fietste-dus-eerst-langs-de-bakker-om-stokbroden-en-heeft-toen-nog-het-peloton-ingehaald~ab72b577/151695441/
19. https://www.nieuwsblad.be/cnt/dmf20170427_02854679
20. https://nl.wikipedia.org/wiki/Willy_Schroeders#/media/Bestand:Milano_Sanremo_1963_Balmanion_Schroeders.jpg

Gazettenpraat

Zoveel jaren later
Reacties na het lezen van enkele artikelen in Sport ’67

door Jan De Smet

Het is een plezier om een oude Sport ’67-krant nog eens ter hand te nemen en door te lezen. Het brengt me terug naar mijn jonge jaren, mijn idolen van vroeger en de start van mijn sportinteresse.

Naast wielrennen staan ook andere sporten vermeld in dit weekblad. Zo is er natuurlijk voetbal, maar ook boksen, atletiek enz … Gezien echter dit artikel, of misschien beter, reeks artikelen, in WAAIERS zullen verschijnen, zal ik mij beperken tot het wielrennen.

Want terwijl ik sommige artikels lees stel ik mij soms vragen zoals:

- Wat is er uiteindelijk gekomen van die uitspraak van deze of gene renner?
- Wat is er geworden van die renner die bij de liefhebbers zoveel zeges behaalde?
- Wat zat er achter bepaalde uitspraken of grote koppen?

Het is de bedoeling dat ik nu en dan een artikel eruit pik en daar dan, met de ogen en kennis van nu, wat commentaar op geef. Eigenlijk een beetje in de trend van het artikel dat al in WAAIERS 2-1 verscheen i.v.m. de uitspraken van Rik Van Looy over Eddy Merckx. Gazettenpraat dus.

In Sport ’67 nr. 17 van 7 tot 13 mei 1967 p. 8 staat het volgende:

‘Pierre Ducasse, een muis op de fiets, een wolf aan de tafel HIJ KAN WELLICHT MEER DAN LUCIEN AIMAR.’

Jean-Pierre Ducasse in de amarillo-trui. (Foto Sport’67)

Het is een artikel dat opgesteld is door Jan Janssen. In werkelijkheid zal Jan Janssen hier en daar iets over ploeggenoot Ducasse verteld hebben en zal een of andere journalist er een artikel van gemaakt hebben. Hier volgt een korte samenvatting:

Het artikel werd geschreven tijdens de Vuelta a España. Die was nog niet afgelopen, maar Jean-Pierre Ducasse werd als de revelatie van die Vuelta aanzien.

Janssen had voor die Vuelta nog nooit met zijn ploegmaat bij Pelforth in eenzelfde wedstrijd gereden. Ducasse was Frans kampioen veldrijden geworden op 29 januari. En had er dan de riem afgelegd tot de G. P. Eibar, net voor de Vuelta. Jean-Pierre was in feite een neoprof. Hij reed in 1966 wel al bij Pelforth-Sauvage-Lejeune-Wolber, maar als amateur hors catégorie. Het was de Franse journalist Roger Bastide die in hem een betere renner zag dan de recentste Tour de France-winnaar Lucien Aimar. Volgens Janssen was 'Pietje', zoals hij hem noemde, een beter klimmer en bezat hij ook meer temperament wat toch wel iets moet geweest zijn, Lulu Aimar kennende.

Jean-Pierre Ducasse was blijkbaar een wolf aan tafel en bezat, volgens Jan, een 'ijzeren maag'. Daar waar heden ten dage alle voeding minutieus afgewogen wordt, was toen veel kunnen eten en het kunnen verteren en binnenhouden blijkbaar het kenmerk van grote kampioenen.

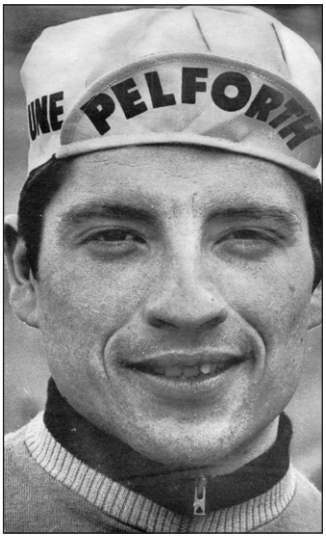

Jean-Pierre Ducasse

Ducasse, zoon van een 'bankloper', had al een redelijk palmares voordat hij de overstap maakte naar de profs. In het artikel is er sprake van een 80-tal overwinningen waarvan 30 bij de kadetten en 40 bij de amateurs. De meeste overwinningen waren echter doorsneekoersjes in het Seinedepartement. Dat kwam omdat Ducasse naast het koersen ook nog in een drukkerij werkte en zich niet veel kon vrijmaken.

In 1966 werd Ducasse wel geselecteerd voor de Franse ploeg voor de Tour de l'Avenir. Maar gensters sloeg hij er niet. Hij werd 18de in het eindklassement en 4de in het bergklassement. In de Tour de Luxembourg voor liefhebbers werd hij 8ste en won hij het klimmerscriterium.

Jan Janssen voorspelde dat Jean-Pierre Ducasse in de komende Tour de France de lieveling van het Franse publiek zou worden. Want inderdaad, naast de Vuelta zou Ducasse ook de Tour rijden in zijn debuutjaar en dat ondanks zijn jonge leeftijd. Hij was nog geen 23 jaar oud (° 16-07-1944 in Vaugirard (Paris 15ième)) ten tijde van de Vuelta.

Zo een artikel wekt mijn nieuwsgierigheid op en dus wordt de wielerbibliotheek geraadpleegd om op zoek te gaan naar een aantal feiten.

In 1966 in de Tour de l'Avenir werd hij 4de in de 6de, 8ste en 12de rit en 18de in het eindklassement. Mooi, maar ook niet schitterend.

Ducasse werd op 29 januari 1967 Frans kampioen veldrijden voor Pierre Bernet en André Bayssière. Het was voor hem onverwacht en in eerste instantie dacht hij eraan om zijn carrière enkel op het veld te oriënteren. Maar het voorbeeld van Rolf Wolfshohl deed hem besluiten om alsnog ook de wegcompetitie erbij te nemen. In het wereldkampioenschap in Zürich, op 19 februari, eindigde hij 15de op meer dan een ronde van winnaar Renato Longo.

Jean-Pierre Ducasse reed effectief de G. P. de la Bicicleta Eibarresa van 13 t.e.m. 16 april 1967. In de 4de rit werd hij derde na ploegmaat Bernard Guyot en Domingo Perurena. In het eindklassement werd hij 29ste op 15'50" van winnaar Carlos Echeverría. Maar dat was niet

zijn eerste profwedstrijd. Jean-Pierre Ducasse stond op de deelnemerslijst van het Critérium National van 26 maart 1967, en hij eindigde als 26ste en voorlaatste op 7'16" van Jacques Anquetil. In de Boucles Pertusiennes op 23 april wordt hij 4de [1].

In de Vuelta a España werd Ducasse 7de in rit 1a en 10de in rit 1b, 4de in de tweede rit, 19de in de derde rit en 37ste in de 4de rit. Hij slaat zijn slag in de 5de rit die van Salamanca naar Madrid ging over 201 km. Tom Simpson won met 42" voorsprong op José Pérez Francés, José Manuel López Rodríguez, Arie den Hartog, Ventura Díaz Arrey en Jean-Pierre. Jan Janssen won de spurt van het peloton op 5'56". In het klassement werd Ducasse tweede op 7" van López Rodríguez en met 1" voorsprong op Den Hartog. De dag erop werd hij 8ste in de rit en veroverde hij de amarillo-trui. Hij had op dat ogenblik een voorsprong van 5'16" op Luis Otaño en 5'17" op Gregorio San Miguel. Deze laatste verloor de volgende dag wat tijd zodat Cees Haast derde werd op 5'34". Dit bleef zo tot en met rit 10. Na de 11de rit werd San Miguel tweede op 5'57" en Aurelio González derde op 6'06".

Jean-Pierre Ducasse in actie tijdens een veldrit. (Fotobron onbekend)

Opnieuw bleef deze situatie gedurende een aantal ritten ongewijzigd. Pas na rit 15b, een klimtijdrit van 44 km, kwam er verandering in. Ducasse verloor 10' op Raymond Poulidor en 6'30" op kopman Jan Janssen. Jean-Pierre bleef echter wel leider maar zijn voorsprong was gekrompen tot 53" op Jan Janssen en 1'23" op González. Dat bleef zo tot de voorlaatste rit, opnieuw een tijdrit (28 km) die gewonnen werd door Gerben Karstens. Jan Janssen eindigde op 1'35" en Ducasse op 3'30" waardoor hij zijn leidersplaats verloor aan zijn kopman. Ducasse stond nu tweede op 1'03" van leider Jan Janssen en met 42" voorsprong op de derde Aurelio González. Het werd nog eventjes warm voor Jean-Pierre gezien hij in de laatste rit nog 40" verloor op een groep van 25 renners met daarbij González, die ook nog mee spurtte voor de bonificaties van 40" en 20" voor de eerste twee, maar gelukkig slechts 7de werd.

Jean-Pierre Ducasse als Frans kampioen veldrijden. (Fotobron onbekend)

Zo werd Jean-Pierre Ducasse uiteindelijk tweede in de Vuelta a España na zijn kopman Jan Janssen en groeide de hoop in Frankrijk dat er een nieuw rondetalent was opgestaan.

Na de Vuelta volgen de Tour de l'Oise waar hij 8ste eindigde en wordt hij tweede in La Trinité na ploegmaat Anglade. Gezien zijn huidige vorm vraagt de pers zich of hij deel zal uitmaken van 'l'équipe de France', 'les Bleuettes' of 'les Coqs' voor de Tour de France.

Ducasse haspelt ondertussen nog enkele wedstrijden af. Tiende in de Ronde d'Auvergne en vervolgens deelname aan de GP du Midi Libre waar hij 6de wordt in de eerste rit. En dat was het. In de tweede rit verliest hij meer dan 5' en de volgende dag volgt de opgave. De tank was leeg. Ducasse moest rusten en recupereren. Ondertussen had De Muer al aangekondigd dat Jean-Pierre deel zou uitmaken van 'les Bleuettes'. Maar eerst dus rusten. Volgende afspraak was de Boucles de la Seine op 25 juni. Maar dat werd geen succes. Ducasse moest opgeven en zag zijn droom, de Tour de France rijden, in rook opgaan.

1 Jean-Pierre Ducasse werd zowel 4de in de rit in lijn als in de tijdrit.

Op 14 juli verschijnt Jean-Pierre weer aan het oppervlak. Hij wordt tweede in Saint-Clet na Gianni Marcarini. In het Circuit du Morbihan (3-6 augustus) wordt hij in rit 1 27ste, rit 2 ex aequo 27ste, rit 3 ex aequo 29ste en rit 4 34ste. In het eindklassement wordt hij 32ste. In het Frans kampioenschap op 13 augustus wordt hij 20ste.

Tenslotte rijdt Ducasse ook nog de Volta a Catalunya (6-13 september), hij wordt er 21ste zonder echt op te vallen. Het seizoen 1967 zat er daarmee op, tijd om zich weer naar het veld te richten.

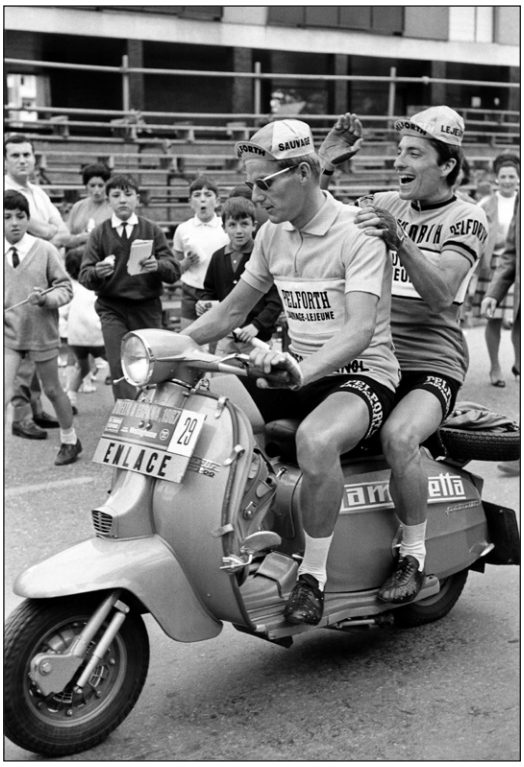

Jan Janssen en Jean-Pierre Ducasse tijdens de Vuelta van 1967. (Foto: EFE)

De verdere carrière van Jean-Pierre kan kort samengevat worden. In 1968 werd hij opnieuw Frans kampioen veldrijden voor Luc Evrard en Michel Pelchat en 9de in het wereldkampioenschap. Op de weg was zijn beste uitslag een 11de plaats in de Prix de Châteauneuf-la-Fôret. Hij reed opnieuw de Vuelta a España en werd er deze keer 12de zonder echt opgevallen te zijn. Hij mocht wel naar de Tour de France met 'les Bleuettes' en werd 6de in rit 5a en 4de in rit 21. Hij zat ook in de beruchte ontsnapping in de voorlaatste rit waardoor André Poppe virtueel geletruidrager werd. In het eindklassement werd hij 31ste op 39'58" van zijn kopman in het dagelijkse leven Jan Janssen. In het bergklassement werd hij 8ste en 6de in het klassement van de 'super-combatif'. Hij kwam als eerste over de top van de Tourmalet in de 12de rit.

In 1969, Jean-Pierre reed nu voor Sonolor-Lejeune-Wolber, werd hij op 9 februari pas vierde in het Frans kampioenschap veldrijden. Tien dagen later sloeg het noodlot toe. Jean-Pierre Ducasse was samen met Michel Bon op trainingsstage in Villeneuve-Loubet waar ze overnachtten in een kamer met een slechte verluchting. Beiden overleden door een koolstofmonoxidevergiftiging. Jean-Pierre Ducasse werd 24,5 jaar oud.

In 1974 werd broer Jean-Claude Ducasse (°02-12-1949 Vaugirard (Paris 15ième)) profrenner bij BIC, het jaar erop reed hij aanvankelijk voor de UNCP-ploeg met renners zonder sponsor en soms voor een privésponsor Kremlin Sports-Darnois. Hij behaalde geen enkel sprekend resultaat en overleed op 8 december 2008 in Lyon.

Broer Jean-Claude Ducasse.
(Foto: Collectie Jan De Smet)

Het gloriemoment van Jean-Pierre Ducasse, drager van de leiderstrui in de Vuelta a España 1967. Naast hem Jan Janssen en Julien De Locht. (Foto: EFE)

Europese kampioenschappen op de piste (1953-54)

door Jan De Smet en Hans Vandeput

1953-54

Er waren twee 'titels' te verdienen in het winterseizoen 1953-54. In de ploegkoers en in de halve fond.

In de ploegkoers deden maar drie winterbanen meer mee. Antwerpen, dat het jaar ervoor ook al problemen had gemaakt, haakte af. Enkel Parijs, Dortmund en Zürich deden nog mee.

Voor de halve fond was het erg onduidelijk. Er is sprake van een eerste manche in Zürich, maar er konden geen andere manches teruggevonden worden waar de term Europees Criterium gebruikt werd. Er waren vijf finalisten wat doet veronderstellen dat er, naar analogie met de ploegkoers, in Dortmund en Parijs ook manches waren waar de winnaar zich selecteerde.

Verder is het puur gissen want er kon niks over teruggevonden worden (zie ook verderop in de tekst).

Ploegkoers

Het Europees kampioenschap werd verreden in zes manches. Tweemaal in Parijs, Dortmund en Zürich.

De finale werd gereden op 3 januari in Zürich.

1ste Manche (11 oktober 1953 Dortmund) 100 km in 2h05'34"[1]

1.	Gerrit Schulte-Gerrit Peters (NED)	7 pnt
Op 2 ronden		
2.	Otto Ziege-Theo Intra (GER)	42 pnt
3.	Gustav Kilian-Hans Preiskeit (GER)	18 pnt
Op 3 ronden		
4.	Kay Werner Nielsen-Evan Klamer (DEN)	34 pnt
5.	Walter Schürmann-Günther Bintner (GER)	19 pnt[2]
6.	Achiel Bruneel-Lucien Acou (BEL)	16 pnt
Op 4 ronden		
7.	Werner Holthöfer-Valentin Petry (GER)	17 pnt
Op 6 ronden		
8.	Fritz Siefert-Günther Jörnitz (GER)	19 pnt
9.	Heinz Vopel-Jean Schorn (GER)	14 pnt
10.	Dietmar Nothdurft-Günther Schumacher (GER)	11 pnt
11.	Günther Otte-Herbert Weinrich (GER)	8 pnt
12.	Walter Lohmann-Harry Saager (GER)	5 pnt
Op 7 ronden		
13.	Hans Rupprath-Horst Holzmann (GER)	7 pnt

1 Gazet van Antwerpen geeft 2h05'07".

2 Gazet van Antwerpen geeft: 5. Achiel Bruneel-Lucien Acou (BEL), op 3 ronden 6. Schulere (?)-Valentin Petry (GER), op 5 ronden 8. Fritz Siefert-Rudi Theissen (GER) en op 7 ronden 10. Notenburger (Nothdurft ?)-Heinrich Schwarzer (GER).

Op 15 ronden

14. Herbert Bolten-Peter Schulte (GER) 0 pnt

Opgave: Bernhard Matysiak en Heinrich Schwarzer (GER). Oorspronkelijk waren Horst Holzmann-Bernhard Matysiak (GER) en Heinrich Schwarzer-Hans Rupprath (GER) twee duo's.

2de Manche (1 november 1953 Parijs) 100 km in 2h05'47"3/5

1. Wim van Est-Wout Wagtmans (NED) 13 pnt

Op 1 ronde

2. Maurice Depauw-Raphaël Glorieux (BEL)
   Roger Reynes-Jean Le Nizerhy (FRA) 18 pnt
4. Robert Mignat-Marcel Bareth (FRA) 9 pnt
5. Serge Blusson-Roger Hassenforder (FRA) 0 pnt

Op 2 ronden

6. Jean Guéguen-Attilio Redolfi (FRA) 4 pnt
7. Maurice Diot-Raymond Guerrini (FRA) 3 pnt
8. Charles Coste-Louis Caput (FRA) 1 pnt

Op 3 ronden

9. Raymond Goussot-André Darrigade (FRA) 11 pnt
10. Jacky Melot-Michel Maître-Renaud (FRA) 10 pnt
11. Georges Decaux-Pierre Michel (FRA) 2 pnt
12. Pierre Iacoponelli-Claude Brugerolles (FRA)

Op 4 ronden

13. Henry Andrieux-Louis Gerardin (FRA)
    Alain Moineau-Robert Chapatte (FRA)
    Gaston Plaud-Jean-Louis Vervialle (FRA)

Op 5 ronden

16. Dave Ricketts-Leonard Jackson (GBR) 3 pnt
17. Pierre Picoche-Paul Moineau (FRA) 2 pnt

Opgave Donato Piazza-Nino Defilippis (ITA)

Wagtmans-Van Est winnaars te Parijs op 1 november 1953. (Foto Miroir Sprint)

3de Manche (8 november 1953 Zürich) 100 km in 1h58'51"

1. Hugo Koblet-Armin von Büren (SUI) 78 pnt

Op 1 ronde

2. Gerrit Schulte-Gerrit Peters (NED) 74 pnt

Op 2 ronden

3. Ferdi Kübler-Oscar Plattner (SUI) 77 pnt[3]
4. Jean Roth-Walter Bucher (SUI) 42 pnt

Op 3 ronden

5. Achiel Bruneel-Lucien Acou (BEL) 46 pnt

Op 4 ronden

6. Maurice Depauw-Raphaël Glorieux (BEL) 34 pnt

Op 5 ronden

7. Arsène Ryckaert-Edward Van de Velde (BEL) 22 pnt

Op 6 ronden

8. Max Meier-Adolf Suter (SUI) 35 pnt
9. Fritz Schär-Eugen Kamber (SUI) 27 pnt
10. Hans Flückiger-Heini Müller (SUI) 16 pnt

Op 8 ronden

11. Max Schellenberg (SUI) (alleen)

Op 9 ronden

12. Jean Brun-Walter Zehnder (SUI)
13. Fritz Pfenninger-Hans Nötzli (SUI)

Op 14 ronden

14. Carlo Clerici-Nino Defilippis (SUI/ITA)

Koblet-Von Büren, winnaars 3de manche te Zürich. (Foto Collectie HV)

3 Radsport en L'Équipe geven 79 punten.

4de Manche (22 november 1953 Parijs) 100 km in 2h05'16"2/10

1. Rik Van Steenbergen-Stan Ockers (BEL) 5 pnt

Op 1 ronde

2. Robert Mignat-Marcel Bareth (FRA) 6 pnt
3. Jean Guéguen-Attilio Redolfi (FRA) 2 pnt

Op 2 ronden

4. Miguel Poblet-Jan Derksen (ESP/NED) 25 pnt
5. Juan Espin-Guillermo Timoner Obrador (ESP) 9 ptn
6. Roger Reynes-Jean Le Nizerhy (FRA) 9 pnt
7. Ferdi Kübler-Oscar Plattner (SUI) 6 pnt
8. Roger Godeau-Georges Senfftleben (FRA) 3 pnt
9. Henri Andrieux-Jacques Bellenger (FRA) 1 pnt

Op 3 ronden :

10. Bernard Bouvard-Dominique Forlini (FRA) 15 pnt
11. Serge Blusson-Roger Hassenforder (FRA) 0 pnt
12. Georges Decaux-Michel Maître-Renaud (FRA) 0 pnt

Ockers-Van Steenbergen winnaars te Parijs op 22 november 1953. (Foto Miroir Sprint)

5de Manche (06 december 1953 Dortmund) 100 km in 2h06'27"

1. Émile Carrara-Dominique Forlini (FRA) 43 pnt
2. Jean Roth-Walter Bucher (SUI) 24 pnt

Op 1 ronde

3. Otto Ziege-Theo Intra (GER) 28 pnt

Op 2 ronden

4. Walter Schürmann-Valentin Petry (GER) 20 pnt

Op 3 ronden

5. Heinz Vopel-Heinz Zoll (GER) 21 pnt
6. Horst Holzmann-Hans Borkowski (GER) 16 pnt

Op 4 ronden

7. Juan Espin-Guillermo Timoner Obrador (ESP) 29 pnt
8. Hans Rupprath-Fritz Siefert (GER) 14 pnt

Op 6 ronden:

9. Günther Otte-Herbert Weinrich (GER) 2 pnt

Op 7 ronden

10. Werner Holthöfer-Robert Chapatte (GER/FRA) 6 pnt

Opgaven: Arie van Vliet, Harrie van de Kamp, Noppie Koch, Gustav Kilian, Hans Preiskeit, Waldemar Knoke, Henk Lakeman. Er moet nog een 8ste opgever zijn, maar die kon niet achterhaald worden.

Volgens het verslag was Van Vliet eerst gekoppeld aan Lakeman, Lakeman verdween uit de wedstrijd wegens "niet in vorm zijn". Koch kon niet uit de voeten op die baan en gaf op waardoor Van de Kamp gekoppeld werd aan Van Vliet. Dit duo gaf op 8 km voor het einde!

Knoke was eerder gekoppeld aan Holthöfer, maar verdween na een val uit de wedstrijd. Kilian-Preiskeit gaven op na een val van Preiskeit. Chapatte werd na uitval van Knoke gekoppeld aan Holthöfer. Chapatte moet dus eerder een andere partner gehad hebben. Maar het is niet duidelijk wie.

Carrara-Forlini, winnaars 5de manche te Dortmund. (Foto Collectie HV)

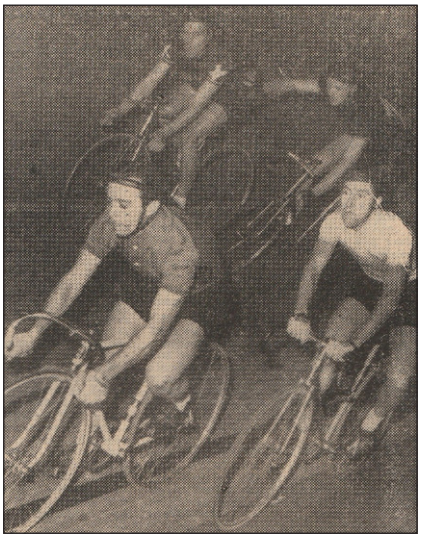

Sfeerbeeld 5de manche te Dortmund. Onder Timoner die leidt voor Knoke, boven Bucher krijgt een duw in de rug van Rupprath. (Foto Radsport)

6de Manche (27 december Zürich) 100 km in 2h01'06"

1. Achiel Bruneel-Lucien Acou (BEL) 88 pnt
2. Gerrit Schulte-Gerrit Peters (NED) 51 pnt

Op 2 ronden

3. Hugo Koblet-Armin von Büren (SUI) 74 pnt
4. Jean Roth-Walter Bucher (SUI) 49 pnt
5. Arsène Ryckaert-Edward Van de Velde (BEL) 24 pnt

Op 3 ronden

6. Ferdi Kübler-Oscar Plattner (SUI) 68 pnt
7. Hans Flückiger-Eugen Kamber (SUI) 44 pnt

Op 4 ronden

8. Raphaël Glorieux (BEL) (alleen)	36 pnt[4]
Op 6 ronden	
9. Walter Zehnder-Paul Pfister (SUI)	13 pnt
10. Max Meier-Adolf Suter (SUI)	2 pnt
Op 7 ronden	
11. Fritz Pfenninger-Hans Nötzli (SUI)	7 pnt
12. Jean Brun-Heini Müller (SUI)	1 pnt
Op 8 ronden	
13. Walter Reiser-Max Schellenberg (SUI)	0 pnt

Opgave Maurice Depauw (BEL)

Oorspronkelijk zou Dortmund in februari de finale krijgen. In onderling overleg met Zürich werd overeengekomen dat Zürich de finale kreeg op 3 januari 1954 en Dortmund de finale van het Europees kampioenschap stayers in februari.

Wat de selectiecriteria waren kon niet bevestigd worden, maar het lijkt erop dat in Parijs de Fransen en Spanjaarden zich moesten kwalificeren, in Zürich de Zwitsers en Belgen en in Dortmund de Duitsers, Nederlanders en Denen. Het zijn telkens de eerste vijf van het winterbaantotaal.

Acou-Bruneel winnaars te Zürich op 27 december 1953. (Foto's Collectie HV)

4 Radsport geeft het koppel Maurice Depauw-Raphaël Glorieux (BEL) als volledig.

Dat leverde volgende eindstand en selecties op:

	Dortmund 1	Parijs 1	Zürich 1	Parijs 2	Dortmund 2	Zürich 2	Totaal
Gerrit Schulte-Gerrit Peters (NED)	10		9			9	**28**
Hugo Koblet-Armin von Büren (SUI)			10			8	**18**
Otto Ziege-Theo Intra (GER)	9				8		**17**
Jean Roth-Walter Bucher (SUI)			7		9	7	**23**
Achiel Bruneel-Lucien Acou (BEL)	5		6			10	**21**
Robert Mignat-Marcel Bareth (FRA)		7		9			**16**
Maurice Depauw-Raphaël Glorieux (BEL)		9	5				**14**
Ferdi Kübler-Oscar Plattner (SUI)			8	4		5	**17**
Jean Guéguen-Attilio Redolfi (FRA)		5		8			**13**
Roger Reynes-Jean Le Nizerhy (FRA)		8		5			**13**
Arsène Ryckaert-Edward Van de Velde (BEL)			4			6	**10**
Émile Carrara-Dominique Forlini (FRA)					10		**10**
Juan Espin-Guillermo Timoner Obrador (ESP)				6	4		**10**
Rik Van Steenbergen-Stan Ockers (BEL)				10			**10**
Wim van Est-Wout Wagtmans (NED)		10					**10**
Gustav Kilian-Hans Preiskeit (GER)	8						**8**
Kay Werner Nielsen-Evan Klamer (DEN)	7						**7**
Miguel Poblet-Jan Derksen (ESP/NED)				7			**7**
Walter Schürmann-Valentin Petry (GER)					7		**7**
Heinz Vopel-Heinz Zoll (GER)					6		**6**
Serge Blusson-Roger Hassenforder (FRA)		6					**6**
Walter Schürmann-Günther Bintner (GER)	6						**6**
Horst Holzmann-Hans Borkowski (GER)					5		**5**
Hans Flückiger-Eugen Kamber (SUI)						4	**4**
Maurice Diot-Raymond Guerrini (FRA)		4					**4**
Max Meier-Adolf Suter (SUI)			3			1	**4**
Werner Holthöfer-Valentin Petry (GER)	4						**4**
Charles Coste-Louis Caput (FRA)		3					**3**
Fritz Siefert-Günther Jörnitz (GER)	3						**3**
Hans Rupprath-Fritz Siefert (GER)					3		**3**
Raphaël Glorieux (BEL) alleen						3	**3**
Roger Godeau-Georges Senfftleben (FRA)				3			**3**
Fritz Schär-Eugen Kamber (SUI)			2				**2**

	Dortmund 1	Parijs 1	Zürich 1	Parijs 2	Dortmund 2	Zürich 2	Totaal
Günther Otte-Herbert Weinrich (GER)					2		**2**
Heinz Vopel-Jean Schorn (GER)	2						**2**
Henri Andrieux-Jacques Bellenger (FRA)				2			**2**
Raymond Goussot-André Darrigade (FRA)		2					**2**
Walter Zehnder-Paul Pfister (SUI)						2	**2**
Bernard Bouvard-Dominique Forlini (FRA)				1			**1**
Dietmar Nothdurft-Günther Schumacher (GER)	1						**1**
Hans Flückiger-Heini Müller (SUI)			1				**1**
Jacky Melot-Michel Maître-Renaud (FRA)		1					**1**
Werner Holthöfer-Robert Chapatte (GER/FRA)					1		**1**

Per winterbaan gaf dat:

	Dortmund 1	Dortmund 2	Totaal
Otto Ziege-Theo Intra (GER)	9	8	**17**
Émile Carrara-Dominique Forlini (FRA)		10	**10**
Gerrit Schulte-Gerrit Peters (NED)	10		**10**
Jean Roth-Walter Bucher (SUI)		9	**9**
Gustav Kilian-Hans Preiskeit (GER)	8		**8**
Kay Werner Nielsen-Evan Klamer (DEN)	7		**7**
Walter Schürmann-Valentin Petry (GER)		7	**7**
Heinz Vopel-Heinz Zoll (GER)		6	**6**
Walter Schürmann-Günther Bintner (GER)	6		**6**
Achiel Bruneel-Lucien Acou (BEL)	5		**5**
Horst Holzmann-Hans Borkowski (GER)		5	**5**
Juan Espin-Guillermo Timoner Obrador (ESP)		4	**4**
Werner Holthöfer-Valentin Petry (GER)	4		**4**
Fritz Siefert-Günther Jörnitz (GER)	3		**3**
Hans Rupprath-Fritz Siefert (GER)		3	**3**
Günther Otte-Herbert Weinrich (GER)		2	**2**
Heinz Vopel-Jean Schorn (GER)	2		**2**
Dietmar Nothdurft-Günther Schumacher (GER)	1		**1**
Wener Holthöfer-Robert Chapatte (GER/FRA)		1	**1**

	Zürich 1	Zürich 2	Totaal
Gerrit Schulte-Gerrit Peters (NED)	9	9	**18**
Hugo Koblet-Armin von Büren (SUI)	10	8	**18**
Achiel Bruneel-Lucien Acou (BEL)	6	10	**16**
Jean Roth-Walter Bucher (SUI)	7	7	**14**
Ferdi Kübler-Oscar Plattner (SUI)	8	5	**13**
Arsène Ryckaert-Edward Van de Velde (BEL)	4	6	**10**
Maurice Depauw-Raphaël Glorieux (BEL)	5		**5**
Hans Flückiger-Eugen Kamber (SUI)		4	**4**
Max Meier-Adolf Suter (SUI)	3	1	**4**
Raphaël Glorieux (BEL) alleen		3	**3**
Fritz Schär-Eugen Kamber (SUI)	2		**2**
Walter Zehnder-Paul Pfister (SUI)		2	**2**
Hans Flückiger-Heini Müller (SUI)	1		**1**

	Parijs 1	Parijs 2	Totaal
Robert Mignat-Marcel Bareth (FRA)	7	9	**16**
Jean Guéguen-Attilio Redolfi (FRA)	5	8	**13**
Roger Reynes-Jean Le Nizerhy (FRA)	8	5	**13**
Rik Van Steenbergen-Stan Ockers (BEL)		10	**10**
Wim van Est-Wout Wagtmans (NED)	10		**10**
Maurice Depauw-Raphaël Glorieux (BEL)	9		**9**
Miguel Poblet-Jan Derksen (ESP/NED)		7	**7**
Juan Espin-Guillermo Timoner Obrador (ESP)		6	**6**
Serge Blusson-Roger Hassenforder (FRA)	6		**6**
Ferdi Kübler-Oscar Plattner (SUI)		4	**4**
Maurice Diot-Raymond Guerrini (FRA)	4		**4**
Charles Coste-Louis Caput (FRA)	3		**3**
Roger Godeau-Georges Senfftleben (FRA)		3	**3**
Henri Andrieux-Jacques Bellenger (FRA)		2	**2**
Raymond Goussot-André Darrigade (FRA)	2		**2**
Bernard Bouvard-Dominique Forlini (FRA)		1	**1**
Jacky Melot-Michel Maître-Renaud (FRA)	1		**1**

De geselecteerde ploegen:

Otto Ziege-Theo Intra (GER)
Gerrit Schulte-Gerrit Peters (NED)
Gustav Kilian-Hans Preiskeit (GER)
Kay Werner Nielsen-Evan Klamer (DEN)
Walter Schürmann-Valentin Petry (GER)
Hugo Koblet-Armin von Büren (SUI)
Achiel Bruneel-Lucien Acou (BEL)
Jean Roth-Walter Bucher (SUI)
Ferdi Kübler-Oscar Plattner (SUI)
Arsène Ryckaert-Edward Van de Velde (BEL)
Robert Mignat-Marcel Bareth (FRA)
Jean Guéguen-Attilio Redolfi (FRA)
Roger Reynes-Jean Le Nizerhy (FRA)
Juan Espin-Guillermo Timoner Obrador (ESP)
Serge Blusson-Roger Hassenforder (FRA)

Maar Kay Werner Nielsen-Evan Klamer (DEN), Robert Mignat-Marcel Bareth (FRA) en Serge Blusson-Roger Hassenforder (FRA) reden om een of andere reden de finale niet[5].

Er zou kunnen verwacht worden dat dan de volgende in de lijst uitgenodigd werd respectievelijk Heinz Vopel-Heinz Zoll (GER), Maurice Diot-Raymond Guerrini (FRA) en Charles Coste-Louis Caput (FRA). Dat klopt voor de Fransen, maar Nielsen-Klamer werden vervangen door Max Meier-Adolf Suter (SUI)[6].

Finale (03 januari 1954 Zürich) over 3 uren. 145 km 890 m

1.	Hugo Koblet-Armin von Büren (SUI)	79 pnt
2.	Gerrit Schulte-Gerrit Peters (NED)	72 pnt
3.	Achiel Bruneel-Lucien Acou (BEL)	14 pnt
Op 1 ronde		
4.	Roger Reynes-Jean Le Nizerhy (FRA)	28 pnt
5.	Ferdi Kübler-Oscar Plattner (SUI)	25 pnt
6.	Jean Roth-Walter Bucher (SUI)	24 pnt
Op 2 ronden		
7.	Otto Ziege-Theo Intra (GER)	27 pnt
8.	Juan Espin-Guillermo Timoner Obrador (ESP)	22 pnt
9.	Walter Schürmann-Valentin Petry (GER)	13 pnt
Op 3 ronden		
10.	Max Meier-Adolf Suter (SUI)	22 pnt
11.	Gustav Kilian-Hans Preiskeit (GER)	10 pnt
Op 4 ronden		

5 Misschien had de switch Dortmund-Zürich en het veranderen van de datum hier iets mee te maken.
6 Misschien zegden Nielsen-Klamer vrij laat af en werd, gezien de finale in Zürich doorging, het koppel vervangen door een Zwitsers koppel?

12. Arsène Ryckaert-Edward Van de Velde (BEL) 4 pnt
Op 9 ronden
13. Maurice Diot-Raymond Guerrini (FRA) 10 pnt
Op 11 ronden
14. Jean Guéguen-Attilio Redolfi (FRA) 0 pnt
Op 12 ronden
15. Charles Coste-Louis Caput (FRA) 10 pnt

Halve fond

In de kranten is er sprake van een eerste manche in Zürich op 25 oktober 1953. Dat, en de finale op 14 februari 1954 in Dortmund i.p.v. in Zürich op 31 januari, is zowat het enige dat vaststaat.

Het zou betekenen dat de andere manches (er zijn vijf finalisten) zich moeten afspelen tussen 25 oktober 1953 en 13 februari 1954. Gezien de manches voor de ploegkoersen doorgingen in Zürich, Dortmund en Parijs kan vermoed worden dat het stayeren ook op deze winterbanen doorging.

Volgende meetings komen in aanmerking:

- Het Frans Winterkampioenschap in Parijs op 6 december 1953
- Zürich op 13 december 1953
- Grosse Weihnachtspreis in Dortmund op 26 december 1953
- G.P. van Europa in Parijs op 3 januari 1954

Dortmund had waarschijnlijk geen tweede manche gezien zij de finale organiseerden. Maar misschien mochten de eerste twee van die schiftingsmanche door naar de finale?

In Zürich op 25 oktober konden de Zwitsers zich kwalificeren volgens de Gazet van Antwerpen. Dat zou kunnen betekenen dat andere nationaliteiten zich in de andere meetings moesten plaatsen. Daarbij lijkt het logisch dat de Fransen zich in Parijs kwalificeren en de Duitsers in Dortmund. Maar wat met de Belgen, Nederlanders, Italianen en Spanjaarden?

Uiteindelijk haalden volgende renners een selectie voor de finale: Adolf Verschueren (BEL), Guy Béthery (FRA), Gustav Kilian (GER), Jacques Besson (SUI) en Horst Holzmann (GER).

Wat ons voorzichtig doet besluiten dat Zürich (25 oktober 1953) (Besson), Parijs (06 december 1953) (Béthery), Zürich (13 december 1953) (Verschueren) en Dortmund (26 december 1953) (Holzmann en Kilian) de selectiewedstrijden waren. Mogelijk kwam ook Parijs op (03 januari 1954) (Besson) in aanmerking. Maar gezien Besson ook al in Zürich gekwalificeerd was en de tweede (Verschueren) en derde (Bethéry) ook geselecteerd waren, verviel deze wedstrijd misschien. Of er was in Parijs slechts één manche, of wat logischer zou zijn, er was tweemaal Zürich, tweemaal Parijs en eenmaal Dortmund (met twee geselecteerden). De situatie van Parijs blijft echter onduidelijk.

Gustav Kilian, normaal geselecteerd, gaf forfait de donderdag voor de finale en werd vervangen door Jean Schorn die echter niet over de nodige vorm beschikte.

Het blijft echter gissen wegens onvoldoende documentatie.

1ste Manche Zürich op 25 oktober 1953

1.	Jacques Besson (SUI)	66,880 km
2.	Max Meier (SUI)	66,791 km
3.	Walter Bucher (SUI)	66,720 km
4.	Walter Zehnder (SUI)	66,700 km
5.	Hans Flückiger (SUI)	65,960 km

Besson[7] kwalificeert zich voor de finale op 31 januari 1954 in Zürich (die uiteindelijk op 14 februari 1954 plaatsvond in Dortmund).

Jacques Besson
(Foto Collectie HV)

2de Manche Parijs op 06 december 1953 (Frans Winterkampioenschap) wedstrijd over 1 uur

1.	Guy Béthery (FRA)	67,723 km
2.	Henri Lemoine (FRA)	op 70 m
3.	Guy Solente (FRA)	op 125 m
4.	Roger Queugnet (FRA)	op 225 m
5.	Joseph Goutorbe (FRA)	op 1 ronde

Guy Béthery
(Foto Collectie HV)

3de Manche Zürich op 13 december 1953

Reeks 1 (25 km):

1.	Adolf Verschueren (BEL)	21'59"
2.	Max Meier (SUI)	op 15 m
3.	Hans Flückiger (SUI)	op 25 m
4.	Roger Queugnet (FRA)	op 445 m
5.	Jacques Besson (SUI)	op 470 m

Reeks 2 (25 km):

1.	Adolf Verschueren (BEL)	22'32"6/10
2.	Max Meier (SUI)	op 25 m
3.	Roger Queugnet (FRA)	op 110 m
4.	Jacques Besson (SUI)	op 225 m
5.	Hans Flückiger (SUI)	op 253 m

Reeks 3 (25 km):

1.	Adolf Verschueren (BEL)	22'41"
2.	Jacques Besson (SUI)	op 125 m
3.	Hans Flückiger (SUI)	op 135 m
4.	Roger Queugnet (FRA)	op 180 m
5.	Max Meier (SUI)	op 490 m

Eindstand:

1.	Adolf Verschueren (BEL)	75,00 km
2.	Hans Flückiger (SUI)	74,587 km
3.	Max Meier (SUI)	74,470 km
4.	Roger Queugnet (FRA)	74,265 km
5.	Jacques Besson (SUI)	74,180 km

7 Volgens de Gazet van Antwerpen van 27 oktober 1953 was Meier, tweede, eveneens gekwalificeerd.

4de Manche Weichnachtspreis te Dortmund op 26 december 1953

Reeks 1 (20 km in 20'03"8/10):

1. Walter Lohmann (GER) (Georges Grolimund)
2. Gustav Kilian (GER) (Hans Kaeb) op 40m
3. Horst Holzmann (GER) (Jupp Merkens) op 42m
4. Giuseppe Martino (ITA) (Jupp Ceurremans) op 140m
5. Jan Pronk (NED) (Bertus de Graaf) op 170m

Reeks 2 (30 km in 30'16"2/10):

1. Horst Holzmann (GER) (Jupp Merkens)
2. Walter Lohmann (GER) (Georges Grolimund) op 390m
3. Jan Pronk (NED) (Bertus de Graaf) op 520m
4. Gustav Kilian (GER) (Hans Kaeb) op 540m
5. Giuseppe Martino (ITA) (Jupp Ceurremans) op 580m

Reeks 3 (30 km in 30'51"4/10):

1. Horst Holzmann (GER) (Jupp Merkens)
2. Gustav Kilian (GER) (Hans Kaeb) op 620m
3. Jan Pronk (NED) (Bertus de Graaf) op 860m
4. Giuseppe Martino (ITA) (Jupp Ceurremans) op 900m
5. Walter Lohmann (GER) (Georges Grolimund) op 980m

Eindstand:

1. Horst Holzmann (GER) (Jupp Merkens) 79,958 km
2. Gustav Kilian (GER) (Hans Kaeb) op 1158 m
3. Walter Lohmann (GER) (Georges Grolimund) op 1328 m
4. Jan Pronk (NED) (Bertus de Graaf) op 1508 m
5. Giuseppe Martino (ITA) (Jupp Ceurremans) op 1628 m[8]

Horst Holzmann
(Foto Collectie HV)

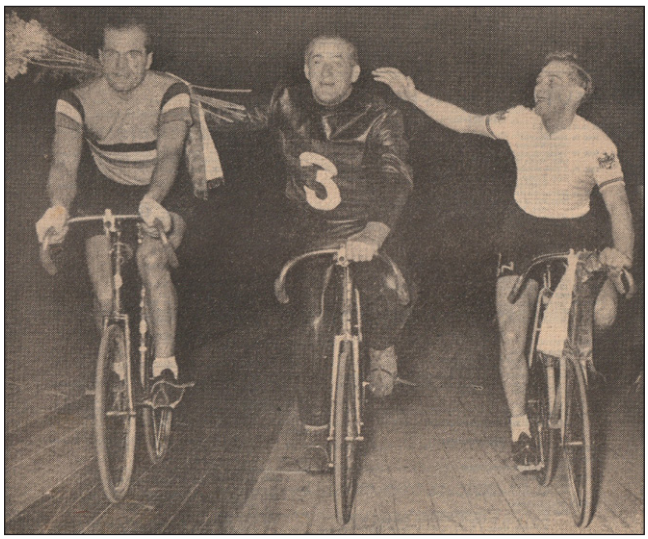

4de manche stayers te Dortmund. Rechts de winnaar Holzmann, links de 2de Kilian en midden gangmaker Jupp Merkens. (Foto Radsport)

8 Radsport geeft 1578 m voor Martino.

Kilian en Holzmann geselecteerd volgens Radsport.

5de Manche Parijs op 03 januari 1954 (aangeduid als G.P. Europa)

Reeks 1: 20 km:

1.	Jacques Besson (SUI)	17'20" 2/5
2.	Adolf Verschueren (BEL)	op 60 m
3.	Roger Queugnet (FRA)[9]	op 103 m
4.	Henri Lemoine (FRA)	op 145 m
5.	Guy Béthery (FRA)	op 225 m

Reeks 2: 30 km[10]:

1.	Guy Béthery (FRA)	26'08" 4/5
2.	Henri Lemoine (FRA)	op 50 m
3.	Jacques Besson (SUI)	op 85 m
4.	Adolf Verschueren (BEL)	op 340 m
5.	Roger Queugnet (FRA)	op 7 ronden

Reeks 3: 40 km

1.	Adolf Verschueren (BEL)	35'14"3/5
2.	Jacques Besson (SUI)	op 20 m
3.	Guy Béthery (FRA)	op 150 m
4.	Henri Lemoine (FRA)	op 200 m
5.	Georges Guillier (FRA)[11]	op 5 ronden

Eindstand:

1.	Jacques Besson (SUI)	6 punten
2.	Adolf Verschueren (BEL)	7 punten
3.	Guy Béthery (FRA)	9 punten
4.	Henri Lemoine (FRA)	10 punten
5.	Georges Guillier (FRA)	13 punten

9 Radsport geeft enkel de eerste twee reeksen met daarin Roger Queugnet.
10 Volgens Le Soir waren de verschillen respectievelijk: 70 m, 125 m en 190 m.
11 Gazet van Antwerpen geeft in Reeks 3 en de eindstand Georges Guillier (FRA). In de eerste twee reeksen is er geen volledige uitslag.

Finale 14 februari 1954 in Dortmund

Deze finale was aanvankelijk voorzien in Zürich maar werd reeds in december verplaatst naar Dortmund. Gustav Kilian, normaal geselecteerd gaf forfait de donderdag voor de wedstrijd en werd, zoals eerder aangegeven, vervangen door Jean Schorn die echter niet over de nodige vorm beschikte.

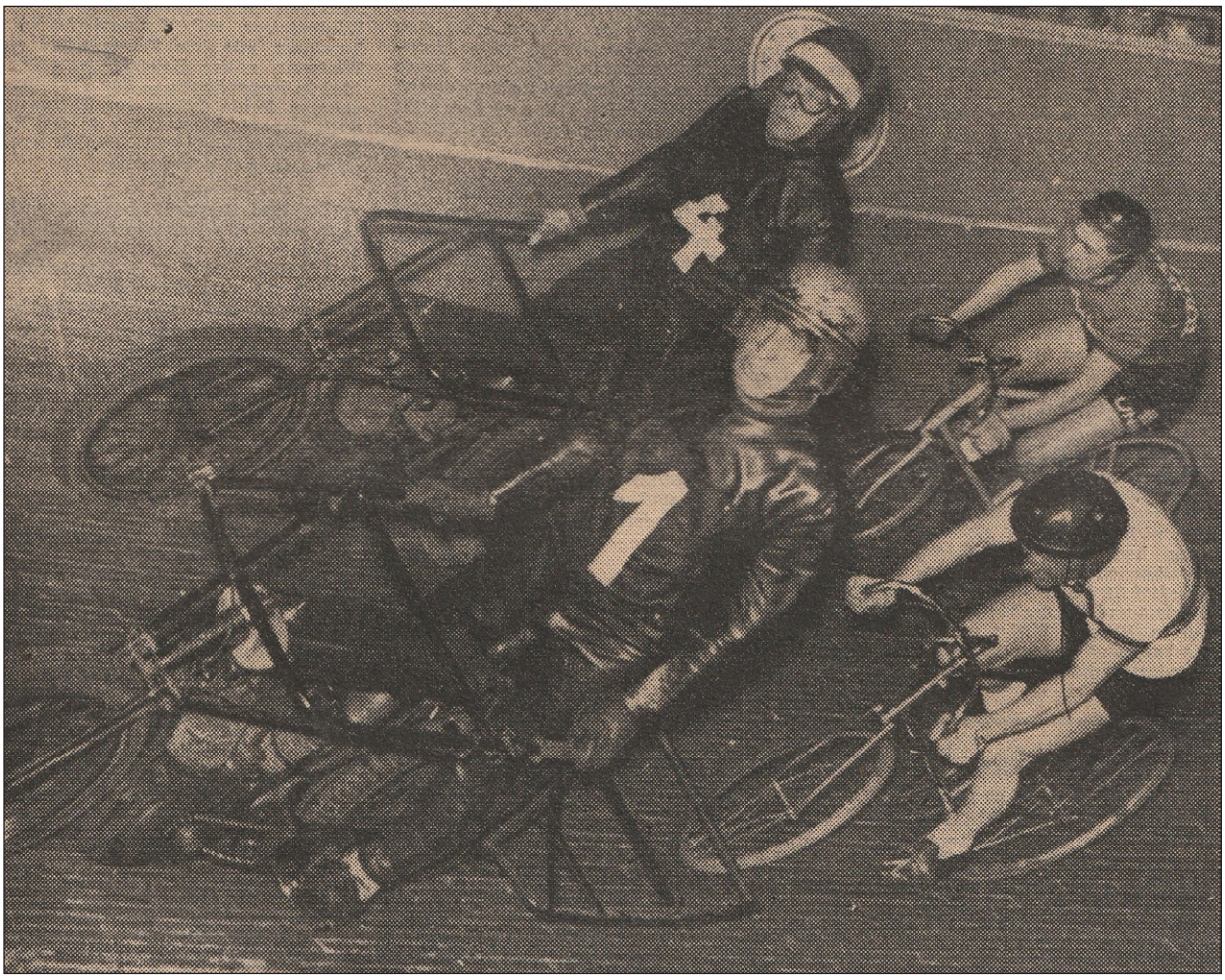

Sfeerbeeld van de finale bij de stayers. Holzmann boven zet een aanval in op Verschueren onder.

3 reeksen

1ste reeks 30 km in 29'29"4/10

1. Adolf Verschueren (BEL) (Maurice Ville)
2. Jacques Besson (SUI) (Adolphe Laval) op 30m
3. Guy Béthery (FRA) (August Wambst) op 50m
4. Horst Holzmann (GER) (Jupp Merkens) op 130m
5. Jean Schorn (GER) (Hans Kaeb) op 1060m

2de reeks 30 km in 30'32"9/10

1. Jacques Besson (SUI) (Adolphe Laval)
2. Adolf Verschueren (BEL) (Maurice Ville) op 5m
3. Guy Béthery (FRA) (August Wambst) op 100m
4. Horst Holzmann (GER) (Jupp Merkens) op 150m
5. Jean Schorn (GER) (Hans Kaeb) op 800m

3de reeks over 40km in 40'45"5/10

1. Horst Holzmann (GER) (Jupp Merkens)
2. Adolf Verschueren (BEL) (Maurice Ville) op 270m
3. Guy Béthery (FRA) (August Wambst) op 500m
4. Jacques Besson (SUI) (Adolphe Laval) op 660m
5. Jean Schorn (GER) (Hans Kaeb) op 2880m

Uitslag:

1. Adolf Verschueren (BEL) (Maurice Ville) 99,725km
2. Horst Holzmann (GER) (Jupp Merkens) 99,720km
3. Guy Béthery (FRA) (August Wambst) 99,350km
4. Jacques Besson (SUI) (Adolphe Laval) 99,310 km
5. Jean Schorn (GER) (Hans Kaeb) 95,260km

Dolf Verschueren wint de finale. (Foto Collectie JDS)

Overzicht van de winnaars

Winter seizoen	Stayers	Kleine motoren	Ploegkoers[12]	Sprint	Omnium
1945-46	Willy Michaux (BEL)	Edgar Decaluwe (BEL)	Gerrit Schulte-Arie van Vliet (NED)[13]		Rik Van Steenbergen (BEL)
1946-47	Willy Michaux (BEL)				
1947-48	Willy Michaux (BEL)			Arie van Vliet (NED)	
1948-49	Jacques Besson (SUI)		Gerrit Schulte-Gerrit Boeijen (NED)	Emile Gosselin (BEL)	
1949-50	Raoul Lesueur (FRA)		Gerrit Schulte-Gerrit Peters (NED)	Arie van Vliet (NED)	Wim van Est (NED)
1950-51			Albert Sercu-Valère Ollivier (BEL)		
1951-52	Adolf Verschueren (BEL)		Roger Reynes-Jean Le Nizerhy (FRA)		
1952-53	Roger Queugnet (FRA)		Hugo Koblet-Armin von Büren (SUI)		
1953-54	Adolf Verschueren (BEL)		Hugo Koblet-Armin von Büren (SUI)		

(wordt vervolgd)

12 Betreffende de titels in de ploegkoers in de winters 1950-51 en 1951-52 blijven er discussies bestaan en blijven er verschillende palmaressen bestaan. Persoonlijk denk ik dat de koppels die in de tabel voorkomen de rechtmatige winnaars zijn.

13 Het ging hier om een ploegomnium en niet om een ploegkoers.

De reeks

Nederland:

Uitgever: ?
Zwart-Wit[1]: 9 x 5,5 cm

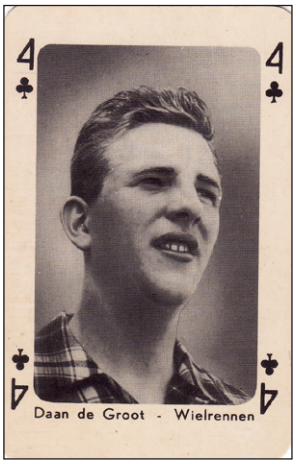

Rugzijde:
Zie foto

Opmerking:

Een aantal kaarten zijn wielrenners, hieronder in **vet** aangeduid.

Appel
Bakker P
Blankers-Koen
Boot
Bosselaar
Bouwman
Broekman
Carlier
Charité
de Groot - Klaver 4
de Haan A
de Munck
de Nijs
de Ruyter
Derksen - Klaver 5
du Buy
Gastelaars
Geesink
Haanappel-Dijkstra-Edelman
Klaassens
Knijnenburg
Kok
Kuys
Landman
Lens
Lenstra
Linneman
Loggere
Nolten - Schoppen aas
Notermans
Pellenaars - Harten 5
Schagen
Schulte - Schoppen 6
Snoek
Urbanus
van Alphen
van Breenen - Harten 6
van de Berg
van de Hart
van de Pol
van de Zande
van Duyne Brouwer
van Est W. - Schoppen 2
van Klaveren
van Oosterhout
van Vliet - Harten Boer
Veer
Voorbij
Voorting G (1) - Schoppen 9
Voorting G (2) - Joker
Wagtmans W. - Schoppen - 3
Wielema

1 Het nummer en de soort van de kaart staan wel in het klassieke zwart of rood.

De pubkaarten - Dossier Willem II

1966

Reeks 1

Voorkant: Renners staan met fiets in de hand bij auto. Op de trui staat “Willem II sigaren Gazelle”.

Rugzijde: zie foto

10 foto’s

Afmetingen: 13,6 x 8,9 cm

Opmerking: Sommige truien hebben geen vermelding van ‘sigaren’ (*)

MAARTEN BREURE
GEORGE DREWELL *
FRANSEN
ALBERT HITCHEN
HENK KOOPMANS *
NICO LUTE
CEES SNEPVANGERS
MICHEL STOLKER
WERNER SWANEVELD
CEES VAN AMSTERDAM

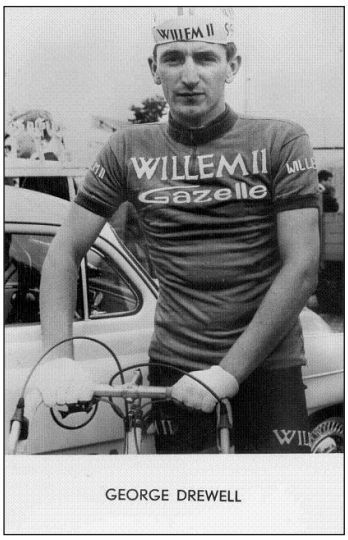

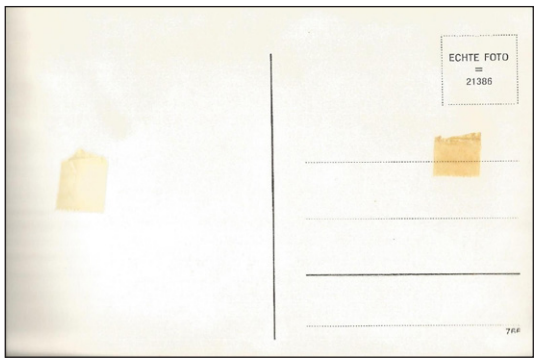

Ploegfoto 1966

1966 Willem II (Postkaart-13,8 x 8,8 cm).

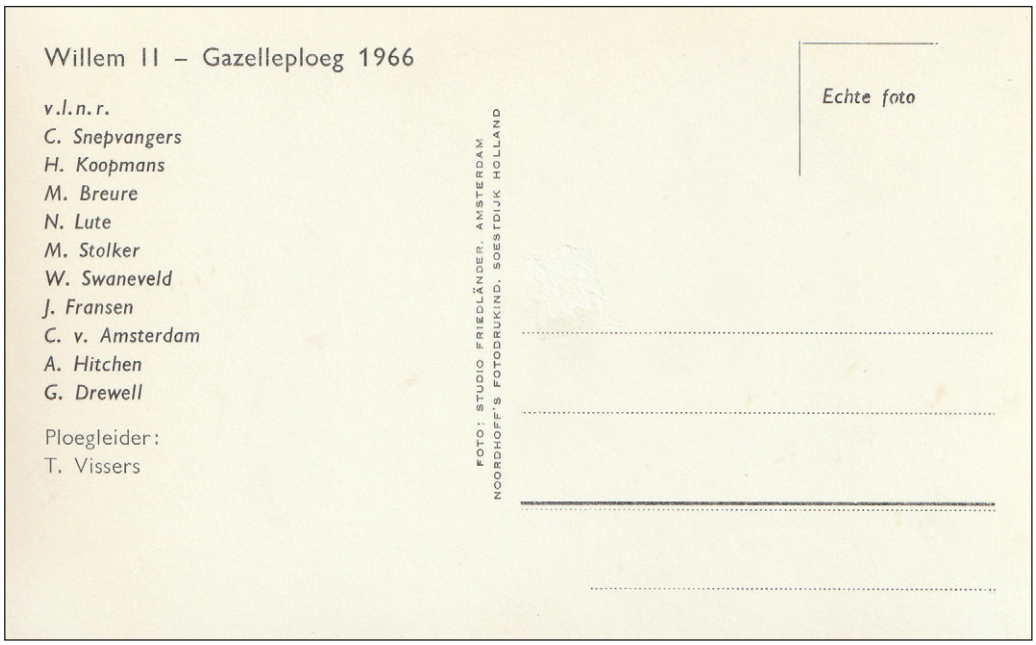

1966 Willem II (Postkaart-13,8 x 8,8 cm) Rugzijde.

1967

Reeks 1

Voorkant: renners op de fiets (*) of bustefoto met onderaan VOORNAAM en NAAM

Rugzijde: zie foto

17 foto's gekend ondanks het feit dat de ploeg 18 renners had.

Afmetingen: 13,7 x 8,9 cm

Opmerkingen:

- Waarschijnlijk geen foto van Jules Van der Flaas.

MAARTEN BREURE *
JO DE ROO
WILLY DERBOVEN
HENRI DEWOLF
GEORGE DREWELL *
JAN FRANSEN
KLEMENS GROSSIMLINGHAUS *
ALBERT HITCHEN
KAREL LEYTEN *
NICO LUTE
HARM OTTENBROS *
PETER POST *
JAN SCHRÖDER
JULIEN STEVENS
JEAN TUMMERS *
RIK v. LOOY
JO VAN SEGGELEN

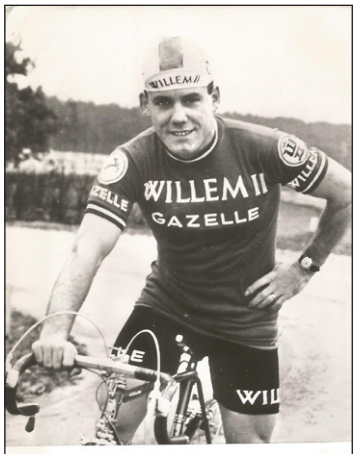

JEAN TUMMERS

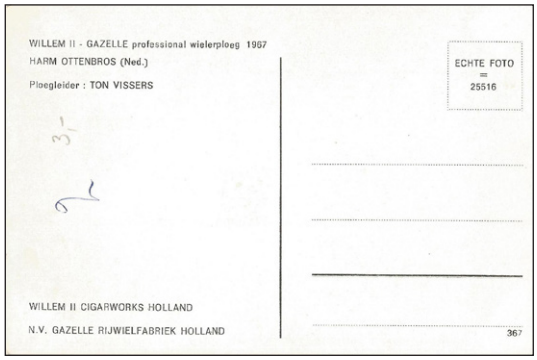

Reeks 2

Voorkant: Bustefoto's met VOORNAAM en NAAM.

Rugzijde: zie foto

17 foto's gekend ondanks het feit dat de ploeg 18 renners had.

Afmetingen: 12,7 x 9,6 cm

Opmerking:

- Rik Van Looy en Peter Post dragen een witte trui.
- Waarschijnlijk geen foto van Jules Van der Flaas.

MAARTEN BREURE
JO DE ROO
WILLY DERBOVEN
HENRI DEWOLF
GEORGE DREWELL
JAN FRANSEN
KLEMENS GROSSIMLINGHAUS
ALBERT HITCHEN
KAREL LEYTEN
NICO LUTE
HARM OTTENBROS
PETER POST
JAN SCHRÖDER
JULIEN STEVENS
JEAN TUMMERS
RIK VAN LOOY
JO VAN SEGGELEN

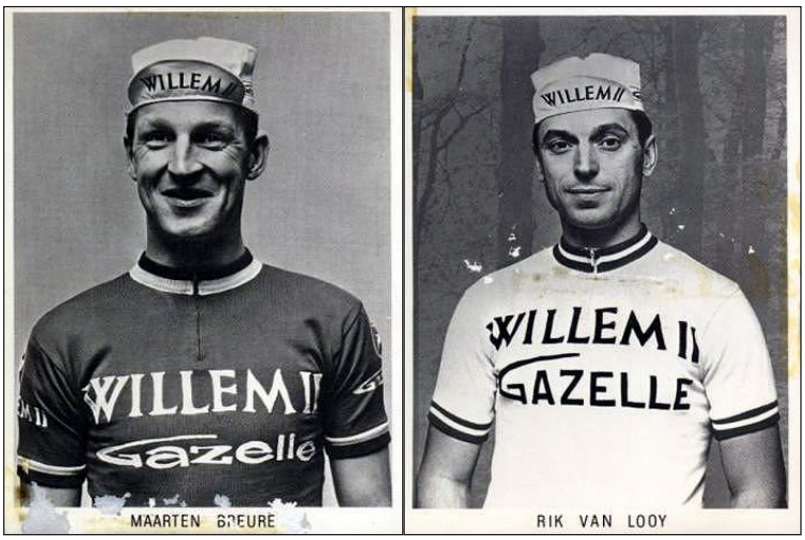

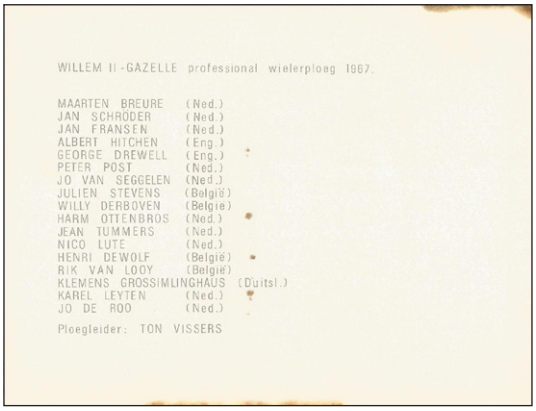
WILLEM II-GAZELLE professional wielerploeg 1967.

MAARTEN BREURE (Ned.)
JAN SCHRÖDER (Ned.)
JAN FRANSEN (Ned.)
ALBERT HITCHEN (Eng.)
GEORGE DREWELL (Eng.)
PETER POST (Ned.)
JO VAN SEGGELEN (Ned.)
JULIEN STEVENS (België)
WILLY DERBOVEN (België)
HARM OTTENBROS (Ned.)
JEAN TUMMERS (Ned.)
NICO LUTE (Ned.)
HENRI DEWOLF (België)
RIK VAN LOOY (België)
KLEMENS GROSSIMLINGHAUS (Duitsl.)
KAREL LEYTEN (Ned.)
JO DE ROO (Ned.)

Ploegleider: TON VISSERS

Reeks 3

Voorkant: Actiefoto's. Onder de VOORNAAM en NAAM staat Willem II/Gazelle.

Rugzijde: Blanco

Er zouden 18 foto's bestaan waarvan we er 15 konden bevestigen.

Afmetingen: 15,8 x 9,0 cm

Opmerkingen:

- Foto's zijn op **hard karton** en langwerpig.
- De foto van Van Looy dateert uit Paris-Roubaix 1967 (Mons-en-Pévêle). De reeks kan dus ten vroegste ergens in april 1967 uitgegeven zijn.
- Wij hebben kaarten in bezit waarop de publiciteit van Willem II/Gazelle afwezig is. Maar dit zijn 'afgeknipte' kaarten en die beschouwen we dus niet als een aparte reeks.

In vet wat geverifieerd is.

1967
MAARTEN BREURE
JO DE ROO
WILLY DERBOVEN
HENRI DEWOLF
GEORGE DREWELL
JAN FRANSEN
KLEMENS GROSSIMLINGHAUS
ALBERT HITCHEN
KAREL LEYTEN
NICO LUTE
HARM OTTENBROS (zonder pet)
PETER POST
JAN SCHRÖDER
JULIEN STEVENS
JEAN TUMMERS
JUUL VAN DER FLAAS
RIK VAN LOOY
JO VAN SEGGELEN

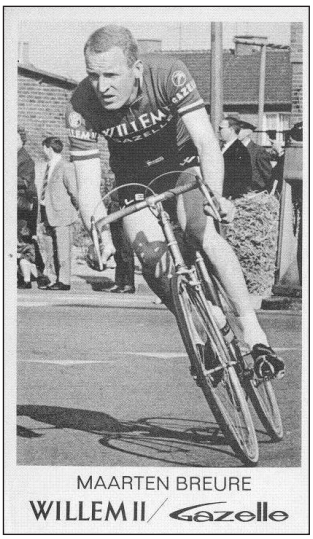

Geen bevestiging van de foto's van Derboven, Grossimlinghaus en Van Seggelen.

Reeks 4

Voorkant: Links: Willem II + logo's. Rechts: foto's zoals in reeks 2 met op de foto VOORNAAM en NAAM

Rugzijde: blanco

4 gekende foto's, maar waarschijnlijk zijn er meer.

Afmetingen: 13,7 x 8,9 cm

Opmerking:

- Deze foto's zaten ingesloten in sigarenkisten.

In vet wat geverifieerd is.

1967
MAARTEN BREURE
JO DE ROO
WILLY DERBOVEN
HENRI DEWOLF
GEORGE DREWELL
JAN FRANSEN
KLEMENS GROSSIMLINGHAUS
ALBERT HITCHEN
KAREL LEYTEN
NICO LUTE
HARM OTTENBROS
PETER POST
JAN SCHRÖDER
JULIEN STEVENS
JEAN TUMMERS
RIK VAN LOOY
JO VAN SEGGELEN

Ploegfoto's

1967 Willem II (hard papier-15,7 x 9,0 cm).

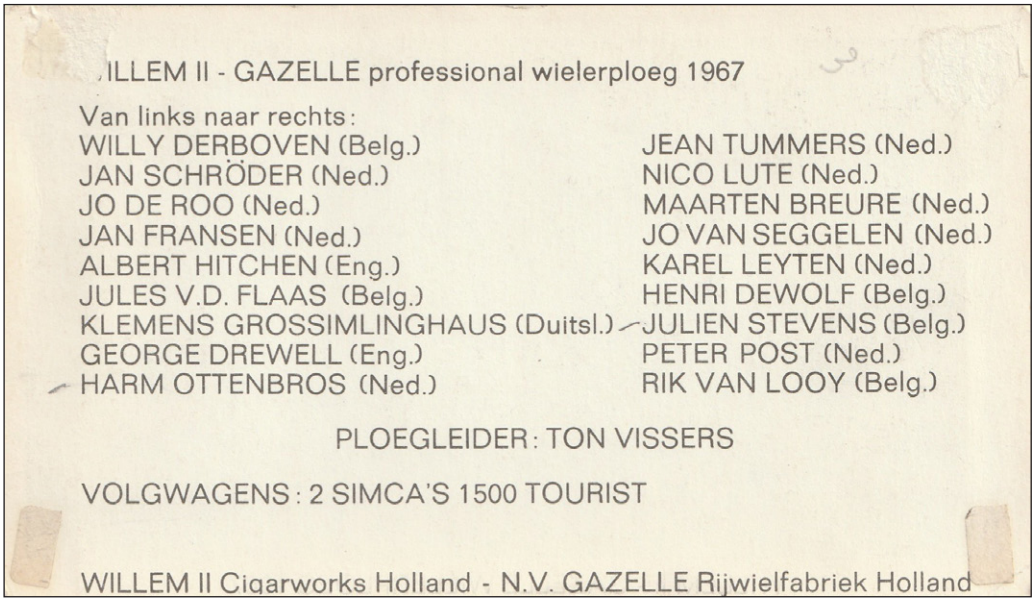

1967 Willem II (hard papier-15,7 x 9,0 cm) Rugzijde.

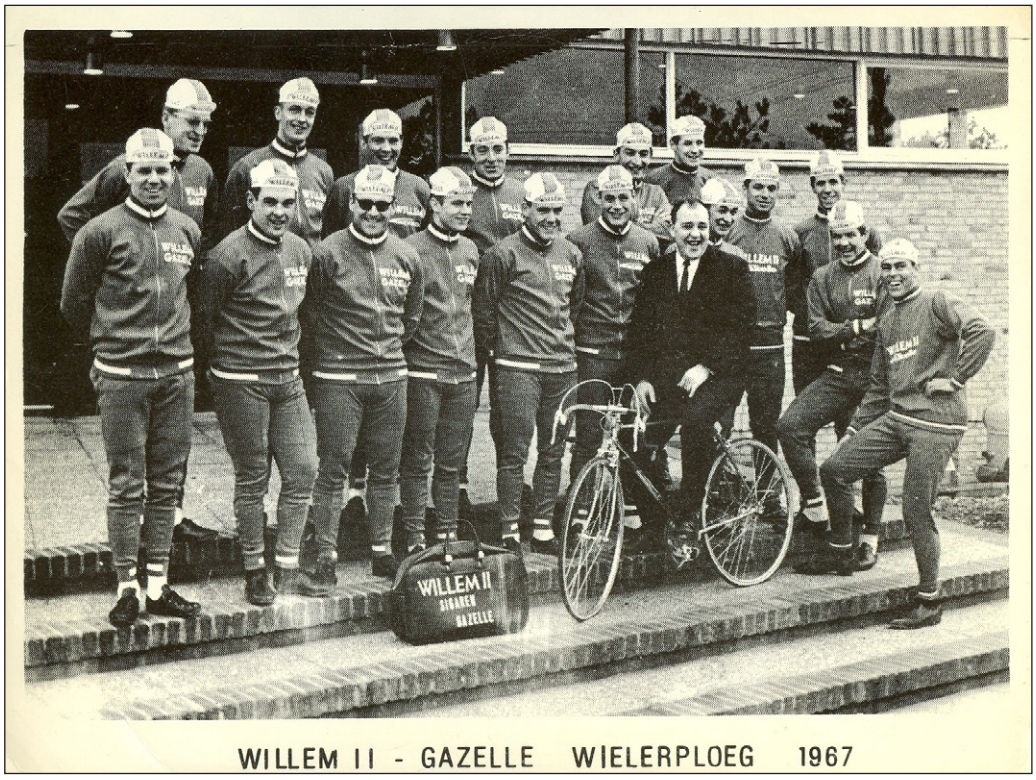

1967 Willem II (Postkaart - soepel papier-14,0 x 10,5 cm).

100

WILLEM II-GAZELLE professional wielerploeg 1967.

Achterste rij v.l.n.r.

MAARTEN BREURE (Ned.)
JAN SCHRÖDER (Ned.)
JAN FRANSEN (Ned.)
ALBERT HITCHEN (Eng.)
GEORGE DREWELL (Eng.)
PETER POST (Ned.)

Voorste rij v.l.n.r.

JO VAN SEGGELEN (Ned.)
JULIEN STEVENS (België)
WILLY DERBOVEN (België)
HARM OTTENBROS (Ned.)
JEAN TUMMERS (Ned.)
NICO LUTE (Ned.)
HENRI DEWOLF (België)
RIK VAN LOOY (België)
KLEMENS GROSSIMLINGHAUS (Duitsl.)
KAREL LEYTEN (Ned.)
JO DE ROO (Ned.)

Ploegleider: TON VISSERS

1967 Willem II (Postkaart - soepel papier-14,0 x 10,5 cm) Rugzijde.

1967 Willem II (Glanzend-Soepel papier-14,0 x 10,0 cm).

WILLEM II-GAZELLE professional wielerploeg 1967

Achterste rij v.l.n.r.

MAARTEN BREURE	(Ned.)
JAN SCHRÖDER	(Ned.)
JAN FRANSEN	(Ned.)
ALBERT HITCHEN	(Eng.)
GEORGE DREWELL	(Eng.)
PETER POST	(Ned.)

Voorste rij v.l.n.r.

JO VAN SEGGELEN	(Ned.)
JULIEN STEVENS	(België)
WILLY DERBOVEN	(België)
HARM OTTENBROS	(Ned.)
JEAN TUMMERS	(Ned.)
NICO LUTE	(Ned.)
HENRI DEWOLF	(België)
RIK VAN LOOY	(België)
KLEMENS GROSSIMLINGHAUS	(Duitsl.)
KAREL LEYTEN	(Ned.)
JO DE ROO	(Ned.)

Ploegleider: TON VISSERS

1967 Willem II (Glanzend-Soepel papier-14,0 x 10,0 cm) Rugzijde.

1967 Willem II (Postkaart-Glanzend-Hard karton-14,2 x 9,7 cm).

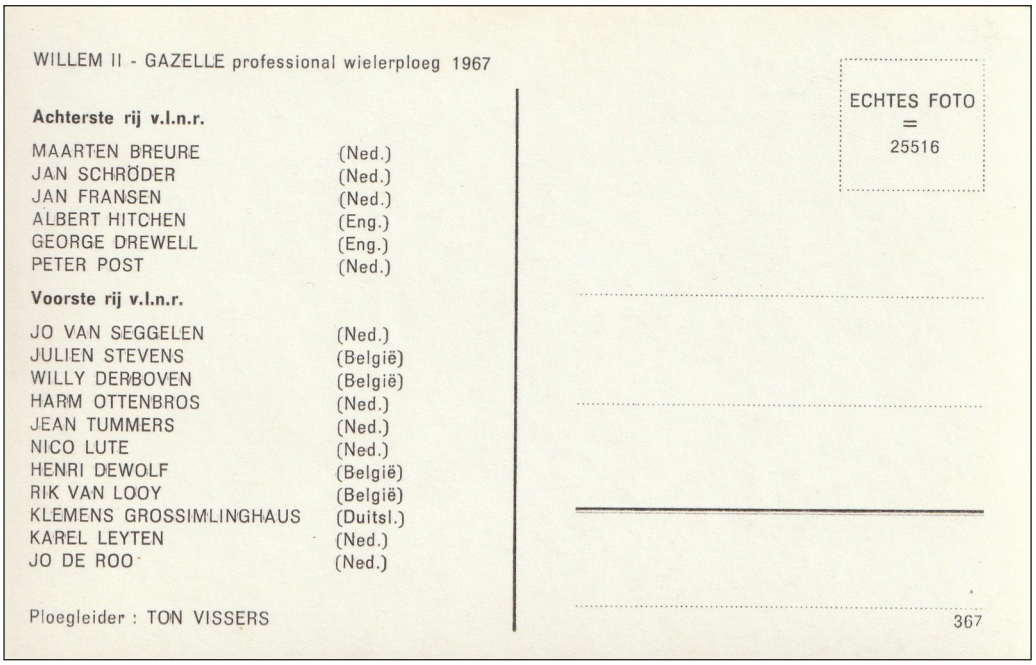

1967 Willem II (Postkaart-Glanzend-Hard karton-14,2 x 9,7 cm) Rugzijde.

1967 Willem II (Postkaart-13,8 x 8,8 cm).

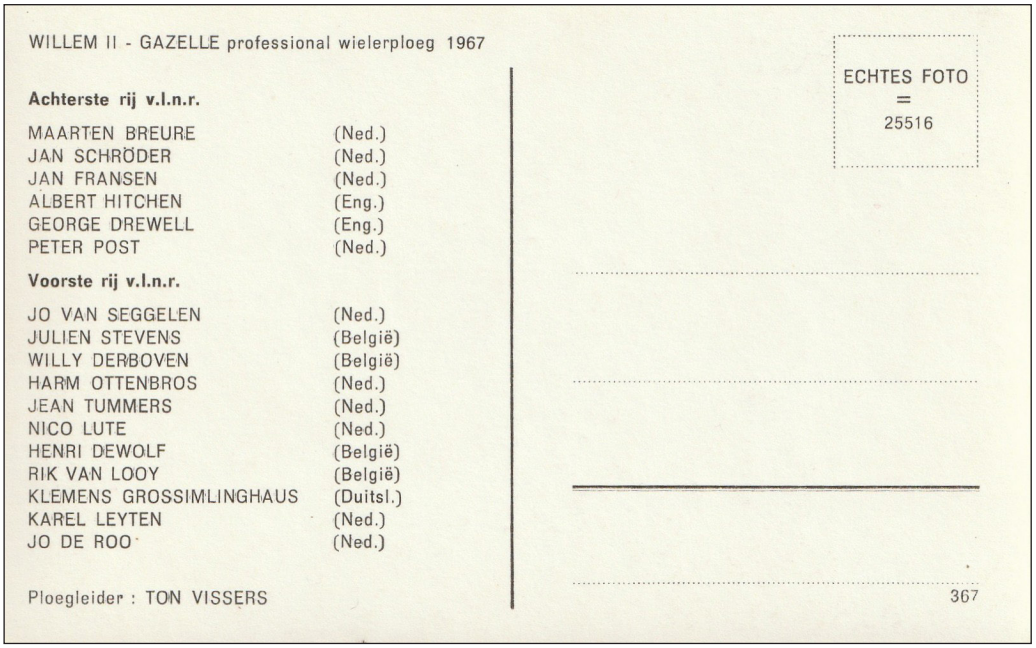

WILLEM II - GAZELLE professional wielerploeg 1967

ECHTES FOTO
=
25516

Achterste rij v.l.n.r.

MAARTEN BREURE	(Ned.)
JAN SCHRÖDER	(Ned.)
JAN FRANSEN	(Ned.)
ALBERT HITCHEN	(Eng.)
GEORGE DREWELL	(Eng.)
PETER POST	(Ned.)

Voorste rij v.l.n.r.

JO VAN SEGGELEN	(Ned.)
JULIEN STEVENS	(België)
WILLY DERBOVEN	(België)
HARM OTTENBROS	(Ned.)
JEAN TUMMERS	(Ned.)
NICO LUTE	(Ned.)
HENRI DEWOLF	(België)
RIK VAN LOOY	(België)
KLEMENS GROSSIMLINGHAUS	(Duitsl.)
KAREL LEYTEN	(Ned.)
JO DE ROO	(Ned.)

Ploegleider : TON VISSERS

367

1967 Willem II (Postkaart-13,8 x 8,8 cm) Rugzijde.

1968

Reeks 1

Voorkant: Bustefoto's met onderaan de VOORNAAM en NAAM.

Rugzijde: Zie foto

Indien geen rekening gehouden wordt met de rugzijde, zijn er 37 unieke foto's bevestigd. Indien wel rekening gehouden wordt met de rugzijden zijn er voor 1968 17 foto's bevestigd, voor 1969 27 foto's en voor 1970 19 foto's.

Afmetingen: 13,8 x 8,7 cm

Opmerking:

- Deze reeks werd verder gezet in 1969 en 1970 (verschillen te merken op de rugzijde).
- Voor de kaarten van 1970 staat er rechts onderaan '170'. Enkel bij Van Midden staat er '470'.
- Het is zeker dat iedereen elk jaar een nieuwe kaart met dezelfde foto kreeg, tenzij de renner een kampioenstrui mocht dragen.

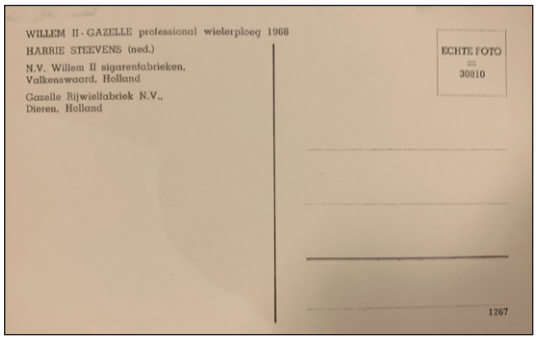

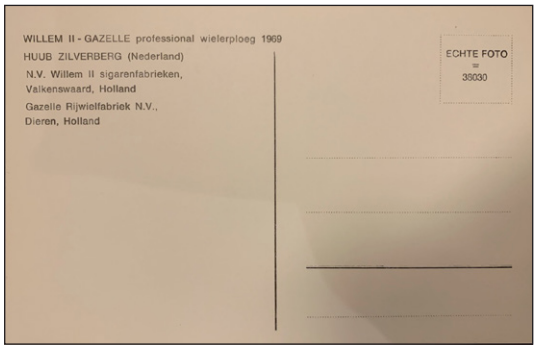

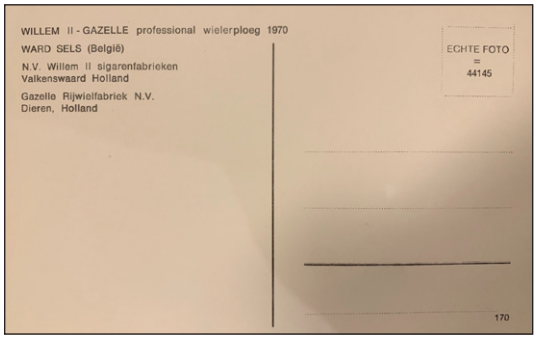

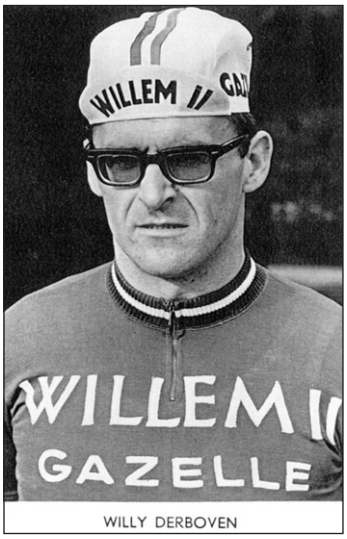

Wat in **vet** staat is bevestigd.

1968	1969	1970
MAARTEN BREURE	**MAARTEN BREURE**	**MAARTEN BREURE**
JO DE ROO		
WILLY DERBOVEN		
HENRI DE WOLF	**HENRI DE WOLF**	
	EVERT DOLMAN (NK)	**EVERT DOLMAN**
JAN FRANSEN		
KLEMENS GROSSIMLINGHAUS		
	CEES HAAST	
	FRITS HOOGERHEIDE	**FRITS HOOGERHEIDE**
	HERMAN HOOGZAAD	**HERMAN HOOGZAAD**
JAN HUGENS		
WILLY JACOBS	**WILLY JACOBS**	
NICO LUTE		
MARCEL MAES	**MARCEL MAES**	
	HENK NIJDAM	
		VICTOR NUELANT
HARM OTTENBROS	**HARM OTTENBROS**	**HARM OTTENBROS (WK)**
		CHRIS PEPELS
	RENÉ PIJNEN	**RENÉ PIJNEN**
	LEEN POORTVLIET	**LEEN POORTVLIET**
PETER POST	**PETER POST**	PETER POST
	NORBERT SEEUWS	
		WARD SELS
	JAN SERPENTI	**JAN SERPENTI**
HARRIE STEEVENS		
JOS TIMMERMAN	**JOS TIMMERMAN**	**JOS TIMMERMAN**
JEAN TUMMERS	**JEAN TUMMERS**	
JUUL VAN DER FLAAS	**JUUL VAN DER FLAAS**	**JUUL VAN DER FLAAS**
PIET VAN DER LANS	**PIET VAN DER LANS**	PIET VAN DER LANS
	JOS VAN DER VLEUTEN	**JOS VAN DER VLEUTEN**
GERARD VAN DER WINDEN	**GERARD VAN DER WINDEN**	
JAN VAN KATWIJK	**JAN VAN KATWIJK**	**JAN VAN KATWIJK**
HERMAN VAN LOO	**HERMAN VAN LOO**	**HERMAN VAN LOO**
RIK VAN LOOY	**RIK VAN LOOY**	**RIK VAN LOOY**
	ALBERT VAN MIDDEN	**ALBERT VAN MIDDEN**
	JAN VAN NUETEN	**JAN VAN NUETEN**
JO VAN SEGGELEN	**JO VAN SEGGELEN**	
RINUS WAGTMANS	**RINUS WAGTMANS**	**RINUS WAGTMANS**
RIK WOUTERS	RIK WOUTERS	
		GILBERT WUYTACK
HUUB ZILVERBERG	**HUUB ZILVERBERG**	

Reeks 2

Voorkant: Bustefoto's met donkere achtergrond (struiken?). Onder de VOORNAAM en NAAM staat Willem II/Gazelle.

Rugzijde: Blanco

18 foto's

Afmetingen: 15,0 x 9,0 cm

Opmerking:

- Voor deze reeks werden dezelfde negatieven gebruikt als bij Reeks 1 van 1968.

1968
MAARTEN BREURE
JO DE ROO
WILLY DERBOVEN
HENRI DE WOLF
KLEMENS GROSSIMLINGHAUS
JAN HUGENS
MARCEL MAES
HARM OTTENBROS
PETER POST
HARRIE STEEVENS
JOS TIMMERMAN
JEAN TUMMERS
JUUL VAN DER FLAAS
HERMAN VAN LOO
RIK VAN LOOY
JO VAN SEGGELEN
RINUS WAGTMANS
HUUB ZILVERBERG

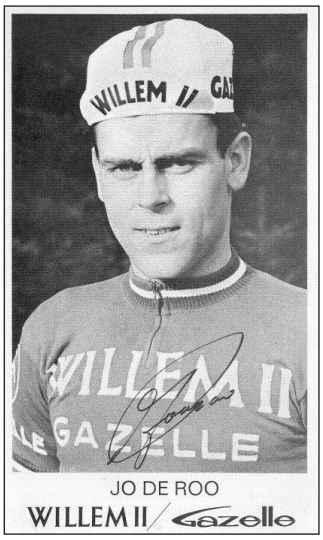

Reeks 3

Voorkant: Actiefoto's. Onder de VOORNAAM en NAAM staat Willem II/Gazelle.

Rugzijde: Blanco

Er zouden 23 foto's bestaan waarvan we er 22 konden bevestigen.

Afmetingen: 15,2 x 8,9 cm

Opmerkingen:

- Foto's zijn op **soepel papier** en langwerpig.
- Deze reeks start in 1968 en loopt mogelijk tot in 1969.

In onderstaande lijst in **vet en zwart** wat geverifieerd is.

1969 werd toegevoegd voor de renners van 1968 die ook in 1969 voor Willem II reden.

Voor Maarten Breure bestaat er dus een foto in deze reeks die in 1968 en mogelijk 1969 gebruikt werd.

1968	1969
MAARTEN BREURE	**MAARTEN BREURE**
JO DE ROO	
WILLY DERBOVEN	
HENRI DE WOLF	**HENRI DE WOLF**
KLEMENS GROSSIMLINGHAUS	
JAN HUGENS	
NICO LUTE	
MARCEL MAES	**MARCEL MAES**
HARM OTTENBROS (met pet)	**HARM OTTENBROS (met pet)**
PETER POST	**PETER POST**
HARRIE STEEVENS	
HARRIE STEEVENS (foto liggend)	
JOS TIMMERMAN	**JOS TIMMERMAN**
JEAN TUMMERS	**JEAN TUMMERS**
JUUL VAN DER FLAAS	**JUUL VAN DER FLAAS**
PIET VAN DER LANS	**PIET VAN DER LANS**
HERMAN VAN LOO	**HERMAN VAN LOO**
RIK VAN LOOY	**RIK VAN LOOY**
JO VAN SEGGELEN	**JO VAN SEGGELEN**
RINUS WAGTMANS	**RINUS WAGTMANS**
RIK WOUTERS	**RIK WOUTERS**
HUUB ZILVERBERG	**HUUB ZILVERBERG**

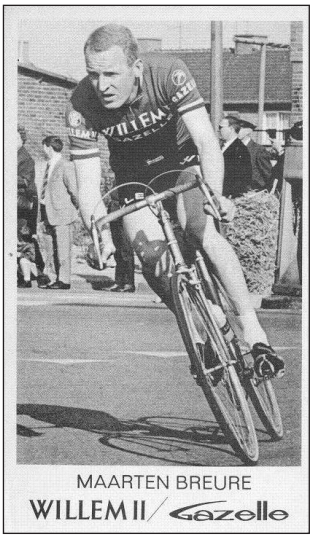

1968: Geen foto's van Jacobs, Van der Winden, Van Katwijk

1969: Geen foto's van Dolman, Haast, Hoogerheide, Hoogzaad, Jacobs, Nijdam, Pijnen, Poortvliet, Seeuws, Serpenti, Van der Vleuten, Van der Winden, Van Katwijk en Van Nueten.

Ploegfoto's

Van onderstaande kaart bestaat een licht afwijkende rugzijde. De druk is lichtjes schuin.

1968 Willem II (Postkaart-Glanzend-Hard papier-13,9 x 9,0 cm).

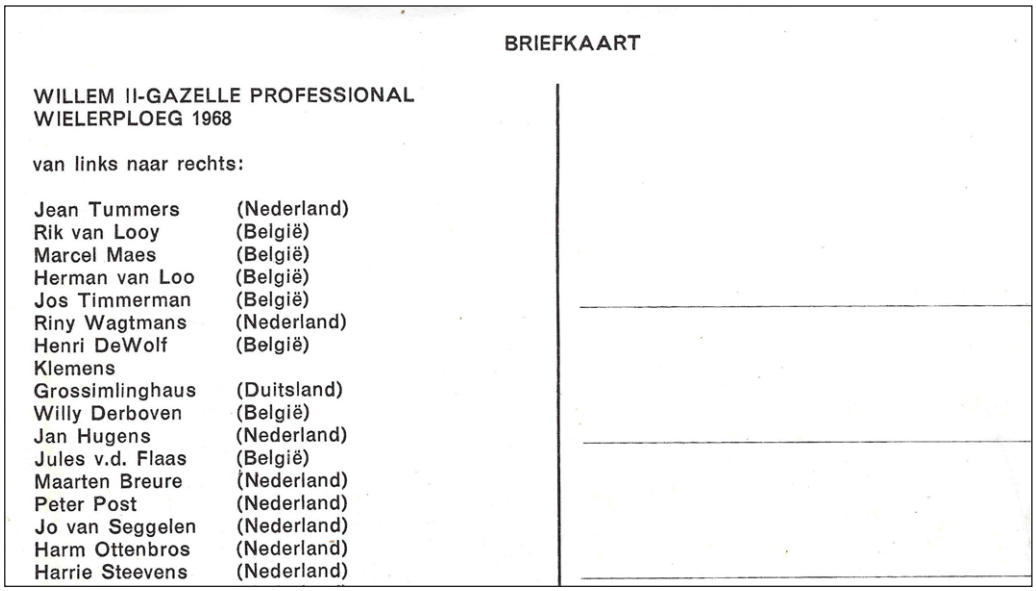
BRIEFKAART

WILLEM II-GAZELLE PROFESSIONAL
WIELERPLOEG 1968

van links naar rechts:

Jean Tummers	(Nederland)
Rik van Looy	(België)
Marcel Maes	(België)
Herman van Loo	(België)
Jos Timmerman	(België)
Riny Wagtmans	(Nederland)
Henri DeWolf	(België)
Klemens Grossimlinghaus	(Duitsland)
Willy Derboven	(België)
Jan Hugens	(Nederland)
Jules v.d. Flaas	(België)
Maarten Breure	(Nederland)
Peter Post	(Nederland)
Jo van Seggelen	(Nederland)
Harm Ottenbros	(Nederland)
Harrie Steevens	(Nederland)

1968 Willem II (Postkaart-Glanzend-Hard papier-13,9 x 9,0 cm) Rugzijde.

1968 Willem II (Soepel papier-14,0 x 9,0 cm).

WILLEM II - GAZELLE professional wielerploeg 1968

Van links naar rechts:
JEAN TUMMERS (ned.)
RIK VAN LOOY (belg.)
MARCEL MAES (belg.)
HERMAN VAN LOO (belg.)
JOS TIMMERMANS (belg.)
RINY WAGTMANS (ned.)
HENRI DEWOLF (belg.)
KLEMENS GROSSIMLINGHAUS (duitsl.)
WILLY DERBOVEN (belg.)
JAN HUGENS (ned.)
JULES VAN DER FLAAS (belg.)
MAARTEN BREURE (ned.)
PETER POST (ned.)
JO VAN SEGGELEN (ned.)
HARM OTTENBROS (ned.)
HARRIE STEEVENS (ned.)
JO DE ROO (ned.)

PLOEGLEIDER: TON VISSERS

MECANICIEN: CHARLES TERRYN

VOLGWAGENS: 2 SIMCA'S 1500 TOURIST

WILLEM II Sigarenfabrieken Holland - N.V. Gazelle Rijwielfabriek Holland

1968 Willem II (Soepel papier-14,0 x 9,0 cm) Rugzijde.

1968 Willem II (Soepel papier-15,0 x 10,0 cm).

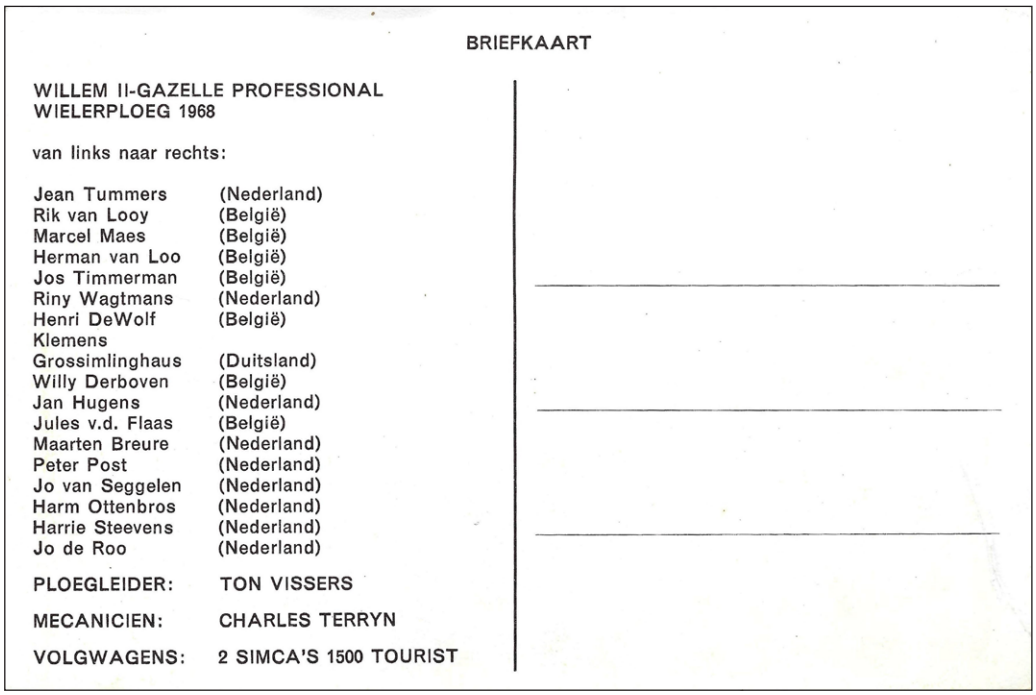

BRIEFKAART

WILLEM II-GAZELLE PROFESSIONAL
WIELERPLOEG 1968

van links naar rechts:

Jean Tummers	(Nederland)
Rik van Looy	(België)
Marcel Maes	(België)
Herman van Loo	(België)
Jos Timmerman	(België)
Riny Wagtmans	(Nederland)
Henri DeWolf	(België)
Klemens Grossimlinghaus	(Duitsland)
Willy Derboven	(België)
Jan Hugens	(Nederland)
Jules v.d. Flaas	(België)
Maarten Breure	(Nederland)
Peter Post	(Nederland)
Jo van Seggelen	(Nederland)
Harm Ottenbros	(Nederland)
Harrie Steevens	(Nederland)
Jo de Roo	(Nederland)
PLOEGLEIDER:	TON VISSERS
MECANICIEN:	CHARLES TERRYN
VOLGWAGENS:	2 SIMCA'S 1500 TOURIST

1968 Willem II (Soepel papier-15,0 x 10,0 cm) Rugzijde.

1968 Willem II (Poster)

1969

Reeks 1

Voorkant: Actiefoto's. Onderaan VOORNAAM en NAAM en (NAT.)

Rugzijde: blanco

Er zouden 30 unieke foto's zijn. Meer specificatie bij de opmerkingen.

Afmetingen: 14,0 x 8,0 cm (Wagtmans liggend: 12,6 x 10,6 cm)

Opmerking:

- Er zijn twee papiersoorten (soepel en iets harder) (S) en (H).
- De kaarten (S) komen uit een grote poster waarop slechts 20 renners staan. Dus waarschijnlijk 10 minder dan bij (H). Er werden er 19 op soepel papier bevestigd
- De kaarten (H) zouden voor 30 renners bestaan. Er werden er 20 op iets harder papier bevestigd.

Zwart vet is bevestigd.

(S)	(H)
MAARTEN BREURE	**MAARTEN BREURE**
HENRI DE WOLF	**HENRI DE WOLF**
EVERT DOLMAN NK	**EVERT DOLMAN NK**
CEES HAAST	CEES HAAST
FRITS HOOGERHEIDE	FRITS HOOGERHEIDE
HERMAN HOOGZAAD	HERMAN HOOGZAAD
WILLY JACOBS	**WILLY JACOBS**
MARCEL MAES	**MARCEL MAES**
HENK NIJDAM	**HENK NIJDAM**
HARM OTTENBROS (zonder pet)	HARM OTTENBROS (zonder pet)
RENÉ PIJNEN	**RENÉ PIJNEN**
LEEN POORTVLIET	LEEN POORTVLIET
PETER POST	PETER POST
NORBERT SEEUWS	**NORBERT SEEUWS**
JAN SERPENTI	**JAN SERPENTI**
JOS TIMMERMAN	**JOS TIMMERMAN**
JEAN TUMMERS	**JEAN TUMMERS**
JUUL VAN DER FLAAS	**JUUL VAN DER FLAAS**
PIET VAN DER LANS	**PIET VAN DER LANS**
JOS VAN DER VLEUTEN	JOS VAN DER VLEUTEN
GERARD VAN DER WINDEN	**GERARD VAN DER WINDEN**
JAN VAN KATWIJK	JAN VAN KATWIJK
HERMAN VAN LOO	HERMAN VAN LOO
RIK VAN LOOY	**RIK VAN LOOY**

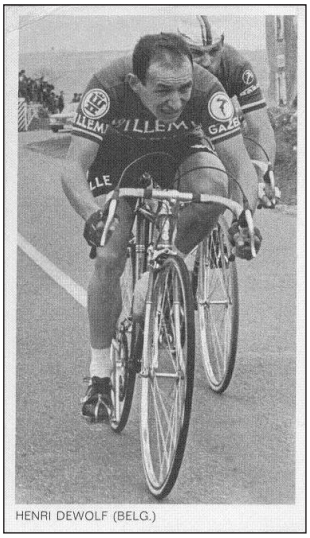
HENRI DEWOLF (BELG.)

JAN VAN NUETEN	**JAN VAN NUETEN**
JO VAN SEGGELEN	**JO VAN SEGGELEN**
RINUS WAGTMANS (liggend)	RINUS WAGTMANS (liggend)
RINUS WAGTMANS (recht)	**RINUS WAGTMANS (recht)**
RIK WOUTERS	**RIK WOUTERS**
HUUB ZILVERBERG	**HUUB ZILVERBERG**

Reeks 2

Voorkant: Karikatuur. Onderaan VOORNAAM (of initiaal) en NAAM.

Rugzijde: blanco

11 karikaturen zijn bevestigd + Ton Vissers (sportdirecteur).

Afmetingen: 15,0 x 10,0 cm

Opmerking:

1969
EVERT DOLMAN
CEES HAAST
HENK NIJDAM
HARM OTTENBROS
RENÉ PIJNEN
LEEN POORTVLIET
JOS TIMMERMAN
JULES VAN DER FLAAS
JAN VAN KATWIJK
RIK VAN LOOY
RINI WAGTMANS
T. VISSERS

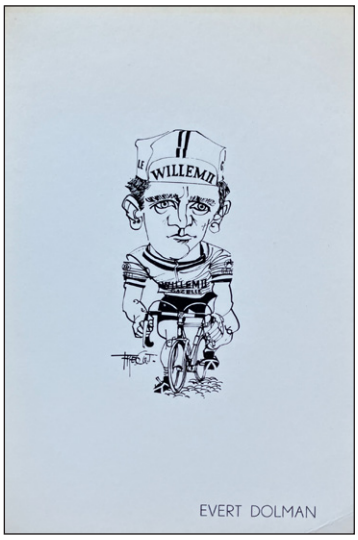

Ploegfoto's

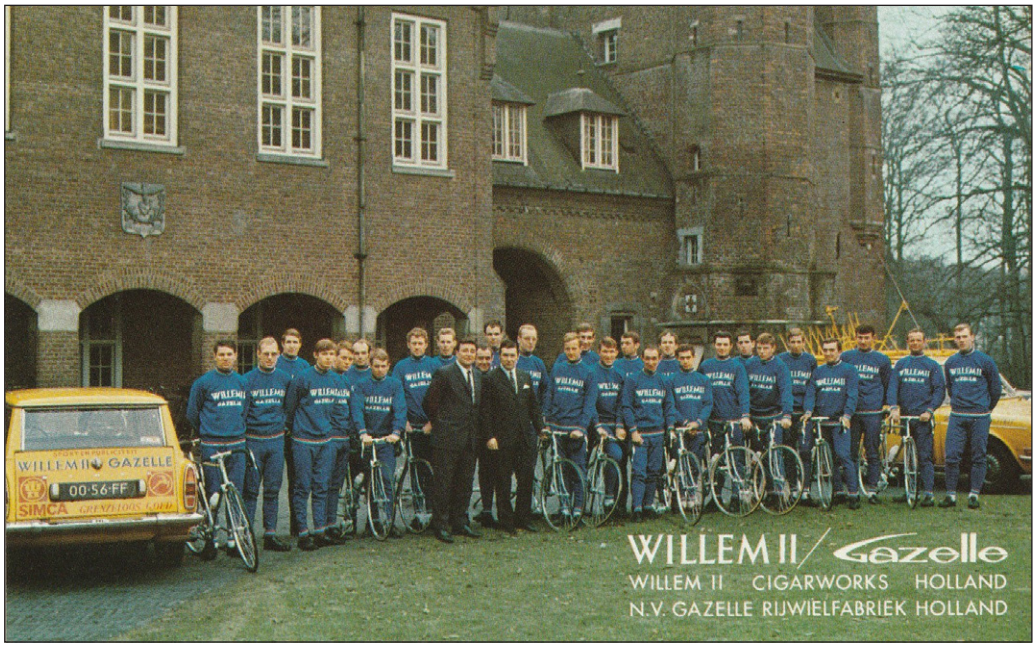

1969 Willem II (Iets harder papier-14,6 x 9,3 cm).

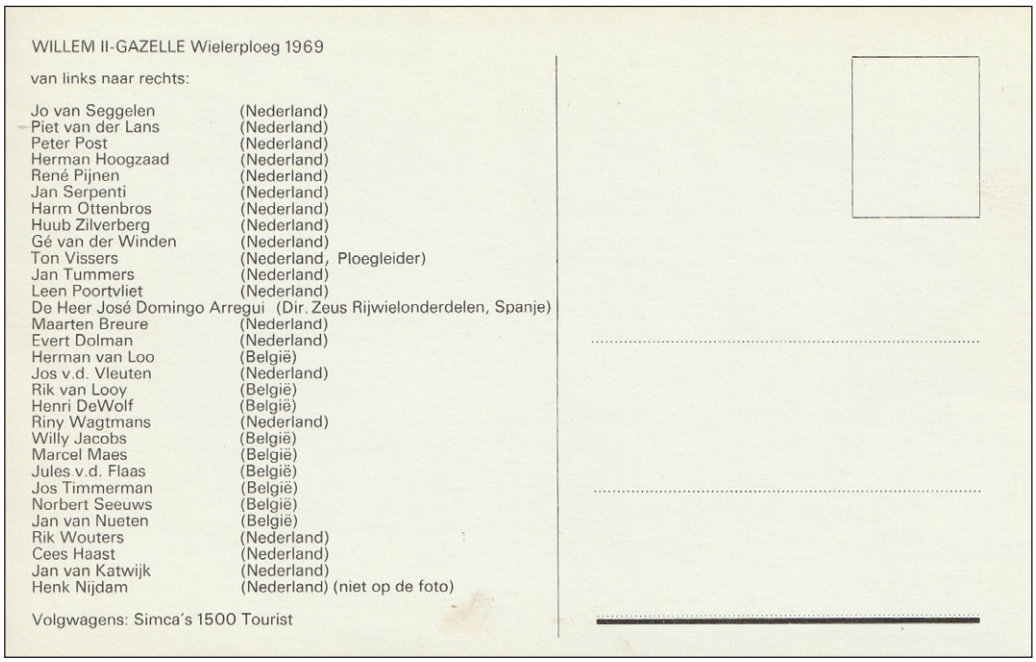

WILLEM II-GAZELLE Wielerploeg 1969

van links naar rechts:

Jo van Seggelen	(Nederland)
Piet van der Lans	(Nederland)
Peter Post	(Nederland)
Herman Hoogzaad	(Nederland)
René Pijnen	(Nederland)
Jan Serpenti	(Nederland)
Harm Ottenbros	(Nederland)
Huub Zilverberg	(Nederland)
Gé van der Winden	(Nederland)
Ton Vissers	(Nederland, Ploegleider)
Jan Tummers	(Nederland)
Leen Poortvliet	(Nederland)
De Heer José Domingo Arregui	(Dir. Zeus Rijwielonderdelen, Spanje)
Maarten Breure	(Nederland)
Evert Dolman	(Nederland)
Herman van Loo	(België)
Jos v.d. Vleuten	(Nederland)
Rik van Looy	(België)
Henri DeWolf	(België)
Riny Wagtmans	(Nederland)
Willy Jacobs	(België)
Marcel Maes	(België)
Jules v.d. Flaas	(België)
Jos Timmerman	(België)
Norbert Seeuws	(België)
Jan van Nueten	(België)
Rik Wouters	(Nederland)
Cees Haast	(Nederland)
Jan van Katwijk	(Nederland)
Henk Nijdam	(Nederland) (niet op de foto)

Volgwagens: Simca's 1500 Tourist

1969 Willem II (Iets harder papier-14,6 x 9,3 cm) Rugzijde.

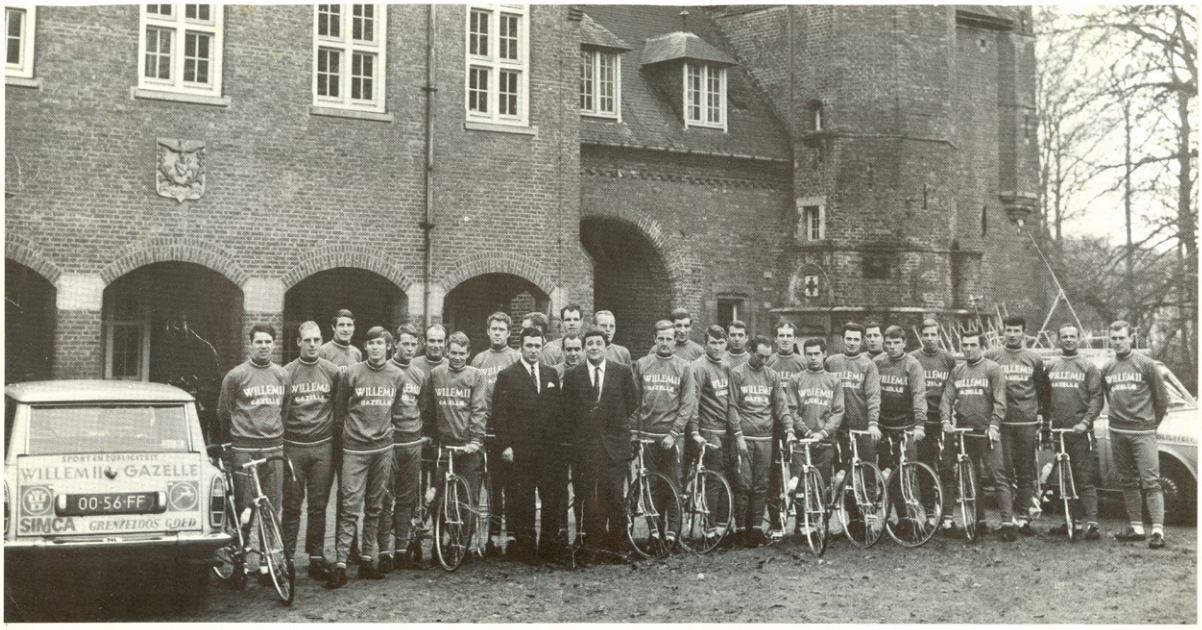

Willem II - Gazelleploeg 1969. V.l.n.r.: Jo van Seggelen, Piet v. d. Lans, Peter Post, Herman Hoogzaad, René Pijnen, Jan Serpenti, Harm Ottenbros, Huub Zilverberg, De Heer José Domingo Arregui (Direkteur Zeus Rijwielonderdelen, Spanje), Gé v. d. Winden, Leen Poortvliet, Jean Tummers, Ton Vissers (ploegleider), Maarten Breure, Evert Dolman, Herman van Loo, Jos v. d. Vleuten, Rik v. Looy, Henri Dewolf, Riny Wagtmans, Willy Jacobs, Marcel Maes, Jules v. d. Flaas, Jos Timmerman, Norbert Seeuws, Jan v. Nueten, Rik Wouters, Cees Haast, Jan v. Katwijk.

1969 Willem II (Groot formaat-iets harder papier- 27,6 x 16,4).

Deze foto bestaat ook op soepel papier. In beide gevallen is er een blanco rugzijde.

1969 Willem II (postkaart).

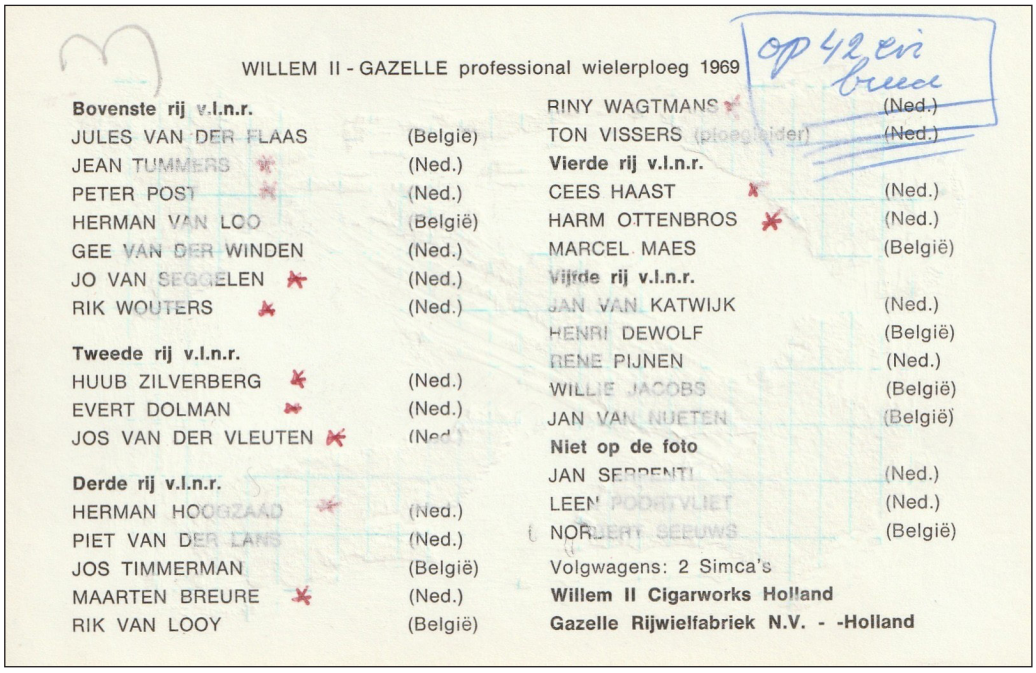

WILLEM II - GAZELLE professional wielerploeg 1969

op 42 en breed

Bovenste rij v.l.n.r.
JULES VAN DER PLAAS (België)
JEAN TUMMERS (Ned.)
PETER POST (Ned.)
HERMAN VAN LOO (België)
GEE VAN DER WINDEN (Ned.)
JO VAN SEGGELEN (Ned.)
RIK WOUTERS (Ned.)

Tweede rij v.l.n.r.
HUUB ZILVERBERG (Ned.)
EVERT DOLMAN (Ned.)
JOS VAN DER VLEUTEN (Ned.)

Derde rij v.l.n.r.
HERMAN HOOGZAAD (Ned.)
PIET VAN DER LANS (Ned.)
JOS TIMMERMAN (België)
MAARTEN BREURE (Ned.)
RIK VAN LOOY (België)
RINY WAGTMANS (Ned.)
TON VISSERS (ploegleider) (Ned.)

Vierde rij v.l.n.r.
CEES HAAST (Ned.)
HARM OTTENBROS (Ned.)
MARCEL MAES (België)

Vijfde rij v.l.n.r.
JAN VAN KATWIJK (Ned.)
HENRI DEWOLF (België)
RENE PIJNEN (Ned.)
WILLIE JACOBS (België)
JAN VAN NUETEN (België)

Niet op de foto
JAN SERRENTI (Ned.)
LEEN POORTVLIET (Ned.)
NORBERT SEEUWS (België)

Volgwagens: 2 Simca's
Willem II Cigarworks Holland
Gazelle Rijwielfabriek N.V. - -Holland

1969 Willem II (postkaart) Rugzijde.

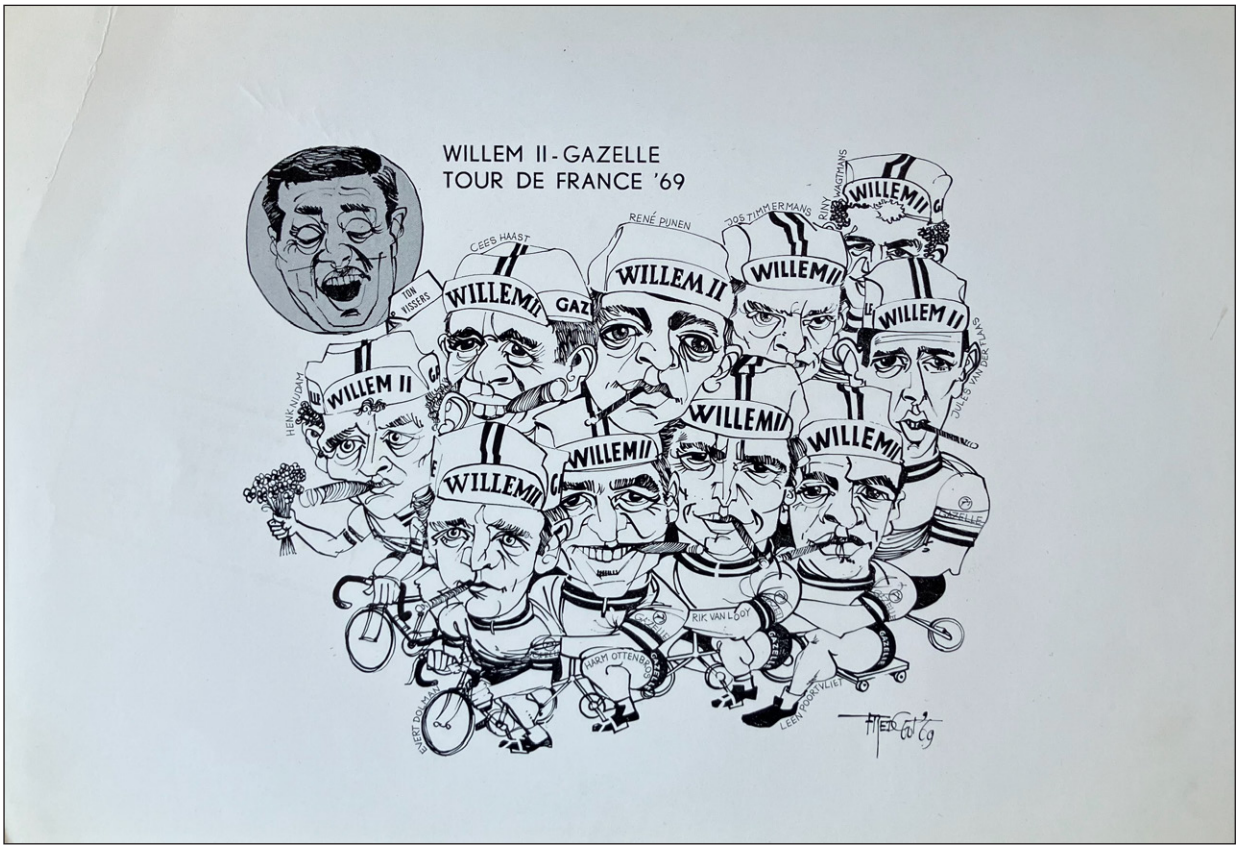

1969 Ploegfoto (25 x 17 cm)

1970

Reeks 1

Voorkant: Actiefoto's. Onderaan VOORNAAM en NAAM en (NAT.)

Rugzijde: zie foto

Er zouden 22 unieke foto's zijn. Meer specificatie bij de opmerkingen.

Afmetingen: 14,0 x 8,0 cm (Wagtmans liggend: 12,6 x 10,6 cm)

Opmerking:

- Er zijn twee papiersoorten (soepel en iets harder (S) en (H)) en op de achterkant staat publiciteit voor Willem II.
- De kaarten (S) komen uit een grote poster waarop slechts 20 renners staan. Wuytack, de 'liggende' Wagtmans en Van der Lans ontbreken. Dus waarschijnlijk 2 minder dan bij (H). Er werden er 13 op soepel papier bevestigd.
- Er bestaat ook een poster uit 'iets harder' papier met dezelfde 20 renners als op de 'soepele' poster.
- De kaarten (H) zouden voor 22 renners bestaan. Er werden er 9 op iets harder papier bevestigd.

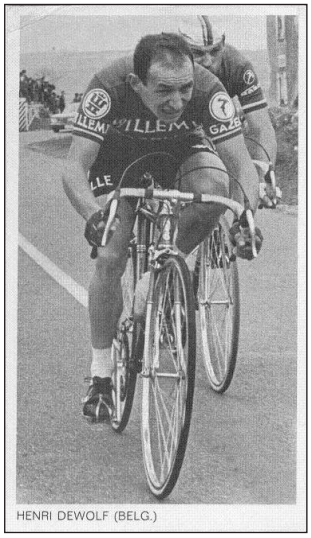

(S)	(H)
EVERT DOLMAN	**EVERT DOLMAN**
FRITS HOOGERHEIDE	**FRITS HOOGERHEIDE**
HERMAN HOOGZAAD	HERMAN HOOGZAAD
VICTOR NUELANT	**VICTOR NUELANT**
HARM OTTENBROS WK	**HARM OTTENBROS WK**
CHRIS PEPELS	**CHRIS PEPELS**
RENÉ PIJNEN	RENÉ PIJNEN
LEEN POORTVLIET	LEEN POORTVLIET
PETER POST	PETER POST
WARD SELS	**WARD SELS**
JAN SERPENTI	JAN SERPENTI
JOS TIMMERMAN	JOS TIMMERMAN
JUUL VAN DER FLAAS	JUUL VAN DER FLAAS
PIET VAN DER LANS	PIET VAN DER LANS
JOS VAN DER VLEUTEN	JOS VAN DER VLEUTEN
JAN VAN KATWIJK	**JAN VAN KATWIJK**
HERMAN VAN LOO	HERMAN VAN LOO
RIK VAN LOOY	RIK VAN LOOY
ALBERT VAN MIDDEN	**ALBERT VAN MIDDEN**
JAN VAN NUETEN	JAN VAN NUETEN
RINUS WAGTMANS (liggend)	RINUS WAGTMANS (liggend)
RINUS WAGTMANS (recht)	**RINUS WAGTMANS (recht)**

Geen foto's van: Wuytack

Extra kaart

Voorkant: Actiefoto's. Onderaan VOORNAAM en NAAM en (NAT.)

Ottenbros WK Kleur

Voorkant: zie foto

Rugzijde: zie foto

Afmetingen: 15,0 x 10,3 cm

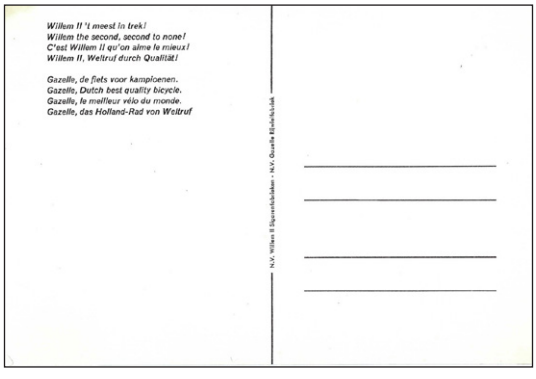

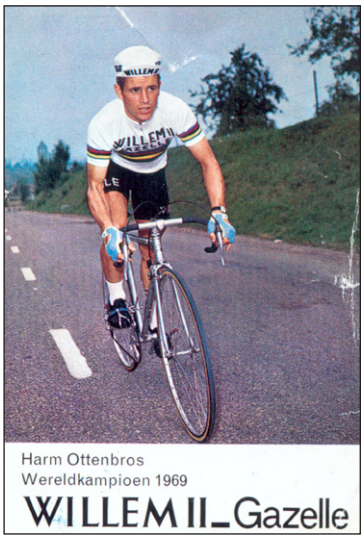

Ploegfoto's

1970 Willem II (Iets harder papier-14,6 x 9,3 cm)

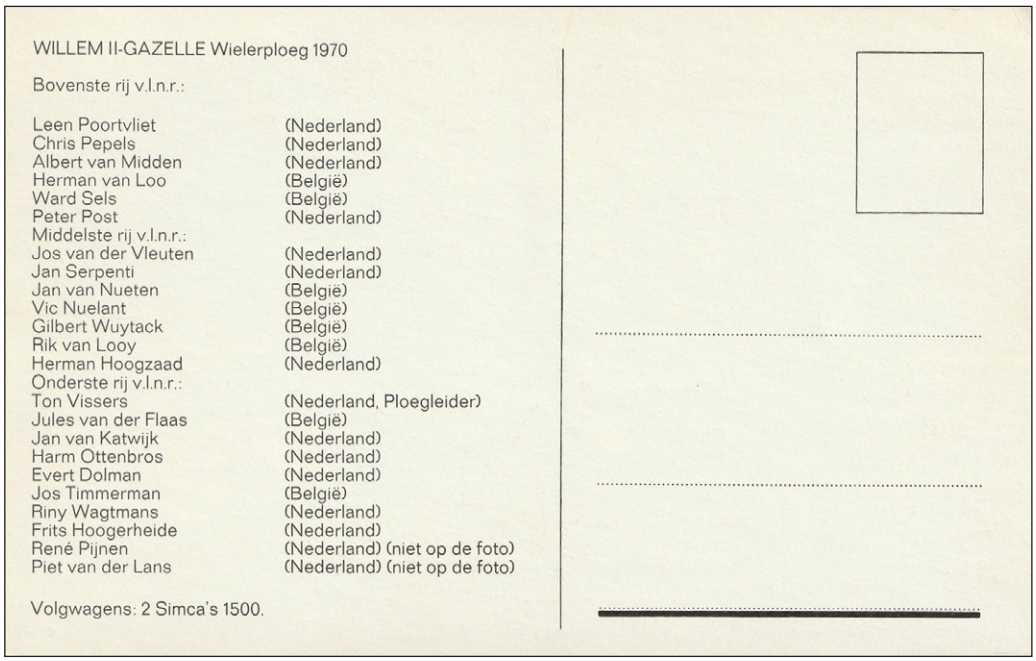

WILLEM II-GAZELLE Wielerploeg 1970

Bovenste rij v.l.n.r.:

Leen Poortvliet	(Nederland)
Chris Pepels	(Nederland)
Albert van Midden	(Nederland)
Herman van Loo	(België)
Ward Sels	(België)
Peter Post	(Nederland)

Middelste rij v.l.n.r.:

Jos van der Vleuten	(Nederland)
Jan Serpenti	(Nederland)
Jan van Nueten	(België)
Vic Nuelant	(België)
Gilbert Wuytack	(België)
Rik van Looy	(België)
Herman Hoogzaad	(Nederland)

Onderste rij v.l.n.r.:

Ton Vissers	(Nederland, Ploegleider)
Jules van der Flaas	(België)
Jan van Katwijk	(Nederland)
Harm Ottenbros	(Nederland)
Evert Dolman	(Nederland)
Jos Timmerman	(België)
Riny Wagtmans	(Nederland)
Frits Hoogerheide	(Nederland)
René Pijnen	(Nederland) (niet op de foto)
Piet van der Lans	(Nederland) (niet op de foto)

Volgwagens: 2 Simca's 1500.

1970 Willem II (Iets harder papier-14,6 x 9,3 cm) Rugzijde.

Onderstaande ploegfoto komt waarschijnlijk uit de brochure.

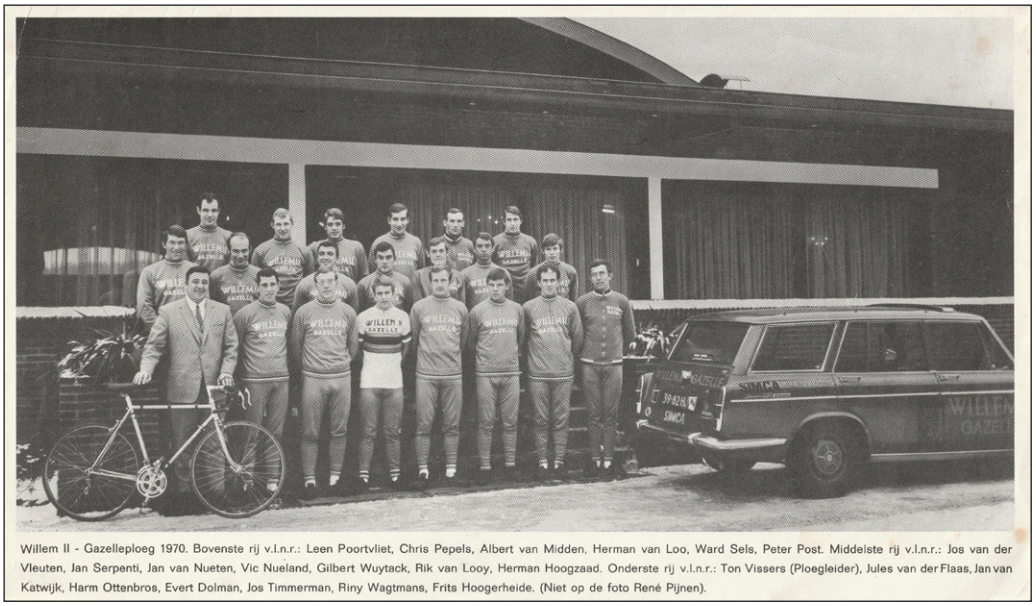

Willem II - Gazelleploeg 1970. Bovenste rij v.l.n.r.: Leen Poortvliet, Chris Pepels, Albert van Midden, Herman van Loo, Ward Sels, Peter Post. Middelste rij v.l.n.r.: Jos van der Vleuten, Jan Serpenti, Jan van Nueten, Vic Nueland, Gilbert Wuytack, Rik van Looy, Herman Hoogzaad. Onderste rij v.l.n.r.: Ton Vissers (Ploegleider), Jules van der Flaas, Jan van Katwijk, Harm Ottenbros, Evert Dolman, Jos Timmerman, Riny Wagtmans, Frits Hoogerheide. (Niet op de foto René Pijnen).

1970 Willem II (Groot formaat 28,0 x 16,2 cm-iets harder papier).

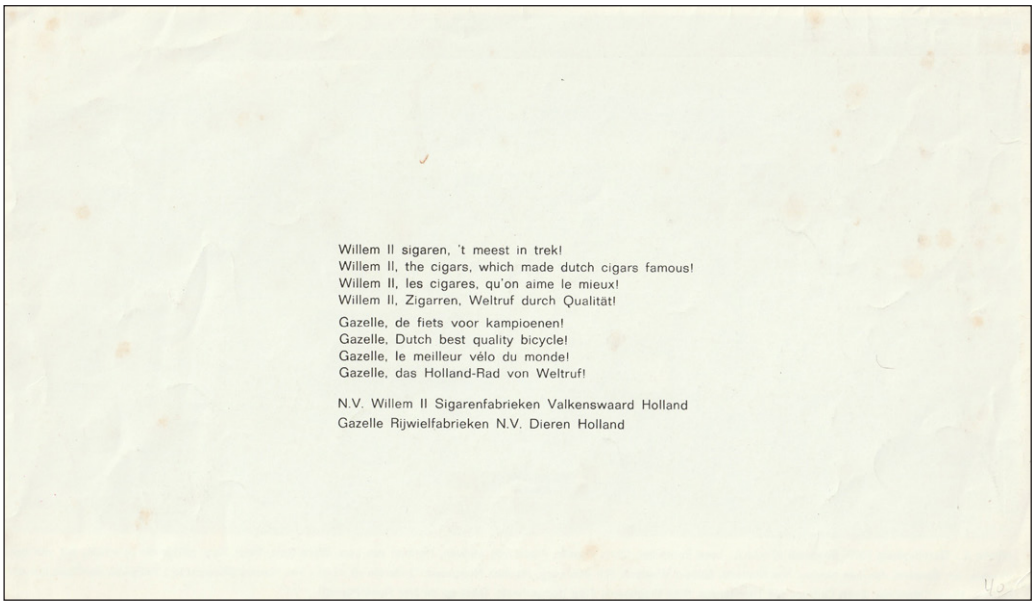

1970 Willem II (Groot formaat 28,0 x 16,0 cm- iets harder papier) Rugzijde.

Persoonlijke kaarten

JOS TIMMERMAN Iets harder papier-11,7 x 8,8 cm), ALBERT van MIDDEN (Postkaart-13,8 x 9,0 cm).

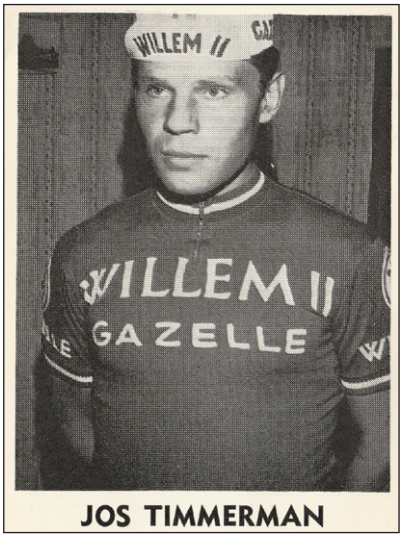

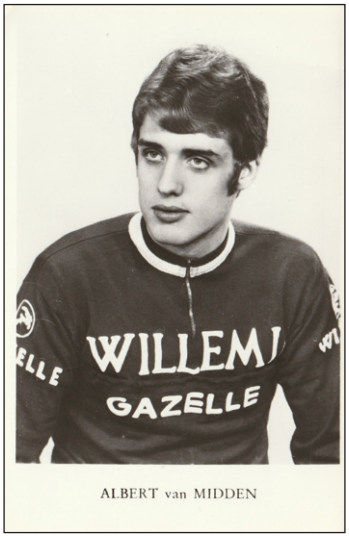

Aparte kaart

Deze kaarten tonen gelijkenis met de 1967 Reeks en de 1968 Reeks 1.

MARIAN NOLTEN

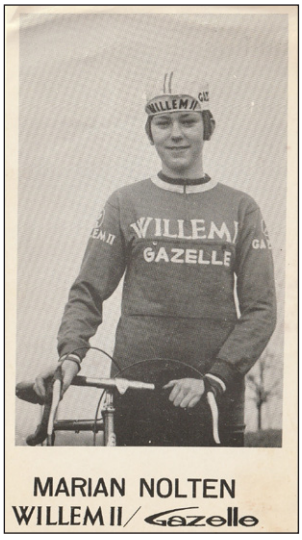

Mogelijke pubkaarten van Willem II

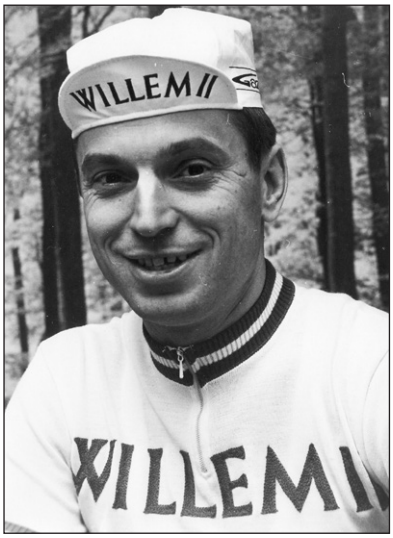

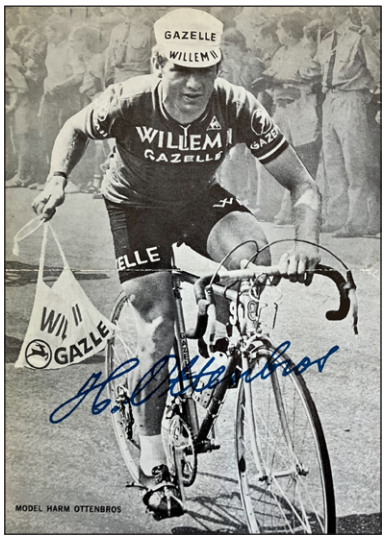

De truien van Koninklijke Brugse Velosport

door Jan Soens

Koninklijke Brugse Velosport

Deze wielerclub bestaat sinds 1898 en herbergde veel lokale renners. In de jaren '60-'70 waren dat onder andere Georges Vandenberghe, Willy Van Neste, Roland Van de Ryse, Wilfried David, Guido en Wilfried Reybrouck, Jean Monteyne, Raf Van Bruwaene, Daan Holst en natuurlijk Jean-Pierre Monseré. Eind de jaren '40 was stayer André Leliaert lid van K.B.V.S. Onder leiding van Technisch directeur L. De Buysschere nam de ploeg ook deel aan de Ronde van België voor liefhebbers 1966 met Willy Van Neste, André Delaere, Freddy Decloedt, Eddy Museeuw, Wilfried David en Andre Naessens. Dirk Ongenae won het Belgisch kampioenschap voor juniors in 1973. Begin 2018 werd besloten geen renners met wedstrijdvergunning meer op te nemen. Dat betekende derhalve het einde van deze wielerclub in het kader van dagdagelijkse wielerwedstrijden. Brugse Velosport bleef wel bestaan als organisator van koersen, o.a. de Elfstedenronde.

Alle info over de ontbrekende jaren/truien is altijd welkom, mailen kan naar redactie@waaierstijdschrift.be

1951

1958-1965

1966-1968

1969-1970

1972

1973

1975

1977-1978

1979-1980

1982

1984

Wielersport in de filatelie (deel 3b)

door Bart Vancoillie

Het onderwerp van deze aflevering zijn de zegels die zijn verschenen ter gelegenheid van de verschillende wereldkampioenschappen in de wielersport. De zegels worden chronologisch voorgesteld en beslaan de periode vanaf 1990 tot heden.

Wereldkampioenschappen cyclo-cross 1990 in Spanje.

Gehouden van 3 tot 4 februari in Getxo.

Land: Spanje
Datum: 02.02.1990
Michel-catalogusnummer: 2927
Nominale waarde: 20 peseta
Oplage: 3 000 000

Wereldkampioenschappen weg/baan 1990 in Japan.

Gehouden van 29 augustus tot 2 september in Utsunomiya (weg) en in augustus in de Green Dome te Maebashi (baan).

Land: Japan
Datum: 20.08.1990
Michel-catalogusnummer: 1987
Nominale waarde: 20 yen
Oplage: 21 000 000
Ontwerp: Maebashi & Tochigi

Wereldkampioenschappen weg/baan 1991 in Duitsland.

Gehouden van 21 tot 25 augustus in Stuttgart (weg) en van 13 tot 18 augustus in de Hanns-Martin-Schleyer-Halle te Stuttgart (baan).

Land: Duitsland
Datum: 14.02.1991
Michel-catalogusnummer: 1500
Nominale waarde: 100+50 pfennige
Oplage: 3 975 000
Ontwerp: Karin Blume-Zander

Wereldkampioenschappen weg/baan 1993 in Noorwegen.

Gehouden van 25 tot 29 augustus in Oslo (weg) en van 17 tot 29 augustus in de Vikingskipet te Hamar (baan).

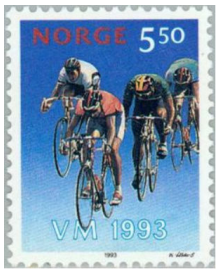

Land: Noorwegen
Datum: 17.06.1993
Michel-catalogusnummer: 1130
Nominale waarde: 5,50 kroon
Oplage: 4 800 248
Ontwerp: Knut Løkke-Sørensen

Wereldkampioenschappen weg (junioren) 1994 in Ecuador.

Gehouden van 21 tot 31 juli in Quito.

Een reeks van twee zegels, uitgegeven door Ecuador op 20.06.1994.

MiNr: 2272
Nominale waarde: 300 sucre

MiNr: 2273
Nominale waarde:
400 sucre

Wereldkampioenschappen weg (junioren) 1995 in Italië.

Gehouden in Forlì.

Land: San Marino
Datum: 10.02.1995
Michel-catalogusnummer: 1594
Nominale waarde: 100 lire
Oplage: 300 000
Ontwerp: A. Rinnaudo

Wereldkampioenschappen BMX 1995 in Colombia.

Gehouden in juli in Melgar.

Land: Colombia
Datum: 30.03.1995
Michel-catalogusnummer: 1961
Nominale waarde: 400 peso
Oplage: 1 000 000
Ontwerp: Oscar Rodríguez

Wereldkampioenschappen weg/baan 1995 in Colombia.

Gehouden van 4 tot 8 oktober in Duitama (weg) en van 26 tot 30 september in de Velódromo Luis Carlos Galán te Bogota (baan).

Land: Colombia
Datum: 04.10.1995
Michel-catalogusnummer: 1989
Nominale waarde: 400 peso
Oplage: 500 000

Wereldkampioenschappen weg (junioren) 1996 in Slovenië.

Gehouden op 19 augustus in Novo mesto.

Land: Slovenië
Datum: 06.06.1996
Michel-catalogusnummer: 147
Nominale waarde: 55 tolar
Oplage: 150 000
Ontwerp: Studio VISIO

Wereldkampioenschappen weg 1999 in Italië.

Gehouden van 4 tot 10 oktober in Verona.

Een reeks van twee zegels, uitgegeven door San Marino op 27.03.1999 in een oplage van 160 000 elk en naar een ontwerp van Valerio Pradal.

MiNr: 1834
Nominale waarde: 900 lire / 0,46 euro

MiNr: 1835
Nominale waarde: 3000 lire / 1,55 euro

Eerstedagenveloppen

Land: Italië
Datum: 15.09.1999
Michel-catalogusnummer: 2646
Nominale waarde: 1400 lire / 0,72 euro
Oplage: 3 000 000
Ontwerp: Rita Fantini

Eerstedagenveloppe

Uitgifte Filagrano

Wereldkampioenschappen baan (junioren) 2000 in Italië.

Gehouden in augustus op de Velodromo Attilio Pavesi in Fiorenzuola d'Arda.

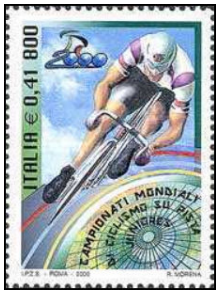

Land: Italië
Datum: 31.07.2000
Michel-catalogusnummer: 2712
Nominale waarde: 800 lire / 0,41 euro
Oplage: 3 500 000
Ontwerp: Rita Morena

Wereldkampioenschappen baan 2001 in België.

Gehouden van 26 tot 30 september in het Sportpaleis te Antwerpen.

Land: België
Datum: 14.06.2001
OBP-catalogusnummer: 3012
Nominale waarde: 17 Fr + 6 Fr / 0,42 euro + 0,10 euro
Oplage: onbepaald
Ontwerp: Els Vandevyvere

Maximumkaart

Etienne De Wilde en Matthew Gilmore

Wereldkampioenschappen indoor cycling 2001 in Japan.

Gehouden in november te Kaseda.

Land: Japan
Datum: 01.10.2001
Michel-catalogusnummer: 3274
Nominale waarde: 80 yen

Wereldkampioenschappen weg/cyclo-cross 2002 in België.

Gehouden van 8 tot 13 oktober (weg) en van 2 tot 3 februari (cyclo-cross) te Zolder.
Een reeks van twee zegels, uitgegeven door België op 29.01.2002 in een oplage van 1 659 250 elk en naar een ontwerp van Nora Theys.

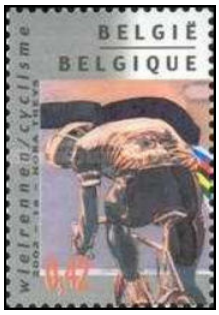

OBP-Nr: 1834
Nominale waarde:
0,42 euro

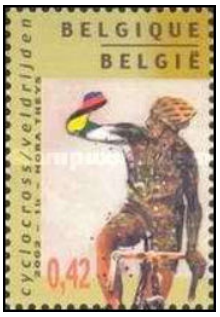

OBP-Nr: 1835
Nominale waarde:
0,42 euro

Wereldkampioenschappen cyclo-cross 2003 in Italië.

Gehouden van 1 tot 2 februari in Monopoli.

Land: Italië
Datum: 01.02.2003
Michel-catalogusnummer: 2891
Nominale waarde: 0,41 euro
Oplage: 3 500 000
Ontwerp: A. Saliola

Wereldkampioenschappen weg 2003 in Canada.

Gehouden van 7 tot 12 oktober in Hamilton.

Land: San Marino
Datum: 07.06.2003
Michel-catalogusnummer: 2102
Nominale waarde: 0,77 euro
Oplage: 130 000
Ontwerp: Valerio Pradal

Uitgegeven in een velletje samen met een zegel t.g.v. de 100ste verjaardag van de Tour.

Land: Canada
Datum: 10.09.2003
Michel-catalogusnummer: 2138
Nominale waarde: 48 cent
Oplage: 4 000 000
Ontwerp: Doreen Colonello

Wereldkampioenschappen weg 2005 in Spanje.

Gehouden van 20 tot 25 september in Madrid.

Land: Spanje
Datum: 20.09.2005
Michel-catalogusnummer: 4071
Nominale waarde: 0,78 euro
Oplage: 1 000 000

Wereldkampioenschappen weg/baan (juniores) 2006 in België.

Gehouden van 5 tot 13 augustus in Spa-Francorchamps (weg) en in Gent (baan).

Een reeks van drie gepersonaliseerde zegels Type F (zegel OBP-3274, uitgegeven 19.04.2004).

F1684[1]

F1685

F1686

Wereldkampioenschappen weg 2008 in Italië.

Gehouden van 24 tot 28 september in Varese.

Een reeks van twee zegels, uitgegeven door San Marino op 22.08.2008 in een oplage van 100 008 elk en naar een ontwerp van Valerio Pradal.

MiNr: 2349
Nominale waarde:
0,85 euro

MiNr: 2350
Nominale waarde:
3,25 euro

1 Nummering volgens catalogus website https://mystampsbelgie.be

Land: Italië
Datum: 22.09.2008
Michel-catalogusnummer: 3268
Nominale waarde: 0,60 euro
Oplage: 3 500 000

Wereldkampioenschappen baan 2009 in Polen.

Gehouden van 25 tot 29 maart in de BGŻ Arena te Pruszków.

Een reeks van vijf zegels in twee velletjes, uitgegeven door Sao Tomé en Principe[2] op 29.05.2009. De serie portretteert vijf wereldkampioenen in diverse disciplines: Grégory Baugé (sprint mannen), Victoria Pendleton (sprint vrouwen), Simona Krupeckaité (500 m vrouwen), Cameron Meyer (puntenkoers mannen) en Michael Mørkøv/Alex Rasmussen (ploegkoers mannen).

MiNr: 4078
20 000 dobra

MiNr: 4079
30 000 dobra

MiNr: 4080
30 000 dobra

MiNr: 4081
30 000 dobra

MiNr: 4082
30 000 dobra

Wereldkampioenschappen cyclo-cross (masters) 2010 in België.

Gehouden eind januari in Mol.

Een gepersonaliseerde zegel Type G (zegel OBP-3700, uitgegeven 01.10.2007), catalogusnummer G1128.

2 Sao Tomé en Principe is een land voor de westkust van Afrika, in de Golf van Guinea. Het was een Portugese kolonie die op 12 juli 1975 onafhankelijk werd.

Wereldkampioenschappen weg 2011 in Denemarken.

Gehouden van 19 tot 25 september in Kopenhagen.

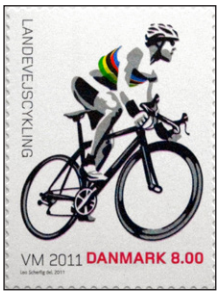

Land: Denemarken
Datum: 04.08.2011
Michel-catalogusnummer: 1661
Nominale waarde: 8.00 kroon
Oplage: 15 000
Ontwerp: Leo Scherfig

Wereldkampioenschappen weg 2012 in Nederland.

Gehouden van 16 tot 23 september in Valkenburg.

Een gepersonaliseerde reeks zegels, uitgegeven door PostNL in samenwerking met de Nederlandse Sportliteratuur Uitgeverij. De set bevatte, naast het velletje met postzegels, ook drie ansichtkaarten met telkens hetzelfde onderwerp als de zegel, Marcel Kint, beeldmerk van het WK 2012, en Jan Raas. De zegels hadden een nominale waarde van 1, ten tijde van uitgifte 0,50 euro.

Wereldkampioenschappen baan 2013 in Wit-Rusland.

Gehouden van 20 tot 24 februari in de Minsk Arena.

Land: Wit-Rusland
Datum: 28.01.2013
Michel-catalogusnummer: 938
Nominale waarde: H (5500 roebel)
Oplage: 48 000
Ontwerp: Ivan Lukin

Wereldkampioenschappen weg 2013 in Italië.

Gehouden van 22 tot 29 september in Firenze.

Land: Italië
Datum: 21.09.2013
Michel-catalogusnummer: 3625
Nominale waarde: 0,70 euro
Oplage: 3 290 000
Ontwerp: Gaetano Ieluzzo

Wereldkampioenschappen weg 2016 in Qatar.

Gehouden van 9 tot 16 oktober in Doha.

Een reeks van drie zegels in een velletje, uitgegeven door Qatar op 26.09.2016. Michel-catalogusnummers 1446 (3,50 riyal), 1447 (4,00 riyal) en 1448 (4,50 riyal).

Wereldkampioenschappen weg 2017 in Noorwegen.

Gehouden van 17 tot 24 september in Bergen.

Een reeks van twee zegels, uitgegeven door Noorwegen op 16.06.2017 in een oplage van 1 150 000 elk en naar een ontwerp van Ragnar Aalbu. De zegels hadden een nominale waarde van A INNLAND (13 kroon ten tijde van uitgifte).

MiNr: 1941

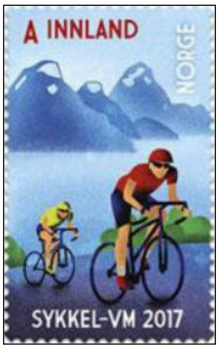

MiNr: 1942

Wereldkampioenschappen weg 2018 in Oostenrijk.

Gehouden van 23 tot 30 september in Innsbruck.

Land: Oostenrijk
Datum: 13.04.2018
Michel-catalogusnummer: 3389
Nominale waarde: 80 cent
Oplage: 175 000

Wereldkampioenschappen mountainbike 2018 in Zwitserland.

Gehouden van 5 tot 9 september in Lenzerheide.

Land: Zwitserland
Datum: 17.05.2018
Michel-catalogusnummer: 2550
Nominale waarde: 100 centime
Oplage: 560 000
Ontwerp: Mathias Zimmermann / Moritz Adler

Wereldkampioenschappen BMX 2018 in Azerbeidzjan.

Gehouden van 5 tot 9 juni in Baku.

Land: Azerbeidzjan
Datum: 05.06.2018
Michel-catalogusnummer: 1383
Nominale waarde: 0.6 manat

Wereldkampioenschappen weg 2020 in Zwitserland.

In het coronajaar stonden de wereldkampioenschappen gepland van 20 tot en met 27 september in Zwitserland, in Martigny en in Aigle, waar het hoofdkwartier van de internationale wielerbond UCI is gevestigd. De Zwitserse federale overheid besloot in augustus echter het verbod op evenementen met meer dan 1000 toeschouwers of meer dan 1000 deelnemers te verlengen tot en met september. Daarom besloot de UCI het WK in Zwitserland af te gelasten en naar een nieuwe locatie te gaan zoeken. Deze werd gevonden in het Autodromo Enzo e Dino Ferrari in het Italiaanse Imola.

Land: Zwitserland
Datum: 03.09.2020
Michel-catalogusnummer: 2665
Nominale waarde: 100 centime
Oplage: 364 428
Ontwerp: Res Zinniker

Maximumkaarten

Wereldkampioenschappen mountainbike marathon 2020 in Turkije.

Gehouden op 25 oktober in Sakarya.

Een reeks van twee zegels in een velletje, uitgegeven door Turkije op 22.10.2020 in een oplage van 100 000.

MiNr 4614
3 lira

MiNr 4615
6,50 lira

Ter gelegenheid van de 100ste editie van het wereldkampioenschap op de weg

Het eerste wereldkampioenschap op de weg vond plaats op 4 augustus 1921 in Kopenhagen. Deze editie was alleen voor amateurs.

Land: België
Datum: 30.08.2021
OBP-catalogusnummer: 5030
Nominale waarde: ①W (2,07 euro ten tijde van uitgifte)
Oplage: 92 155
Ontwerp: Indianen / Works of Fiction

Maximumkaart

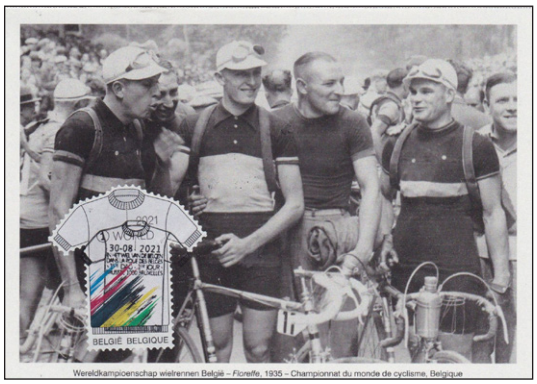

Jean Aerts - Gust Danneels - Gaston Rebry

Gegevens uit de OBP- en Michel-catalogus worden gepubliceerd met vriendelijke en sportieve toestemming van de Belgische Beroepskamer van Postzegelhandelaren en Schwaneberger Verlag GmbH. Dank aan Serge Schroef (penningmeester BBKPH) en Dagmar Mayerbacher (Customer Service Schwaneberger Verlag GmbH).

Ploegensamenstellingen 1965 (deel 5)

door Jan De Smet en Bart Vancoillie

tekeningen Jan Soens

Voor de Ronde van Nederland werden vijf ploegen van zeven renners samengesteld, met een gelegenheidssponsor. De teams bestonden volledig uit Nederlandse beroepsrenners[1], die een contract bij een andere ploeg hadden of als individueel reden. In de weken voorafgaand aan de start, wisselden de ploegsamenstellingen nogal eens volgens de diverse Nederlandse kranten, al dan niet overgenomen door de Vlaamse en andere bronnen. Wij vermelden deze renners onder de rubriek "Renners door andere bronnen ten onrechte bij de ploeg ingedeeld".

Acifit-Avaros

Acifit: Nederlandse producent van accu's. Oprichter/eigenaar Kurt Vyth was in 1965 ook de organisator van de Ronde van Nederland.

Avaros: bedrijf in Papendrecht dat Belgische flandria-bromfietsen bouwde en onder eigen naam verkocht. Avaros is een acroniem van **A**lbert **va**n **Ros**sum, de eigenaar.

Renners:

1. Karel LEIJTEN (NED), ° 07/02/1944 Breda
2. Jan PIETERSE (NED), ° 29/10/1942 Oude-Tonge
3. Theo SIJTHOFF (NED), ° 02/06/1937 Rotterdam
4. Werner SWANEVELD (NED), ° 21/10/1935 Dordrecht
5. Bart VAN DE VEN (NED), ° 26/06/1937 Vlijmen
6. Jos VAN DER VLEUTEN (NED), ° 02/07/1943 Mierlo-Hout
7. Huub ZILVERBERG (NED), ° 13/01/1939 Geertruidenberg

Reguliere ploegen van de renners:

Karel Leijten, Jan Pieterse, Bart van de Ven, Jos van der Vleuten en Huub Zilverberg: flandria-Romeo

Theo Sijthoff: individueel

Werner Swaneveld: Acifit

Sportbestuurder(s):

Piet LIEBREGTS

1 Jan Tummers en Arie Jongejan waren de enige onafhankelijken.

De Fritesspecialist

De Fritesspecialist: Nederlandse producent van voorgebakken frites, opgericht door Herman Megens in Lomm nabij Venlo. Het bedrijf werd in 1980 overgenomen door Aviko.

Renners:

1. Leo COEHORST (NED), ° 24/07/1938 Tilburg
2. Leo HERMENS (NED), ° 14/10/1941 Nijmegen
3. Jaap KERSTEN (NED), ° 11/10/1934 Siebengewald
4. Leo KNOPS (NED), ° 28/01/1937 Bocholtz
5. Jan SCHRÖDER (NED), ° 16/06/1941 Koningsbosch
6. Jan TUMMERS (NED), ° 04/05/1942 Geulle, *onafhankelijke*
7. Piet VAN EST (NED), ° 08/11/1934 Fijnaart

Reguliere ploegen van de renners:

Leo Coehorst: Acifit

Leo Hermens: Amstel Bier

Jaap Kersten, Jan Tummers: individueel

Leo Knops, Jan Schröder: Lamot-Libertas

Piet van Est: Gazelle[2]

Sportbestuurder(s):

Sjef JANSSEN

Opmerkingen:

In de deelnemerslijst in Het Belang van Limburg (12-05-1965) staat de naam van Leo Kuros. Vermoedelijk werd de deelnemerslijst telefonisch doorgegeven (er staan wel meer namen verkeerd geschreven) en wordt hiermee Leo Coehorst bedoeld, zoals ook aangegeven in o.a. Het Laatste Nieuws.

2 Gazelle was de individuele sponsor van Piet van Est.

Fyffes

Fyffes: internationaal importbedrijf voor voornamelijk bananen, dat zijn oorsprong vindt in 1789 bij de Schotse familie Fyffe[3].

Renners:

1. Maarten BREURE (NED), ° 26/01/1940 Rotterdam
2. Wim DE JAGER (NED), ° 09/01/1942 Den Bosch
3. Ab DONKER (NED), ° 16/04/1930 Amsterdam
4. Arie JONGEJAN (NED), ° 27/08/1938 Rotterdam, *onafhankelijke*
5. Rinus PAUL (NED), ° 17/08/1941 Den Haag
6. Mies STOLKER (NED), ° 29/09/1933 Zuilen
7. Marinus VAN GINNEKEN (NED), ° 19/06/1943 Breda

Reguliere ploegen van de renners:

Maarten Breure: individueel

Wim de Jager: Ruberg-Continental-Caltex

Ab Donker: Acifit

Arie Jongejan: individueel

Rinus Paul: Amstel Bier

Mies Stolker: individueel

Marinus van Ginneken: Mann

Renners door andere bronnen ten onrechte bij Fyffes ingedeeld:

- **Leo COEHORST** (bron MdC, Hervé Dauchy en Rob Keuss): Leo startte voor De Fritesspecialist.
- **Dick ENTHOVEN** aangekondigd in het Algemeen Dagblad van 20-03-1965 en overgenomen door Gazet van Antwerpen. Dick startte uiteindelijk voor zijn reguliere ploeg Amstel Bier.
- **Gerard WESSELING** aangekondigd in het Algemeen Dagblad van 20-03-1965 en overgenomen door Gazet van Antwerpen en Het Laatste Nieuws. Gerard startte uiteindelijk niet.

Sportbestuurder(s):

Wies VAN DONGEN[4]

3 https://www.fyffes.com/nl/our-story/our-history/

4 Bertus Bitter werd oorspronkelijk aangekondigd (o.a. Algemeen Dagblad 20-03-1965).

Homburg

Homburg: is een Nederlands vleeswarenbedrijf dat bestond van 1905 tot 1993, opgericht door Simon Homburg en gevestigd in Cuijk (provincie Noord-Brabant).

Renners:

1. Henk CORNELISSE (NED), ° 16/11/1940 Amsterdam
2. Piet DAMEN (NED), ° 20/07/1934 Lieshout
3. Huub HARINGS (NED), ° 31/01/1939 Scheulder
4. Henk NIJDAM (NED), ° 26/09/1935 Eelderwolde
5. Jaak VAN DE KLUNDERT (NED), ° 15/04/1938 De Heen
6. Cees VAN ESPEN (NED), ° 28/05/1938 Arnhem
7. Rik WOUTERS (NED), ° 08/05/1942 Baarle-Hertog (BEL)

Reguliere ploegen van de renners:

Alle renners reden voor TeleVizier.

Renners door andere bronnen ten onrechte bij Homburg ingedeeld:

- **Bart ZOET**: aangekondigd in het Algemeen Dagblad van 20-03-1965 en overgenomen door Gazet van Antwerpen. Bart startte uiteindelijk voor zijn reguliere ploeg TeleVizier.

Sportbestuurder(s):

Toon SIMONS

Sunkist Fruitdrinks

Sunkist: is een Amerikaans merk van frisdrank, geproduceerd door de Dr Pepper Snapple Group, terwijl het merk in handen is van Sunkist Growers, een Amerikaanse coöperatie van citrustelers.

Renners:

1. Eugène BECKERS (NED), ° 25/06/1940 Maastricht
2. Jan BOOG (NED), ° 08/04/1941 Laren (Noord-Holland)
3. Dick GROENEWEG (NED), ° 26/08/1939 Oud-Beijerland
4. Cees SNEPVANGERS (NED), ° 30/05/1941 Zundert
5. André VAN AERT (NED), ° 23/05/1940 Zundert
6. Jaak VAN DER KLOOT (NED), ° 19/04/1941 Zundert
7. Adrie VAN TILBURG (NED), ° 21/02/1940 Princenhage

Reguliere ploegen van de renners:

Eugène Beckers: Caballero

Jan Boog: Lamot-Libertas

Dick Groeneweg: TeleVizier

Cees Snepvangers, André van Aert, Jaak van der Kloot en Adrie van Tilburg: individueel

Renners door andere bronnen ten onrechte bij Fyffes ingedeeld:

- **Leo COEHORST** aangekondigd in het Algemeen Dagblad van 20-03-1965 en overgenomen door Gazet van Antwerpen. Leo startte uiteindelijk voor De Fritesspecialist.
- **Fons STEUTEN** aangekondigd in het Algemeen Dagblad van 20-03-1965 en overgenomen door Het Belang van Limburg en Het Laatste Nieuws. Fons startte uiteindelijk niet.
- **Wim VAN EST** aangekondigd in het Algemeen Dagblad van 20-03-1965 en overgenomen door Het Belang van Limburg en Het Laatste Nieuws. Wim startte uiteindelijk niet.

Sportbestuurder(s):

Aart VAN AMSTERDAM

Factcheck

door de redactieraad van WAAIERS

Boek "De Tour van '56, het beladen geel van Roger Walkowiak" door Mart Smeets.

Hans las het boek en vond dat Smeets de bal soms mis slaat.

Blz. 78: Poblet startte 6 maal in de Giro en won 19 of 20 ritten.

WAAIERS: Miguel Poblet startte zesmaal in de Giro d'Italia. In 1956 gaf hij op na 4 ritzeges, in 1957 behaalde hij 4 ritzeges, in 1958-59-60-61 behaalde hij telkens 3 ritzeges. Dit maakt in totaal 18 ritoverwinningen.

Tijdens zijn carrière won hij in grote rondes 25 of 26 ritten.

WAAIERS: Naast de 18 ritzeges in de Giro d'Italia won hij 3 ritten in de Tour de France en evenveel ritten in de Vuelta a España wat een totaal van 24 ritoverwinningen oplevert.

Blz. 79: Poblet was Ignis zeer genegen en werd er zelfs ploegleider in 1974! Ignis had toen geen ploeg meer. Ik vermoed dat het 1964 moet zijn.

WAAIERS: In de Gazet van Antwerpen van 1 januari 1964 staat dat Poblet sportbestuurder geworden is van de Spaanse Ignis-ploeg. Op 18 februari staat, eveneens in de Gazet van Antwerpen, dat in de Vuelta a Levante Poblet als technisch leider zal optreden voor Ignis. Verder in 1964 niets te vinden over Poblet als sportdirecteur en in Het Belang van Limburg werd ook niets gevonden.

In de FAEMA-saga schreven we: "Even was er ook sprake van een carrière als sportbestuurder, toen hij in 1964 door Ignis, dat opnieuw een sterke Spaanse inslag had, aangetrokken werd, maar die rol was niet aan hem besteed. Hij werd wel nog wedstrijddirecteur van de Volta a Catalunya en voorzitter van de Catalaanse wielerfederatie."

Blz. 144: de 'Giro Pipi van Charly Gaul in 1957': "Gaul reed in een klein kopgroepje met o.a. Bobet en Nencini. Gaul haatte het plassen vanaf de fiets, stopte, waterde en stapte weer op om direct te bemerken dat zijn vluchtmakkers er hard vandoor gereden waren. Gaul werd boos, zette de achtervolging in, haalde beiden terug en schreeuwde Bobet toe dat hij als voormalige beenhouwer wel eens weerwraak zou nemen omdat hij wist hoe met messen om te gaan en messen zeer scherp waren".

WAAIERS: In de FAEMA-saga schreven we: "De 18de rit ging naar de Monte Bondone, waar hij (n.v.d.r.: Gaul) het jaar voordien de Giro gewonnen had. Ironie van het lot, dit keer zou deze rit hem fataal worden. Het leek eerst allemaal onschuldig. Bobet, omringd door zijn ploegmaats, stapte af om aan een 'natuurlijke behoefte' te voldoen, Gaul peddelde rustig voorbij, om wat later zelf voor dezelfde reden af te stappen. Enkel Ernzer die zijn fiets vasthield, stopte met hem en toen het peloton voorbijkwam, riep Gaul de Fransen toe dat ze rustig mochten doorrijden, hij zou ze wel bijhalen. Meer hadden Geminiani en Bobet niet nodig om het offensief te lanceren. Zij kregen enthousiaste steun van de Italianen, Belgen en Nederlanders en Gaul zag zich tot achtervolgen gedwongen.

Vanaf hier loopt alles fout voor hem. In eerste instantie is hij van zijn ploeg alleen met Ernzer en wanneer zijn andere ploegmaats hem opwachten, kunnen die onvoldoende steun bieden. Ook van andere renners krijgt hij geen hulp, grotendeels door zijn eigen schuld. De eerder teruggetrokken en eenzelvige Luxemburger heeft weinig vrienden in het peloton en vertikt het bovendien om hulp te 'kopen'. Bijna gans alleen lijkt hij te kunnen terugkomen, alvorens, nog voor de Monte Bondone, te kraken. Mogelijk was het een nieuwe vergissing de bevoorradingscontrole over te slaan en kreeg hij in de finale een hongerklop. Poblet wint uiteindelijk de rit, Gaul verliest 8'36" op Bobet en Baldini

en 8'34" op Nencini, de nieuwe leider. Nencini is eigenlijk de grote winnaar van de dag. Ook al verliest hij 2" op Bobet, deze moet nog altijd 19" seconden goed maken op de Italiaan."

Ter aanvulling. Gaul haalde wel Geminiani bij, die na pech vooraan was weggevallen. Onderweg zou Charly deze serieus uitgemaakt hebben. Dus het messenverhaal zou hier kunnen gevallen zijn. Echter, in onze archieven is dit niet teruggevonden (al denken we het ooit gelezen te hebben). De bron is zo goed als zeker Geminiani (in een van zijn memoires beweert hij dat Charly het had over saucissen van hen maken). Probleem, er zijn op de wereld betrouwbaardere bronnen dan 'Le Grand Fusil', en dat is een eufemisme. We zijn dus voorzichtig met dat verhaal.

Wat de 'wraak' betreft:

"Hiermee is de Giro dus verloren, maar Gaul is razend op de Fransen, die hij als de grote aanstichters van zijn onheil ziet. Na de aankomst vliegen bedreigingen en scheldwoorden heen en weer en de Luxemburger zweert wraak. Dat de Italianen er mee van geprofiteerd hebben, vindt hij duidelijk minder erg. Hij heeft de Giro verloren, zo zij het, maar Bobet zal hem ook niet winnen, dat is vanaf nu zijn hoofdobjectief. De volgende dag presenteert hij reeds de rekening. Er zijn opnieuw drie zware beklimmingen, maar Gaul gaat niet in het offensief, hij installeert zich in het wiel van Bobet, die er zo niet in slaagt Nencini af te schudden.

Wanneer laatstgenoemde in de afdaling van de Rolle lek rijdt, gaan de Fransen volop in het offensief, maar Gaul laat zich lossen en zet samen met de Italiaan de achtervolging in. Op de laatste beklimming, van de Brocon, brengt hij eerst Nencini terug bij de kopgroep met Bobet, Geminiani, Baldini (die zich als goede, en vooral verstandige, Italiaan afzijdig gehouden had bij het Franse offensief) en Impanis, alvorens de kroon op het werk te zetten en de etappe te winnen. Nencini behoudt zo zijn 19" voorsprong en heeft de eindzege binnen schot."

Blz. 144: "Een jaar later, in '58, won hij de Tour en liet aan het adres van Bobet en Nencini weten dat dit zijn revanche was. Het scherpe mes had hij vervangen door scherpe demarrages waarbij hij Bobet en Nencini niet spaarde. Hij reed voortdurend in hun wiel en kleineerde hen bergop waarna hij hen weer opwachtte en naast hen ging rijden en ze strak aankeek. Actie begrepen? Herinneren jullie je verleden jaar nog ?"

WAAIERS: Dit is pure onzin, trouwens Gaul had niets tegen Nencini, dat bleek al het jaar ervoor in de Giro zoals hierboven beschreven, zelfs niet tegen Geminiani, enkel tegen Bobet. We citeren opnieuw uit FAEMA 1958 (na de etappe na de Ventoux): "Zelf voelde Gaul ook de gevolgen van zijn inspanningen de dag voordien en toen de minuten bleven aantikken, legde hij zich ontmoedigd bij het verlies neer. Uiteindelijk bleef zijn enige troost dat Bobet vooraan ook niet mee was. Na afloop zou hij verklaren dat hij de Tour verloren had, maar zijn vijand Bobet ook, terwijl hij niets persoonlijks had tegen Geminiani of Anquetil."

Blz. 144 vermeldt hij dat Gaul in 1956 de Tour won!

WAAIERS: Moet natuurlijk 1958 zijn. Hij won wel de Giro in 1956.

Blz. 146: "Gaul sloot zijn profloopbaan tot veler verbazing af bij Lamot-Libertas waar ook Rik Van Looy nog voor tekende in diens afscheidsjaar."

WAAIERS: Van Looy sloot zijn loopbaan af in 1970 bij Willem II-Gazelle. Toen was er van Lamot-Libertas al lang geen sprake meer. Van Looy reed wel in 1963 bij G.B.C.-Libertas.

Blz. 148: "Zijn meest spectaculaire optreden in de Tour van 1956 was de etappe tussen Turijn en Grenoble over 250 km met twee indrukwekkende cols. Gaul reed iedereen naar huis. De zure regen kwam die dag met bakken uit de lucht gevallen."

WAAIERS: Hij doelt hiermee op het feit dat Gaul een fan was van slecht weer, regen en koude en dat was algemeen geweten. Maar die dag won Gaul de 18de rit op 24 juli in heet weer! Volgens But

et Club: "Gaul vainqueur malgré un soleil écrasant" en volgens Miroir Sprint: "Gaul vainqueur, tres frais à l'arrivée, malgré la chaleur". Smeets was toen op die dag waarschijnlijk geen goede weerman! Daarnaast bestond de etappe uit: Mont-Cenis (Gaul 1ste), Croix-de-Fer (Gaul 1ste) en Luitel (Gaul 2de). De beslissing is pas op de Luitel gevallen, in de afdaling van de Croix-de-Fer was er een ruime hergroepering.

Blz. 174: "Gaul, de terpentijnzeikerd, komt als 2de boven op de Col de la Luère na Dotto en verdiende met die punten hoogstwaarschijnlijk de laatste bolletjestrui van deze Ronde".

WAAIERS: Van een bolletjestrui was in 1956 nog geen sprake!

Ter aanvulling, Gaul had pas de dag voor de tijdrit de leiding overgenomen van Huot, en leidde met 1 punt op Bahamontes en 2 punten op Huot. In de tijdrit waren er geen bergpunten en in deze rit vergrootte hij op de Luère zijn voorsprong tot 3 en 4 en op de Beau Louis tot 4 en 6. Het waren de laatste beklimmingen uit de Tour en vermits er op de Beau Louis maximaal 3 punten te verdienen waren, had hij inderdaad het bergklassement na de Luère zo goed als zeker binnen.

Blz. 194: "In de Tour van 1960 ging Rivière in een afdaling in de aanval en kreeg Nencini, Junkermann en Adriaenssens mee. Rivière deed alle moeite om in het wiel van Nencini te komen met als gevolg dat hij een bocht miste en 20 m lager in een boom belandde".

WAAIERS: Dit klopt weer niet. De Perjuret werd in groep aangevat, enkel in de laatste kilometer spurtten Graczyk en Massignan voor de punten. De site Mémoire du Cyclisme houdt hun voorsprong op 45", op een bijna volledig peloton dus, aangevoerd door Karmany. In de afzink probeerde Graczyk Massignan te lossen (mogelijk in de hoop door Rivière bijgehaald te worden en samen een aanval te kunnen opzetten), Rivière wou Nencini, die bij de beklimming in moeilijkheden leek, in die afdaling aanvallen, maar werd al snel door de Italiaan voorbijgestoken. Rivière, zelf gevolgd door Rostollan, probeerde de Italiaan dan te volgen. Nencini slipte zelf in een bocht, maar bleef recht, Rivière miste compleet die bocht en viel in de ravijn (de val werd aan km 57 te Fraissinet-de-Fourques gesignaleerd). Rivière stak het op niet werkende remmen, maar al snel ging het over gebrek aan gevoel in zijn handen door doping – Palfium werd genoemd. Hij werd opgewacht door Rostollan, Cazala en Delberghe, vruchteloos uiteraard.

Smeets verwart dus duidelijk met de 6de rit van Saint-Malo naar Lorient waar dit viertal een aanval opzette aan km 79 om met 14'40" voorsprong aan te komen op de rest te Lorient.

Ook Didier Vanoverbeek stuurde ons een aantal zaken die een factcheck vereisten:

Blz. 77: "Miguel Poblet: Beroemd is zijn zegereeks in het jaar 1948. Hij won in één wielerseizoen 4 Spaanse titels. Op de baan bij de sprinters, als crosser in de modder, als wegrenner in de kampioensrit in lijn en als koppelgenoot van Miguel Bover in het NK koppelkoers."

WAAIERS: Miguel Poblet werd in 1948 nationaal Bergkampioen, Kampioen der Regios (met Olmos en Massip), Kampioen van Catalonië veldrijden, Kampioen van Barcelona veldrijden, Kampioen van Catalonië op de weg, Bergkampioen van Catalonië.

Er is niets te vinden over winst in een nationaal kampioenschap sprint (winnaar Guillermo Timoner, wel Poblet in 1949), veldrijden (Miguel Lizarazu), op de weg (Bernardo Ruíz), in de ploegkoers (?).

Blz. 108: "Jempy Schmitz werd in 1960 NK Cyclo-cross nadat hij ook al vijf jaar eerder de titel eens binnenhengelde."

WAAIERS: Jängy (en niet Jempy) Schmit werd nationaal kampioen veldrijden 1955-56-57-58, 1960-61, 1963 en 1965.

Blz. 110: “Kon Jean Brankart, een Waal, wellicht nog op enig niveau komen? Hij had deze Tour nog niets laten zien. Hij was ‘over the hill’ en voelde dat zelf ook”.

WAAIERS: Brankart was in 1956 pas 26 jaar oud en heeft tussen 1956 en 1959 toch nog mooie resultaten geboekt.

Jean Brankart werd in 1958 nog 2de in de Giro d’Italia, in 1957 3de in Paris-Nice, in 1958 2de in de Quatre Jours de Dunkerque. Won in 1959 de Midi-Libre, werd 5de in de Tour de Belgique en 10de in de Tour de France.

1956 was echter wel een eerder zwak seizoen voor hem, met als beste resultaat een derde plaats in de Tour de Belgique. In de Giro stond hij de dag voor de etappe naar de Monte Bondone nog 5de, in die apocalyptische rit zakte hij naar rang 7.

Mart Smeets vernoemt enkele keren in zijn boek “renners met een jour sens”. Moet natuurlijk zijn “jour sans”.

Blz. 111: de veteranen Alex Close, Marcel Janssens en Raymond Impanis wilden meewerken aan het geel van Adriaensens.

WAAIERS: Alex Close was inderdaad 35 jaar tijdens de Tour van 1956. Raymond Impanis was 30 jaar maar Marcel Janssens een veteraan? Was toen pas 24,5 jaar oud!

Wat ook opviel:

Blz. 210: “Voor de start in Reims heeft Tourdirecteur Goddet een slecht humeur. Veel ploegen hebben gesteggeld over het aanbrengen van commerciële uitingen op shirt, broek en petjes en Goddet geeft het bevel alles binnen één etmaal aan te passen aan de Tourregels. ‘s Avonds in Luik dienen ook alle ploegen hun rennersbroeken aan te passen: commerciële namen gaan eraf! Niemand glipt door de mazen van het net van de strenge Franse liberaal, ook de toprenners niet. Regels zijn regels.”

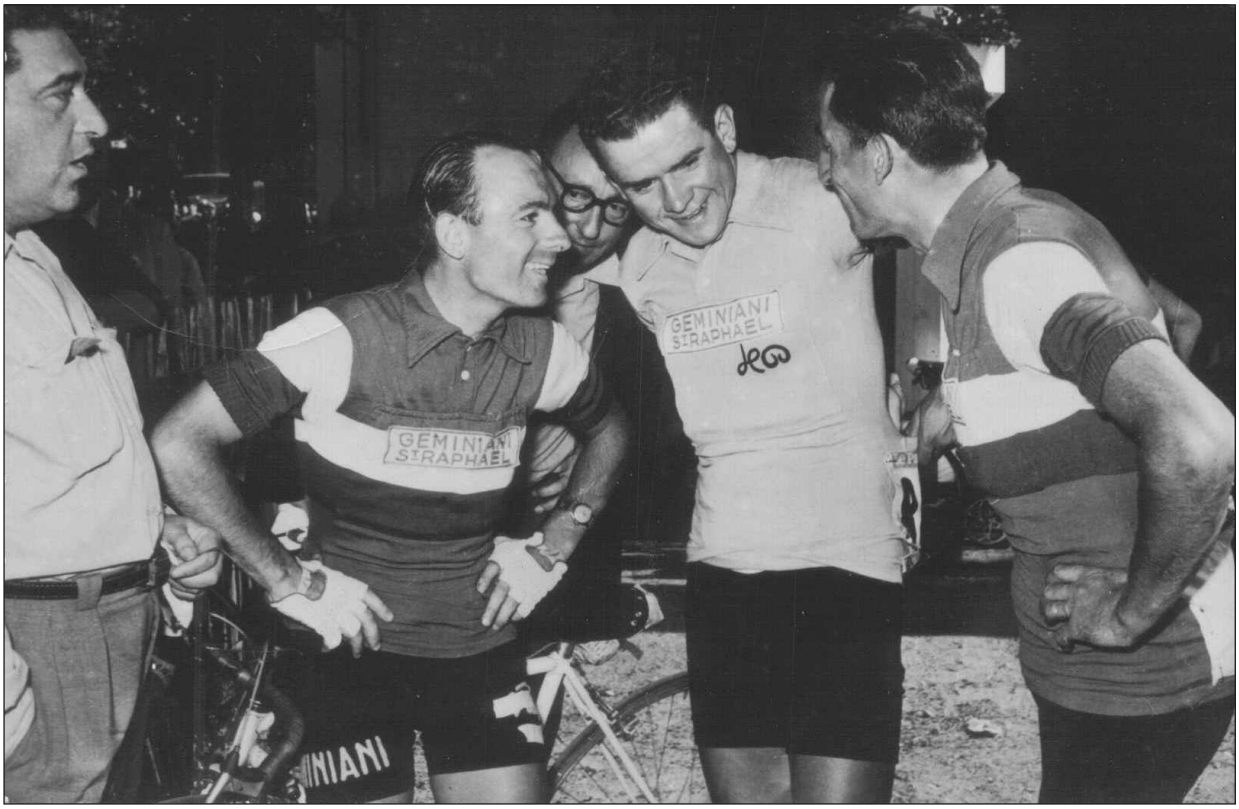

WAAIERS: Betreffende die rel op p. 210, als die al plaats vond, ging die ongetwijfeld over de extrasportieve publiciteit, nog altijd een gevoelig onderwerp in 1956 (zie ook de Flèche Wallonne). Op de truien zelf ging het misschien over de grootte van de opzetstukken, maar betreffende de broeken lijkt er wel iets van aan. Er staat "commerciële namen gaan eraf", wat voor ons verwijst naar de extra-sportieve benamingen. En dat werd blijkbaar (heel) deels opgevolgd, zie op bijgevoegde foto de broek van Bauvin, linkerpijp.

Maar Gaul reed wel altijd met een broek Faema-Guerra. De foto met Bauvin moet zowat de enige zijn waar er iemand met overplakte reclame op de broek te zien is. Verder rijden alle FAEMA's, Helyett-Potins en de andere St Raphaëls met extrasportieve reclame op de broek. Op de ploegfoto's valt ook niet op dat de reclame op de borst abnormaal groot is of verschillend van later in de Tour. Lijkt ons dus een broodjeaapverhaal, tenzij het misschien over 1955 gaat. Maar dan zou het slechts over een handvol renners gaan (wat St Raphaëls, Zwitsers en Italianen).

Misschien is er ergens een verband met 1955. Toen vonden we bij Italië Leo en niet Leo-Chlorodont en bij Geminiani enkel Geminiani en geen St Raphaël. En de publiciteit op de borst was kleiner, één lijn. Maar nergens vonden we in Miroir Sprint iets over een rel met Goddet, zomin in 1955 als in 1956. En waarom hij van Goddet een "liberaal" maakt, ontgaat ons ook.

Verder schrijft Smeets ook een aantal zaken die ons onbekend zijn:

Blz. 209: "De organisatie van de Tour diende, gezien de overheidsfinanciering van de premies van de regionale renners, 30 à 40 min of meer onbekende Franse renners aan de start te hebben. Voor die ploegen was er ook een extra financieel klassement. Er bestond dus een 'Algemeen Klassement' en een 'dagklassement' voor alle deelnemers en daarnaast werden renners van regionale ploegen apart uitbetaald. Daar was een speciaal potje voor, zodat ook zij iets konden verdienen in de drie weken dat ze mochten fietsen"

WAAIERS: Wij hebben hier nooit iets van gelezen, maar dat wil natuurlijk niets zeggen. Lezers die hier meer over weten mogen ons altijd contacteren.

Echter:

1. *Regionale ploegen waren er al van voor de tweede wereldoorlog, zij vervingen de voormalige 'touristes-routiers' (of 'individuels') vanaf 1939 (in 1938 ging het over 'cadets' en 'bleuets'). Ook in Monaco-Paris waren er regionale ploegen (de Ronde de France was met merkenploegen).*
2. *We zouden het toch niet over "min of meer onbekende Franse renners" hebben, daar zaten echt wel namen tussen (Geminiani, Robic, Hassenforder, Forestier, Anglade, Graczyk, Mahé).*
3. *Goddet 'moest' die inderdaad aan de start hebben, doch niet omwille van de overheid, maar:*
    a. *Om voldoende deelnemers te hebben.*
    b. *De regionale ploegen zorgden voor spektakel en leverden trouwens twee eindwinnaars.*
    c. *Om voor voldoende publieke belangstelling (tijdens de ritten en als krantenkopers nadien) te zorgen.*
    d. *Om te zorgen dat de managers toch voldoende keuze hadden voor de criteriums, met enkel de Franse nationalen zou dat gene vette geweest zijn.*
4. *We hebben nooit iets van aparte prijzen voor de regionalen gehoord, dat zou trouwens volledig tegen de filosofie van Goddet (loyale strijd, iedereen tegen iedereen) indruisen.*

5. *Graag een goede reden waarom de "overheid" daaraan geld zou besteden, alsof die in de jaren vlak na de oorlog echt geen andere prioriteiten zou gehad hebben.*

Naar onze mening dus klinkklare onzin, tot bewijs van het tegendeel.

Blz. 212: "4de rit A: tijdrit Rouen-Les Essarts over 15,1 km en gewonnen door Charly Gaul. Opmerkelijk: Roger Hassenforder breekt een trapper van zijn fiets en kan niet verder rijden, maar mag zich door een bijzondere maatregel voor het kapotrijden van materiaal tijdens een tijdrit, in een auto naar de streep laten rijden".

WAAIERS: Het 'geval' Hassenforder kon als volgt 'opgelost' worden:

In de Tour Encyclopedie 1954-1965 staat het volgende: "Omdat hij (n.v.d.r.: Hassenforder) na breuk van een pedaal de voorziene afstand niet kon afleggen, werd Hassenforder in de uitslag opgenomen met de tijd van de laatste, vermeerderd met vijf procent. Op te merken valt dat dit een "klassementsrit" was, waarvan de tijden alleen maar overgebracht werden naar de algemene rangschikking. Deze rangschikking wordt hier dus alleen maar ter inlichting weergegeven."

Hassenforder werd 113de en laatste op 29'09".

Wat betreft de uitleg over de 'klassementsrit' was een en ander ons niet helemaal duidelijk. Telde die tijdrit niet mee?

In het Frans staat er: "Une épreuve en marge du Tour". Il entre cependant en ligne de compte au classement général individuel, mais il n'y a pas de bonifications".

Verdere opzoekingen leverde het volgende op:

Het Belang van Limburg van 10 juli 1956 p. 7

Uittreksel van het reglement:

"In geval dat om een reden onafhankelijk van zijn wil: val, lichamelijk letsel, een deelnemer niet in de gelegenheid is om de afstand af te leggen voor het vertrek van het tweede gedeelte van de rit, wordt zijn tijd deze van de laatst geklasseerde vermeerderd met 5 t.h."

Hassenforder liep echter geen lichamelijk letsel op; hij werd enkel en alleen door een materieel defect gestopt. Waarom was er in de volgwagen geen reservefiets, zoals dat voor de andere deelnemers wel was? Het dramatische van alles is dat de Elzasser, die in de voormiddag geen kilometer aflegde, in het tweede gedeelte de aanval heeft ingezet en bovendien zegevierde te Caen, waar hij in het bezit kwam van de groene trui als leider op punten. Dit kon alleen mogelijk zijn indien de tijdrit niet telde voor het puntenklassement. En dit is belachelijk genoeg voorzien geworden in het puntenklassement: "De tijdrit op de omloop van Essarts telt niet voor het puntenklassement". Een confrater is de mening van Jacques Goddet gaan vragen en de inrichter van de Ronde heeft gezegd dat het geval Hassenforder heel eigenaardig is. "Maar het reglement van de klassementswedstrijd op het circuit van Essarts, zei hij, werd dusdanig opgemaakt dat een renner niet kon uitgeschakeld worden voor een reden, onafhankelijk van zijn wil. Het is waar dat in het reglement niet uitdrukkelijk is gezegd geworden dat deze reden een materieel accident kon zijn. Dit is vergeten geworden."

Volgens de mening van velen hebben de commissarissen groot ongelijk gehad het reglement op die manier te interpreteren. Het is inderdaad niet logisch dat een onachtzaamheid – aan de start komen met een defecte fiets en zonder vervangingsmateriaal – voordeel bezorgt aan die er zich schuldig aan gemaakt heeft en tezelfdertijd nadeel bezorgt aan degenen die hun voorzorgen hebben getroffen.

Nu is het inderdaad zo dat Hassenforder, die vijftien kilometer minder gereden heeft dan de andere renners, leider is geworden in het puntenklassement.

Als conclusie en na nog verdere opzoekingen kwamen we tot het volgende besluit:

Hassenforder kreeg dus de laatste plaats, met als tijd die van de laatste plus 5%. Het reglement voorzag dit voor wie buiten zijn eigen wil een etappe niet kon beëindigen, al was mechanische pech niet specifiek voorzien.

De tijden telden mee voor het klassement, de plaatsen niet voor de puntenstand en er was geen bonificatie, die was volledig voor de namiddagrit. Dit was toen gebruikelijk bij dergelijke halve ritten, ook in 1957 kreeg Anquetil in de namiddagtijdrit in Montjuïc geen bonificatie. Vanaf 1960 (maar dat was wel een langere tijdrit) werden de bonificaties over de twee ritten verdeeld (er waren geen gesplitste ritten in 1958 en 1959). In 1954 en 1955 waren er ook gesplitste ritten, maar met een ploegentijdrit, waarbij de individuele tijden telden voor het klassement, "maar niet voor de rituitslag". Een vreemde formulering, die betekent dat er geen gezamenlijk klassement over de twee delen gemaakt werd. Ook hier werden de bonificaties aan de rit in lijn toegewezen. In de vroegere naoorlogse jaren hebben we geen gesplitste ritten teruggevonden.

Te noteren, Gaul was een groot (het grootste?) slachtoffer van die aanval van Hassenforder, hij verloor vijfenhalve minuut op Bahamontes en veertien op Ockers (en Walkowiak).

Interview met Eddy Merckx in Humo, 09/06/2025 door Jan Hauspie (https://archive.ph/or8jX)

"Rik Van Looy leefde nog toen ik gebeld werd voor een interview met hem, Tom Boonen en mezelf. Dat is niet doorgegaan: ik wil niks te maken hebben met Boonen. Hij fietste bij Mapei toen wij voor hem een speciaal fietskader uit carbon hebben gemaakt. Dat heeft me veel geld gekost. Maar hij probeerde me zwart te maken: 'Nog nooit zo'n slechte fietsen gehad als die van Merckx,' zei hij. Dan heb je afgedaan bij mij."

WAAIERS: Voor zover wij weten reed Boonen nooit voor Mapei (en maakte Merckx voor Mapei nooit fietsen). Dit moet uiteraard Quick-Step zijn.

Factcheck: het nummer 51 in de Tour de France

Deze factcheck komt van twee redacteurs die elk apart maar via verschillende media en vanuit een verschillende invalshoek op hetzelfde onderwerp kwamen. De ene was al wachtend op het groen licht van zijn chirurg (we worden allemaal ouder met de bijhorende kwaaltjes) doorheen zijn meegebrachte lectuur en zette dan maar de tv aan om de tijd te doden. Heel toevallig kwam die zo terecht op een (her)uitzending van 'Merci Merckx - Het wonderjaar 1969' door Karl Vannieuwkerke. Toen daarin beweerd werd dat Pernod, de eigenaar van Pastis 51, speciaal betaalde om een favoriet met rugnummer 51 te laten rijden, trok dat zijn aandacht. Dit des te meer omdat sponsoring voor alcoholische dranken en naar minderjarigen toe in Frankrijk al lang moeilijk lag[1].

De andere redacteur was het nieuwe boek van Johny Vansevenant, "Merckx - De Ultieme Biografie" aan het lezen en viel daarin op de zinsnede dat Merckx in de Tour 1969 "het legendarische nummer 51 mocht opspelden", wat ook bij hem direct goed was voor vraagtekens. En dan is er nog de mythe dat dit rugnummer de drager geluk zou brengen.

Werd de Tour betaald om dit rugnummer aan een favoriet te geven? Was het in 1969 al een legendarisch rugnummer? Verdient het die benaming 'legendarisch'? Heeft of had het 'magische krachten' die de drager geluk brengen en naar de zege stuwen? Meer dan genoeg vragen en zeker een factcheck voor WAAIERS waard.

Naar onze goede gewoonte beginnen we met 'facts & figures'. Ik heb dus even een lijstje gemaakt van de periode 1947-91 (zie verder), vijfenveertig keer de Tour de France, zowat de periode die ons binnen WAAIERS interesseert, met daarin telkens de nr. 1, de nr. 51, de uitslag van nr. 51, wie vooraf als favoriet of (als de favoriet nr. 1 droeg) als voornaamste uitdager(s) van de favoriet kon beschouwd worden, het eindpodium en een conclusie. De meest markante feiten zijn in kleur gemarkeerd, groen als nr. 51 én een favoriet was én de Tour won, geel als nr. 51 een renner met op dat moment naam was en zijn uitslag als die met zijn faam overeenstemde, oranje als nr. 51 (grotendeels) onverwacht een topprestatie leverde en rood de uitslag van een nr. 51 met naam die faalde.

En wat blijkt?

Vooreerst, het is pure onzin dat Pernod in de jaren voorafgaand aan 1969 zou betaald hebben om een 'favoriet' met dat nummer 51 te laten rijden. Dit zou niet eens mogelijk geweest zijn, in de periode 1947-68 werden de rugnummers immers per ploeg alfabetisch toegekend, behalve uiteraard voor de uittredende winnaar die al sinds jaar en dag recht had op het nummer 1. Om

1 Vroege wielerkaarten van St Raphaël droegen de melding dat die niet aan minderjarigen mochten gegeven worden en ploegsponsoring door merken van alcoholische dranken verdween tijdens de tweede helft van de jaren zestig systematisch uit het peloton. Anderzijds omzeilde Pernod die beperkingen gedurende lange tijd (tot en met 1987) door de inrichting van de regelmatigheidscriteriums Super Prestige Pernod, Prestige Pernod en Promotion Pernod.

het nog erger te maken, hadden in die periode, en vooral tot en met 1961, niet alle ploegen altijd even veel deelnemende renners en was het aantal renners per ploeg zelden mooi tien. Wie het rugnummer 51 kreeg was dus eerder een loterij en dat blijkt ook uit de namen en hun resultaten. Eigenlijk is Merckx de eerste echt grote naam die met het nummer 51 de Tour betwist, tenzij we het jaar voordien Ferdi Bracke dat statuut willen geven. De enige andere renners met een zekere faam waren Carlo Clerici (1954) en Giancarlo Astrua (1955). Degelijke renners, maar wie zou er geld voor overhebben om hen met dat rugnummer publiciteit te laten maken voor je product?

Zou Pernod dan misschien de Tourdirectie betaald hebben om Merckx met dat rugnummer, verwijzend naar hun Pastis 51, de Tour te laten betwisten? Die hypothese lijkt verdedigbaar. Immers, gegarandeerd voortdurend in beeld en misschien wel nuttig als reactie op de antireclame die de vorige drager, Ferdi Bracke, in 1968 in de slottijdrit gemaakt had. Immers, en zeker in België, gaat het altijd over het verlies van Herman Vanspringel, maar de échte grote verliezer was Bracke. Herman leek dan wel als geletruidrager de eindzege binnen handbereik te hebben, maar als regerend werelduurrecordhouder moest Bracke in staat geweest zijn in die tijdrit zijn achterstand in het klassement met de vingers in de neus op te halen. Niet dus.

Jaar	nr 1	nr 51	uitslag nr 51	favoriet/uitdager	Tourpodium	conclusie
1947	Breuer	Barret	41	50 Vietto	Robic-Fachleitner-Brambilla	onzin
1948	Callens	Dupont	20	31 Bartali	Bartali-Schotte-Lapébie	onzin
1949	Bartali	De Ruyter	uitgeschakeld	4 Coppi	Coppi-Bartali-Marinelli	onzin
1950	Bartali	Ghirardi	opgave	17 Ockers	Kübler-Ockers-Bobet	onzin
1951	Aeschlimann	Biever	uitgeschakeld	15 Coppi/ 13 Bartali	Koblet-Geminiani-Lazaridès	onzin
1952	Spuhler	Voorting G	22	25 Coppi	Coppi-Ockers-Ruíz	onzin
1953	Astrua	Jansen	uitgeschakeld	15 Koblet	Bobet-Malléjac-Astrua	onzin
1954	Bobet	Clerici	12	56 Koblet	Bobet-Kübler-Schaer	naam/geen resultaat
1955	Bobet	Astrua	7	17 Ockers	Bobet-Brankart-Gaul	naam/ top tien
1956	Barbotin	Arnold W	86	28 Ockers/ 64 Gaul	Walkowiak-Bauvin-Adriaensens	onzin
1957	Walkowiak	Barbosa	uitgeschakeld	2 Anquetil/ 26 Nencini/ 56 Gaul	Anquetil-Janssens-Christian	onzin
1958	Anquetil	Vangeneugden	27	4 Bobet/ 30 Nencini/ 48 Janssens	Gaul-Favero-Geminiani	onzin
1959	Gaul	Padovan	52	61 Anquetil/ 71 Rivière	Bahamontes-Anglade-Anquetil	onzin
1960	Bahamontes	Pavard	19	53 Rivière/ 72 Nencini	Nencini-Battistini-Adriaensens	onzin
1961	Accordi	Enthoven	uitgeschakeld	14 Anquetil/ 82 Gaul	Anquetil-Carlesi-Gaul	onzin
1962	Anquetil	Enthoven	opgave	137 Van Looy	Anquetil-Planckaert-Poulidor	onzin
1963	Anquetil	Azzini	opgave	17 Poulidor	Anquetil-Bahamontes-Pérez Francés	onzin
1964	Anquetil	Mattio	27	19 Poulidor	Anquetil-Poulidor-Bahamontes	onzin
1965	Aimar	Boucquet	21	27 Poulidor	Gimondi-Poulidor-Motta	onzin
1966	Aimar	Aranzabal	48	26 Poulidor/ 2 Anquetil	Aimar-Janssen-Poulidor	onzin
1967	Aimar	Chiappano	uitgeschakeld	56 Gimondi	Pingeon-Jiménez-Balmamion	onzin

Jaar	nr 1	nr 51	uitslag nr 51	favoriet/uitdager	Tourpodium	conclusie
1968	Pingeon	Bracke	3	6 Poulidor	Janssen-Vanspringel-Bracke	uurrecord-houder/ podium
1969	Janssen	Merckx	1	51 Merckx	Merckx-Pingeon-Poulidor	klopt
1970	Merckx	Dolman	32	87 Ocaña	Merckx-Zoetemelk-Pettersson	onzin
1971	Merckx	Crepaldi	25	90. Ocaña	Merckx-Zoetemelk-Van Impe	onzin
1972	Merckx	Millard	32	62 Ocaña	Merckx-Gimondi-Poulidor	onzin
1973	Poulidor	Ocaña	1	51 Ocaña	Ocaña-Thévenet-Fuente	klopt
1974	Merckx	Vanspringel	10	21 Thévenet	Merckx-Poulidor-Lopez Carril	naam/top tien
1975	Merckx	Thévenet	1	51 Thévenet	Thévenet-Merckx-Van Impe	klopt
1976	Thévenet	Kuiper	opgave	30 Zoetemelk/ 11 Van Impe	Van Impe-Zoetemelk-Poulidor	WK/opgave
1977	Van Impe	Meslet	10	21 Thévenet/ 11 Zoetemelk/ 71 Merckx	Thévenet-Kuiper-Van Impe	top tien + rit
1978	Thévenet	Hinault	1	51 Hinault	Hinault-Zoetemelk-Agostinho	klopt
1979	Hinault	Martinez	16	11 Zoetemelk	Hinault-Zoetemelk-Agostinho	onzin
1980	Hinault	Pollentier	opgave	11 Zoetemelk	Zoetemelk-Kuiper-Martin	onzin
1981	Zoetemelk	Alban	3	131 Hinault	Hinault-Van Impe-Alban	podium
1982	Hinault	Criquielion	opgave	101 Zoetemelk	Hinault-Zoetemelk-Van der Velde	onzin
1983	Zoetemelk	Willems	opgave	111 Van Impe	Fignon-Arroyo-Winnen	onzin
1984	Fignon	Kelly	5	61 Simon/ 131 Hinault	Fignon-Hinault-LeMond	naam/top vijf
1985	Chevallier	Muñoz	opgave	11 Hinault/ 101 Roche	Hinault-LeMond-Roche	onzin
1986	Hinault	Delgado	opgave	7 LeMond	LeMond-Hinault-Zimmermann	onzin
1987	Bernard	Delgado	2	11 Roche/ 51 Delgado	Roche-Delgado-Bernard	podium
1988	Zimmermann	Fuerte	opgave	11 Rooks/ 31 Fignon/ 171 Delgado	Delgado-Rooks-Parra	onzin
1989	Delgado	Herrera	19	11 Rooks/ 21 Parra/ 41 Fignon	LeMond-Fignon-Delgado	onzin
1990	LeMond	Mottet	49	11 Fignon/ 21 Delgado/ 31 Breukink	LeMond/Chiappucci/ Breukink	onzin
1991	LeMond	Bugno	2	11 Chiappucci/ 21 Breukink	Indurain-Bugno-Chiappucci	naam/podium

51 wint de Tour
51 renner met naam haalt resultaat
51 onverwachte topprestatie van 51
51 renner met naam faalt

We kunnen dus die sponsoring in 1969 op het eerste zicht niet helemaal uitsluiten, maar die moet dan wel eenmalig en vooral toevallig geweest zijn. Immers, het is opnieuw grotendeels toeval dat Merckx dat nummer droeg, want de rugnummers werden binnen de ploegen, behalve uiteraard voor de vorige winnaar, alfabetisch toegewezen. Heel toevallig zaten de namen van de hele ploeg in het tweede deel van het alfabet en kreeg Eddy zo het laagste nummer binnen zijn team. Hoogstens kon de Tourdirectie FAEMA als vijfde ploeg geplaatst hebben en verder gehoopt hebben. Dit lijkt ons toch tamelijk vergezocht. Die manier van rugnummers toewijzen zou pas in 1974 veranderen.

Dit blijkt ook uit de 'gelukkigen' de volgende jaren, en wie zou willen betalen voor publiciteit met Evert Dolman, Ottavio Crepaldi of Joël Millard? Ook Ocaña kreeg dat rugnummer ongepland en hier was de toevalligheid nog groter. Hij stond alfabetisch op de 'juiste' plaats binnen zijn ploeg, maar enkel omdat er dat jaar met ploegen van elf gereden werd en de nummering bij BIC op die manier met 45 begon. En de vraag kan zeker gesteld worden wat Ocaña ervan dacht dat hij moest rijden met hetzelfde rugnummer als dat waarmee zijn 'grote vriend' in 1969 zo geschitterd had?

Dus dat verhaaltje over die sponsoring kunnen we wel opbergen, het komt gewoon niet overeen met de feiten. Hoogstens kunnen we nog aannemen dat de Tourdirectie de toewijzing van de nummers aan de ploegen in 1975 en 1978 wat gemanipuleerd heeft in de hoop dat het rugnummer 51, waarmee Merckx in 1969 en Ocaña in 1973 geschitterd hadden, de Franse favorieten geluk zou brengen. Maar over de factor geluk hebben we het verder nog.

Uit het voorgaande blijkt uiteraard al onmiddellijk dat ook het verhaal dat Merckx in 1969 "het legendarische nummer 51 mocht opspelden", het sponsoringsverhaal in de vuilbak mag volgen. Op dat moment was er niets legendarisch aan, ik zou stellen integendeel. De enige die er tot dan echt resultaat mee gehaald had, was Bracke het jaar voordien, verder moeten we al terug naar de 7de plaats van Astrua in 1955. En erger, van de tweeëntwintig voorgaande dragers ervan hadden er negen niet eens het einde van de Tour gehaald.

Zou rugnummer 51 dan later de benaming 'legendarisch' kunnen verdiend hebben. In feite maakt dat voor Merckx in 1969 niets uit, een dergelijk etiket werkt niet met terugwerkende kracht. Hoogstens zouden we kunnen stellen dat het na 1978, met op zijn actief de eerste Tourzege van vijfvoudige winnaars Merckx en Hinault en verder overwinningen van Ocaña, de grote uitdager van Merckx en de man van Orcières-Merlette, en van Thévenet, de man die een einde aan de zegereeks van diezelfde Merckx maakte, die benaming verdiende. Maar dan komt onmiddellijk de volgende vraag, voor hoelang? Want nadien waren de topprestaties toch maar schaars.

En ook de mythe dat rugnummer 51 geluk bracht in de Tour de France is op weinig of niets gebaseerd[2]. De vier vermelde overwinnaars zijn de enigen die eenmalig met dat rugnummer de Tour wonnen en heel misschien bracht het Thévenet of Hinault geluk. Voor hen of na hen, niemand. Niet onverwacht is het nummer 1 (gedragen door de uittredende winnaar) ook het meest gelauwerde (ter illustratie, in de beschouwde vijfenveertig jaar liefst dertienmaal). Maar ook andere nummers deden beter of even goed dan 51: 11, 2, 21 en 15. En voor de komende jaren moet niet direct beterschap verwacht worden vermits de nummers 1, 11 en 21 voorbehouden zijn voor de top drie van de vorige editie.

Niet dat het daarom allemaal kommer en kwel was voor rugnummer 51. Naast de reeds vermelde resultaten waren er nog een handvol podiumplekken en groene en bolletjestruien. Maar echt een geluksbrenger als rugnummer is dan weer te veel eer. Weer een mythe begraven.

2 Zie ook: https://tourtijgers.wixsite.com/start/single-post/2017/07/13/tour-de-france-de-legende-van-nummer-51 en https://www.cyclist.co.uk/news/tour-de-france-the-legend-of-bib-number-51.

Dus kunnen we streng concluderen dat er aan het rugnummer 51 eigenlijk niets speciaals is. Sponsoring door Pastis 51 houdt geen steek, enerzijds omdat tot en met 1973 het grotendeels het toeval was dat de toewijzing van de nummers bepaalde en anderzijds omdat ook nadien er amper echte favorieten mee reden. In 1969 was er niets 'legendarisch' aan, waarschijnlijk komt dat idee van de associatie die we maken met die geweldige Tour 1969 die Merckx ermee reed. Geluk bracht het heel misschien aan Thévenet of Hinault, maar nadien alvast nooit meer en ook dat is dus een fabeltje.

Het zou nochtans een mooi verhaal geweest zijn. Een rugnummer met zijn eigen sponsor dat daardoor steeds toegewezen wordt aan vedetten en favorieten. En die vedetten zorgen voor spektakel en resultaten waardoor het nummer de reputatie van geluksbrenger krijgt en zelfs legendarisch wordt. En met dat rugnummer opgespeld mag 'onze' Eddy Merckx in de Tour de France debuteren. En het wordt niet zomaar een Tour, hij steekt er met kop en schouders bovenuit en wint zowat alles dat er te winnen is en vergroot nog de faam van zijn nummer. Maar niet dus, helemaal niet.

Boek 'Eddy Merckx – De ultieme biografie – Ik wilde altijd winnen' van Johny Vansevenant, uitgeverij Lannoo, 2025

In het boek schrijft de auteur: "In de vierde rit naar Nancy boekt de 35-jarige Rik Van Looy zijn 498ste overwinning."

Het gaat hier over de ritzege van Van Looy in de Tour de France van 1969. Volgens onze WAAIERS-standaard qua overwinningen was het de 467ste zege op wat in totaal 476 overwinningen zou worden.

Uit de Tour de France, waar gingen Renaat en José uit de bocht?

Patrick Feyaerts

De vierde deels, de vijfde en de zesde rit van de Tour de France 2025 vonden plaats in Normandië. Meteen een gepast moment voor de commentatoren Renaat Schotte en José De Cauwer om eer te bewijzen aan de lokale vijfvoudige Tourwinnaar Jacques Anquetil. Deze had bij zijn Tourdebuut in 1957 in Rouen, waar dit jaar etappe vier eindigde, zijn eerste halve ritzege behaald, het begin van zijn eerste Tourzege. Welk moment om zijn carrière te belichten was beter geschikt dan de tijdrit op dag vijf (09/07/2025) in Caen, toevallig de vertrekplaats van de door Anquetil in 1957 gewonnen halve etappe én de plaats waar hij 's ochtends met de Franse nationale ploeg de ploegentijdrit over 15 km gewonnen had. Om het nog pikanter te maken was er een reële kans dat het snelheidsrecord voor een tijdrit van minstens 20 km, sinds 1989 op naam van Greg LeMond met een gemiddelde snelheid van 54,545 km per uur, zou verbeterd worden[3].

Een gepast en perfect getimed initiatief dus, en de grote lijnen van de inhoud waren redelijk accuraat, enkel een paar uitspraken van Renaat Schotte deden mij een paar keren pijn aan de oren. En erger, hij werd niet verbeterd door José De Cauwer, zelfs niet wanneer het over elementaire historische wielerkennis ging. Integendeel, José deed er zelfs een keer een schepje bovenop. Het betrokken fragment startte om 2 uur 21' in de uitzending en duurde zowat zeven minuten.

Het begon nog vrij onschuldig toen Renaat vermeldde dat Maurice Dieulois, de vriend van Anquetil, lid was van de wielerclub A.C. Sotteville, de club waarbij Jacques wat later zelf debuteerde. De juiste naam van de club is echter A.C. Sottevillais, soms afgekort als A.C.S., en waarbij A.C. niet staat voor Association Cycliste, zoals we misschien zouden verwachten, maar voor Auto-Cycle. Ter hunner ontlasting, de club zaait zelf verwarring door het op hun Facebookpagina over A.C. Sotteville te hebben. In de tijd van Anquetil was de benaming echter zonder mogelijke discussie Auto-Cycle Sottevillais, zoals blijkt uit bovenstaande documenten.

Al snel wordt het echter erger wanneer Renaat Schotte probeert te duiden waarom Anquetil vervolgens vier jaar moest wachten op een tweede Tourzege. Dat dit (voor een groot deel) lag

3 De verbetering was voorspeld door de Duitse data- en aerodynamicaspecialisten Björn Kafka en Sebastian Schluricke, die een tijd van 36'10" over de 33 km aankondigden, een gemiddelde van ongeveer 54,750 km/u. Zover is het uiteindelijk niet gekomen, de strakke wind op het moment dat de betere tijdrijders aan de slag gingen, was spelbreker. Remco Evenepoel kwam uiteindelijk uit op 36'42" of 54 km/u rond, en was zowat 25-30 seconden te traag.

aan spanningen binnen de Franse ploeg, klopt uiteraard, maar ook Anquetil had er zelf schuld aan. Hij had gedurende een paar jaren, zacht uitgedrukt, alles nogal losjes opgevat en kwam zowel in 1958 als in 1959 in mindere vorm aan de start van de Tour. Dat de toenmalige grijze eminentie van de Vlaamse wielerjournalistiek Karel Van Wijnendaele hem aan het einde van de Tour 1958 in het Nieuwsblad-Sportwereld helemaal afbrandde als potentiële eindwinnaar met de woorden “al opgebrand door een te veelvuldig en te jong gebruik van grote verzetten en door zijn liederlijk leven, een slecht voorbeeld voor alle jonge renners” is veelzeggend. Wat het voor hem en zoon Willem extra pijnlijk maakte is dat hij tegelijk ook Bahamontes en Nencini afschreef, in een klap de eindwinnaars van de komende zes Tour de France.

Speelden de spanningen en de onenigheid binnen de Franse ploeg zeker een grote rol bij het verloop van de edities 1958-60, dan stelt Renaat die wel totaal verkeerd voor door ze terug te brengen tot een strijd tussen de oude garde Bobet-Geminiani en de nieuwkomers Anquetil-Rivière-Anglade. Integendeel, het draaide veel meer om een strijd binnen de jonge garde zelf.

Enkel in 1958 speelde de rivaliteit met de ‘oudjes’ enigszins. Louison Bobet had niet deelgenomen aan de Tour in 1956 en 1957, maar was terug van de partij in 1958. Als drievoudig oud-winnaar kon hem zijn plaats in de nationale ploeg moeilijk ontzegd worden, maar op aandringen van André Darrigade[4] verzette Anquetil zich tegen de selectie van Geminiani (ook deze was in 1957 niet van de partij geweest), uit vrees voor een alliantie van dit tweetal tegen hem. Noodgedwongen week ‘Le Grand Fusil’ dan maar uit naar de regionale ploeg Centre-Midi en begon aan de Tour met als hoofddoel de Franse nationalen de duivel aan te doen. De vriendschap met zijn oude ‘compagnon de route’ Bobet, die hij als een verrader zag, was meteen ook voorbij. Maar of dit een grote invloed gehad heeft op de uitslag, is zeer betwijfelbaar. Veel belangrijkere factoren waren het falen van Anquetil zelf, de sterkte van Gaul en de verschrikkelijke weersomstandigheden tijdens de doortocht van het Chartreusemassief.

In 1959 was het dan weer een heel ander verhaal. De Franse nationale ploeg had in principe vier kopmannen: Jacques Anquetil, Louison Bobet, Raphaël Geminiani en debutant, maar werelduurrecordhouder, Roger Rivière. Heel snel draaide dat uit op twee duo’s, maar helemaal niet oud tegen jong. Geminiani koos volop de zijde van zijn ontdekking, beschermeling en merkgenoot bij zijn eigen St Raphaël-Géminiani-ploeg Rivière terwijl ook, zij het iets minder van harte, Anquetil en Bobet samenspanden. De nieuwbakken kampioen van Frankrijk en revelatie van het seizoen, Henry Anglade, stond aan het hoofd van de regionalen van Centre-Midi. Selectieheer en ploegleider Marcel Bidot, die vier kopmannen al meer dan genoeg vond, had hem niet gekozen. Al snel bleek dat Bobet en Geminiani geen rol van betekenis meer konden spelen en Rivière en Anquetil kwamen al vlug tot dezelfde filosofie: “ik wil wel winnen, maar in ieder geval, liever eender wie dan de ‘andere’, behalve dan Anglade[5], die mag zeker niet zegevieren”. Ze kregen hun zin, Federico Bahamontes werd eindwinnaar voor Anglade, Anquetil en Rivière, wat laatstgenoemd tweetal een fluitconcert bij hun ereronde in het Parc des Princes opleverde.

In 1960 kon Anquetil uiteraard niet winnen, hij bedankte voor deelname. Na zijn ervaringen het jaar voordien zag hij een nieuw samengaan met Rivière niet zitten, en nog minder als daar ook Anglade zou bijkomen. De feiten zouden hem gelijk geven, het zou in de Tour voor geen meter lopen in de nationale ploeg. Aanvankelijk streden Anglade en Rivière vooral tegen elkaar om enig kopman te worden, tot Rivière een beslissende voorsprong kon nemen. Hij

4 Darrigade verweet bovendien aan Geminiani dat deze in 1956 de Franse nationale ploeg tegengehouden had zijn gele trui te verdedigen toen er weer eens een grote vlucht vertrokken was. Volgens André, nogal optimistisch, had hij anders die Tour kunnen winnen.

5 Geen van beide had zin in de opkomst van een derde om er de volksgunst en vooral de criteriumgelden mee te delen, de ‘nationalen’ beschouwden een zege van een ‘regionaal’ als een belediging en Anglade zat in de portefeuille van de concurrerende manager Roger Piel.

zou echter zichzelf de das omdoen door te veel risico's te nemen in de afdaling van de col de Perjuret[6]. Rivière miste een bocht, kwam in een ravijn terecht en werd afgevoerd met een wervelbreuk. Dit zou meteen het einde van zijn carrière betekenen[7]. En Nencini won de Tour.

En hiermee komen we aan de eerste blunder die toch onder elementaire kennis van de wielerhistorie en zeker die van de Tour de France valt. In tegenstelling tot wat Renaat Schotte in zijn aanloop naar de Tour 1961 beweerde, was Rivière niet uitgeschakeld door een auto-ongeval maar wel degelijk door de gevolgen van de hoger vermelde val. Mogelijk verwart hij hier met een andere beloftevolle jongere, Gérard Saint, die in 1960 op weg naar zijn kazerne[8] dodelijk verongelukte in de buurt van Le Mans.

Voor de Tour 1961 besloot Marcel Bidot voor een keer af te wijken van het traditionele Franse systeem waarbij er zonder uitgesproken kopman gestart werd en men in de loop van de wedstrijd het kopmanschap moest afdwingen. Na drie nederlagen op rij koos hij voor het Italiaanse concept van één absolute kopman, in casu Anquetil. Dit was trouwens ook de eis van laatstgenoemde. Dit is meteen ook de reden van de afwezigheid van Raymond Poulidor. Het was niet Marcel Bidot die weigerde hem op te roepen[9] (of Anquetil die dat eiste), het was Poulidor die op bevel van zijn sportdirecteur Magne zijn selectie had geweigerd. Deze zag het niet zitten dat zijn poulain zich onvoorwaardelijk in dienst zou moeten stellen van Anquetil, de kopman van een rivaliserend merk, ook al had Poulidor weinig adelbrieven om meer te eisen[10]. Door die beslissing zette Poulidor zich zelf buiten spel en kon ook niet deelnemen binnen een regionale ploeg[11], een selectie voor de nationale ploeg had absolute voorrang en een afwijzen daarvan betekende meteen thuisblijven. Het lijkt dan ook weinig waarschijnlijk dat het weigeren van een selectie van de Franse nationale ploeg "zijn populariteit ten goede zou gekomen zijn", zoals José De Cauwer zonder veel argumentatie beweerde.

Ook de uitspraak van Renaat betreffende de afwezigheid van Poulidor: "Je kan het je nu niet meer voorstellen" zit er helemaal naast. De wielersport is sindsdien nog veel meer een ploegsport geworden, stel het je dus gerust maar voor. Of is er iemand die denkt dat een ploeggenoot die weigert onvoorwaardelijk in dienst te rijden van Pogačar of Vingegaard ook maar een kans maakt mee te mogen naar de Tour de France? Enkel zijn meest fanatieke supporters zouden zich daarover verontwaardigen. Het interview van Trine Hansen, echtgenote Vingegaard (en manager van), met de Deense krant Politiken is op dat gebied meer dan veelzeggend. Ze vindt het immers onaanvaardbaar dat iemand (Wout van Aert?) het zou aandurven niet de hele Tour het handje van manlief vast te houden.

---

6 Doping zou hierbij ook een rol gespeeld hebben. Rivière zelf beweerde aanvankelijk dat zijn remmen niet functioneerden, maar volgens ooggetuigen en latere eigen verklaringen had hij Palfium gebruikt, wat een invloed kan hebben op de gewaarwordingen in zijn vingers.

7 Een foutieve behandeling zou hierbij een rol gespeeld hebben. Bij de eerste diagnose werden niet alle breuken opgemerkt, en toen dit later wel het geval was, waren die al terug aan elkaar gegroeid, met druk op het ruggenmerg als gevolg. Meteen het einde van zijn wielercarrière.

8 Saint deed pas op latere leeftijd zijn militaire dienst. Oorspronkelijk was hij medisch afgekeurd, maar toen hij als wielrenner successen begon te boeken, werd er door jaloersen geprotesteerd. Hij werd herkeurd en goedgekeurd voor de dienst.

9 Door het systeem met regionale ploegen kon Marcel Bidot dat eigenlijk ook niet, hij was immers enkel bevoegd voor de nationale selectie. Hij had wel keuzevoorrang op de regionale selectieheren.

10 Poulidor had dan wel Milano-Sanremo gewonnen en was net Frans kampioen geworden, op rondegebied had hij nog niet veel, om niet te zeggen niets, bewezen. Hij had nog geen enkele grote ronde betwist en in kleinere rondes bleef het bij een 10de plaats in het Critérium du Dauphiné Libéré, een 4de in de Grand Prix du Midi Libre en een 6de (met ritzege) in de Tour du Sud-Est in 1960 en een 9de plek in Paris-Nice, een tweede in de Quatre Jours de Dunkerque en een derde in de Grand Prix du Midi Libre in 1961.

11 In 1958 en 1959 waren respectievelijk Geminiani en Anglade niet opgeroepen voor de nationale ploeg en waren dus vrij te opteren voor een regionale ploeg, door zijn weigering had Poulidor in 1961 dat privilege niet (evenmin als Anquetil het in 1960 zou gehad hebben).

Betreffende de Tour 1961, maakt Renaat ook een klein, maar veel voorkomend foutje, dat ik daarom zeker wil rechtzetten. Anquetil zou de gele trui van start tot finish, "du départ à l'arrivée" gedragen hebben. Eigenlijk klopt dit niet. Wat eventueel wel een juiste formulering zou zijn is "Anquetil had de gele trui van de eerste dag tot de laatste dag in zijn bezit". Immers, vermits hij niet de uittredende winnaar was, droeg hij uiteraard niet de gele trui bij de start. Maar hij was ook niet de eerste of enige gele truidrager van deze Tour de France. André Darrigade won immers (weer eens, na reeds in 1956, 1957, 1958 en 1959) de eerste (halve) rit en kreeg na afloop de gele trui die hij dan ook in de namiddagtijdrit droeg. Na deze etappe tegen de chrono nam Anquetil de gele trui over om die niet meer af te staan. Zodoende had hij de gele trui wel in zijn bezit aan het einde van dag één, maar had die niet in wedstrijd gedragen.

En nu we het toch over Poulidor gehad hebben, komen we bij de laatste, en misschien wel grootste, blunder die Renaat Schotte vertelde, het verhaal van de Envalira. Ook hier greep José De Cauwer niet in, ook al gaat het over een verhaal dat iedereen met enige kennis van de geschiedenis van de Tour de France kent.

Het was de 14de etappe van de Tour 1964. Volgens Renaat haalde Anquetil Poulidor bij tijdens de beklimming om hem tijdens de afdaling te lossen. Dit verhaal heeft gewoon niets, maar dan ook niets met het echte verloop van deze rit te maken. In werkelijkheid zat Anquetil in zware moeilijkheden tijdens de hele beklimming van deze 2407 m hoge col, die de renners al vlak na het vertrek voorgeschoteld kregen. Hij kwam op de top boven met een achterstand van vier minuten op Bahamontes en Jiménez en 10" minder op Poulidor en Manzaneque. Zonder de, niet altijd reglementaire[12], hulp van ploegmaat Louis Rostollan zou die achterstand nog veel groter geweest zijn.

De reden van de moeilijkheden van Anquetil waren waarschijnlijk meervoudig, maar hadden vooral een mentale oorzaak. Voor de Tour de France had immers een bekende 'ziener', Marcel Belline[13], in een artikel gepubliceerd door France-Soir voorspeld dat Anquetil in de 14de rit een dodelijke val zou maken.

Die etappe kwam na de rustdag in Andorra en in plaats van te rusten en te trainen begon Anquetil zich echt zorgen te maken, draaide in het rond, had geen zin in trainen en werd nerveuzer met het moment. Om zijn kampioen wat te ontspannen nam zijn sportbestuurder Geminiani hem mee naar een 'méchoui'[14] van Radio-Andorre. Er zijn verschillende versies in welke mate hij actief deelnam, maar zijn aanwezigheid, in plaats van een trainingsritje te maken, werd wel als een uitdaging door de tegenstanders gezien. Het regende dan ook aanvallen vanaf de aanvang van de beklimming, iets wat Jacques zeker niet verwacht had. Bovendien was hij nooit op zijn best tijdens de eerste beklimming van de dag, dat was al voorgaande jaren gebleken. Mogelijk had hij ook de dag voordien te veel gegeten en voelde hij daar nu de gevolgen van. Toen hij al snel in moeilijkheden kwam, ging het er nog harder aan toe. Zijn achterstand wordt groter en groter, hij hecht meer en meer geloof aan de voorspelling en wil opgeven. Enkel de steun van Rostollan, die op zijn eergevoel inspeelt, houdt hem in koers.

Anquetil herpakt zich echter tijdens de afdaling, zet de voorspelling uit zijn gedachten en riskeert alles in een dichte mist, zich oriënterend op de stoplichten van de volgwagens. Na

12 Anquetil kreeg na afloop van de rit een tijdstraf van 15" voor een tweede duwtje door een ploegmaat, een prijs die hij voor de gekregen hulp graag zal betaald hebben.

13 Zijn echte naam was Marcel Forget. Hij had een enorme reputatie in Frankrijk en kreeg als bijnamen 'le mage Belline' en 'le Prince des Voyants". Naar beweerd wordt had hij onder meer de zelfmoord van Marilyn Monroe, de moord op President Kennedy, de dood van Einstein, de ontdekking van het poliovaccin voorspeld en zijn voorspellingen hadden aldus een grote geloofwaardigheid in Frankrijk. Zie hierover het verhaal van Anquetil https://polarssportsetlegendes.over-blog.com/2017/08/superstitions-de-champions-et-prediction-d-oracle.html. Dus misschien geen echte charlatan, al valt wel op dat de aan hem gewijde internetpagina's zedig zwijgen over eventuele foute voorspellingen, zoals het 'geval Anquetil'. Als je er genoeg maakt, zullen er altijd wel uitkomen…

14 Een heel schaap dat aan het spit gebraden wordt.

afloop zou hij toegeven de dood in de ogen gezien te hebben, maar dat het alles of niets was, de dood of de overwinning[15]. Zo haalt hij beneden een groep van vijftien renners bij die op 1'40" volgt van een leidend zevental, bestaande uit Bahamontes, Poulidor, Jiménez, Adorni, Otaño, Junkermann en Gilbert Desmet. Maître Jacques heeft het geluk dat in het achtervolgende pelotonnetje zich Georges Groussard bevindt, samen met vier ploegmaats (Anglade, Janssen, Foucher en Monty) en dat dit vijftal niet alleen de gele en de groene trui, maar ook de leiding in het ploegenklassement te verdedigen heeft. De handen worden dus in elkaar geslagen en de kopgroep wordt bijgehaald op zowat 70 km van de aankomst.

Het tempo daalt vervolgens tot Poulidor gebroken spaken heeft, een fietswissel doet, slecht afgeduwd wordt door zijn mecanicien en ten val komt. Prompt gaat de snelheid terug de hoogte in[16] en Poulidor kan niet terugkomen. Hij zakt terug tot in de volgende groep en zal met een achterstand van 2'36" toekomen in Toulouse. Dus een heel ander verhaal, nochtans breed gekend dacht ik.

WAAIERS: We stuurden bovenstaande tekst naar Renaat Schotte zodat hij er eventueel kon op reageren.

We kregen onderstaand antwoord van Renaat.

Beste WAAIERS,

Historische accuraatheid is 1 van die zaken die ik heel hoog in het vaandel draag. Een erezaak zelfs als ex-student geschiedenis.

Bij al uw opmerkingen voel ik me wel niet persoonlijk aangesproken. Jammer genoeg heb ik niet de tijd om elk historisch verhaal te checken op correcte, genuanceerde weergave van feiten. Daarvoor zijn de uitzendingen tegenwoordig ook te lang. Ik ben ervan uit gegaan dat de Tourdocumentatie in het officiële document van ASO accuraat was op elk vlak. Dat blijkt nu niet zo te zijn en neem ik mee naar de toekomst.

Nog veel plezier met de koers op Sporza,

Renaat

Bedenking van WAAIERS:

Het is pijnlijk en ontluisterend te moeten lezen dat ASO niet eens voldoende respect heeft voor zijn eigen historiek om de perskaravaan correct te informeren.

Wat José De Cauwer betreft, nemen we mee dat José door een moeilijke periode ging gezien de ziekte en het overlijden van zijn dochter. Zijn gedachten zullen dan ook eerder bij haar dan bij Jacques Anquetil geweest zijn.

15 "J'ai tout descendu au radar. Ça passait ou ça craquait. Mais je n'avais pas le choix. Pour moi, c'était la victoire ou la mort."

16 Poulidor was dan wel heel populair bij het publiek en (een groot deel van) de pers, in het peloton had hij weinig vrienden. Dat hij veel te zelden initiatief nam en in de achtervolging dikwijls het werk aan anderen liet (ter verontschuldiging, zijn ploeg was niet van de sterkste), speelde hierbij ongetwijfeld een rol, zeker als vergeleken werd met Anquetil die nooit het werk schuwde.

Wie te geloven, Michel Wuyts of Eddy Merckx en Martin Van den Bossche?

Patrick Feyaerts

Stricto sensu is dit geen factcheck, het gaat immers niet om harde feiten die duidelijk te bewijzen zijn of beweringen die factueel ontkracht kunnen worden, maar om de interpretatie van eenzelfde gebeurtenis door verschillende personen, tientallen jaren nadien.

Waarover gaat het? Wel over de rit met aankomst op de Mont Ventoux uit de Tour de France 1970. Ter gelegenheid van de aankomst op dezelfde beroemde en beruchte berg in de Tour 2025 haalt Michel Wuyts zijn jeugdherinneringen (hij was toen dertien) over de rit van 55 jaar gelden nog eens op in een artikel zowel in de papieren uitgave van 22/07/25 als op de site van Het Laatste Nieuws (https://www.hln.be/tour-de-france/ik-stik-ik-stik-ik-kan-niet-meer-michel-wuyts-vertelt-ultiem-verhaal-achter-die-moeizame-triomf-van-eddy-merckx-op-de-mont-ventoux-in-1970~a675e68ac/).

Het punt van discussie is de ernst van de zuurstofnood die Martin Van den Bossche eerst en Eddy Merckx vervolgens na de aankomst ondervonden. Volgens Michel Wuyts, heel ernstig. Ik citeer hem, eerst over Van den Bossche: “Van den Bossche haalt het, op 1 minuut en 11 seconden van Merckx, maar zwijmelt voorbij de streep richting nadar. Zwaar hijgend klampt hij zich vast. Om vervolgens ondersteund door teameigenaar Molteni richting ambulance sukkelt [sic]. Van Den Bossche: “Een dikke minuut hebben verplegers gepompt en gemasseerd. Mecanicien Ernesto Colnago stond aan de deur te bleiten. Tot ik opveerde en om een cola vroeg. Ik was er door.” En vervolgens betreffende Merckx, eerst: “Het is alsof de kampioen zich in nood aan het leven vastklampt: “Ik stik, ik stik, ik kan niet meer” en wat verder “Vermoeidheid ligt wel akelig dicht bij totale instorting. De Mont Ventoux neemt in 1970 zelfs getrainde toppers, in de fleur van hun leven, te grazen. Akelige klim. Dramaberg.”

Michel Wuyts vermeldt vervolgens, correct, dat Martin Van den Bossche nadien de feiten relativeert, al klopt het citaat niet met de sequentie van de feiten (“Ik zag Merckx kapseizen en speelde het slim. Het was al laat en met die ambulance zouden we twee uur vroeger dan de rest in ons hotel zijn. Dus heb ik me maar bij Eddy gelegd[17]. We hebben daar nogal wat afgelachen, wij twee.”), maar probeert die versie onderuit te halen door op een stukje ontbrekende uitleg van Martin te fixeren en door Merckx nogal selectief te citeren en zo de indruk te geven dat die zijn gewezen ploegmaat tegenspreekt: “Gelachen? Bij mijn weten zijn we in twee aparte ambulances de berg afgereden. Martin doet wel eens komieke uitspraken.”

Bekijken we nu even wat Merckx en Van den Bossche jaren later hierover vertellen. De versie van Martin, zowel in “De Mannen achter Merckx”[18] als in “Eddy Merckx De Biografie”[19] luidt als volgt, ik citeer uit het tweede vermelde boek, de beide versies zijn grotendeels gelijklopend. “Ik had alles gegeven en was uitgeput. Voorbij de aankomst zag ik de commerciële directeur van Molteni staan en reed naar hem toe. Ik hing over mijn fiets te hijgen en te blazen. De directeur pakte me vast. Ik deed alsof ik bewusteloos viel en hij droeg me naar de ambulance. Ik hoor de dokter nog altijd zeggen: “Zijn hartslag en bloeddruk zijn zeer goed. We tellen tot honderdtwintig en daarna geven we hem een spuit.” Toen hij aan zestig was, zei de dokter: “Préparez la piqûre! Maak de spuit klaar.” En ik pinkte eens met mijn ogen en deed alsof ik weer bij bewustzijn kwam. Ze vroegen of ik iets wilde drinken en ik zei een bierke. Ik lag als eerste in de ambulance. Steendood. Een minuut of drie-vier later was Merckx daar ook. Net als ik was hij moe. We verstonden mekaar (lacht). Hij zei niks. Mecanicien Ernesto Colnago stond buiten te huilen, want die meende dat ik aan het sterven was, zoals Simpson in ‘67. Albani kwam binnen in de ambulance; hij pakte mijn hand vast en ik kneep terug. Hij ging buiten en

17 Van den Bossche was eerst in de ambulance, Merckx kwam er maar nadien bij.
18 De Mannen achter Merckx, Patrick Cornillie en Johny Vansevenant, de Eecloonaar, Eeklo, 2006, pp98-99.
19 Eddy Merckx De Biografie, Johny Vansevenant, Kannibaal, 2015, p. 239.

zei “Ernesto, kom jong, we zijn weg, er scheelt niks aan Martin.” Ik was het meest bang toen ik in een Citroën-ambulance kroop. Die reed bergaf aan misschien wel honderdtwintig per uur vlak naast het volk. Merckx zat in de andere ambulance[20]. De ziekenwagen scheerde rakelings langs de mensen. (toont tien centimeter) Doordat ik zogezegd flauw was gevallen, kwam ik twee uur vroeger dan de andere renners in het hotel aan. Door die komedie kon ik langer rusten. Volgens mij paste Merckx die keer dezelfde truc toe. Hij leed na zijn zege op de Mont Ventoux zogezegd aan zuurstoftekort, maar deed het ook grotendeels voor de show. Bij mij in de ambulance zag hij er alleszins goed uit.”

Nu weten we uit ervaring dat je moet oppassen met de herinneringen van oud-renners jaren na de gebeurtenissen en het is bekend dat Martin Van den Bossche er niet om verlegen is een mooi verhaal wat mooier te maken. Zo is de hier geciteerde versie uit “Eddy Merckx De Biografie” wat uitgebreider dan die uit “De Mannen achter Merckx”. Echter, Merckx bevestigt in “Eddy Merckx De Biografie” op p. 264 grotendeels de versie van Martin. Ik citeer opnieuw uit het vermelde werk. “Aan de aankomst werd ik door de ijle berglucht een beetje draaierig. Ik was vroeg in de aanval gegaan en dat in een rit van meer dan tweehonderd kilometer. Agostinho was de laatste die bij me kon blijven. Boven op de Ventoux was ik interviews aan het geven en zag ik Martin Van den Bossche in de ambulance teken doen naar mij. Ik heb daarna ook een stuk gespeeld dat ik misselijk werd. Verstaat ge? Martin had dat eerst gedaan, want toen ik naar hem keek, pinkte hij naar mij. Ik was het ook beu, al die interviews. Eerst naar tv, en dan die radio’s en dat bleef maar duren. En op de lange duur… En ge voelt u al niet fris. Maar ik geef het toe, ik heb een stuk gespeeld. We waren wel drie kwartier vroeger in onze kamer dan de andere renners, doordat we met die ambulance sneller naar beneden konden…”

Natuurlijk, ook zijn geheugen kan hem tientallen jaren later parten spelen. Maar dat speelt evenzeer voor Michel Wuyts, misschien nog meer, want hij was toen amper dertien en keek ernaar op tv. En zijn geheugen laat hem al eens flagrant in de steek, dat bleek al in zijn boek Eddy![21]. Ook al is het maar een detail, en misschien vatbaar voor interpretatie, het begint eigenlijk al op p. 11, waar hij stelt dat in het Leuvense “Daar was na Poeske Scherens geen wielergrootheid meer opgestaan”. Dat is Jos ‘Jokke’ Wouters[22] en zijn talrijke supporters onrecht aandoen.

Erger wordt het echter, toch voor een zelfverklaarde Merckxfanaat en een wielerkenner, enkele blz. verder, wanneer hij op p. 23 Merckx in de Ronde van Vlaanderen 1969 publiciteit voor Faemino op de borst aanmeet. Neen, het was FAEMA, Faemino kwam pas een jaar later. En op p. 27 wordt het pas pijnlijk wanneer hij de witte trui van Merckx op de Ballon d’Alsace associeert aan het jongerenklassement, waarin Merckx leider zou geweest zijn. Neen, het was de trui van de combiné, het jongerenklassement bestond toen niet eens, volgens onze informatie bestaat het pas sinds 1975. En had het al in 1969 bestaan en werden toen de regels van 1975 toegepast, zou Merckx het niet eens gewonnen hebben, evenmin trouwens als Hinault in 1978, omdat het voorbehouden was aan renners minder dan drie jaar beroepsrenner. Op het moment van de Tour 1969 was Merckx al meer dan vier jaar prof.

Uiteindelijk wordt de vraag wie, of juister wiens herinneringen, we tientallen jaren later (willen) geloven. Die van een jonge supporter die toen amper dertien was en in volle spanning,

20 Van den Bossche specificeert hier wel degelijk dat hij eerst in de ambulance was, dat ze in eerste instantie in dezelfde ambulance ‘behandeld’ werden en vervolgens in aparte ambulances naar het hotel vervoerd werden.

21 Eddy!, Michel Wuyts, Houtekiet/Sporza, Antwerpen/Brussel, 2010.

22 Jos Wouters werd begin jaren zestig aanzien als de grote rivaal en zelfs als de opvolger (hij was volle acht jaar jonger) van Rik Van Looy voor het klassieke werk, tot valpartijen een vroegtijdig einde aan zijn carrière maakten. Rik (die weliswaar niet van overdreven objectiviteit kon beschuldigd worden als het over Merckx ging) zou later zelfs stellen dat Eddy Merckx zich gelukkig mocht prijzen nooit Wouters als tegenstander in de klassiekers gehad te hebben. Dat de doorsnee wielerliefhebber Wouters vergeten is (al is hij recent in WAAIERS besproken), valt nog te begrijpen, voor een wielerkenner uit het Leuvense van de generatie van Wuyts is dit echter onvergefelijk.

en angst, op tv toekeek of die van de rechtstreeks betrokkenen? Iedereen moet maar zijn keuze maken.

Spoiler alert, de auteurs van de artikelenreeks over FAEMA, waar dit onderwerp binnen enkele jaren te berde zal komen, hebben die al gemaakt. Wij hebben het meeste vertrouwen in de renners zelf.

Posters in Miroir du Cyclisme (7)

door Jan De Smet

Vanaf februari 1972 tot en met september 1983 zat er in Miroir du Cyclisme een bijlage genaamd Miroir du Cyclisme encyclopédie – Le cyclisme de A à Z par Robert Descamps[1].

Op de achterkant van deze bijlage stond iedere keer een grote foto. Er zijn daar heel mooie exemplaren bij, alleen hebben wielerverzamelaars onvoldoende vrije muren om deze posters op te hangen. Vandaar dat ze meestal opgevouwen ergens op een boekenplank blijven liggen.

Om er toch te kunnen van genieten heb ik telkens een foto genomen van de poster zodat die hier in WAAIERS kan gepubliceerd worden. Perfect is de foto niet, het is niet evident om loodrecht op de poster te fotograferen en ik heb niet de professionele uitrusting om dit alsnog te kunnen realiseren.

Maar hopelijk is voor jullie, lezers, de kwaliteit voldoende. Het is de bedoeling om in elk nummer een aantal van die posters te publiceren. Hoeveel iedere keer zal een beetje afhankelijk zijn van het aantal bladzijden dat het WAAIERS-nummer dan al omvat.

Hier een volgende lading.

Nr. 200 (mei 1975): De beste foto

Nr. 201 (juni 1975): Freddy Maertens

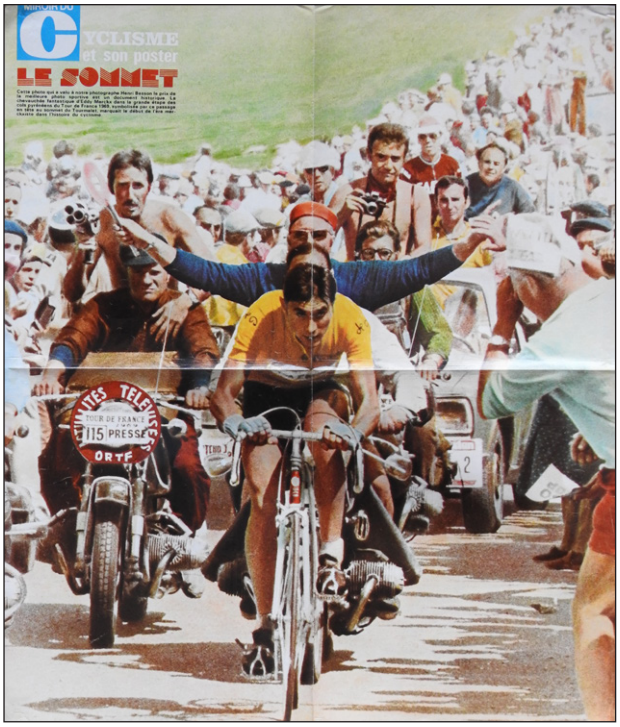

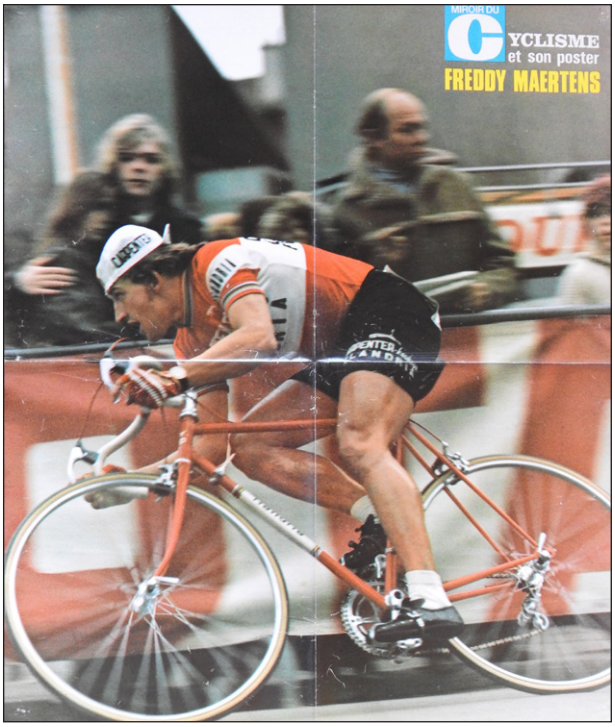

1 Een overzicht van de Encyclopédie is terug te vinden in Coups de Pédales nr. 158 p. 30.

Nr. 202 (juni/juli 1975): Joop Zoetemelk

Nr. 204 (juli/B 1975): Régis Ovion

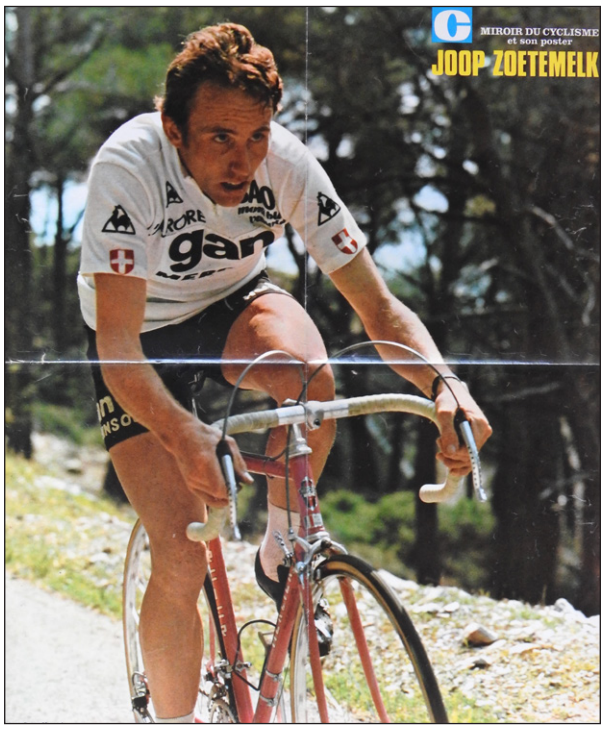

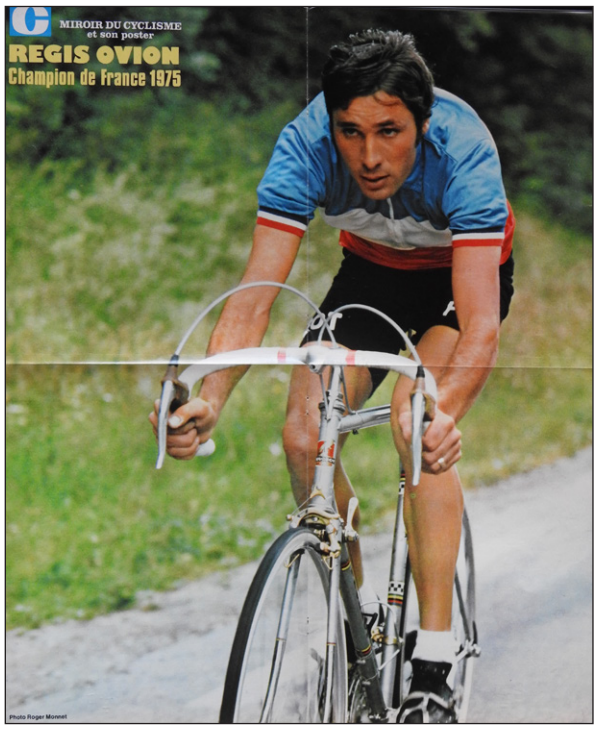

Nr. 206 (augustus 1975): Bernard Thévenet

Nr. 207 (september 1975): Lucien Van Impe

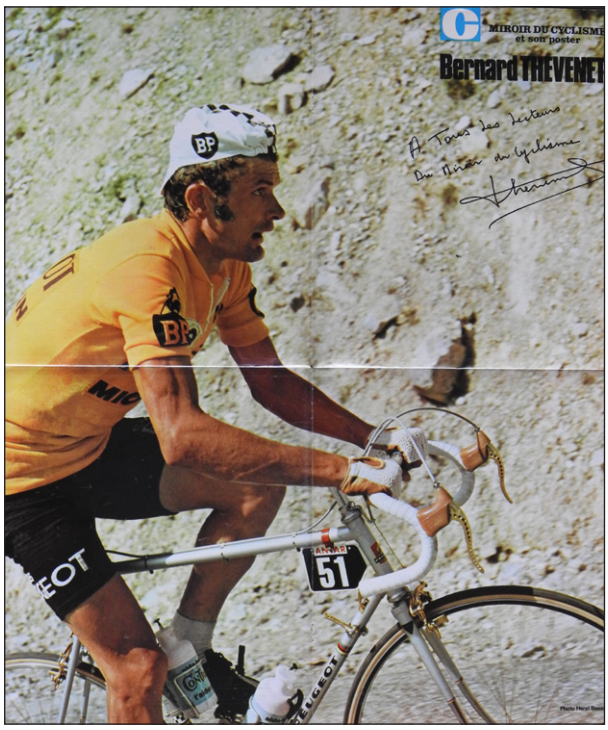

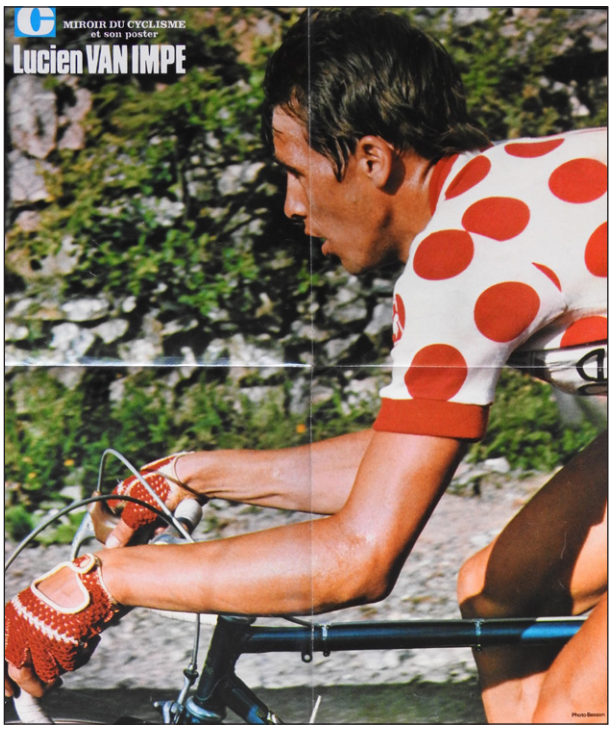

Wereldbeker Intermerken 1965

door Jan De Smet

Dezelfde wedstrijden en spelregels als in 1964 werden gehanteerd. Een kleine wijziging nochtans. Een renner mocht weigeren om aan een Wereldbekerwedstrijd deel te nemen, maar mocht diezelfde dag dan wel geen andere wedstrijd rijden[1].

1 Maar opnieuw waren er uitzonderingen zoals Rik Van Looy en Ward Sels die deelnamen aan de Vuelta a España terwijl Liège-Bastogne-Liège doorging.

Milano-Sanremo 19 maart 1965

Uitslag:

	Naam	Ploeg	Punten
1.	Arie DEN HARTOG (NED)	Ford-Gitane	40
2.	Vittorio ADORNI (ITA)	Salvarani	35
3.	Franco BALMAMION (ITA)	Sanson	33
4.	Rolf WOLFSHOHL (GER)	Mercier-BP	31
5.	Willy VANNITSEN (BEL)	Ford-Gitane	29
6.	Jan JANSSEN (NED)	Pelforth-Lejeune	27
7.	Franco CRIBIORI (ITA)	Ignis	25
8.	Guido REYBROUCK (BEL)	Romeo-flandria	23
9.	Gianni MOTTA (ITA)	Molteni	22
10.	Flaviano VICENTINI (ITA)	Ignis	21
11.	Michele DANCELLI (ITA)	Molteni	20
12.	Marino VIGNA (ITA)	Ignis	19
13.	Jean STABLINSKI (FRA)	Ford-Gitane	18
14.	Italo ZILIOLI (ITA)	Sanson	17
15.	Marcello MUGNAINI (ITA)	Maino	16
16.	Carmine PREZIOSI (ITA)	Pelforth-Lejeune	15
17.	Jean GRACZYK (FRA)	Fort-Gitane	14
18.	Georges VANCONINGSLOO (BEL)	Peugeot-BP	13
19.	Hans JUNKERMANN (GER)	Margnat-Paloma	12
20.	José PÉREZ SÁNCHEZ (ESP)	Ferrys	11
21.	Antonio BERTRÁN (ESP)	Ferrys	10
22.	Vito TACCONE (ITA)	Salvarani	9
23.	Giancarlo GENTINA (ITA)	Sanson	8
24.	Franco BITOSSI (ITA)	Filotex	7
25.	Giuseppe FEZZARDI (ITA)	Molteni	6
26.	Adriano PASSUELLO (ITA)	Ignis	5
27.	Luis OTAÑO (ESP)	Ferrys	4
28.	Arnaldo PAMBIANCO (ITA)	Salvarani	3
29.	Willi ALTIG (GER)	Margnat-Paloma	2
30.	Guido NERI (ITA)	Molteni	1

Tussenstand:

	Ploeg	# renners	1ste	2de	3de	Punten
1.	Ford-Gitane	4	40	29	18	**87**
2.	Ignis	4	25	21	19	**65**
3.	Sanson	3	33	17	8	**58**
4.	Molteni	4	22	20	6	**48**
5.	Salvarani	3	35	9	3	**47**
6.	Pelforth-Lejeune	2	27	15	0	**42**
7.	Mercier-BP	1	31	0	0	**31**
8.	Ferrys	3	11	10	4	**25**
9.	Romeo-flandria	1	23	0	0	**23**
10.	Maino	1	16	0	0	**16**
11.	Margnat-Paloma	2	12	2	0	**14**
12.	Peugeot-BP	1	13	0	0	**13**
13.	Filotex	1	7	0	0	**7**

Opmerking:

Direct al een controverse gezien Jacques Anquetil geweigerd had Milano-Sanremo te rijden en in de plaats de G. P. Arate reed waar hij 10de eindigde. Gevolgen voor Jacques Anquetil had dit echter niet.

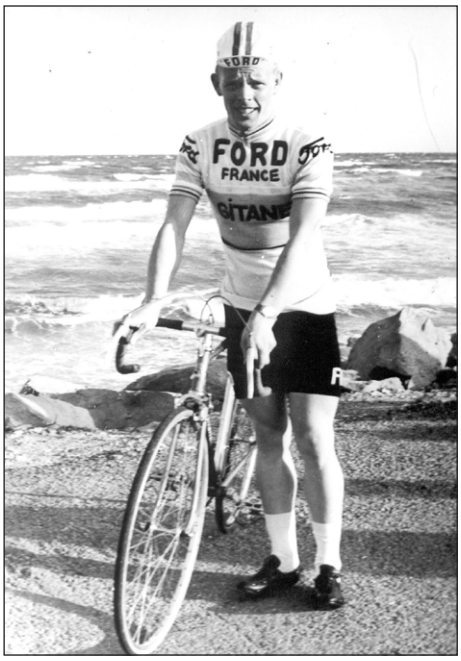

Arie den Hartog, onverwachte winnaar van Milano-Sanremo.

Paris-Roubaix 11 april 1965

Uitslag:

	Naam	Ploeg	Punten
1.	Rik VAN LOOY (BEL)	Solo-Superia	40
2.	Edward SELS (BEL)	Solo-Superia	35
3.	Willy VANNITSEN (BEL)	Ford-Gitane	33
4.	Vic VAN SCHIL (BEL)	Mercier-BP	31
5.	Jos HUYSMANS (BEL)	Mann	29
6.	Tom SIMPSON (GBR)	Peugeot-BP	27
7.	Vittorio ADORNI (ITA)	Salvarani	25
8.	Alfons HERMANS (BEL)	Lamot-Libertas	23
9.	Noël FORÉ (BEL)	Romeo-flandria	22
10.	Georges VANCONINGSLOO (BEL)	Peugeot-BP	21
11.	Jean STABLINSKI (FRA)	Ford-Gitane	20
12.	Rudi ALTIG (GER)	Margnat-Paloma	19
13.	Jo DE ROO (NED)	TeleVizier	18
14.	Benoni BEHEYT (BEL)	Wiel's-Groene Leeuw	17
15.	Cees LUTE (NED)	Ford-Gitane	16
16.	Jacques ANQUETIL (FRA)	Ford-Gitane	15
17.	Michael WRIGHT (GBR)	Wiel's-Groene Leeuw	14
18.	Bernard VAN DE KERCKHOVE (BEL)	Solo-Superia	13
19.	Rolf WOLFSHOHL (GER)	Mercier-BP	12
20.	Cees HAAST (NED)	TeleVizier	11
21.	Pierre EVERAERT (FRA)	Ford-Gitane	10
22.	André MESSELIS (BEL)	Mann	9
23.	Jo DE HAAN (NED)	TeleVizier	8
24.	Gilbert DESMET (BEL)	Wiel's-Groene Leeuw	7
25.	Willy MONTY (BEL)	Pelforth-Lejeune	6
26.	Frans VERBEECK (BEL)	Wiel's-Groene Leeuw	5
27.	Bas MALIEPAARD (NED)	TeleVizier	4
28.	Franco CRIBIORI (ITA)	Ignis	3
29.	Séamus ELLIOTT (IRL)	Ford-Gitane	2
30.	Arnaldo PAMBIANCO (ITA)	Salvarani	1

Tussenstand:

	Ploeg	# renners	1ste	2de	3de	Punten	Tussenstand
1.	Ford-Gitane	6	33	20	16	69	**156**
2.	Solo-Superia	3	40	35	13	88	**88**
3.	Mercier-BP	2	31	12	0	43	**74**
4.	Salvarani	2	25	1	0	26	**73**
5.	Ignis	1	3	0	0	3	**68**
6.	Peugeot-BP	2	27	21	0	48	**61**
7.	Sanson						**58**
8.	Pelforth-Lejeune	1	6	0	0	6	**48**
	Molteni						**48**
10.	Romeo-flandria	1	22	0	0	22	**45**
11.	Mann	2	29	9	0	38	**38**
	Wiel's-Groene Leeuw	4	17	14	7	38	**38**
13.	TeleVizier	4	18	11	8	37	**37**
14.	Margnat-Paloma	1	19	0	0	19	**33**
15.	Ferrys						**25**
16.	Lamot-Libertas	1	23	0	0	23	**23**
17.	Maino						**16**
18.	Filotex						**7**

Rik Van Looy wint nog eens een Paris-Roubaix.

Ronde van Vlaanderen 17 april 1965

Uitslag:

	Naam	Ploeg	Punten
1.	Jo DE ROO (NED)	TeleVizier	40
2.	Edward SELS (BEL)	Solo-Superia	35
3.	Georges VANCONINGSLOO (BEL)	Peugeot-BP	33
4.	Willy VANNITSEN (BEL)	Ford-Gitane	31
5.	Jean STABLINSKI (FRA)	Ford-Gitane	29
6.	Rik VAN LOOY (BEL)	Solo-Superia	27
7.	Carmine PREZIOSI (ITA)	Pelforth-Lejeune	25
8.	Staf DE SMET (BEL)	Wiel's-Groene Leeuw	23
9.	Arthur DE CABOOTER (BEL)	Wiel's-Groene Leeuw	22
10.	Vic VAN SCHIL (BEL)	Mercier-BP	21
11.	Cor VAN ESPEN (NED)	TeleVizier	20
12.	Norbert KERCKHOVE (BEL)	Mann	19
13.	Jef PLANCKAERT (BEL)	Solo-Superia	18
14.	Edouard DELBERGHE (BEL)	Pelforth-Lejeune	17
15.	Ludo JANSSENS (BEL)	Pelforth-Lejeune	16
16.	Frans AERENHOUTS (BEL)	Mercier-BP	15
17.	Edgard SORGELOOS (BEL)	Solo-Superia	14
18.	Jos HUYSMANS (BEL)	Mann	13
19.	Robert LELANGUE (BEL)	Cynar	12
20.	Joseph GROUSSARD (FRA)	Pelforth-Lejeune	11
21.	Guido REYBROUCK (BEL)	Romeo-flandria	10
22.	Gilbert DESMET (BEL)	Wiel's-Groene Leeuw	9
23.	Vincent DENSON (GBR)	Ford-Gitane	8
24.	Jean-Baptiste CLAES (BEL)	Wiel's-Groene Leeuw	7
25.	Michel VAN AERDE (BEL)	Solo-Superia	6
26.	René VAN MEENEN (BEL)	Wiel's-Groene Leeuw	5
27.	Michael WRIGHT (GBR)	Wiel's-Groene Leeuw	4
28.	Clément ROMAN (BEL)	Romeo-flandria	3
29.	Jan NOLMANS (BEL)	Romeo-flandria	2
30.	Noël FORÉ (BEL)	Romeo-flandria	1

Tussenstand:

	Ploeg	# renners	1ste	2de	3de	Punten	Tussenstand
1.	Ford-Gitane	3	31	29	8	68	**224**
2.	Solo-Superia	5	35	27	18	80	**168**
3.	Mercier-BP	2	21	15	0	36	**110**
4.	Pelforth-Lejeune	4	25	17	16	58	**106**
5.	TeleVizier	2	40	20	0	60	**97**
6.	Peugeot-BP	1	33	0	0	33	**94**
7.	Wiel's-Groene Leeuw	6	23	22	9	54	**92**
8.	Salvarani						**73**
9.	Mann	2	19	13	0	32	**70**
10.	Ignis						**68**
11.	Romeo-flandria	4	10	3	2	15	**60**
12.	Sanson						**58**
13.	Molteni						**48**
14.	Margnat-Paloma						**33**
15.	Ferrys						**25**
16.	Lamot-Libertas						**23**
17.	Maino						**16**
18.	Cynar	1	12	0	0	12	**12**
19.	Filotex						**7**

Jo de Roo de beste in 'Vlaanderens mooiste'.

Paris-Bruxelles 25 april 1965

Uitslag:

	Naam	Ploeg	Punten
1.	Edward SELS (BEL)	Solo-Superia	40
2.	Roger VERHEYDEN (BEL)	Lamot-Libertas	35
3.	Willy BOCKLANT (BEL)	Romeo-flandria	33
4.	Vic VAN SCHIL (BEL)	Mercier-BP	31
5.	Staf DE SMET (BEL)	Wiel's-Groene Leeuw	29
6.	Jos HUYSMANS (BEL)	Mann	27
7.	Willy MONTY (BEL)	Pelforth-Lejeune	25
8.	Carmine PREZIOSI (ITA)	Pelforth-Lejeune	23
9.	Frans VERBEECK (BEL)	Wiel's-Groene Leeuw	22
10.	Cees LUTE (NED)	Ford-Gitane	21
11.	Bernard VAN DE KERCKHOVE (BEL)	Solo-Superia	20
12.	Willy VANNITSEN (BEL)	Ford-Gitane	19
13.	Michel VAN AERDE (BEL)	Solo-Superia	18
14.	Alfons HERMANS (BEL)	Lamot-Libertas	17
15.	Norbert KERCKHOVE (BEL)	Mann	16
16.	Georges VANCONINGSLOO (BEL)	Peugeot-BP	15
17.	Cees HAAST (NED)	TeleVizier	14
18.	Ferdinand BRACKE (BEL)	Peugeot-BP	13
19.	Ludo JANSSENS (BEL)	Pelforth-Lejeune	12
20.	Frans AERENHOUTS (BEL)	Mercier-BP	11
21.	André -FOUCHER (FRA)	Pelforth-Lejeune	10
22.	Arthur DECABOOTER (BEL)	Wiel's-Groene Leeuw	9
23.	Jean GRACZYK (FRA)	Ford-Gitane	8
24.	Jean STABLINSKI (FRA)	Ford-Gitane	7
25.	Pierre EVERAERT (FRA)	Ford-Gitane	6
26.	Gilbert DESMET (BEL)	Wiel's-Groene Leeuw	5
27.	Georges VANDENBERGHE (BEL)	Romeo-flandria	4
28.	René VAN MEENEN (BEL)	Wiel's-Groene Leeuw	3
29.	Martin VAN DEN BOSSCHE (BEL)	Wiel's-Groene Leeuw	2
30.	Robert LELANGUE (BEL)	Cynar	1

Tussenstand:

	Ploeg	# renners	1ste	2de	3de	Punten	Tussenstand
1.	Ford-Gitane	5	21	19	8	48	**272**
2.	Solo-Superia	3	40	20	18	78	**246**
3.	Pelforth-Lejeune	4	25	23	12	60	**166**
4.	Mercier-BP	2	31	11	0	42	**152**
	Wiel's-Groene Leeuw	6	29	22	9	60	**152**
6.	Peugeot-BP	2	15	13	0	28	**122**
7.	Mann	2	27	16	0	43	**113**
8.	TeleVizier	1	14	0	0	14	**111**
9.	Romeo-flandria	2	33	4	0	37	**97**
10.	Lamot-Libertas	2	35	17	0	52	**75**
11.	Salvarani						**73**
12.	Ignis						**68**
13.	Sanson						**58**
14.	Molteni						**48**
15.	Margnat-Paloma						**33**
16.	Ferrys						**25**
17.	Maino						**16**
18.	Cynar	1	1	0	0	1	**13**
19.	Filotex						**7**

Tweede zege van Solo-Superia in de wereldbeker met Ward Sels.

Rund um den Henninger Turm 1 mei 1965

Uitslag:

	Naam	Ploeg	Punten
1.	Jean STABLINSKI (FRA)	Ford-Gitane	40
2.	Frans VERBEECK (BEL)	Wiel's-Groene Leeuw	35
3.	Georges VANCONINGSLOO (BEL)	Peugeot-BP	33
4.	Cees HAAST (NED)	TeleVizier	31
5.	Arie DEN HARTOG (NED)	Ford-Gitane	29
6.	Willy BOCKLANT (BEL)	Romeo-flandria	27
7.	Willi ALTIG (GER)	Margnat-Paloma	25
8.	Armand DESMET (BEL)	Solo-Superia	23
9.	Jos HUYSMANS (BEL)	Mann	22
10.	Vic VAN SCHIL (BEL)	Mercier-BP	21
11.	Peter POST (NED)	Romeo-flandria	20
12.	Clément ROMAN (BEL)	Romeo-flandria	19
13.	Alfons HERMANS (BEL)	Lamot-Libertas	18
14.	Séamus ELLIOTT (IRL)	Ford-Gitane	17
15.	Jean-Pierre GENET (FRA)	Mercier-BP	16
16.	Cees LUTE (NED)	Ford-Gitane	15
17.	Ludo JANSSENS (BEL)	Pelforth-Lejeune	14
18.	Francis PAMART (FRA)	Peugeot-BP	13
19.	Willy VAN DEN EYNDE (BEL)	Wiel's-Groene Leeuw	12
20.	François HAMON (FRA)	Peugeot-BP	11
21.	Vincent DENSON (GBR)	Ford-Gitane	10
22.	Carmine PREZIOSI (ITA)	Pelforth-Lejeune	9
23.	Alfons HELLEMANS (BEL)	Wiel's-Groene Leeuw	8
24.	Leo VAN DONGEN (NED)	TeleVizier	7
25.	Jan HUGENS (NED)	Ford-Gitane	6
26.	Bas MALIEPAARD (NED)	TeleVizier	5
27.	Theo VERSCHUEREN (BEL)	Mann	4
28.	Huub HARINGS (NED)	TeleVizier	3
29.	Charly GAUL (LUX)	Lamot-Libertas	2
30.	Wim DE JAGER (NED)	Ruberg-Caltex	1

Tussenstand:

	Ploeg	# renners	1ste	2de	3de	Punten	Tussenstand
1.	Ford-Gitane	6	40	29	17	86	**358**
2.	Solo-Superia	1	23	0	0	23	**269**
3.	Wiel's-Groene Leeuw	3	35	12	8	55	**207**
4.	Mercier-BP	2	21	16	0	37	**189**
	Pelforth-Lejeune	2	14	9	0	23	**189**
6.	Peugeot-BP	3	33	13	11	57	**179**
7.	Romeo-flandria	3	27	20	19	66	**163**
8.	TeleVizier	4	31	7	5	43	**154**
9.	Mann	2	22	4	0	26	**139**
10.	Lamot-Libertas	2	18	2	0	20	**95**
11.	Salvarani						**73**
12.	Ignis						**68**
13.	Margnat-Paloma	1	25	0	0	25	**58**
	Sanson						**58**
15.	Molteni						**48**
16.	Ferrys						**25**
17.	Maino						**16**
18.	Cynar						**13**
19.	Filotex						**7**
20.	Ruberg-Caltex	1	1	0	0	1	**1**

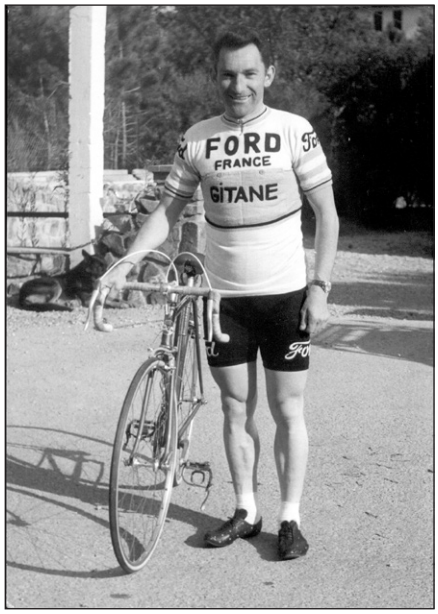

Tweede zege voor Ford France-Gitane in de wereldbeker met Jean Stablinski.

Liège-Bastogne-Liège 2 mei 1965

Uitslag:

	Naam	Ploeg	Punten
1.	Carmine PREZIOSI (ITA)	Pelforth-Lejeune	40
2.	Vittorio ADORNI	Salvarani	35
3.	Martin VAN DEN BOSSCHE (BEL)	Wiel's-Groene Leeuw	33
4.	Roger COOREMAN (BEL)	Mann	31
5.	Michael WRIGHT (GBR)	Wiel's-Groene Leeuw	29
6.	Leo KNOPS (NED)	Lamot-Libertas	27
7.	Willy BOCKLANT (BEL)	Romeo-flandria	25
8.	Gilbert DESMET (BEL)	Wiel's-Groene Leeuw	23
9.	Jos HUYSMANS (BEL)	Mann	22
10.	Tom SIMPSON (GBR)	Peugeot-BP	21
11.	Jan JANSSEN (NED)	Pelforth-Lejeune	20
12.	George VANCONINGSLOO (BEL)	Peugeot-BP	19
13.	Willy MONTY (BEL)	Pelforth-Lejeune	18
14.	Charly GAUL (LUX)	Lamot-Libertas	17
15.	Emile DAEMS (BEL)	Ignis	16
16.	Benoni BEHEYT (BEL)	Wiel's-Groene Leeuw	15
17.	Alfons HERMANS (BEL)	Lamot-Libertas	14
18.	Alan RAMSBOTTOM (GBR)	Peugeot-BP	13
19.	Adriano DURANTE (ITA)	Ignis	12
20.	Cees LUTE (NED)	Ford-Gitane	11
21.	Roberto POGGIALI (ITA)	Ignis	10
22.	Jean-Pierre GENET (FRA)	Mercier-BP	9
23.	Jean STABLINSKI (FRA)	Ford-Gitane	8
24.	Felice GIMONDI (ITA)	Salvarani	7
25.	Franco CRIBIORI (ITA)	Ignis	6
26.	Marino VIGNA (ITA)	Ignis	5
27.	Roger MILLIOT (FRA)	Pelforth-Lejeune	4
28.	Pietro PARTESOTTI (ITA)	Salvarani	3
29.	Mathieu MAES (BEL)	Solo-Superia	2
30.	Albert LACROIX (BEL)	Peugeot-BP	1

Tussenstand:

	Ploeg	# renners	1ste	2de	3de	Punten	Tussenstand
1.	Ford-Gitane	2	11	8	0	19	**377**
2.	Wiel's-Groene Leeuw	4	33	29	23	85	**292**
3.	Solo-Superia	1	1	0	0	1	**271**
4.	Pelforth-Lejeune	4	40	20	18	78	**267**
5.	Peugeot-BP	4	21	19	13	53	**232**
6.	Mercier-BP	1	9	0	0	9	**198**
7.	Mann	2	31	22	0	53	**192**
8.	Romeo-flandria	1	25	0	0	25	**188**
9.	TeleVizier						**154**
10.	Lamot-Libertas	3	27	17	14	58	**153**
11.	Salvarani	3	35	7	3	45	**118**
12.	Ignis	5	16	12	10	38	**100**
13.	Margnat-Paloma						**58**
	Sanson						**58**
14.	Molteni						**48**
16.	Ferrys						**25**
17.	Maino						**16**
18.	Cynar						**13**
19.	Filotex						**7**
20.	Ruberg-Caltex						**1**

Carmine Preziosi wint Liège-Bastogne-Liège.

GP Parisien 26 september 1965

Uitslag:

1. Pelforth-Sauvage-Lejeune (Willy Monty, Henry Anglade, Jan Janssen, Piet Braspennincx, Roger Milliot, Jean-Claude Lefebvre) reed de 125,8 km in 2h51'41" (Gem. 43,964 km/h)
2. Solo-Superia (Eddy Merckx, Ward Sels, Bernard Van de Kerckhove, Armand Desmet, Mathieu Maes, Julien Stevens) in 2h53'35" (Gem. 43,483 km/h).
3. TeleVizier (Gerben Karstens, Cees Haast, Leo van Dongen, Jo de Roo, Bas Maliepaard, Rik Wouters) in 2h55'10" (Gem. 43,090 km/h).
4. Margnat-Paloma (Rudi Altig, André Darrigade, Ramón Sáez Marzo, Jacques Bachelot, Ab Geldermans, José Luis Bernardo, 'Joseph' Novales Perez) in 2h56'01" (Gem. 42,881 km/h).
5. Ford-Gitane (Vin Denson, Arie den Hartog, Lucien Aimar, Séamus Elliott, Guy Ignolin, Jean-Claude Lebaube) in 2h59'04" 3/10 (Gem. 42,150 km/h).
6. Wiel's-Groene Leeuw (Gust Verhaegen, Jos Timmerman, Hubert Criel, Willy Van den Eynde, Martin Van den Bossche, Michael Wright) in 2h59'10" 9/10 (Gem. 42,124 km/h).
7. Cynar (Roland Zöffel, Rolf Maurer, Werner Weber, Jos Hoevenaers, Oreste Magni[2]) in 2h59'28" (Gem. 42,057 km/h).
8. Romeo-flandria (Walter Boucquet, Jan Nolmans, Roland Van de Ryse, Jan Boonen, Herman Van Loo, Guillaume Van Tongerloo) in 3h00'25" (Gem. 41,836 km/h). 836).

De ploeg Peugeot-BP (Ferdinand Bracke, Theo Mertens, Michel Nédélec, Francis Pamart, Roger Pingeon, Georges Vanconingsloo) gaf op na een valpartij.

2 Heinz Heinemann mocht niet vertrekken omdat hij een licentie als onafhankelijke had.

Tussenstand:

	Ploeg	Punten	Tussenstand
1.	Ford-Gitane	45	**422**
2.	Pelforth-Lejeune	85	**352**
3.	Solo-Superia	70	**341**
4.	Wiel's-Groene Leeuw	40	**332**
5.	Peugeot-BP		**232**
6.	Romeo-flandria	30	**218**
7.	TeleVizier	60	**214**
8.	Mercier-BP		**198**
9.	Mann		**192**
10.	Lamot-Libertas		**153**
11.	Salvarani		**118**
12.	Margnat-Paloma	50	**108**
13.	Ignis		**106**
14.	Sanson		**58**
15.	Cynar	35	**48**
	Molteni		**48**
17.	Ferrys		**25**
18.	Maino		**16**
19.	Filotex		**7**
20.	Ruberg-Caltex		**1**

Pelforth-Sauvage-Lejeune wint de GP Parisien. Hier de ploeg voor de Tour de France 1965, Met v.l.n.r.: Anglade, Ferrer, Foucher, G. Groussard, J. Groussard, Janssen, Lefèbvre, Mahé, Monty en Schleck.

Paris-Tours 10 oktober 1965

Uitslag:

	Naam	Ploeg	Punten
1.	Gerben KARSTENS (NED)	TeleVizier	40
2.	Staf DE SMET (BEL)	Wiel's-Groene Leeuw	35
3.	Fernand DEFERM (BEL)	Mann	33
4.	Guido REYBROUCK (BEL)	Romeo-flandria	31
5.	Arthur DECABOOTER (BEL)	Wiel's-Groene Leeuw	29
6.	André NOYELLE (BEL)	Mann	27
7.	Jan JANSSEN (NED)	Pelforth-Lejeune	25
8.	Jan NOLMANS (BEL)	Romeo-flandria	23
9.	Jos HUYSMANS (BEL)	Mann	22
10.	Leo VAN DONGEN (NED)	TeleVizier	21
11.	Georges VANDENBERGHE (BEL)	Romeo-flandria	20
12.	Georges VANCONINGSLOO (BEL)	Peugeot-BP	19
13.	Etienne VERCAUTEREN (BEL)	Mann	18
14.	Gilbert MAES (BEL)	Mann	17
15.	Jo DE ROO (NED)	TeleVizier	16
16.	Jacques BACHELOT (FRA)	Margnat-Paloma	15
17.	Gianni MARCARINI (ITA)	Mercier-BP	14
18.	Roland VAN DE RYSE (BEL)	Romeo-flandria	13
19.	Rudi ALTIG (GER)	Margnat-Paloma	12
20.	Pierre LE MELLEC (FRA)	Peugeot-BP	11
21.	Frans AERENHOUTS (BEL)	Mercier-BP	10
22.	Cees HAAST (NED)	TeleVizier	9
23.	Jean STABLINSKI (FRA)	Ford-Gitane	8
24.	Gilbert DESMET (BEL)	Wiel's-Groene Leeuw	7
25.	Michel JACQUEMIN (BEL)	Peugeot-BP	6
26.	Pierre EVERAERT (FRA)	Ford-Gitane	5
27.	Willi ALTIG (GER)	Margnat-Paloma	4
28.	Norbert KERCKHOVE (BEL)	Mann	3
29.	Michel GRAIN (FRA)	Ford-Gitane	2
30.	Frans BRANDS (BEL)	Romeo-flandria	1

Tussenstand:

	Ploeg	# renners	1ste	2de	3de	Punten	Tussenstand
1.	Ford-Gitane	3	8	5	2	15	**437**
2.	Wiel's-Groene Leeuw	3	35	29	7	71	**403**
3.	Pelforth-Lejeune	1	25	0	0	25	**377**
4.	Solo-Superia						**341**
5.	Romeo-flandria	5	31	23	20	74	**292**
6.	TeleVizier	4	40	21	16	77	**291**
7.	Mann	6	33	27	22	82	**274**
8.	Peugeot-BP	3	19	11	6	36	**268**
9.	Mercier-BP	2	14	10	0	24	**222**
10.	Lamot-Libertas						**153**
11.	Margnat-Paloma	3	15	12	4	31	**139**
12.	Salvarani						**118**
13.	Ignis						**106**
14.	Sanson						**58**
15.	Cynar						**48**
	Molteni						**48**
17.	Ferrys						**25**
18.	Maino						**16**
19.	Filotex						**7**
20.	Ruberg-Caltex						**1**

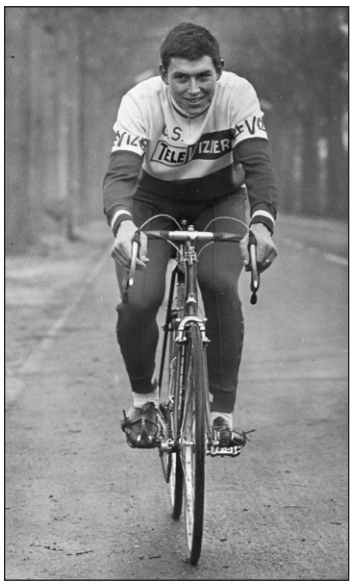

Paris-Tours is voor Gerben Karstens.

Giro di Lombardia 17 oktober 1965

Uitslag:

	Naam	Ploeg	Punten
1.	Tom SIMPSON (GBR)	Peugeot-BP	40
2.	Gerben KARSTENS (NED)	TeleVizier	35
3.	Jean STABLINSKI (FRA)	Ford-Gitane	33
4.	Franco BITOSSI (ITA)	Filotex	31
5.	Gianni MOTTA (ITA)	Molteni	29
6.	Raymond POULIDOR (FRA)	Mercier-BP	27
7.	Michele DANCELLI (ITA)	Molteni	25
8.	Jacques ANQUETIL (FRA)	Ford-Gitane	23
9.	Marcello MUGNAINI (ITA)	Maino	22
10.	Willy MONTY (BEL)	Pelforth-Lejeune	21
11.	André ZIMMERMANN (FRA)	Peugeot-BP	20
12.	Lucien AIMAR (FRA)	Ford-Gitane	19
13.	Rolf WOLFSHOHL (GER)	Mercier-BP	18
14.	Michel JACQUEMIN (BEL)	Peugeot-BP	17
15.	Italo ZILIOLI (ITA)	Sanson	16
16.	Renzo FONTONA (ITA)	Ignis	15
17.	Roberto POGGIALI (ITA)	Ignis	14
18.	Franco BODRERO (ITA)	Legnano	13
19.	Graziano BATTISTINI (ITA)	Vittadello	12
20.	Imerio MASSIGNAN (ITA)	Ignis	11
21.	Mario ZANIN (ITA)	Maino	10
22.	Carlo CHIAPPANO (ITA)	Sanson	9
23.	Werner WEBER (SUI)	Filotex	8
24.	René BINGGELI (SUI)	Molteni	7
25.	Aldo MOSER (ITA)	Maino	6
26.	Tommaso DE PRA (ITA)	Molteni	5
27.	Aldo BERALDO (ITA)	Molteni	4
28.	Luigi MASERATI (ITA)	Vittadello	3
29.	Ambrogio COLOMBO (ITA)	Ignis	2
30.	Pier-Giacomo ARRIGONI (ITA)	Legnano	1

Kersvers Wereldkampioen Tom Simpson wint de Giro di Lombardia.

Eindstand:

	Ploeg	# renners	1ste	2de	3de	Punten	Tussenstand
1.	Ford-Gitane	3	33	23	19	75	**512**
2.	Wiel's-Groene Leeuw						**403**
3.	Pelforth-Sauvage	1	21	0	0	21	**398**
4.	Peugeot-BP	3	40	20	17	77	**345**
5.	Solo-Superia						**341**
6.	TeleVizier	1	35	0	0	35	**326**
7.	Romeo-flandria						**292**
8.	Mann						**274**
9.	Mercier-BP	2	27	18	0	45	**267**
10.	Lamot-Libertas						**153**
11.	Ignis	4	15	14	11	40	**146**
12.	Margnat-Paloma						**139**
13.	Salvarani						**118**
14.	Molteni	5	29	25	7	61	**109**
15.	Sanson	2	16	9	0	25	**83**
16.	Maino	3	22	10	6	38	**54**
17.	Cynar						**48**
18.	Filotex	2	31	8	0	39	**46**
19.	Ferrys						**25**
20.	Vittadello	2	12	3	0	15	**15**
21.	Legnano	2	13	1	0	14	**14**
22.	Ruberg-Caltex						**1**

Ford France-Gitane wint de Wereldbeker der intermerken 1965. Hier de Tourselectie. Met v.l.n.r.: Aimar, Den Hartog, Denson, Everaert, Grain, Lebaube, Lute, Martin, Novak en Rostollan. (Foto Miroir du Cyclisme)

In Velo 66 staat volgend eindklassement:

	Ploeg	Tussenstand
1.	Ford-Gitane	**512**
2.	Pelforth-Sauvage	**400**
3.	Wiel's-Groene Leeuw	**397**
4.	Peugeot-BP	**347**
5.	Solo-Superia	**341**
6.	TeleVizier	**328**
7.	Romeo-flandria	**297**
8.	Mann	**275**
9.	Mercier-BP	**267**
10.	Lamot-Libertas	**154**
11.	Ignis	**146**
12.	Margnat-Paloma	**139**
13.	Salvarani	**118**
14.	Molteni	**109**
15.	Sanson	**83**
16.	Filotex	**81**
17.	Maino	**54**
18.	Cynar	**48**
19.	Ferrys	**25**
20.	Vittadello	**15**
21.	Legnano	**14**
22.	Torpedo	**6**
23.	Ruberg-Caltex	**1**

Opmerkingen:

Er zijn zes ploegen die in Velo 66 punten extra krijgen nl. Pelforth-Lejeune (+2), Peugeot-BP (+2), TeleVizier (+2), Romeo-flandria (+5), Mann (+1) en Filotex (+35). Er kon geen verklaring gevonden worden.

Wiel's-Groene Leeuw krijgt 6 punten minder. Ook hier werd geen verklaring gevonden.

Enkel de 6 punten van Torpedo konden verklaard worden. Deze behoren toe aan Jan Hugens in de Rund um den Henninger Turm. Maar Hugens reed op dat moment niet meer voor Torpedo maar voor Ford-Gitane.

De onverklaarbare verschillen hebben wel een invloed op de top drie van het eindklassement, Pelforth-Lejeune en Wiel's-Groene Leeuw wisselen van plaats. Ook Filotex zou van de 18de naar de 16de plaats springen.

Renners

Bekijken we eens de ploegen intern en dus de renners zelf. In de linkse kolom staan per ploeg de renners die in de top dertig eindigden en de punten die ze behaalden. In de rechtse kolom staat hetzelfde, maar dan enkel voor de renners waarvan de punten effectief meetelden voor de Wereldbeker (dus de eerste drie per proef).

Ploegcodes	**CYN: Cynar**	**MTN: Molteni**
	FER: Ferrys	**PEL: Pelforth-Lejeune**
	FIL: Filotex	**PEU: Peugeot-BP**
	FOR: Ford-Gitane	**RFL: Romeo-flandria**
	IGN: Ignis	**RUB: Ruberg-Caltex**
	LAM: Lamot-Libertas	**SAL: Salvarani**
	LEG: Legnano	**SAN: Sanson**
	MAI: Maino	**SOL: Solo-Superia**
	MAN: Mann	**TLV: TeleVizier**
	MAR: Margnat-Paloma	**VIT: Vittadello**
	MER: Mercier-BP	**WLS: Wiel's-Groene Leeuw**

Rangschikking per ploeg van de renners die punten behaalden				**Ploeg**	**Rangschikking per ploeg van de renners wiens punten meetelden**			
	Naam	**# top 30**	**Punten**			**Naam**	**# top 30**	**Punten**
1.	Robert LELANGUE (BEL)	2	13	CYN	1.	Robert LELANGUE (BEL)	2	13
1.	José PÉREZ SÁNCHEZ (ESP)	1	11	FER	1.	José PÉREZ SÁNCHEZ (ESP)	1	11
2.	Antonio BERTRÁN (ESP)	1	10		2.	Antonio BERTRÁN (ESP)	1	10
3.	Luis OTAÑO (ESP)	1	4		3.	Luis OTAÑO (ESP)	1	4
1.	Franco BITOSSI (ITA)	2	38	FIL	1.	Franco BITOSSI (ITA)	2	38
2.	Werner WEBER (SUI)	1	8		2.	Werner WEBER (SUI)	1	8
1.	Jean STABLINSKI (FRA)	8	163	FOR	1.	Jean STABLINSKI (FRA)	7	156
2.	Willy VANNITSEN (BEL)	4	112		2.	Willy VANNITSEN (BEL)	4	112
3.	Arie DEN HARTOG (NED)	2	69		3.	Arie DEN HARTOG (NED)	2	69
4.	Cees LUTE (NED)	4	63		4.	Cees LUTE (NED)	3	48
5.	Jacques ANQUETIL (FRA)	2	38		5.	Jacques ANQUETIL (FRA)	1	23
6.	Jean GRACZYK (FRA)	2	22		6.	Lucien AIMAR (FRA)	1	19
7.	Pierre EVERAERT (FRA)	3	21		7.	Séamus ELLIOTT (IRL)	1	17
8.	Lucien AIMAR (FRA)	1	19		8.	Jean GRACZYK (FRA)	1	8
9.	Séamus ELLIOTT (IRL)	2	19		9.	Vincent DENSON (GBR)	1	8
10.	Vincent DENSON (GBR)	2	18		10.	Pierre EVERAERT (FRA)	1	5
11.	Jan HUGENS (NED)	1	6		11.	Michel GRAIN (FRA)	1	2
12.	Michel GRAIN (FRA)	1	2					
1.	Franco CRIBIORI (ITA)	3	34	IGN	1.	Franco CRIBIORI (ITA)	2	28
2.	Marino VIGNA (ITA)	2	24		2.	Roberto POGGIALI (ITA)	2	24
3.	Roberto POGGIALI (ITA)	2	24		3.	Flaviano VICENTINI (ITA)	1	21
4.	Flaviano VICENTINI (ITA)	1	21		4.	Marino VIGNA (ITA)	1	19
5.	Emile DAEMS (BEL)	1	16		5.	Emile DAEMS (BEL)	1	16
6.	Renzo FONTONA (ITA)	1	15		6.	Renzo FONTONA (ITA)	1	15
7.	Adriano DURANTE (ITA)	1	12		7.	Adriano DURANTE (ITA)	1	12
8.	Imerio MASSIGNAN (ITA)	1	11		8.	Imerio MASSIGNAN (ITA)	1	11
9.	Adriano PASSUELLO (ITA)	1	5					
10.	Ambrogio COLOMBO (ITA)	1	2					

Rangschikking per ploeg van de renners die punten behaalden				Ploeg	Rangschikking per ploeg van de renners wiens punten meetelden			
	Naam	# top 30	Punten			Naam	# top 30	Punten
1.	Alfons HERMANS (BEL)	4	72	LAM	1.	Alfons HERMANS (BEL)	4	72
2.	Roger VERHEYDEN (BEL)	1	35		2.	Roger VERHEYDEN (BEL)	1	35
3.	Leo KNOPS (NED)	1	27		3.	Leo KNOPS (NED)	1	27
4.	Charly GAUL (LUX)	2	19		4.	Charly GAUL (LUX)	2	19
1.	Franco BODRERO (ITA)	1	13	LEG	1.	Franco BODRERO (ITA)	1	13
2.	Pier-Giacomo ARRIGONI (ITA)	1	1		2.	Pier-Giacomo ARRIGONI (ITA)	1	1
1.	Marcello MUGNAINI (ITA)	2	38	MAI	1.	Marcello MUGNAINI (ITA)	2	38
2.	Mario ZANIN (ITA)	1	10		2.	Mario ZANIN (ITA)	1	10
3.	Aldo MOSER (ITA)	1	6		3.	Aldo MOSER (ITA)	1	6
1.	Jos HUYSMANS (BEL)	6	135	MAN	1.	Jos HUYSMANS (BEL)	6	135
2.	Norbert KERCKHOVE (BEL)	3	38		2.	Norbert KERCKHOVE (BEL)	2	35
3.	Fernand DEFERM (BEL)	1	33		3.	Fernand DEFERM (BEL)	1	33
4.	Roger COOREMAN (BEL)	1	31		4.	Roger COOREMAN (BEL)	1	31
5.	André NOYELLE (BEL)	1	27		5.	André NOYELLE (BEL)	1	27
6.	Etienne VERCAUTEREN (BEL)	1	18		6.	André MESSELIS (BEL)	1	9
7.	Gilbert MAES (BEL)	1	17		7.	Theo VERSCHUEREN (BEL)	1	4
8.	André MESSELIS (BEL)	1	9					
9.	Theo VERSCHUEREN (BEL)	1	4					
1.	Rudi ALTIG (GER)	1	31	MAR	1.	Rudi ALTIG (GER)	1	31
2.	Willi ALTIG (GER)	3	31		2.	Willi ALTIG (GER)	3	31
3.	Jacques BACHELOT (FRA)	1	15		3.	Jacques BACHELOT (FRA)	1	15
4.	Hans JUNKERMANN (GER)	1	12		4.	Hans JUNKERMANN (GER)	1	12
1.	Vic VAN SCHIL (BEL)	4	104	MER	1.	Vic VAN SCHIL (BEL)	4	104
2.	Rolf WOLFSHOHL (GER)	3	61		2.	Rolf WOLFSHOHL (GER)	3	61
3.	Frans AERENHOUTS (BEL)	3	36		3.	Frans AERENHOUTS (BEL)	3	36
4.	Raymond POULIDOR (FRA)	1	27		4.	Raymond POULIDOR (FRA)	1	27
5.	Jean-Pierre GENET (FRA)	2	25		5.	Jean-Pierre GENET (FRA)	2	25
6.	Gianni MARCARINI (ITA)	1	14		6.	Gianni MARCARINI (ITA)	1	14
1.	Gianni MOTTA (ITA)	2	51	MTN	1.	Gianni MOTTA (ITA)	2	51
2.	Michele DANCELLI (ITA)	2	45		2.	Michele DANCELLI (ITA)	2	45
3.	René BINGGELI (SUI)	1	7		3.	René BINGGELI (SUI)	1	7
4.	Giuseppe FEZZARDI (ITA)	1	6		4.	Giuseppe FEZZARDI (ITA)	1	6
5.	Tommaso DE PRA (ITA)	1	5		5.	Tommaso DE PRA (ITA)	1	5
6.	Aldo BERALDO (ITA)	1	4					
7.	Guido NERI (ITA)	1	1					
1.	Carmine PREZIOSI (ITA)	5	112	PEL	1.	Carmine PREZIOSI (ITA)	5	112
2.	Jan JANSSEN (NED)	3	72		2.	Jan JANSSEN (NED)	3	72
3.	Willy MONTY (BEL)	4	70		3.	Willy MONTY (BEL)	4	70

Rangschikking per ploeg van de renners die punten behaalden				Ploeg	Rangschikking per ploeg van de renners wiens punten meetelden			
	Naam	# top 30	Punten			Naam	# top 30	Punten
4.	Ludo JANSSENS (BEL)	3	42	PEL	4.	Ludo JANSSENS (BEL)	3	42
5.	Edouard DELBERGHE (FRA)	1	17		5.	Edouard DELBERGHE (FRA)	1	17
6.	Joseph GROUSSARD (FRA)	1	11					
7.	André FOUCHER (FRA)	1	10					
8.	Roger MILLIOT (FRA)	1	4					
1.	Georges VANCONINGSLOO (BEL)	7	153	PEU	1.	Georges VANCONINGSLOO (BEL)	7	153
2.	Tom SIMPSON (GBR)	3	88		2.	Tom SIMPSON (GBR)	3	88
3.	Michel JACQUEMIN (BEL)	2	23		3.	Michel JACQUEMIN (BEL)	2	23
4.	André ZIMMERMANN (FRA)	1	20		4.	André ZIMMERMANN (FRA)	1	20
5.	Alan RAMSBOTTOM (GBR)	1	13		5.	Alan RAMSBOTTOM (GBR)	1	13
6.	Ferdinand BRACKE (BEL)	1	13		6.	Ferdinand BRACKE (BEL)	1	13
7.	Francis PAMART (FRA)	1	13		7.	Francis PAMART (FRA)	1	13
8.	François HAMON (FRA)	1	11		8.	François HAMON (FRA)	1	11
9.	Pierre LE MELLEC (FRA)	1	11		9.	Pierre LE MELLEC (FRA)	1	11
10.	Albert LACROIX (BEL)	1	1					
1.	Willy BOCKLANT (BEL)	3	85	RFL	1.	Willy BOCKLANT (BEL)	3	85
2.	Guido REYBROUCK (BEL)	3	64		2.	Guido REYBROUCK (BEL)	3	64
3.	Jan NOLMANS (BEL)	2	25		3.	Jan NOLMANS (BEL)	2	25
4.	Georges VANDENBERGHE (BEL)	2	24		4.	Georges VANDENBERGHE (BEL)	2	24
5.	Noël FORÉ (BEL)	2	23		5.	Noël FORÉ (BEL)	2	23
6.	Clément ROMAN (BEL)	2	22		6.	Clément ROMAN (BEL)	2	22
7.	Peter POST (NED)	1	20		7.	Peter POST (NED)	1	20
8.	Roland VAN DE RYSE (BEL)	1	13					
9.	Frans BRANDS (BEL)	1	1					
1.	Wim DE JAGER (NED)	1	1	RUB	1.	Wim DE JAGER (NED)	1	1
1.	Vittorio ADORNI (ITA)	3	95	SAL	1.	Vittorio ADORNI (ITA)	3	95
2.	Vito TACCONE (ITA)	1	9		2.	Vito TACCONE (ITA)	1	9
3.	Felice GIMONDI (ITA)	1	7		3.	Felice GIMONDI (ITA)	1	7
4.	Arnaldo PAMBIANCO (ITA)	2	4		4.	Arnaldo PAMBIANCO (ITA)	2	4
5.	Pietro PARTESOTTI (ITA)	1	3		5.	Pietro PARTESOTTI (ITA)	1	3
1.	Franco BALMAMION (ITA)	1	33	SAN	1.	Franco BALMAMION (ITA)	1	33
2.	Italo ZILIOLI (ITA)	2	33		2.	Italo ZILIOLI (ITA)	2	33
3.	Carlo CHIAPPANO (ITA)	1	9		3.	Carlo CHIAPPANO (ITA)	1	9
4.	Giancarlo GENTINA (ITA)	1	8		4.	Giancarlo GENTINA (ITA)	1	8

Rangschikking per ploeg van de renners die punten behaalden				Ploeg	Rangschikking per ploeg van de renners wiens punten meetelden			
	Naam	# top 30	Punten			Naam	# top 30	Punten
1.	Edward SELS (BEL)	3	110	SOL	1.	Edward SELS (BEL)	3	110
2.	Rik VAN LOOY (BEL)	2	67		2.	Rik VAN LOOY (BEL)	2	67
3.	Bernard VAN DE KERCKHOVE (BEL)	2	33		3.	Bernard VAN DE KERCKHOVE (BEL)	2	33
4.	Michel VAN AERDE (BEL)	2	24		4.	Armand DESMET (BEL)	1	23
5.	Armand DESMET (BEL)	1	23		5.	Jef PLANCKAERT (BEL)	1	18
6.	Jef PLANCKAERT (BEL)	1	18		6.	Michel VAN AERDE (BEL)	1	18
7.	Edgard SORGELOOS (BEL)	1	14		7.	Mathieu MAES (BEL)	1	2
8.	Mathieu MAES (BEL)	1	2					
1.	Gerben KARSTENS (NED)	2	75	TLV	1.	Gerben KARSTENS (NED)	2	75
2.	Jo DE ROO (NED)	3	74		2.	Jo DE ROO (NED)	3	74
3.	Cees HAAST (NED)	4	65		3.	Cees HAAST (NED)	3	56
4.	Leo VAN DONGEN (NED)	2	28		4.	Leo VAN DONGEN (NED)	2	28
5.	Cees VAN ESPEN (NED)	1	20		5.	Cees VAN ESPEN (NED)	1	20
6.	Bas MALIEPAARD (NED)	2	9		6.	Jo DE HAAN (NED)	1	8
7.	Jo DE HAAN (NED)	1	8		7.	Bas MALIEPAARD (NED)	1	5
8.	Huub HARINGS (NED)	1	3					
1.	Graziano BATTISTINI (ITA)	1	12	VIT	1.	Graziano BATTISTINI (ITA)	1	12
2.	Luigi MASERATI (ITA)	1	3		2.	Luigi MASERATI (ITA)	1	3
1.	Staf DE SMET (BEL)	3	87	WLS	1.	Staf DE SMET (BEL)	3	87
2.	Frans VERBEECK (BEL)	3	62		2.	Arthur DECABOOTER (BEL)	3	60
3.	Arthur DECABOOTER (BEL)	3	60		3.	Frans VERBEECK (BEL)	2	57
4.	Gilbert DESMET (BEL)	5	51		4.	Gilbert DESMET (BEL)	4	46
5.	Michael WRIGHT (GBR)	3	47		5.	Michael WRIGHT (GBR)	2	43
6.	Martin VAN DEN BOSSCHE (BEL)	2	35		6.	Martin VAN DEN BOSSCHE (BEL)	1	33
7.	Benoni BEHEYT (BEL)	2	32		7.	Benoni BEHEYT (BEL)	1	17
8.	Willy VAN DEN EYNDE (BEL)	1	12		8.	Willy VAN DEN EYNDE (BEL)	1	12
9.	Alfons HELLEMANS (BEL)	1	8		9.	Alfons HELLEMANS (BEL)	1	8
10.	René VAN MEENEN (BEL)	2	8					
11.	Jean-Baptiste CLAES (BEL)	1	7					

Ploegcodes		
	FOR: Ford-Gitane	RLF: Romeo-flandria
	LAM: Lamot-Libertas	SAL: Salvarani
	MAN: Mann	SOL: Solo-Superia
	MER: Mercier-BP	TLV: TeleVizier
	PEL: Pelforth-Lejeune	WLS: Wiel's-Groene Leeuw
	PEU: Peugeot-BP	

Top twintig van best presterende renners in 1963					Top twintig van beslissende[3] renners in 1963				
1.	Jean STABLINSKI (FRA)	FOR	8	163	1.	Jean STABLINSKI (FRA)	FOR	7	156
2.	Georges VANCONINGSLOO (BEL)	PEU	7	153	2.	Georges VANCONINGSLOO (BEL)	PEU	7	153
3.	Jos HUYSMANS (BEL)	MAN	6	135	3.	Jos HUYSMANS (BEL)	MAN	6	135
4.	Willy VANNITSEN (BEL)	FOR	4	112	4.	Willy VANNITSEN (BEL)	FOR	4	112
	Carmine PREZIOSI (ITA)	PEL	5	112	5.	Carmine PREZIOSI (ITA)	PEL	5	112
6.	Edward SELS (BEL)	SOL	3	110	6.	Edward SELS (BEL)	SOL	3	110
7.	Vic VAN SCHIL (BEL)	MER	4	104	7.	Vic VAN SCHIL (BEL)	MER	4	104
8.	Vittorio ADORNI (ITA)	SAL	3	95	8.	Vittorio ADORNI (ITA)	SAL	3	95
9.	Tom SIMPSON (GBR)	PEU	3	88		Tom SIMPSON (GBR)	PEU	3	88
10.	Staf DE SMET (BEL)	WLS	3	87	10.	Staf DE SMET (BEL)	WLS	3	87
11.	Willy BOCKLANT (BEL)	RFL	3	85		Willy BOCKLANT (BEL)	RFL	3	85
12.	Gerben KARSTENS (NED)	TLV	2	75	12.	Gerben KARSTENS (NED)	TLV	2	75
13.	Jo DE ROO (NED)	TLV	3	74	13.	Jo DE ROO (NED)	TLV	3	74
14.	Jan JANSSEN (NED)	PEL	3	72	14.	Jan JANSSEN (NED)	PEL	3	72
	Alfons HERMANS (BEL)	LAM	4	72	15.	Alfons HERMANS (BEL)	LAM	4	72
16.	Willy MONTY (BEL)	PEL	4	70	16.	Willy MONTY (BEL)	PEL	4	70
17.	Arie DEN HARTOG (NED)	FOR	2	69	17.	Arie DEN HARTOG (NED)	FOR	2	69
18.	Rik VAN LOOY (BEL)	SOL	2	67	18.	Rik VAN LOOY (BEL)	SOL	2	67
19.	Cees HAAST (NED)	TLV	4	65	19.	Guido REYBROUCK (BEL)	RFL	3	64
20.	Guido REYBROUCK (BEL)	RFL	3	64	20.	Rolf WOLSHOHL (GER)	MER	3	61

Daaruit blijkt dat Jean Stablinski (Ford-Gitane) in 8 van de 8 individuele wedstrijden top dertig reed. En dat hij met 163 punten het hoogst aantal punten behaalde[4].

Zeven van zijn topdertigplaatsen en 156 punten telden mee voor het puntentotaal van de ploeg. Met zijn 156 punten zorgde hij dan ook voor 30,4 % van de punten van Ford-Gitane.

Georges Vanconingsloo zorgde met zijn 7 topdertigplaatsen, die allemaal meetelden, en zijn 153 punten voor 44,35 % van de punten van Peugeot-BP[5].

Ford-Gitane (Den Hartog en Stablinski), Solo-Superia (Van Looy en Sels) en TeleVizier (De Roo en Karstens) behaalden elk 2 individuele overwinningen.

Pelforth-Lejeune (Preziosi) en Peugeot-BP (Simpson) behaalden elk één overwinning.

Ford-Gitane had in de in de 8 individuele wedstrijden 12 verschillende renners in de top dertig waarvan 10 een aandeel hadden in de punten voor de Wereldbeker[6].

3 Met beslissend wordt hier bedoeld, de renners wiens punten effectief meetelden in het eindresultaat.
4 Jean Stablinski nam niet deel aan de GP Parisien.
5 In de GP Parisien nam Georges Vanconingsloo wel deel met Peugeot-BP, maar de ploeg gaf op na een valpartij.
6 Wordt de GP Parisien ook meegerekend, dan zijn het 14 verschillende renners (Ignolin en Lebaube reden de ploegentijdrit) waarvan er 11 een aandeel hadden in de punten voor de Wereldbeker (ook Aimar droeg zo zijn steentje bij).

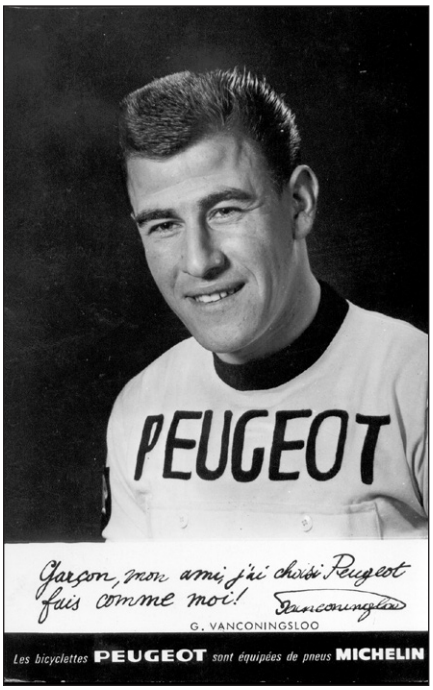

Jean Stablinski en Georges Vanconingsloo, de best presterende renners in de Wereldbeker Intermerken.

Filialen en speciale constructies (deel 3)

door Patrick Feyaerts

De Tour met merkenploegen en strengere regels volgen

Bij het einde van het seizoen 1961 viel de beslissing dat de komende Tour de France terug met merkenploegen zou betwist worden. Dit had een even grote impact op de organisatie van de wielerploegen als het opduiken van de extrasportieve sponsoring een goed half dozijn jaren voorheen.

In zekere zin was die omwenteling al in 1961 begonnen met de oprichting van de Coupe du Monde Intermarques. De redenen daarachter waren tweeledig. Enerzijds was de UCI geïnspireerd door het succes van het Belgisch Intermerken kampioenschap, aan zijn eerste editie toe in 1960, en anderzijds moest dit klassement, samen met de Super Prestige Pernod zorgen om, in opvolging van Desgrange-Colombo, de deelname van de grote ploegen en grote renners aan de belangrijke (eendags)wedstrijden te verzekeren.

Deze nieuwe organisatie was niet zonder gevolgen. Vanaf dan was individuele inschrijving niet meer mogelijk voor de wedstrijden die er deel van uitmaakten, de ploeg moest zich, en vervolgens zijn renners, inschrijven. Bovendien, en dat was nog belangrijker, er werd telkens een maximaal aantal deelnemers per ploeg vastgelegd, meestal tien. Het klassement van deze Coupe du Monde werd bepaald door het totaal aantal punten gescoord door de drie best geklasseerde renners per ploeg en per wedstrijd. Aanvankelijk waren er punten voor de eerste dertig in de uitslag, nadien werd dit tot tien teruggebracht. Wie wou presteren zou zeker tijdens de beginperiode een uitgebreide klassieke kern nodig hebben. Carpano was de eerste winnaar in 1961.

Al vanaf het openingsjaar was er controverse. Het reglement stipuleerde dat elke ploeg per wedstrijd moest inschrijven met minimum vijf en maximum tien renners. Dit lokte vooral in Frankrijk groot protest uit van de ploegen omdat zo eensklaps een groot aantal Fransen niet langer aan hun eigen klassiekers zouden kunnen deelnemen. De organisatoren van Paris-Roubaix en Paris-Tours werden opgeroepen zich uit de organisatie terug te trekken, maar zo ver zou het niet komen. Wel werd het maximum van tien renners verhoogd tot twaalf[1].

En dan kwam dus de beslissing de Tour de France met merkenploegen te rijden. Het zou gaan om teams van tien renners en er werd aanvankelijk gedacht er dertien of veertien toe te laten (uiteindelijk zouden het er vijftien worden). Niet iedereen was even enthousiast over de nieuwe formule, vooral in de (Franse) pers werd steen en been geklaagd.

Opvallend was dat er ook in Italië twijfels waren. Nochtans waren het vooral de Italiaanse sponsors geweest die op deze formule aangedrongen hadden. Giovanni Borghi van Ignis, vreemd genoeg voordien een van de grote pleitbezorgers, was eensklaps tegen en zou zelfs zijn ploeg zonder publiciteit laten rijden[2]. Het grootste ongenoegen was er nog bij de kleinere ploegen, die voorheen enkel ijverden om een renner geselecteerd te krijgen in de nationale ploeg. Bianchi zou uit protest een tijdlang de sponsoring van een eigen ploeg stoppen en in 1962 enkel aanwezig zijn als constructeur van de Moschettieri van Ignis en Borghi.

1 Dit belette de inrichters van Milano-Sanremo, geconfronteerd met een te grote belangstelling, niet om in sommige edities grotere beperkingen op te leggen, die soms strenger waren voor de buitenlandse dan voor de lokale ploegen.

2 Het betreft hier de Moschettieri, die een gele trui droegen met een hemelsblauwe ruit waarin een wit kruis afgebeeld was. Na de Giro zou de ploeg terug de normale Ignis-truien dragen, behalve in de Tour de France waar om evidente redenen een gele trui niet mogelijk was. Hier werd de Fides-trui van het jaar voordien terug opgediept en van een Ignis opzetstuk voorzien.

Moschettiere Nencini.

Nochtans was de beslissing onvermijdelijk geworden. De voorbije Tour was verstikt geraakt onder de dominantie van Jacques Anquetil en zijn Franse nationale ploeg, slechts enkele landen (Frankrijk, Italië, België en Spanje) konden een min of meer competitieve ploeg afvaardigen, vele nationale ploegen waren een krabbenmand[3] en meerdere sponsors verzetten zich tegen de selectie van hun renners. Zo had tweevoudig Wereldkampioen Rik Van Looy nog nooit deelgenomen en in 1961 had de nieuwe opkomende Franse ster en kersverse nationale kampioen Raymond Poulidor op aandringen van zijn sportbestuurder Antonin Magne zijn selectie geweigerd. De Tour rijden in dienst van Anquetil die het absolute kopmanschap had opgeëist, was voor Mercier onbespreekbaar.

Dus de beslissing was er, nu moest ze nog in de praktijk gebracht worden. In de pers deden de meest dwaze voorspellingen en vrezen de ronde. Zo werd er op het gevaar gewezen dat een grote geldschieter alle kandidaat-winnaars van de Tour zou opkopen om dan zelf te beslissen wie mocht starten, en dus winnen. Net alsof de andere sponsors dat allemaal zouden goed vinden en niet zouden reageren. Toch was ook de Tourdirectie voor een afgezwakte versie van dit scenario op zijn hoede en ze liet weten nooit een ploeg Helyett-Gazzola (dus Anquetil en Gaul samen in een ploeg)[4] te zullen aanvaarden[5].

Zover zou het niet komen en met de fusie van Helyett en St Raphaël hadden ze dan weer geen problemen. Vreemd, of misschien toch niet als we rekening houden met het Franse chauvinisme. Om niet te bruusk te breken met de formule van nationale ploegen, hadden de deelnemende ploegen een keuze tussen twee formules: ofwel hadden ze minstens zeven renners van dezelfde nationaliteit, ofwel bestond de ploeg uit twee keer vijf renners van eenzelfde nationaliteit.

---

3 Eigenlijk functioneerde enkel de Italiaanse ploeg als een blok. In alle andere grote ploegen was er heibel. De Belgische nationale ploeg was al jaren een drama. Amper, of geen, helpers geselecteerd, iedereen reed voor zichzelf, de ploegleider had geen gezag. Ook in Spanje was er miserie, met de vete tussen Loroño en Bahamontes en het primadonnagedrag van de Toledaan. Zelfs in de Franse nationale ploeg, vroeger een toonbeeld van samenhorigheid, draaide het al enige jaren vierkant. Ofwel de naijver tussen de voorziene kopmannen (in 1959 en 1960) ofwel persoonlijke rancune (1958) hadden hen kansloos gemaakt. Zo was het absolute kopmanschap naar Italiaans model van Jacques Anquetil in 1961 zeker te verdedigen, maar de spektakelwaarde had er wel zwaar onder geleden. In de gespecialiseerde pers waren trouwens al in 1959 stemmen opgegaan om de Tour te betwisten met meerdere evenwaardige Franse selecties, met elk een eigen kopman en zo Anquetil, Bobet, Rivière en Saint te scheiden. Dit was echter een brug te ver voor de organisatoren, vooral omdat ze dit dan ook zouden moeten toestaan aan minstens Italië en België. Ook al bleef van dit viertal enkel Anquetil over, ondertussen was er met Poulidor een nieuwe kandidaat-Tourwinnaar en was er nog altijd Anglade, dus de problematiek bleef pertinent.

4 Die piste werd een tijdlang onderzocht, waarbij dan Anquetil, Gaul en Junkermann, of de nummers een, drie en vijf van de voorbije Tour, dezelfde kleuren zouden dragen. Ook Stablinski en mogelijk Marcel Janssens zouden tot die ploeg behoren (Gazet van Antwerpen, 12/10/1961, p. 10, Tour-Problemen worden steeds ingewikkelder Anquetil zou Helyett verlaten en een voorstel voor Van Steenbergen-Solo, door Robert De Smet).

5 Dit was geen loze bedreiging. De organisatoren beslisten in die periode volledig autonoom welke ploegen ze van de kandidaten aan de start zouden laten komen. Ze zouden dus perfect kunnen besluiten een dergelijke ploeg niet toe te laten. De nummers een en drie en mogelijk vijf van de vorige Tour zouden dan wel ontbreken, maar de visie was altijd geweest dat de Tour groter was dan de renners, ten rechte of ten onrechte.

De nieuwe formule kende in ieder geval een grote aantrekkingskracht, aanvankelijk waren er zelfs een twintigtal ploegen kandidaat om deel te nemen. Daarom werden er uiteindelijk vijftien toegelaten in plaats van de oorspronkelijk voorziene dertien of veertien: zeven Franse, zes Italiaanse en twee Belgische (waarvan een met een Italiaanse sponsor).

Bij die ploegen waren er drie superploegen, Helyett-St Raphaël-Hutchinson rond Anquetil en Altig, FAEMA-flandria rond Wereldkampioen Van Looy en Ignis met Baldini, Nencini en Pambianco. Uiteindelijk zou de Tour uitdraaien op een Frans-Belgisch duel, Ignis, zoals eigenlijk alle Italiaanse ploegen, ontgoochelde.

Dit bleef niet zonder gevolgen voor de editie 1963. Voor de meeste Italiaanse teams was een Tour met merkenploegen eigenlijk niet interessant, omdat ze onvoldoende renners van niveau hadden om zowel in de Giro als in de Tour een competitieve ploeg aan de start te brengen. Een aantal sponsors (Ignis, Philco[6], Ghigi) hadden het na een tegenvallende Tour 1962 trouwens voor bekeken gehouden. Daardoor moesten de organisatoren tegen de reglementen in zelfs een gemengde ploeg IBAC-Molteni en het laattijdig ingeschreven G.B.C.-Libertas aanvaarden.

In 1963 kwamen er zo dertien ploegen aan de start, vijf Belgische, vier Franse, twee Italiaanse en twee Spaanse. Eigenlijk waren het vijf Franse en vier Belgische, maar omwille van het reglement moest Peugeot onder Belgische vlag varen. Ze hadden immers zoveel buitenlandse sterren en de Fransen presteerden zo zwak dat de ploegleiding noodgedwongen opteerde voor zeven Belgen, een Luxemburger (Gaul), een Duitser (Wolfshohl) en dan toch een Fransman, Henri Duez.

De organisatoren, en dan vooral die van de Tour, waren al een tijd ontevreden over de laatste evoluties en de AIOCC[7] was al eind 1962 met een aantal voorstellen naar de UCI getrokken. In eerste instantie werden half oktober op een studiebijeenkomst van de UCI de volgende voorstellen voorgelegd en goedgekeurd voor verdere behandeling[8]:

- De koersen die in aanmerking komen voor de Coupe du Monde worden als eerste categorie geklasseerd, terwijl nog andere wedstrijden hieraan kunnen toegevoegd worden.
- De nationale wielerbonden moeten hun renners opdelen in twee categorieën, waarbij die van eerste categorie verplicht moeten deelnemen aan de wedstrijden van de Wereldbeker.
- De ploegen mogen nog maximaal 24 renners tellen, waarvan hoogstens acht van een andere nationaliteit dan die van de sportgroep en waarvan hoogstens acht van eerste categorie.
- De renners van eerste categorie mogen daags voor een wedstrijd van eerste categorie geen andere wedstrijd betwisten.
- Dubbele aansluiting wordt voor alle landen verboden.
- De inrichters van koersen voor de Coupe du Monde zullen de onkosten van de vijf best geplaatste ploegen vergoeden, maar wel beperkt tot twee ploegen per land.

De bedoeling was dat deze nieuwe regels per 1 januari 1963 zouden ingaan. Niet erg realistisch, want alles viel nog te formaliseren en er kwam pas een nieuwe meeting midden december

6 Met drie ritzeges en een tweede plaats in het puntenklassement had Emile Daems voor Philco de meubelen enigszins gered, maar dat was onvoldoende voor de sponsor, het falen van de Italianen woog te zwaar door.

7 Association Internationale des Organisateurs de Courses Cyclistes, opgericht op 19 oktober 1956 op de zetel van de Gazzetta dello Sport. Zij groepeerde de (voornaamste) inrichters al wogen die van Tour en Giro vanaf het begin het zwaarst.

8 Gazet van Antwerpen 15/10/62, p. 13, “Geen dubbele aanwerving meer” door Renato Bellavita.

tussen UCI en AIOCC in de burelen van de BWB[9]. Hier werden de voorstellen opnieuw besproken en verfijnd. Het verbod op dubbele aansluiting verviel, dit mocht nog steeds voor de 'kleine' wielerlanden, maar werd wel beperkt tot een nationale en een buitenlandse ploeg. Er werd verder gespecificeerd dat van de toegelaten acht renners van eerste categorie per ploeg er hoogstens vier buitenlanders mochten zijn. Gezien dit een aantal ploegen zou verplichten om renners aan andere ploegen af te staan, werd er aan een systeem van transfersommen, te verdelen tussen ploeg en renner, gedacht[10]. Over de beperking tot 24 renners per ploeg werd dan weer niet meer gesproken. De voorstellen zouden op de lentevergadering van de UCI ter goedkeuring voorgedragen worden. Daarmee was het alvast duidelijk dat deze wijzigingen niet van toepassing konden zijn in 1963.

Nochtans was er begin 1963 al een akkefietje. Solo-Van Steenbergen voelde zich nu ook klaar om de Tour de France te betwisten en plande zijn kandidatuur te stellen. Zij kregen echter als eerste reactie van de organisatoren dat die kandidatuur nooit zou aanvaard worden als ze zich afficheerden met fietsen "Van Steenbergen"[11]. Deze werden immers gefabriceerd (en verdeeld) door Peugeot, dat met een eigen tiental aan de start zou komen, zodat eenzelfde constructeur daardoor twee ploegen zou hebben. Daarom gingen ze een nieuw partneriaat aan met de rijwielen Terrot. Dat deze firma al enkele jaren overgenomen was door Peugeot en ook deze fietsen door Peugeot gebouwd werden, was dan weer geen bezwaar[12]. Het was duidelijk, meer en meer drong een uniforme regelgeving zich op.

Uiteindelijk zou het nog tot 30 juli 1963 aanslepen voor die er zou komen. Die dag trof de beroepswielercommissie van de UCI in een vergadering in het Palais des Congrès te Luik, voorafgaande aan de wereldkampioenschappen op de piste die vanaf 1 augustus zouden plaatsvinden op de wielerbaan in Rocourt, volgende beslissingen[13]:

1. De beroepsrenners moeten een contract hebben met:
    1) Ofwel een constructeur van rijwielen,
    2) Ofwel een sportgroep, samengesteld uit een industriële of handelsfirma, die verbonden is aan
        i. Ofwel een rijwielconstructeur en eventueel aan een club,
        ii. Ofwel een club geassocieerd aan een rijwielconstructeur[14].
2. Het aantal renners per ploeg
    1) Moet minstens vijf zijn,
    2) Mag niet meer dan acht renners van eerste categorie omvatten,

9 Gazet van Antwerpen 20/12/62, p. 18, "WIELER-EXPLOITANTEN willen voetballers naäpen" door Robert De Smet.

10 Van dit voorstel heb ik later geen spoor meer gevonden.

11 Eigenlijk was dit voor hen geen nieuws, sportbestuurder Robert Naeye was hierover al in oktober 1961 op de hoogte gebracht door secretaris-generaal van de Tour Garnault. Het was Antonin Magne die in naam van Mercier bij de organisatoren aangekaart had dat het niet kon dat twee ploegen die op dezelfde fietsen reden (in casu geproduceerd door concurrent Peugeot), zouden deelnemen. Er werd in die periode over Motobécane als mogelijke alternatieve constructeur gesproken (Gazet van Antwerpen, 12/10/1961, p. 10, Tour-Problemen worden steeds ingewikkelder Anquetil zou Helyett verlaten en een voorstel voor Van Steenbergen-Solo, door Robert De Smet).
Of dit uiteindelijk echt een rol gespeeld heeft voor de Tour 1962 betwijfel ik. Naeye vond dan wel dat hij met René Vanderveken, Stan Goossens, Roger Coppens, Miel Lambrecht en Albert Covens over, in zijn woorden, "een flinke ploeg Arendjes (ronde-beloften)" beschikte en verder nog Jos Wouters, Ludo Janssens, Robert Seneca, Robert Lelangue, Gilbert Maes, Maurice Joosen en Jan Van Gompel ter beschikking had, ik vind het moeilijk daar een volwaardige ploeg voor de Tour de France in te zien. In ieder geval, van een eventuele deelname was er al snel geen sprake meer.

12 Mogelijk omdat Terrot op dat moment nog zijn eigen verdelers had.

13 Het Belang van Limburg, 31/07/63, "Beroepskommissie van de I.W.U. trof diepgaande hervormingen"

14 Hiermee werden de diverse 'nationale' formules en reglementeringen afgedekt.

   3) Van de renners van eerste categorie mogen er hoogstens vier 'buitenlanders' ten opzichte van de nationaliteit van de ploeg zijn,
   4) De ploeg wordt aangevuld met renners van tweede categorie, waarvan slechts een derde van een 'vreemde' nationaliteit mag zijn,
   5) Het totaal aantal buitenlanders mag niet meer dan acht zijn.
3. De indeling van de renners per categorie zal jaarlijks gebeuren tijdens de bijeenkomst van het kalendercongres in november, maar uitzonderlijk zal dit voor het jaar 1964 al op 15 september 1963 gebeuren[15].
4. De nationaliteit van de ploeg is deze van de zetel van de constructeur of van de werkgever van de ploeg.
5. De rijwielmerken, sportclubs of sportgroepen mogen geen verschillende ploegen hebben, noch onder eigen naam, noch voor alle merken van rijwielen, clubs of firma's die een commerciële band hebben met merken, clubs of sportgroepen die reeds een ploeg hebben[16].
6. De renners zijn voortaan verplicht ook de kleuren van hun ploeg te dragen tijdens pistewedstrijden en zesdaagsen[17].
7. Een renner kan enkel een verbintenis aangaan tegenover een inrichter mits akkoord van zijn sportbestuurder, deze moet wel binnen de tien dagen antwoorden.
8. België, Italië en Frankrijk krijgen slechts drie proeven (in plaats van voorheen vier) in de Coupe du Monde Intermarques. Renners van eerste categorie mogen de dag voorafgaand geen criterium betwisten.
9. De contracten tussen renners en de verantwoordelijken van de ploeg vallen voortaan samen met het burgerlijk jaar.

Van een beperking van het totaal aantal renners was geen sprake meer, wat best te begrijpen viel daar dit door het (te) beperkt aantal ploegen voor massale werkloosheid in vooral Frankrijk en België zou gezorgd hebben. Over transfersommen zoals in de voetbalsport ten voordele van ploegen (en de getroffen renners) die renners van eerste categorie zouden moeten doorsturen naar een andere ploeg, werd niet meer gesproken. Ook de dubbele aansluiting voor de 'kleine' wielerlanden bleef behouden, ik ga ervan uit dat dit, zoals voorheen overeengekomen was, beperkt bleef tot een nationale en een buitenlandse ploeg.

Vervolgens was ook het gecombineerde idee van andere (ritten)wedstrijden het etiket eerste categorie te geven en de renners te verbieden de dag voor (en uiteraard de dag zelf van) een wedstrijd van eerste categorie in een andere wedstrijd aan te treden, begraven. Dit zou immers kunnen betekenen dat de renners van eerste categorie die niet meededen aan Giro of Tour (of Vuelta) drie weken werkloos zouden zijn en andere belangrijke wedstrijden hun deelnemersveld onthoofd zouden zien. Het was de voorbije jaren trouwens al gebleken dat een dergelijk verbod gewoon niet haalbaar was en pogingen daartoe werden door de vedetten (Stablinski en Anquetil aan kop) vrolijk aan hun laars gelapt. Ten slotte was er nog niet vastgelegd hoe de renners van eerste categorie zouden aangeduid worden.

De nieuwe reglementering zou dus in voege treden vanaf 1964. Het begrip 'renners van eerste categorie' werd effectief ingevoerd en voor het eerste jaar werden die door de UCI aangeduid, liefst 76 in totaal. Het betrof hier de Duitsers Rudi Altig, Hans Junkermann, Rolf Wolfshohl, Dieter Puschel en Sigi Renz, de Belgen Benoni Beheyt, Willy Bocklant, Ferdi Bracke, Miel Daems, Armand Desmet, Gilbert Desmet, Henri De Wolf, Noël Foré, Jos Hoevenaers, Frans

15 Kwestie van de ploegen toch enige tijd te geven zich in regel te stellen.
16 Een ingewikkelde formulering, maar alle achterpoortjes lijken hiermee wel gesloten.
17 Dit reglementspunt was eigenlijk onuitvoerbaar gezien er in zesdaagsen zelden ploegen van merkgenoten gevormd werden, en bleef dus volgens mij redelijk dode letter.

Melckenbeeck, Peet Oellibrandt, Eddy Pauwels, Jef Planckaert, Louis Proost, Michel Van Aerde, Rik Van Looy, Vic Van Schil, Guillaume Van Tongerloo en Jos Wouters, de Spanjaarden Federico Bahamontes, José Pérez Francés, Angelino Soler, Antonio Suárez, Fernando Manzaneque en Miguel Pacheco, de Fransen Jacques Anquetil, Joseph Groussard, Raymond Poulidor, Jean Stablinski, Jo Velly, Henry Anglade, André Darrigade, Jean Gainche, Guy Ignolin, Jean-Claude Lebaube, Robert Cazala en François Mahé, de Britten Tom Simpson en Alan Ramsbottom, de Ieren Seamus Elliott en Peter Crinnion, de Italianen Franco Balmamion, Giuseppe Fezzardi, Bruno Mealli, Vittorio Adorni, Adriano Durante, Antonio Bailetti, Italo Zilioli, Ercole Baldini, Arnaldo Pambianco, Diego Ronchini, Vito Taccone, Guido Carlesi, Gastone Nencini en Guido De Rosso, de Luxemburgers Roger Thull, Charly Gaul en Lucien Gillen, de Zwitsers Attilio Moresi, Kurt Gimmi, Alfred Rüegg en Rolf Graf en ten slotte de Nederlanders Ab Geldermans, Jo de Roo, Jan Janssen, Huub Zilverberg, Piet Rentmeester en Peter Post.

Een meer dan uitgebreide selectie, voor sommigen kon de vraag gesteld worden waarom ze op de lijst stonden. In latere jaren zouden er criteria volgen en zou het aantal dalen. Niet zo verwonderlijk, want aan het statuut van A-renner waren enkel nadelen (moeilijker een ploeg te vinden, minder vrijheid in de keuze van het programma) en eigenlijk geen voordelen verbonden.

Een constructie zoals G.B.C. in 1963, aangesloten bij de Italiaanse federatie, maar samengesteld uit enkel Belgen en Nederlanders, kon in ieder geval niet meer. Ook was het niet langer toegelaten dat een constructeur zich aan meerdere ploegen verbond, ook niet via een filiaal. Dus ploegen als Solo-Van Steenbergen of Solo-Terrot waren niet langer mogelijk en zo was het in 1964 ook niet mogelijk dat Elvé constructeur zou worden van Solo[18].

Reeds voor 1965 werd niet onverwacht de lijst van renners van eerste categorie behoorlijk ingekrompen en al meteen tot zowat een derde, 26 stuks om exact te zijn, teruggebracht[19]. De UCI vergaderde op 26 november in Zürich en gaf de volgende lijst vrij: de Fransen Jean Stablinski, Jacques Anquetil en Raymond Poulidor, De Italianen Gianni Motta en Guido De Rosso, de Duitser Rudi Altig, de Nederlanders Jan Janssen, Peter Post en Jo de Roo, de Spanjaarden José Pérez Francés, Federico Bahamontes, Francisco Gabica, Valentín Uriona en Julio Jiménez, de Zwitsers Rudolf Hauser en Rolf Maurer, de Brit Tom Simpson, de Luxemburgers Roger Thull en Charly Gaul en de Belgen Willy Bocklant, Ward Sels, Rik Van Looy, Benoni Beheyt, Guido Reybrouck, Georges Vanconingsloo en Clément Roman.

Het is duidelijk dat die lijst vooral gebaseerd was op ‘objectieve’ criteria en alleszins de winnaars van een Wereldbekerwedstrijd of van een ‘belangrijke’ nationale ronde (die van Luxemburg en Portugal werden niet als dusdanig aanzien), de Wereldkampioen en de nationale kampioenen omvatte. Dit verklaart meteen een paar verrassende aanwezigheden als Thull, Hauser en Roman. Waarschijnlijk kon ook elke nationale bond zelf enkele renners aan de UCI ter goedkeuring voorleggen, zoals trouwens in het oorspronkelijke voorstel uit

18 De grens tussen wat al dan niet toegelaten werd, was soms heel subtiel. Zo waren Terrot en Van Steenbergen (verdeeld door Peugeot) al te duidelijk filialen van Peugeot om nog als aparte constructeurs te kunnen optreden, ook al was dat voor Terrot in 1963 geen probleem geweest (de associatie van Solo met Terrot was zelfs een eis geweest van de organisatoren opdat de ploeg in aanmerking zou kunnen komen voor een selectie voor de Tour de France). Anderzijds kwam Mann er wel mee weg, ook al werden hun fietsen door Libertas gebouwd. Maar hier ging het dus niet over een filiaal, maar over een klant die zijn eigen merk op de markt bracht, al blijft het verschil met Van Steenbergen versus Peugeot subtiel. Misschien draaide het erom dat Peugeot ook de fietsen Van Steenbergen verdeelde en Libertas dat, uiteraard, niet deed voor de ‘fietsen’ Mann, die vooral via onafhankelijke sportzaken verkocht werden. Men zou kunnen denken dat dit maar bijzaak was, omdat Mann zich ook als de extrasportieve sponsor kon voordoen, maar er mag niet vergeten worden (zoals voorheen al aangehaald) dat een ploeg zich in België maar kon laten registreren via zijn constructeur.

19 Gazet van Antwerpen, 27/11/64, p. 21, UCI halveerde lijst eerste kategorie-renners, door Walter Grimm.

oktober 1962 voorzien was[20]. Dit zou dan de aanwezigheid verklaren van Pérez Francés, Bahamontes, Gabica, Uriona, Gaul (nogal verrassend dat die na een jaar van inactiviteit op deze lijst voorkwam) en Van Looy (tenzij Paris-Luxembourg als nationale ronde aanzien werd in de plaats van de Tour de Luxembourg?).

Twee zaken vallen hierbij op. Vooreerst was door de sterke reductie van de lijst de beperking op het aantal renners van eerste categorie per ploeg de facto dode letter geworden (die op het aantal buitenlanders bleef wel relevant). Vervolgens is het frappant dat liefst vier Spanjaarden op de lijst voorkomen zonder hun plaats 'verdiend' te hebben. Een verklaring hiervoor is niet voor de hand liggend, tenzij de Spaanse bond dacht hiermee de eigen ploegen te beschermen en een uittocht van talent te vermijden. Maar zoals in vorig punt uitgelegd zou dit in ieder geval geen effect gehad hebben. Dat de meeste bonden weinig of geen extra renners toevoegden is best te begrijpen, wie zou vragende partij geweest zijn voor een statuut dat, voor zover ik kon nagaan en zoals reeds aangegeven, enkel verplichtingen en geen rechten opleverde. De promotie van Rik Van Looy, die nochtans geen titel, Wereldbekerwedstrijd of nationale ronde had gewonnen, is dan weer veel meer voor de hand liggend, men kon moeilijk zonder zich belachelijk te maken een renner met zijn palmares en supporters een B-statuut toewijzen.

Daarmee lag de structuur van de ploegen en van de kalender toch voor een tijd vast en kon men hopen op enige rust in het wielerlandschap na de omwentelingen veroorzaakt door de extrasportieve sponsoring en het openstellen van de Tour de France voor merkenploegen in plaats van nationale (en voor Frankrijk ook regionale) selecties.

In de praktijk zou blijken dat die regels niet altijd even strikt werden toegepast en soms kwam een ploeg ermee weg te veel buitenlanders te hebben. Zo had Willem II in 1967 twaalf Nederlanders (volgens Vissers zelfs slechts tien[21]) en daarnaast eerst zeven en vervolgens acht en zelfs negen buitenlanders, zonder dat dit opviel of dat het de Nederlandse wielerbond kon schelen. Het jaar nadien was er in de pers veel te doen rond de problemen van FAEMA dat te veel Belgen had en tot zijn verbazing kreeg Ton Vissers te horen dat ook hij te veel buitenlanders had en zich in regel moest stellen. Zijn argument dat dit in 1967 wel mocht, had geen succes en hij moest dan maar extra Nederlanders aantrekken. De regel kon wel omzeild worden door een aantal renners het statuut van 'baanrenner' te geven. Deze werden dan niet meegeteld, maar mochten niet aan alle wedstrijden deelnemen, al zeker niet aan de Coupe du Monde.

En toch blijft men proberen er de kantjes af te lopen

De rust zou echter niet lang duren, in 1966 was er al een nieuwe crisis. En dit keer werd het vuur aan de lont gestoken in België. Het begon allemaal met de selectie voor het wereldkampioenschap 1965. Omdat er niemand van Romeo-flandria geselecteerd werd[22], stopte flandria per einde seizoen de wielersponsoring. Daarmee was het voortbestaan van de ploeg bedreigd en deze viel uiteen in twee delen. Briek Schotte zou met een aantal renners naar Mann verkassen en Driessens probeerde met de hulp van sponsor Romeo toch de ploeg voort te zetten, maar mankeerde hiervoor financiële armslag.

20 Het feit dat de lijst niet 'automatisch' tot stand kwam, maar na een vergadering vrijgegeven werd, lijkt te bevestigen dat de nationale bonden renners konden voorstellen voor het statuut van eerste categorie, goed te keuren door de UCI. Mogelijk kon de internationale federatie ook autonoom renners toevoegen. Ik heb tot hiertoe geen bevestiging of concrete informatie kunnen vinden hoe dit exact in zijn werk ging.

21 De Gazet van Antwerpen, 15/01/68, p. 18, "Moeilijkheden voor Ton Vissers" door Jos Van Landeghem.

22 Onder impuls van Guillaume Driessens had de ploeg het hele seizoen ostentatief tegen Van Looy gereden, met als triest hoogtepunt de 10de rit van de Tour de France toen Reybrouck, ontsnapt met Van Looy, verbod kreeg mee te werken en vervolgens zijn gezel in de sprint klopte. Vrees voor een gebrek aan ploeggeest speelde zeker een rol bij de selectie.

De geplande Wiel's-Gancia-Groene Leeuw-trui, uiteindelijk vervangen door een Wiel's-Groene Leeuw en een Wiel's-Gancia. (Fotobron onbekend)

In dezelfde periode raakte bekend dat de brouwerij Wielemans de financiële steun aan Wiel's-Groene Leeuw zou verminderen, waardoor ook die ploeg in moeilijkheden kwam. Voor beide teams was de enige oplossing supplementaire sponsoring te vinden. Voor Groene Leeuw werden dat de aperitieven Gancia en voor Romeo de Nederlandse chips Smiths. Ook Mann, dat in 1966 naar de Tour wou en de ploeg serieus versterkt had met dank aan Schotte (en het verdwijnen van flandria), zocht en vond een supplementaire extrasportieve partner, de Duitse elektronicafirma Grundig.

Probleem dus opgelost, behalve één detail: eigenlijk was dit allemaal niet toegelaten. De Belgische wielerbond steunde om evidente redenen de Belgische ploegen en kon in eerste instantie de FICP[23] overtuigen tot een reglementswijziging. Van Italiaanse kant stond men hier neutraal tot welwillend tegenover, de Franse instanties lagen (weer eens) dwars. Zowel het comité voor de beroepssport, als de AFCAS[24] en de ronde tafel van de Franse wielersport lieten via de ondervoorzitter van de FICP, dhr. Hégésippe, op het uitgebreid comité van de FICP op 14 december 1965 hun verzet weten.

Hiervoor waren er twee redenen. Enerzijds kreeg de pers nog extra concurrentie voor hun reclame-inkomsten en anderzijds, en misschien vooral, was het voor de Franse ploegen, die al volledig gevormd waren, te laat om nog van een tweede extrasportieve partner te kunnen profiteren en kon voor hen een dergelijke reglementswijziging niet al in 1966 ingaan. Het spel werd al direct hard gespeeld en het dreigement viel dat de Franse ploegen, moest de reglementswijziging toch doorgaan, niet zouden deelnemen aan wedstrijden waaraan ploegen met dubbele extrasportieve steun zouden deelnemen. Anderzijds werd van Belgische kant aangedrongen op die reglementswijziging omdat ze noodzakelijk was om het voorbestaan van een aantal Belgische ploegen te kunnen verzekeren. De beslissing werd daarop eenparig

23 Fédération Internationale du Cyclisme Professionnel, dus de afdeling binnen de UCI die zich met het beroepswielrennen bezig hield. Een Belg, dhr. Duchateau was hiervan de voorzitter.
24 Association Française des Constructeurs et Associés Sportifs, dus de vereniging die de constructeurs en sponsors verenigde.

Mann-Grundig vond in Frankrijk wel genade. (foto Jan De Smet)

uitgesteld en verschoven naar de voltallige vergadering van de FICP op 8 januari 1966 te Brussel.

Op die dag besloot het hoofdbestuur, op basis van de verklaring van dhr. Duchateau dat hij in vergadering met de vertegenwoordigers van de Franse beroepssport een compromisvoorstel had kunnen uitwerken, met de meerderheid der stemmen de wijziging aan de reglementen, en dus de dubbele extrasportieve steun goed te keuren. Bij meerderheid en dus niet eenparig, vrij vertaald, de Fransen waren misschien toch niet echt akkoord met dat compromis.

En dat zou al snel blijken, de zaken werden helemaal op de spits gedreven. Om te beginnen werden de betrokken ploegen aan de start van de Franse wedstrijden geweigerd. Het kwam zelfs zover dat op een gegeven ogenblik het voortbestaan van de Coupe du Monde Intermarques in vraag gesteld werd, omdat op uitzondering van de Rund um den Henninger Turm alle deelnemende organisatoren zich terugtrokken[25]. Ook in de Belgische pers doken alarmkreten op, er werd openlijk gevreesd dat er net als in Paris-Nice maar een Belgische ploeg (Solo-Superia, dat slechts één extrasportieve sponsor had) aan de komende Tour de France zou mogen deelnemen, en zelfs dat de Tour de France 1967 met nationale amateurploegen zou betwist worden[26] en dat de klassiekers dit voorbeeld zouden volgen. De inrichters van het Criterium du Dauphiné Libéré dreigden dan weer hun wedstrijd niet meer in te richten[27].

Na veel gepalaver en meerdere voorstellen en tegenvoorstellen werd er dan toch een compromis bereikt. Dubbele extrasportieve steun werd toegelaten, maar in de wedstrijden in Frankrijk en in de wedstrijden die deel uitmaakten van de Coupe du Monde mocht er slechts een van beide op de trui voorkomen. Mann-Grundig vond dan weer een achterpoortje om aan deze beperking te ontsnappen. Zoals al vermeld reed de ploeg al een aantal jaren op fietsen die wel door Libertas gefabriceerd werden, maar die de naam Mann droegen. Mann

25 De voornaamste reden hiervoor was dat een deelnemende wedstrijd verplicht was de inschrijving van alle ploegen die door hun federatie erkend waren te aanvaarden, dus ook die met dubbele extrasportieve sponsoring.
26 Uiteindelijk zou zowel de Tour 1967 als de Tour 1968 met nationale ploegen betwist worden, maar dan wel samengesteld uit beroepsrenners, al was voor 1967 aanvankelijk de intentie er een 'open' wedstrijd, met dus ook liefhebbers, van te maken. En toen de extrasportieven zich te fel tegen de formule met landenploegen verzetten, was er zelfs even de dreiging enkel liefhebbers toe te laten. Ik bespreek dit wat verder in meer detail.
27 Deze wedstrijd zou inderdaad twee jaar van de kalender verdwijnen. De reden daarvoor had echter weinig te maken met de dubbele extrasportieve sponsoring, maar was zo goed als puur financieel. De inrichter, dhr. Georges Cazeneuve, beklaagde zich over de steeds grotere financiële eisen van de vedetten, over de concurrentie met de Giro en het gebrek aan steun van de kalendercommissie. Hij dreigde zelfs in associatie met andere organisatoren en kranten te gaan en een concurrent voor de Tour de France te organiseren. Er kwam allemaal niets van en ondanks alle dure eden van nooit meer een meerdaagse wielerwedstrijd voor beroepsrenners in te richten, werd in 1969 de wedstrijd terug georganiseerd, de eerste twee jaar in een fusie met de Circuit des Six Provinces (dat al voorheen gefusioneerd geweest was met de Tour du Sud-Est).

kon dus beschouwd worden als de constructeur van de ploeg (en was dat officieel voor de BWB) en niet als een extrasportieve sponsor en zo lag de weg open voor Grundig. Voor de twee andere ploegen was een dergelijke oplossing uiteraard niet meer mogelijk, te meer daar ze met Groene Leeuw en Plume Sport al een constructeur hadden. De Kimpe koos dus voor Wiel's-Groene Leeuw in Frankrijk en in de Coupe du Monde en Wiel's-Gancia elders en Driessens deed hetzelfde met Smiths en Romeo-Smiths.

Albert Van Vlierberghe in de Smiths-trui voor Frankrijk en de Wereldbeker.

Vanaf 1967 werden er geen problemen meer gemaakt over dubbele sponsoring en hadden de wielerploegen toegang tot een supplementaire financieringsbron. Daarmee was er ook weer een nieuwe stap gezet in de structuur van de ploegen en werden die meer en meer overgenomen door hun geldschieters en kregen de fietsmerken nog slechts een tweedeplansrol.

Maar tegelijk loerde al een nieuwe crisis om de hoek. De organisatoren van de Tour de France waren ontevreden over het verloop van de editie 1966 en dat ze de beroepsrenners niet de baas konden. Daarom grepen ze voor 1967 terug naar de formule met landenploegen met zelfs de hoop de Tour 'open' te kunnen betwisten, als eerste stap naar de 'unieke' licentie.

De merkenploegen reageerden fel en dreigden hun renners een deelnameverbod op te leggen. Daarop kwam een tegendreigement van de heren Goddet en Lévitan dat ze dan al hun wedstrijden enkel voor liefhebbers zouden inrichten en zeker waren dat de andere organisatoren hen zouden volgen. Hiermee lieten ze in hun kaarten kijken, hun wensdroom was de opdoeking van de categorie van de beroepsrenners. Voor hen betekende dit natuurlijk meer macht en minder kosten. Het was wel bedenkelijk dat ze hiervoor bereid waren samen te werken met regimes die op zijn minst als dubieus konden beschouwd worden.

De extrasportieven plooiden, maar het opzet van Goddet en Lévitan zou al snel een stille dood sterven. Vooral de Tour 1968 was een ramp op gebied van deelnemersveld. De winnaars van Vuelta en Giro waren afwezig, net als alle voorgaande winnaars van die wedstrijden, de Wereldkampioen ontbrak, net als de vorige, geen enkele buitenlandse gewezen Tourwinnaar was aan de start, er was slechts één klassieke winnaar van het lopende seizoen aanwezig en in tegenstelling met 1967 vaardigden Italië en Spanje geen tweede ploeg af, zodat er slechts 110 deelnemers waren.

Ook het sportieve spektakel was niet echt een meevaller geweest en zo was de Giro opnieuw de concurrentieslag aan het winnen. En nog erger, financieel liep alles al evenmin op rolletjes, de organisatoren moesten immers alle kosten van de deelnemende ploegen (behalve dan voor de buitenlandse B-ploegen) dragen en dat woog zwaar. Er werd opnieuw rond de tafel gezeten met de extrasportieven en een compromis werd bereikt.

De deelnemende ploegen zouden inschrijvingsgeld betalen en hun eigen onkosten dragen, een bedrag van een half miljoen BEF per ploeg deed de ronde. Het concept van nationale ploegen was hiermee definitief dood en begraven, al zou er terug strenger toegezien worden op de regel van minstens zeven renners van dezelfde nationaliteit. En die moesten dezelfde nationaliteit hebben als hun ploeg, dus een herhaling van het 'geval Peugeot' uit 1963 was niet meer mogelijk. Ook het idee van de 'unieke licentie' ging voor geruime tijd de koelkast in. Het

zou uiteindelijk toch gerealiseerd worden, na de ineenstorting van het Oostblok, maar dan niet zoals de Fransen in gedachte hadden. In plaats van 'iedereen (staats)amateur' werd het 'iedereen beroepsrenner'.

Even was het daarna rustig, maar niet voor lang. Midden jaren zeventig, meer bepaald in 1974, zat dhr. Pol Claeys van flandria met problemen. Hij had namelijk een contract met twee producenten van onderdelen, Campagnolo en Shimano. Wat veel, dus de voor de hand liggende oplossing was met twee ploegen van start gaan[28]. Maar hoe, want eigenlijk kon dit niet. Pol Claeys had echter een gelukje, een kennis uit zijn studententijd was zaakvoerder van een wasautomatenbedrijf uit Tiegem dat ook de naam FLANDRIA droeg.

Meteen lag een simpele oplossing voor de hand. De wasautomaten werden sponsor van de Belgische ploeg CARPENTER-Confortluxe-FLANDRIA, uitgerust door Campagnolo[29], en de rijwielen flandria van de Franse ploeg Merlin Plage-SHIMANO-flandria. En een supplementair voordeel, in feite dubbele publiciteit voor Claeys en flandria. Geen speld tussen te krijgen en ook de UCI ging akkoord[30]. De Franse sportbestuurders Louis Caput (Mercier), Gaston Plaud (Peugeot) en Jean Stablinski (Gitane) gingen echter dwarsliggen[31] en kregen de diverse organisatoren zo ver slechts een ploeg startrecht te zullen geven.

Uiteindelijk, goedgekeurd door de UCI of niet, moest Pol Claeys bakzeil halen en verdween FLANDRIA van de truien van de Belgische ploeg, anders geen Tour de France. Dat flandria de facto de constructeur bleef, scheen dan weer niemand te hinderen, blijkbaar werd er niet te erg meer aan getild (of bestond het verbod niet meer?) dat een constructeur maar aan een ploeg verbonden kon zijn. Vreemd genoeg had niemand er ooit problemen in gezien dat de Spaanse ploegen La Casera en Monteverde van dezelfde frisdrankenfirma afhingen[32]. Transparant en eenduidig was alles dus nog altijd niet.

Pol Claeys was wel een keikop, dat had Rik Van Looy een tiental jaren eerder al ondervonden. De wasautomaten FLANDRIA waren dan wel midden 1974 van de truien verdwenen, in 1975 (en tot en met 1978) stonden ze er terug op en nog wel in de plaats van de fietsen flandria[33]. Dit was duidelijk te merken op de achterzijde van de publiciteitskaarten, waar zowel "FLANDRIA wasautomaten Tiegem" als "flandria Zedelgem" vermeld stonden. Een slimme commerciële zet omdat de doorsnee wielerliefhebber toch aan de fietsen zal denken, ongeacht de schrijfwijze op de trui, of een compensatie voor de gemiste publiciteit (vooral in de Tour de France) het jaar voordien? Het eerste lijkt het meest waarschijnlijk, zeker gezien flandria meer en meer in woelig financieel vaarwater terecht kwam.

---

28 Een ploeg waarbij de ene helft Shimano gebruikte en de andere helft Campagnolo was natuurlijk ook een optie, voor zover die firma's daarmee zouden akkoord gaan en met alle risico's op vergissingen en chaos bij wielwissels. Twee ploegen leek publicitair uiteraard een beter idee.

29 Ik heb niet kunnen achterhalen of er op dat moment nog de verplichting was dat er een associatie moest zijn met een rijwielmerk of een club, en zo ja welke dat dan voor de Belgische ploeg was.

30 Vooral knap gevonden en een omzeiling van de reglementeringen, want uiteraard ging zowat iedereen zowel flandria als FLANDRIA met de rijwielen associëren, wie had immers ooit van die wasautomaten gehoord.

31 Het ging hier eigenlijk meer om een conflict met Cyrille Guimard, de kopman van de Franse flandria-ploeg, die Mercier verlaten had en Peugeot geweigerd, dan om een eventuele dubbele sponsoring.

32 Achteraan het peloton moet er ook reclame zijn, door Jan De Smet en ook flandria, de 20 wondere jaren van een wielerploeg, door Mark Van Hamme, pp. 265-271.

33 Ongeacht wat in sommige publicaties te lezen staat, werd zo goed als nooit de schrijfwijze "Flandria" gebruikt. Zowel op de werkhuizen zelf, als op logo's, publicitair drukwerk of truien is het "flandria". Uitzonderlijk vinden we op petjes "FLANDRIA" of onderaan een wielerpublicteitskaart "rijdt op (of roule sur) FLANDRIA", of als ondertekening van een schrijven "WERKHUIZEN A. CLAEYS-FLANDRIA", "Werkhuizen A. CLAEYS - FLANDRIA" of "ATELIERS FLANDRIA". De enige uitzondering hierop zijn enkele wielerkaarten uit 1963 waar op de rugzijde "Flandria - fabrikatie" en "Fabrication - Flandria" naast de afbeelding van een brommer staat. Wanneer echter op een trui "FLANDRIA" staat, gaat het over het wasautomatenbedrijf, betreft het de fietsen, is het "flandria". Ik gebruik dan ook deze schrijfwijze wanneer ik het over de ploeg of de fietsen heb.

Conclusies

Het voorgaande illustreert mooi de problemen waarmee de wielersport bijna permanent geconfronteerd werd en wordt: zonder (financiële) handigheidjes is overleven bijna (of helemaal) onhaalbaar, tenzij een héél kapitaalkrachtige sponsor (genre Red Bull) of mecenas (genre UAE) te vinden is. In tegenstelling tot de meeste andere sporten hebben de wielerploegen geen inkomsten die rechtstreeks voortvloeien uit de sport zelf. Prijzengeld en startgelden waren zeker destijds bijna verwaarloosbaar vergeleken met de benodigde budgetten, terwijl toegangsgelden en tv-rechten in handen waren (en zijn) van de organisatoren.

De gevolgen waren dubbel. Enerzijds was er een permanente zoektocht naar inkomsten. Die inkomsten konden enkel voortkomen uit sponsoring, dus ofwel reclame ofwel mecenaat, waarbij de twee al eens in elkaar overliepen. Anderzijds werden, en dan zeker in vergelijking met andere sporten, de renners onderbetaald, zelfs de vedetten.

Om die gevolgen te verzachten of tegen te gaan, werden er allerlei handigheidjes bedacht, waarvan ik in de voorgaande hoofdstukken diverse vormen geschetst heb, toch voor wat verband hield met de financiering. Daarnaast was de toenmalige situatie een uitnodiging tot doping. Voor de vedetten ging het om hun marktwaarde te behouden of te verbeteren en bovendien om zoveel mogelijk criteriums, tot twee per dag[34], te rijden. Voor de mindere goden en helpers ging het om in de kermiskoersen te verdienen wat er te verdienen was en zich in andere wedstrijden in de gunst van de kopman te rijden om aan wat criteriums te mogen deelnemen.

Daardoor betwistten de renners in de jaren vijftig, zestig en zeventig een aantal wedstrijden dat vandaag als waanzin zou omschreven worden. Meer dan 150 wedstrijddagen, weg en piste door elkaar, met daarbij nog de verplaatsingen, waren helemaal geen uitzondering. Kortom een hels ritme, met alle gevolgen van dien.

Sindsdien is er veel verbeterd, de renners zijn beter betaald (al blijven ze, in vergelijking met andere sporten, onderbetaald), de nood aan criteriums, zesdaagsen en ander pistewerk is daardoor grotendeels verdwenen en het aantal wedstrijddagen is meer dan gehalveerd. De druk om te presteren is echter grotendeels ongewijzigd, of zelfs erger, en ook nu blijft men de grenzen opzoeken. Hoogtestages, hoogtekamers, ketonen, gels, voedingssupplementen, hersteldrankjes en diëtisten moeten vandaag voor de prestaties zorgen[35]. Allemaal toegelaten en dus juridisch in orde, maar dat was voor wat we nu doping noemen lange tijd ook het geval, vermits het dikwijls, als niet meestal, over producten ging die vrij verkrijgbaar waren. Doping was zeker niet gezond en wil ik niet gaan verdedigen, maar ik stel me ook vragen bij de huidige tendens (of is het een manie geworden) om maximaal gewicht te willen verliezen en vetpercentages die nul benaderen na te streven. Dat dit ook het geval is bij andere sporten, zoals voor langeafstandslopers, gymnasten en sporten met gewichtsklassen[36], doet hier niets vanaf.

De ploegen hebben dan weer grotere budgetten vergeleken met vroegere tijden, maar nog altijd is er (net zoals trouwens in het voetbal[37]) veel verschil tussen ‘grote’ en ‘kleine(re)’ ploegen en blijft de strijd om extra inkomsten te vinden, woeden. Slechts een zeldzame ploeg, waar de sponsor eigenlijk tevens mecenas is, staat daarboven, de andere zijn genoodzaakt om te trachten elke vierkante cm van broek en trui te verkopen (of eerder te verhuren).

---

34 Door de BWB was dit eigenlijk niet toegelaten, maar het gebeurde toch.

35 En meteen een neveneffect, de kosten van een ploeg stijgen hierdoor aanzienlijk, en daardoor de nood aan financiering.

36 Hier gaat men soms (regelmatig) tot andere excessen, met drastische vermageringsacties net voor een weging. Gezond is anders.

37 In het voetbal is er dan qua belasting en aantal wedstrijden de omgekeerde tendens, naar meer en meer.

Rechtstreekse inkomsten uit de sport zelf hebben de ploegen nog altijd niet, en alle pogingen om daar verandering in te brengen, zijn tot hiertoe mislukt. Vooral ASO[38], de organisator van onder meer – en vooral – de Tour de France, blijft dwarsliggen en heeft met de Tour een dergelijk sterk merk in handen dat alle dreigementen om die te boycotten en op hetzelfde moment een andere ronde te betwisten, loos zijn gebleven. Ondertussen zijn de regels voor sponsoring, samenstelling van de ploegen en deelname aan de (grote) wedstrijden trouwens helemaal gewijzigd onder invloed van diverse nationale en internationale wetgeving en door de drang naar internationalisering van de UCI. Zo hebben bij voorbeeld de Belgische renners verplicht een bediendecontract bij de KBWB en vallen zo onder het Belgische (arbeids) recht, waardoor ze vrij makkelijk een lopende verbintenis met hun ploeg voortijdig kunnen stopzetten.

38 Amaury Sport Organisation.

Bibliografie

- Achteraan het peloton moet er ook reclame zijn, Jan De Smet, eigen beheer 2015
- À la Pointe des Pelotons, Roger Bastide, Presse Pockets, Paris, Solar 1972
- But et Club - Le Miroir des Sports, verschillende jaargangen
- Coups de Pédales, verschillende jaargangen
- Demain on roule…, Jean Bobet, Éditions La Table Ronde, Paris, 2004
- Digitale archieven van El Mundo Deportivo
- Digitale archieven van Gazet van Antwerpen: https://krantenarchief.concentra.be/
- Digitale archieven van Het Belang van Limburg: http://125.hbvlonline.be//HBVLWebsearcher/
- Digitale archieven van La Marca
- Digitale archieven van La Stampa (en La Nuova Stampa): http://www.archiviolastampa.it/
- Digitale archieven van L'Unita
- Dizionario del Ciclismo Italiano, Giampiero Petrucci, Bradipo Libri Editore, Torino, 2003
- Enciclopedia del Ciclismo e Motocyclismo 1956, Aldio Congiu, Armando Boscolo & Mariano Congiu, Supplemento a OCCHIO, Periodico Sportivo e di Varieta, 1956
- Enciclopedia del Ciclismo Anno Secondo 1957, Aldio Congiu, Supplemento a OCCHIO, Periodico Sportivo e di Varieta, 1957
- Enciclopedia e Annuario Illustrato del Ciclismo Anno Terzo 1958, Aldio Congiu, Ponzoni editore Milano, 1958
- flandria, de 20 wondere jaren van een wielerploeg, Mark Van Hamme, de Eecloonaar, Eeklo, 2007
- Groene Leeuw, De wielerploeg die de Keizer uitdaagde, Jan De Smet en Patrick Feyaerts, de Eecloonaar, Eeklo, 2008
- Gruppo Compatto, La Lunga Storia del Ciclismo Italiano Tutti i Protagonisti (1870-2012), Franco Rovati, Enzo Rubbi, Giampiero Petrucci & Guido Tonazzi, GEO Edizioni, Firenze, 2012
- Guillaume Driessens zegt alles!, Guillaume Driessens, De Schorpioen, 1977
- Het Laatste Nieuws, verschillende jaargangen
- Het Nieuwsblad Sportwereld, verschillende jaargangen
- Het Verhaal Van Flandria Over de merkwaardige opkomst en de dramatische val van de rode garde Het relaas van de laatste vijf jaren (en de tijd ervoor), Filip Osselaer, Uitgeverij Lannoo, Tielt 2024
- Historia de la Volta a Catalunya, Juan Dorrondoro, Urizar Edizioak, 2007
- Il Calcio e il Ciclismo Illustrato, verschillende jaargangen
- KOERS, verschillende jaargangen
- La nébuleuse St Raphaël - Géminiani, Jan De Smet en Patrick Feyaerts
- Les Cahiers du Cyclisme de L'Équipe, 1959, 1960, 1961, 1962 et 1963

- Lomme, Leven en Werk, De mémoires van Guillaume Driessens, Pierre Bilic, Journal des 3 Frontières, 1993
- Lo Sport Illustrato, verschillende jaargangen
- Mémoire du Cyclisme
- Miroir du Cyclisme, verschillende jaargangen
- Miroir Sprint, verschillende jaargangen
- Pro Cycling Stats: https://www.procyclingstats.com
- Sprint, verschillende jaargangen
- Sport67-68-69-70, verschillende jaargangen
- Vélo (verschillende jaargangen), René Jacobs, Hector Mahau, Robert De Smet
- Wereldencyclopedie Wielrennen, Delen 1-3, Pascal Sergent, Guy Crasset, Hervé Dauchy, de Eecloonaar, Eeklo, 2002
- Wielerarchieven, https://wielerarchieven.be
- Zondag Nieuws, verschillende jaargangen

Een Belgisch kampioenschap zonder discussies ... dat kan toch niet?

door Marcel Baetens

Iedereen heeft wel levendige herinneringen aan de talrijke discussies na een aantal wereldkampioenschappen wielrennen. Denken we maar aan Zürich 1946, Ronse 1963 en 1988, Imola 1968, Zolder 1969 enz.

Maar ook de strijd om de nationale driekleur bij de profs verliep niet steeds zonder slag of stoot of ... zonder herrie.

Trouw aan de periode die WAAIERS beschrijft, beperken we ons tot de jaren 1945-1980.

DEEL 3: 1959 - 1962

1959 Een inzinking zoals hij er nooit één kreeg en zoals hij er nooit meer één zou krijgen ... en dat voor eigen volk

Het moest en zou een triomftocht worden op 21 juni 1959 voor de 'keizer' in zijn eigen Herentals. Op het programmaboekje stond trouwens maar één foto, die van Rik.

Er moesten 280 km afgelegd worden. Eerst was er een grote lus in de provincies Brabant en Antwerpen, met doortochten in Diest, Leuven, Vilvoorde, Boom en zelfs met een passage in Grobbendonk, het geboortedorp van Rik. De finale werd betwist in drie plaatselijke ronden tussen Olen en Herentals.

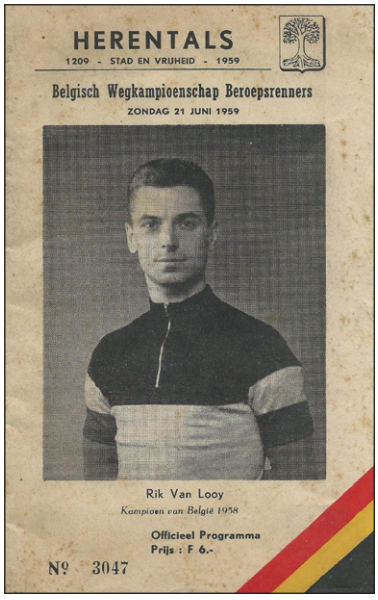

Het programmaboekje.
(Collectie Eddy De Bie)

De koers kende een levendig verloop van bij het begin met tal van ontsnappingspogingen waarbij ook Van Steenbergen zich liet gelden, onder andere tussen Diest en Aarschot, waar hij in een kopgroep zat van vijftien renners. Toen in Wilsele de koplopers voor een gesloten overweg stonden en de achtervolgers noodgedwongen even lang moesten halt houden, was dit voor Van Looy en zijn ploegmaat Schroeders het sein om als bezetenen jacht te maken op de vluchters. De Bruyne en Vlayen hadden dit in de gaten en sloten bij de twee aan. Met zijn vieren haalden ze de kopgroep bij en alles viel stil zodat we een volledige hergroepering kregen.

Net op het moment dat Rik Van Steenbergen er de brui aan gaf, rukte Van Looy zich op een kasseistrook onweerstaanbaar los en begon aan een solo. Toen hij alleen Herentals binnenreed voor de eerste passage aan de streep, heerste er een ware hysterie. De massa maakte zich al op voor de huldiging van de keizer ... tot Rik plots begon te verzwakken. Had hij zichzelf overschat, had hij te weinig gegeten? Het was een feit dat hij bij de tweede doortocht in Herentals nog amper 15 seconden voorsprong had en vrij snel bijgehaald werd.

De Waaslander Peet Oellibrandt plaatste dan op acht km van het einde een snedige demarrage. Hij kreeg niet meer dan 300 meter voorsprong, maar hield vol tot op het einde en mocht uit handen van eregast Prins Alexander de tricolore trui aantrekken. Van Looy, die blijkbaar snel hersteld was van zijn inzinking won nog de spurt van het peloton.

Een flauwe troost, zeker voor zijn supporters of … zoals wijlen Jozef Hamels het uitdrukte in zijn boek: “Herentals stond erbij en keek er naar. Beteuterd, betoeterd[1].”

De uitslag

1. Petrus OELLIBRANDT in 7u18’47”
2. Jan Adriaensens op 5”
3. Daniël Denys op 6”
4. Jos Van Bael op 21”
5. Rik Van Looy op 30”
6. Guillaume Hendriks
7. Karel De Baere
8. Michel Van Aerde
9. Jos Verachtert
10. Leon Vandaele
11. Alfons Van den Brande
12. Pol Rosseel
13. Frans De Mulder
14. Jan Van Gompel
15. Firmin Bral
16. Pieter Van der Plaetsen
17. Roger Vindevogel
18. Jan Storms
19. Frans Aerenhouts
20. Roger Molenaers
21. René Van Meenen
22. Henri Van den Bossche
23. Willy Truye
24. Alfons Voordeckers
25. Kwik Van Kerckhove
26. Oswald Declercq
27. Ernest Heyvaert
28. Briek Schotte
29. Gilbert Desmet
30. Rik Luyten
31. Armand Desmet
32. Kamiel Buysse
33. Roger Decock
34. Leopold Schaeken
35. Jean Laroy
36. Pino Cerami
37. Lucien Mathys
38. Hilaire Couvreur

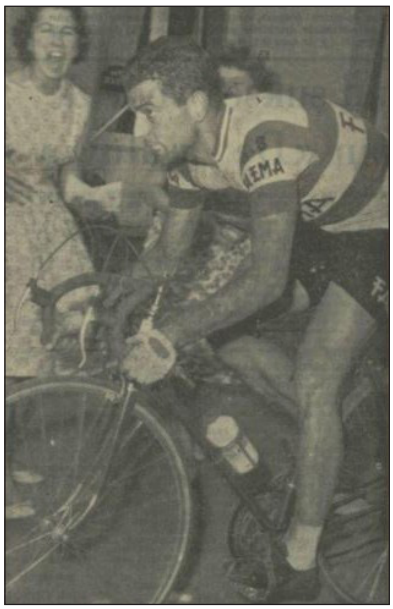

Rik in volle inspanning … tot de inzinking kwam. (Foto Gazet van Antwerpen)

1 Hamels & Laitem, op.cit. pagina 137.

39. Jos Hoevenaers
40. Frans Schoubben
41. André Vlayen
42. Louis Proost op 3’ 26”
43. Jos Vloebergs

Een stralende kampioen. (Foto Wielermuseum Roeselare)

1961 Een tweetrapsraket, genaamd Van Aerde

Op 30 juli 1961 had het Oost-Vlaamse Ertvelde de eer om het nationaal kampioenschap te mogen organiseren.

De afstand bedroeg 278 km en na een plaatselijke ronde in Ertvelde vertrokken de renners voor een tocht door Oost-Vlaanderen die hen leidde naar Dendermonde, Aalst, Zottegem, Oudenaarde en Gent, om dan terug te keren naar Ertvelde, waar nog drie plaatselijke ronden moesten afgelegd worden. Overal was de belangstelling van de supporters massaal.

De wedstrijd viel al heel snel in een beslissende plooi.

Kort na de plaatselijke openingsronde, na 15 km, ontstond een ontsnapping van 16 renners: Messelis, Van Meenen, Goossens, Schroeders, Ongenae, Vrancken, Clerckx, Bral, Adriaensens, Gustaaf De Smet, Van Tongerloo, Coppens, Foré, Van Huyck, Doom en De Noyette.

Er vormde zich een tweede groepje en te Waarschoot (km 31) was de toestand als volgt: op kop de zestien, die we reeds noemden. Op 20": Hoevenaers, Van Aerde, Planckaert, Luyten, Marcel Janssens, Frans De Mulder, Pauwels, Aerenhouts, Lelangue, Derboven, Claes en Van Vaerenbergh. 200 meter verder volgde het peloton.

Bij het naderen van Evergem (km 42) kwamen de eerste twee groepjes samen en hadden we 28 man op kop.

Die werden op 25" gevolgd door Rosseel, Van Wynsberghe, Roman, Meuleman, Mathys, Vangeneugden, De Boever, Flécy, Gilbert Maes, Verlinden, Wartel, Vandaele, Daems, Sweeck, Joosen, De Keyzer, De Wolf, De Cauwer, Vanden Berghen en Declercq, terwijl het peloton met Van Looy, Van Steenbergen en Vannitsen reeds één minuut achterstand telde.

Te Gent (km 66) smolten groepen I en II samen en reden er 48 renners aan de leiding.

In Zele (km 113) reden er twintig man op kop met een flinke voorsprong op het peloton, dat de andere renners van de eerste vluchtersgroep bijgehaald had.

De twintig vluchters waren: Ongenae, Goossens, Pauwels, Foré, Mathys, Claes, Hoevenaers, Doom, Van Tongerloo, Aerenhouts, Schroeders, Messelis, Luyten, Adriaensens, Vanden Berghen, Coppens. Flécy, Roman, Van Vaerenbergh en Van Aerde. Hun voorsprong bedroeg te Dendermonde (km 121) bijna een minuut.

Te Aalst (km 133) had de groep 1'35" achterstand en te Steenhuize (km 156) 2'40". Ondanks enkele tegenaanvallen had de kopgroep te Grotenberge (km 160) reeds drie minuten voorsprong.

Het peloton dat te Strijpen reeds 3'20" achterstand had, werd hier bovendien nog een minuut lang opgehouden aan een gesloten overweg. waardoor het tijdsverschil nog groter werd.

Te Eine (km. 194) loste Lucien Mathys uit de kopgroep en bleven er nog 19 renners over.

Te Gent (km 214) hadden de 19 vluchters 3'30" op enkele achtervolgers en 4'05" op het peloton.

In de eerste van de drie slotronden viel Willy Vanden Berghen uit de kopgroep weg zodat er nog 18 overbleven.

Het peloton had zich intussen hervormd en volgde op 3'40". De posities wijzigden niet meer in de laatste ronde.

Om de onderlinge krachtverhoudingen in de kopgroep te kunnen nagaan geven wij nog de samenstelling per ploeg:

- 4 Wiel's-flandria: Ongenae, Doom, Luyten en Roman;
- 4 Groene Leeuwen: Foré, Claes, Messelis en Adriaensens;
- 2 FAEMA: Schroeders en Van Tongerloo;
- 2 Solo-Van Steenbergen: Goossens en Coppens;
- 1 Mann: Pauwels;
- 1 Mercier: Aerenhouts;
- 1 Ghigi: Hoevenaers;
- 1 Alcyon: Van Vaerenbergh;
- 1 Pelforth-Sauvage: Flécy;
- 1 Carpano: Michel Van Aerde.

Het kwam tenslotte tot een spurt, die door Van Aerde gewonnen werd.

So far, so good, maar … na de aankomst kwam de aap uit de mouw.

Allereerst was er een woedende Jean-Baptiste Claes die aan de reporter van HBVL zijn verhaal deed:

> *We hebben tot gisteren te Ertvelde moeten wachten om J. B. Claes woedend te zien, Hij riep naar zijn sportbestuurder De Kimpe, zijn ploegmaat Noël Foré en iedereen, die het horen wilde, dat hij door niemand anders dan zijn eigen ploegmaat André Messelis van de titel gehouden werd.*
>
> *"Toen Van Vaerenbergh wegsprong op het einde van de slotronden ging ik er achter met Daniel Doom. We namen honderd meter en dat was genoeg, want er moesten niet veel kilometers meer afgelegd worden. Toen ik eens omkeek zag ik Messelis echter uit volle macht op kop van het groepje rijden en dat hield hij vol tot we bijgehaald waren. Van Vaerenbergh had nog de moed om door te gaan, maar mijn goesting was volledig weg." Woedend smeet Claes er nog uit:*
>
> *"Messelis reed niet voor zijn ploeg, maar wel in dienst van Van Aerde! Zonder hem was ik nu zonder twijfel kampioen van België."*
>
> *Noël Foré liet J.B. Claes zijn gemoed luchten en zei dan op zijn beurt dat Van Aerde in de spurt afgeduwd was geworden door Willy Schroeders.*
>
> *HBVL d.d. 31 juli 1961*

Alhoewel hij alleen van zijn ploeg in de kopgroep was, ontbrak het Van Aerde dus duidelijk niet aan… helpers, zowel bij de Groene Leeuwen, als bij FAEMA.

Waar kwam de hulp van Schroeders aan Van Aerde ineens vandaan?

Men kon zich inderdaad afvragen hoe het kwam dat een FAEMA-renner een Carpano als een volleerde pistier had afgelost. We vonden misschien het antwoord in een interview dat Robert De Smet (GVA) na de aankomst had met Rik Van Looy en Lomme Driessens. Het gesprek kreeg als titel mee: "Van Aerde volgend jaar bij Faema?"

> *Bravo voor Michel, hij is een flink kampioen. (dixit Van Looy)*
>
> *Driessens viel zijn renner in de rede en gaf voor zijn mening te kennen: De zege van Van Aerde is goed voor ons. Rik kan met Michel goed over de baan. Trouwens…*
>
> *Wordt Van Aerde soms de enkele dagen geleden genoemde (ter gelegenheid van de aankomst van de Tour) versterking voor volgend jaar in de Faema-ploeg?*

U kunt toch raden….

Heeft deze semi-officiële aankondiging van Van Aerde's vermoedelijke aanwerving naast Van Looy in de Faema-ploeg voor volgend jaar, verband met het "stootje" dat Schroeders Michel zou gegeven hebben op het beslissend ogenblik in de spurt der achttien?

Er werd zondagavond te Ertvelde weer zoveel verteld… Hoe zijn de mensen nu eenmaal…

Bron GVA d.d. 31 juli 1961.[2]

En dan was er Arnould Flécy, de tweede in de uitslag die lucht gaf aan zijn ongenoegen, zoals blijkt uit dit krantenverslag in HBVL.

Bijna onmiddellijk nadat hij in het wiel van Van Aerde door de finish was gevlogen, stond de kleine Arnould Flécy zondag te Ertvelde terug voor de tribune. Hij begon er driftig te praten tegen een persoon, die even voorbij de aankomstlijn stond, en iedereen meende dat hij lucht gaf aan zijn ontgoocheling.

Later werd echter verteld dat Flécy verklaarde niet regelmatig geklopt te zijn geworden. Hij beweerde dat Van Aerde in volle spurt vooruitgeduwd was geworden door Schroeders en verklaarde dat hij zonder fout klacht zou neerleggen.

De heer Bribosia, naar later werd meegedeeld, zou de feiten hebben zien gebeuren, daar hij vlak achter de kopgroep was op het ogenblik dat de spurt aan gang was. En er werd gezegd dat de heer Bribosia, algemeen afgevaardigde van Henegouwen, niet zou nalaten er melding van te maken in het verslag.

Vandaar de mening dat Flécy klacht zou indienen tegen Van Aerde. Deze laatste vernam het tijdens de receptie op het gemeentehuis van Ertvelde en scheen een beetje onder de indruk.

Ik ben helemaal niet afgeduwd geworden, zei de nieuwe kampioen. Alleen heb ik Schroeders met de elleboog geraakt op het ogenblik dat ik hem ging passeren, wat niet gemakkelijk ging, gezien hij dicht tegen me aan reed. Dat is alles.

Foré verklaarde later eveneens dat Schroeders Van Aerde een duwtje had gegeven en zo kreeg men de indruk dat het wel eens waar kon zijn wat de klacht betreft.

Hiervan schijnt echter niets in huis te komen. Gisteravond was er in ieder geval nog geen sprake van klacht of zelfs maar van een verslag over de gebeurtenissen.

Wellicht is Flécy na dat [sic] hij over zijn ontgoocheling heen was tot het inzicht gekomen dat er in een spurt altijd wel iets gebeurt dat niet zo heel regelmatig is of lijkt… Flécy verklaarde trouwens openhartig dat hij niets vermocht tegen de laatste demarrage van de nieuwe kampioen van België.

Ondanks een dubbele getuigenis (van Foré en dhr. Bribosia) werd Van Aerde dus kampioen verklaard. Volgens Hamels en Laitem (op. cit.) speelde bondsvoorzitter Arnold Standaert (Oost-Vlaming zoals Van Aerde) hierin een beslissende rol. Hij zou Flécy gesust hebben met de belofte dat hij zou geselecteerd worden voor het WK in Bern (uiteindelijk werd hij thuis gelaten, want het was Rik Van Looy die het laatste woord had bij de selectie en niet Standaert).

Van Aerde was dus kampioen van België maar het hele verhaal kreeg nog een 'onwelriekend' staartje zoals we kunnen lezen in HBVL van 24 augustus, dus bijna een maand later.

2 Uiteindelijk zou Van Aerde niet overstappen naar FAEMA, maar bij Carpano blijven.

Gisteren kwam de incidentrijke spurt, die het kampioenschap van België te Ertvelde besloot, opnieuw ter sprake. Het gebeurde eigenlijk allemaal onschuldig. Confrater Emile Masson van Les Sports schreef enkele dagen geleden een kort stukje over Arnould Flécy, de man die door Michel Van Aerde werd geklopt te Ertvelde. Natuurlijk kwam toen weer de incidentrijke spurt ter sprake en terloops schreef Emile Masson in zijn stuk dat het hoogtijd werd dat de koerskommissarissen [sic] in belangrijke koersen de beschikking kregen over een moto om de laatste kilometers van de wedstrijd van dichterbij te kunnen volgen. Nu, aldus Masson, beschikte dhr. Bribosia slechts over een wagen. Het lag toen helemaal niet in de bedoeling de algemeen afgevaardigde van Henegouwen in discrediet [sic] te brengen. Elkeen veronderstelde immers dat door de officiëlen niets was gezien geworden van het feit dat Van Aerde door Schroeders was gekatapulteerd geworden, koersincident waarover o.m. Noël Foré en J.B. Claes hun beklag maakten en dat wij reeds daags na de koers in ons blad bekendmaakten.

Ingevolge het artikel van Masson kreeg deze laatste echter een telefoontje van dhr. Bribosia en deze moet letterlijk hebben verklaard:

«Ik heb de «fout» gezien en denk mijn werk te hebben gedaan. Onmiddellijk na de aankomst ben ik uit mijn wagen gestapt en naar het podium gelopen. Ik heb eerst dhr. Jan Wouters ingelicht, de aankomstrechter en vervolgens dhr. Standaert, voorzitter van de B.W.B. en voorzitter van het college der commissarissen in het kampioenschap van België. Deze tweede verklaring legde ik af in tegenwoordigheid van dhr. Duchateau, ondervoorzitter van de federatie. Ik heb ten andere mijn verklaring op het officiële koersblad laten vermelden. Het is dhr. Jan Wouters zelf die ze zwart op wit heeft neergeschreven. De verklaring aan de heer Standaert gebeurde voor de aankomst van het groot peloton, dus vooraleer de driekleurige trui was uitgereikt».

Omtrent de gemaakte «fout» verklaarde dhr. Bribosia nog het volgende: «Het duwen gebeurde met de hand, zoals Raymond Impanis de gewoonte heeft tijdens koppelritten of zesdaagsen. Daaromtrent ben ik formeel. Michel Van Aerde reed in veertiende of vijftiende positie toen hij werd gelanceerd door Willy Schroeders. Ik kon de onregelmatigheid gemakkelijk zien aangezien de kopgroep slechts uit achttien man bestond.

KLACHT WERD NOOIT ONDERZOCHT

De vraag die thans dient gesteld is deze waarom werd het verslag van de heer Bribosia nooit onderzocht door het sportcomité. Volgens de algemeen afgevaardigde van Henegouwen zou dit kunnen gebeuren tijdens de zitting van gisteren woensdag. Wellicht is zulks nochtans niet gebeurd, aangezien voorzitter Standaert niet ter zitting verscheen. Zal de klacht nog ooit ter sprake komen? Wij geloven het niet omdat het ondenkbaar is dat men Van Aerde van zijn driekleurig shirt zou beroven nadat hij er een maand heeft mede gefietst.

Maar ook hier werd dus weer een kemel geschoten en het is niet omdat Arnould Flécy een onwaardig Belgisch kampioen zou geweest zijn, dat men deze jongen het recht heeft de titel te ontnemen.

De reglementen van de B.W.B. zijn kategoriek [sic] omtrent de hulp die Van Aerde heeft ontvangen: hij dient gewoon uit de uitslag genomen. (24 augustus 1961)

Drie weken later velde de B.W.B. zijn definitieve beslissing.

In zijn vergadering van woensdagavond heeft het Sportcomité van de Wielerbond het geval Schroeders, Van Aerde, Flécy onderzocht en beslist dat aangezien het incident geen invloed gehad heeft op de uitslag van het kampioenschap der beroepsrenners, de uitslag ervan behouden blijft.

Desniettemin lopen Van Aerde en Schroeders een strenge vermaning op plus een boete van 250 F. (14 september 1961)

Begrijpe wie kan!!

De uitslag

1.	Michel VAN AERDE	in 6u25'13"
2.	Arnould Flécy	
3.	Jos Hoevenaers	
4.	Marcel Ongenae	
5.	Roger Coppens	
6.	Guillaume Van Tongerloo	
7.	Stan Goossens	
8.	Rik Luyten	
9.	Daniel Doom	
10.	Eddy Pauwels	
11.	Staf Van Vaerenbergh	
12.	Jean-Baptiste Claes	
13.	Frans Aerenhouts	
14.	André Messelis	
15.	Jan Adriaensens	
16.	Willy Schroeders	
17.	Clément Roman	
18.	Noël Foré	
19.	Karel Clerckx	op 4'47"
20.	André Noyelle	op 4'50"
21.	Frans De Mulder	
22.	Henri De Wolf	
23.	Léopold Rosseel	
24.	Martin Vangeneugden	
25.	Gentiel Saelens	
26.	Lode Troonbeeckx	
27.	Firmin Bral	
28.	Jan Van Gompel	
29.	Petrus Oellibrandt	
30.	Robert Lelangue	
31.	Gilbert Desmet	
32.	Marcel Janssens	
33.	Maurice Meuleman	
34.	Willy Derboven	
35.	Kamiel Buysse	
36.	Willy Truye	
37.	Emile Daems	
38.	Etienne Vercauteren	

39. Gilbert Maes
40. Constant De Keyser
41. René Van Meenen
42. Alfons Sweeck
43. Leon Vandaele
44. Willy Vannitsen
45. Oswald Declercq
46. Jozef Planckaert
47. Hugo Verlinden
48. Rik Van Steenbergen
49. Rik Van Looy
50. René Vanderveken

SENSATIONELE VERKLARING EEN MAAND NA HET KAMPIOENSCHAP VAN BELGIE BEROEPSRENNERS

BRIBOSIA: "Ik bracht Verslag uit over Onregelmatigheid tussen VAN AERDE en SCHROEDERS"

Sportcomité heeft bewust verslag nooit onderzocht

Uit Het Belang van Limburg d.d. 24 augustus 1961.

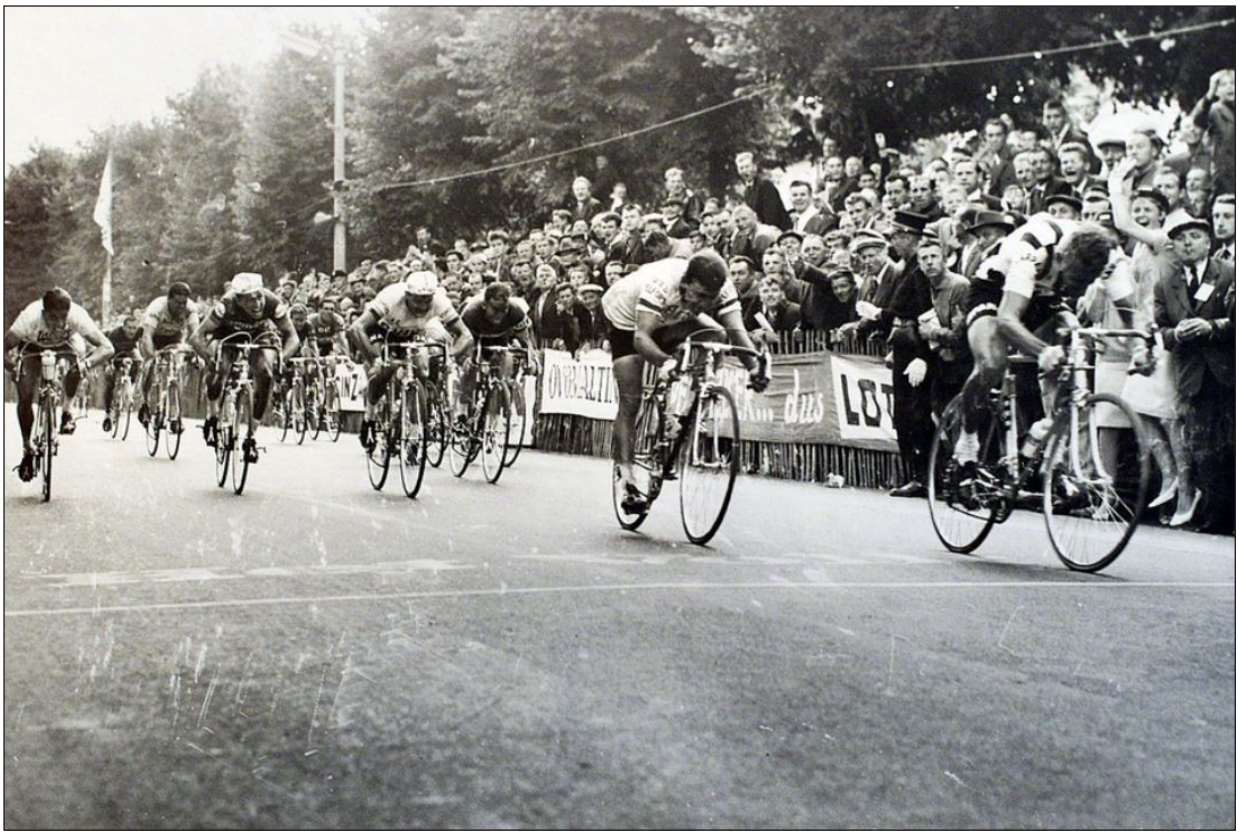

De aankomst in Ertvelde. (Foto Het Nieuwsblad)

De nieuwe kampioen met zijn echtgenote. (Foto Het Belang van Limburg)

1962 Een vaudeville met de koerscommissaris in de hoofdrol

Het Belgisch kampioenschap kreeg zijn verloop op de Citadel van Namen, waar na een aanloop van 72 km een reeks plaatselijke ronden dienden afgelegd te worden zodat de totale afstand 258 km bedroeg.

Laat ons duidelijk zijn, op de overwinning van Jef Planckaert, groot favoriet na zijn schitterende Tour en in afwezigheid van de geblesseerde Van Looy, viel niets, maar dan ook niets af te dingen, maar er speelde zich onderweg een ongezien schouwspel af met in de hoofdrollen Jos Hoevenaers en koerscommissaris Jan Wouters.

Aan de hand van de verslagen in de kranten van toen, proberen we hier zo getrouw mogelijk de feiten weer te geven.

Na tien kilometer kregen we reeds de eerste aanval van Gilbert Maes, Gabriël Borra, Jos Verachtert en Roger Coppens. Borra liet het snel afweten, maar in zijn plaats kwamen José Thumas en Kamiel Buysse vooraan plaats nemen.

De vijf koplopers hielden het vol tot aan km 60 in Belgrade.

Opnieuw trok José Thumas er vandoor, dit keer samen met Roger Coppens en Martin Vangeneugden. Na 72 km had dit trio 55” op het peloton. Ze namen een maximale voorsprong van 1’45”, in Wépion, maar tijdens de eerste beklimming van de Citadel werden Vangeneugden, Thumas en Coppens vervoegd door Van Vaerenbergh, Van den Bogaert en Oellibrandt, met kort daarachter het peloton. Nog voor we Floreffe bereikten, was alles te herdoen. Er volgde ook nog een vruchteloze poging van Eddy Pauwels.

In de vierde kleine ronde liet Jos Hoevenaers zich uitzakken om te wachten op zijn ploegmaat Miel Daems, die bandbreuk had geleden. Koersleider Jan Wouters, die bemerkte wat er gebeurde, reed tot naast Hoevenaers, hem bevelend de strijd te staken – zich baserend op een reglement van het Belgisch wegkampioenschap, dat stipuleert dat het BK een individuele wedstrijd was. Daems, die eveneens bedreigd werd met uitsluiting, liet zich uitzakken, terwijl Hoevenaers verder reed, tot hij weer bij het peloton kwam.

Bij de aanvang van de zevende ronde werkten Planckaert, Gilbert Desmet en De Boever zich lichtjes los van de groep, maar het was vruchteloos en tijdens de afdaling kregen we weer 62 renners samen.

Na de nieuwe hergroepering sprong Peet Oellibrandt weg. Aan de voet van de Citadel had hij 30”, halfweg de beklimming 45”, maar op de top maar 20” meer. Oellibrandt werd weer bijgehaald en tijdens de negende beklimming van de Citadel bleef de groep compact.

Bij het begin van de volgende kleine ronde werd het echter plots ernstiger, toen Jos Hoevenaers wegsprong in gezelschap van Van Tongerloo en Vanden Berghen. Deze laatste moest echter achterblijven door een afgelopen ketting.

Toen kwam Jos Planckaert onweerstaanbaar naar voren. In korte tijd had hij Van Tongerloo en Hoevenaers te pakken en zo kregen we drie leiders, die achterna gezeten werden door Miel Daems.

Op het ogenblik dat er nog twee ronden af te leggen bleven, was de stand op de top van de Citadel als volgt:

Op kop Planckaert, Van Tongerloo en Hoevenaers; op 20” Miel Daems; op 30” het peloton, geleid door Armand Desmet, Cerami, Pauwels, De Mulder en Wouters; op 50” Dekkers, Verbinnen, Ongenae, Melckenbeeck en Derboven; op 1’35”: De Boever; op 1’46”: Jos De Wolf.

Tijdens de voorlaatste ronde herinnerde koersleider Jan Wouters Hoevenaers eraan dat hij uit koers gezet was en derhalve Planckaert en Van Tongerloo moest laten gaan. Hoevenaers stoorde er zich echter niet aan en deed verder.

In de voorlaatste beklimming van de Citadel rukte Jos Planckaert zich onweerstaanbaar los. Op de top had hij 10" op Hoevenaers en 15" op Van Tongerloo, terwijl Daems op 45" en het peloton op 1'05" volgde.

Planckaert liep steeds verder uit en begon de laatste beklimming met 40" voorsprong op Hoevenaers en Van Tongerloo. Planckaert werd niet meer vervoegd, Hoevenaers eindigde tweede, maar werd niet in de uitslag opgenomen na declassering, terwijl Miel Daems met een kleine voorsprong op de groep beslag legde op de vierde plaats.

De spurt van het peloton werd gewonnen door Frans De Mulder.

Niets dan lof voor de winnaar na de wedstrijd, maar hét gespreksonderwerp onder journalisten en toeschouwers was de declassering van Jos Hoevenaers.

Jos deed zelf zijn verhaal bij Jos Van Landeghem van de GVA.

- Daems was plat gereden. Ik had dat gezien, zonder er verder bij na te denken. Op een gegeven ogenblik zat ik echter achter in de groep. Op een lang vlak stuk weg keek ik achter me, bemerkte Miel tussen de wagens. Hij kwam tot op honderd meter en gewoon aan dergelijke maneuvers liet ik mij, voor dat ik het zelf besefte, uitzakken… Daems kwam in mijn wiel en wij reden samen naar de groep.

- Op dit ogenblik kwam Jan Wouters naast mij opdagen, dreigend: **"Dat mag niet. Ge zult gestraft worden. Ge wordt uitgesloten, gedeklasseerd [sic]…"**

Wij reden voort. Het was niet de moment om te babbelen…

- Jan Wouters ging echter verder: **"Ge wordt alle twee uit koers genomen. Dat mag niet. Dat is niet toegelaten…"**.

- Ik antwoordde daarop: **"Mr. Wouters ik had krampen - en met mijn hand wreef ik over mijn been…"** *Daems opgeschrikt door al die bedreigingen, liet zich echter afzakken en op eigen kracht namen wij beiden terug onze plaats in de groep in.*

Er werd niets meer gezegd…

- En de koers ging voort, vertelde Hoevenaers verder, rustig en bedaard… Tot in de voorlaatste ronde, toen we met drie voorop reden…

- Opnieuw kwam Jan Wouters naast mij, vermaande me onmiddellijk af te stappen. Ik moest uit koers, had daar niets meer in te maken. Ik zou geschorst worden.

- Ik antwoordde niet. Ik zag recht voor mij uit, deed of ik niets hoorde…

Toen maakte hij zich kwaad en, stel u voor, HIJ KLOPTE MET ZIJN VLAG OP MIJN ARM. Hij deed me alzo bijna vallen en riep: **"Luister, ge wordt gedeklasseerd [sic]. Ge zult weten wat het u zal kosten…"**

- Ook ditmaal gaf ik aan dit alles eerst geen gevolg, repliekeerde [sic] dan toch met **"Mr Wouters d'r is geen enkel reglement dat daarover spreekt, een dergelijk verbod oplegt…"**

- Daarna niets meer… Daarbij wat kan daar tegen ingebracht worden: de konstrukteurs [sic] mogen volgen en helpen! En dan nog: toen ik met Van Tongerloo voorop reed en John vernam dat Planckaert kwam, wilde hij niet meer aan de leiding rijden. En toen Planckaert van ons was weggelopen, meneerde hij ook niet meer… Is dat soms geen ploeggeest, geen verstandhouding ???

- En nu werd ik gestraft? Verloor ik mijn tweede plaats en de daaraan verbonden prijs van 10.000 F! Is dat niet erg ??

Mijn persoonlijke mening over dit incident is de volgende:

Volgens mij had men Hoevenaers direct moeten uitsluiten, indien men oordeelde dat hij een inbreuk had gepleegd tegen de bondsreglementen. Men had hem dan alleszins niet mogen laten voortrijden. Want nu bepaalde Hoevenaers grotendeels het verloop en de afloop van de koers, daar hij de beslissende ontsnapping uitlokte en zo mee besliste over de trui en titel...

Daarbij nog deze opmerking: wat in het BK een vergrijp was, was geen vergrijp in een klassieker, zelfs niet in een wereldkampioenschap, waarin de renners door de bond zelfs aangemaand werden (en worden) mekaar te helpen en te steunen...

De officiële uitslag

1.	Jozef PLANCKAERT	in 6u20'00"
2.	Guillaume Van Tongerloo	op 1'28"
3	Emile Daems	op 1'45"
4.	Frans De Mulder	
5.	Benoni Beheyt	
6.	Henri De Wolf	
7.	Louis Proost	
8.	Edgard Sorgeloos	
9.	Petrus Oellibrandt	
10.	Jean-Baptiste Claes	
11.	Frans Schoubben	
12.	Armand Desmet	
13.	Gilbert Desmet	
14.	Raymond Impanis	
15.	Norbert Kerckhove	
16.	Pino Cerami	
17.	Ludo Janssens	
18.	Norbert Coreelman	
19.	Vic Van Schil	
20.	Robert Seneca	
21.	René Vanderveken	
22.	Theo Nijs	
23.	Jos Wouters	
24.	Daniel Doom	
25.	Camiel Lamote	
26.	Willy Vannitsen	
27.	Kamiel Buysse	
28.	Victor Desmeth	
29.	Marcel Seynaeve	
30.	Roger Baens	
31.	Eddy Pauwels	

Jef in volle inspanning op weg naar de titel.
(Foto Gazet van Antwerpen)

32. Joseph Depraeter	
33. Robert De Middeleir	
34. Gilbert De Smet	
35. Clément Roman	op 2’00”
36. Marcel Janssens	op 2’20”
37. Joseph Vloebergs	op 2’45”
38. Willy Vanden Berghen	op 3’00”
39. Arthur Decabooter	op 3’35”
40. Willy Verbinnen	op 5’00”
41. Antoon Dekkers	

Hoevenaers heeft de beslissende ontsnapping uitgelokt. (Foto Gazet van Antwerpen)

(Foto Gazet van Antwerpen)

Eindelijk, weldra beschikbaar, FAEMA deel 3

FAEMA Espresso's, wielericonen en ruim 1200 zeges op de weg
DEEL 3 1960 Eindelijk Wereldkampioen

Na deel 1 en deel 2, eindelijk, met veel vertraging, deel 3.

FAEMA, een naam vol nostalgie, zeker voor alle zestig-(en zeventig) plussers onder de (Belgische) wielerliefhebbers, en vandaag nog altijd een begrip voor alle barista's.

FAEMA, in drie periodes 14 jaar in de wielerpelotons, tussen 1955 en 1979. En in die periode zowat alles gewonnen wat er te winnen was, wereldtitels, grote en kleinere rittenkoersen, klassiekers en semiklassiekers, etappezeges, kermiskoersen en criteriums. In totaal ruim over de 1200 zeges op de weg.

In de vorige boeken hebben we eerst in deel 1 de beginperiode van FAEMA geschetst en vervolgens in deel 2 de eerste glansperiode, met voor Gaul eindelijk de zege in de Tour de France en een tweede Giro-zege, en de grote doorbraak van Rik van Looy.

In dit boek zien we hoe FAEMA, of eerder EMI, afscheid neemt van Charly Gaul, ondertussen over zijn hoogtepunt, en van Learco Guerra, meer en meer sukkelend met zijn gezondheid. Er wordt nu volledig de kaart Rik Van Looy getrokken, Leon Vandaele, Gilbert Desmet en Jos Hoevenaers zijn er niet meer bij, evenmin als Hilaire Couvreur.

In hun plaats komen betrouwbare helpers als Edgard Sorgeloos en Raymond Impanis die zich volledig in dienst van hun kopman stellen. Ook Willy Schroeders keerde na een jaar bij Groene Leeuw terug.

Van Looy maakte het dan ook volledig waar en na een eerder mislukt voorseizoen maakte hij in Leipzig alles goed en werd eindelijk Wereldkampioen.

In het rondewerk ging het dan weer minder. In 1960 werden de rood-witte en blauw-witte kleuren verdedigd door de uittredende winnaars van de drie grote rondes, Gaul bij EMI, Suárez en Bahamontes bij FAEMA. Het werd echter een totale flop en Gaul en Bahamontes zouden eind 1960 de ploeg verlaten.

Vanaf dan zou de ploeg nog meer rond Keizer Rik draaien, maar dat zal behandeld worden in deel 4, gepland voor 2026.

Het boek kan later dit jaar besteld worden, en zowel de definitieve lanceringsdatum als de prijs zal op de WAAIERS website vermeld worden alsook via email naar de abonnees. Het boek zal verkrijgbaar zijn bij:

Nederlandse Sportliteratuur Uitgeverij,

Postbus 152

8160 AD EPE

Tel.: +31 (0)578 - 616585

Email: sportmedia@hetnet.nl

Website: https://sportmediashop.nl

WIJ ZIJN BESCHAAMD: Eddy Merckx blijft steken op 524 zeges!

Een (nieuwe) update!

Jan De Smet & Patrick Feyaerts

Zoals reeds geschreven, het napluizen van criteriums en diverse soortgelijke proeven is slecht voor de kwaliteit van onze haardos.

Met enig schaamrood moeten we onze vorige update in WAAIERS 5-2 al terug verbeteren, er was een fout in onze Excel-tabellen geslopen.

Bij het napluizen van de overwinningen van FAEMA in de periode 1968-70 (ter voorbereiding van de desbetreffende artikels) vonden we er voor Merckx in 1969 slechts 43 en geen 44. We hadden voorheen Yvetot wel degelijk meegeteld maar in de tabel op een verkeerde plek aangeduid (bij een omnium op de weg). Zodoende hadden we in onze vorige update Yvetot eigenlijk twee keer geteld. Merckx blijft dus in 1969 steken op 43 zeges en evenaart hiermee het record van 43 stuks van Rik Van Looy uit 1965. Op een verbetering zal het nog een jaartje wachten zijn.

Mits deze correctie komen we voor Eddy Merckx op een totaal van 445 overwinningen bij de beroepsrenners, wat samen met de 79 zeges bij de jeugd zijn totaal op 524 stuks brengt. Of moeten we stellen, voorlopig, tot er nog eens iets opduikt in Italië in een meeting of ergens een tijdrit in een Belgisch criterium en we misschien toch aan die 525 komen?

In WAAIERS 2-2 publiceerden we een vergelijking tussen Eddy Merckx en Freddy Maertens qua zeges in één seizoen.

Ondertussen hebben we, o.a. door de vergelijking van het aantal zeges in een volledige carrière van Eddy Merckx en Rik Van Looy, een interne standaard opgesteld wat betreft een zege op de weg.

Deze standaard is terug te vinden in WAAIERS 3-2 en is zeer uitgebreid. We zullen die in het vervolg dan ook de WAAIERS-Standaard noemen.

We hebben het eerste artikel, Merckx-Maertens, dus opnieuw bekeken, deze keer met de WAAIERS-Standaard naast ons.

Het resultaat is dat we een aantal getallen hebben moeten aanpassen. Met name het aantal overwinningen van Merckx in 1973 is gereduceerd naar 50 i.p.v. 51 en het aantal zeges van Freddy Maertens in 1976 is eveneens met 1 eenheid verminderd tot 53.

Bij Eddy hebben we het eindklassement van de Cronostaffetta op 19/8 moeten schrappen.

Bij Freddy hebben we het eindklassement van het criterium van Vielsalm op 20/8 moeten schrappen.

Dit geeft als resultaat dat qua individuele overwinningen Merckx het uiteindelijk haalt met 54 zeges in 1971 tegenover 53 zeges voor Maertens in 1976 en 1977.

Het aangepaste artikel is te vinden onder de rubriek ‘Geactualiseerde artikels’ op onze website (https://waaierstijdschrift.be/geactualiseerde-artikels/).

Terwijl we aan het corrigeren waren vroegen we ons ook af hoe de top tien van het meest aantal zeges in één seizoen er zou uitzien. We hebben het dan maar eens uitgezocht en het blijkt een volledige Belgische top tien te zijn. De eerste niet-Belg is Francesco Moser met 37 overwinningen op een gedeelde 11de plaats. Tweede niet-Belg is Bernard Hinault met 35 zeges in 1979 en dan volgt Giuseppe Saronni met 33 zeges in 1982. Hinault staat ook nog eens op 18de plaats. Het zijn de enige niet-Belgen in de top twintig.

Daarin komt Eddy Merckx acht keer voor en Rik Van Looy en Freddy Maertens elk vier keer. Roger De Vlaeminck zorgt voor de 17de Belgische plaats.

	Jaar	Naam	Aantal zeges
1	1971	Eddy Merckx (BEL)	54
2	1976	Freddy Maertens (BEL)	53
	1977	Freddy Maertens (BEL)	53
4	1970	Eddy Merckx (BEL)	52
5	1972	Eddy Merckx (BEL)	50
	1973	Eddy Merckx (BEL)	50
7	1969	Eddy Merckx (BEL)	44
	1975	Roger De Vlaeminck (BEL)	44
9	1965	Rik Van Looy (BEL)	43
10	1959	Rik Van Looy (BEL)	38
11	1975	Eddy Merckx (BEL)	37
	1978	Francesco Moser (ITA)	37
13	1974	Eddy Merckx (BEL)	36
14	1979	Bernard Hinault (FRA)	35
15	1957	Rik Van Looy (BEL)	34
16	1968	Eddy Merckx (BEL)	33
	1974	Freddy Maertens (BEL)	33
	1982	Giuseppe Saronni (ITA)	33
18	1981	Bernard Hinault (FRA)	32
19	1961	Rik Van Looy (BEL)	31
	1975	Freddy Maertens (BEL)	31

Reacties

De redactie en uitgever zijn niet aansprakelijk voor de inhoud van ingezonden lezersbrieven of bijdragen van derden. De verantwoordelijkheid voor inhoud, juistheid en rechtmatigheid berust uitsluitend bij de inzender, die de redactie en uitgever vrijwaart tegen alle aanspraken van derden. Publicatie impliceert geen instemming met de daarin vervatte meningen of standpunten.

De redactie behoudt zich het recht voor om zonder opgave van redenen bijdragen te weigeren, te redigeren of in te korten, met inachtneming van de essentie van de tekst.

In WAAIERS 5-2, in de rubriek ‘Een Belgisch kampioenschap zonder discussies … dat kan toch niet?’, is er op p. 274 een foto weggevallen. Meer bepaald onderstaande foto:

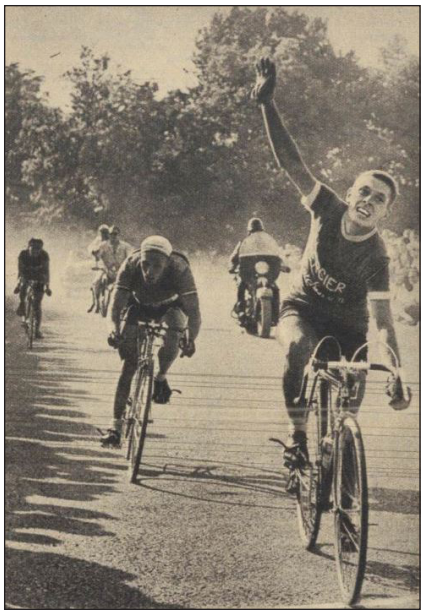

De Zondagsvriend d.d. 25 juni 1953.

Lezer Didier Vanoverbeek meldde ons het volgende:

Spijtig dat in het artikel over filatelie een fout zit wat het WK in Venezuela betreft, dat was niet in 1978 maar in 1977. Misschien een erratum in volgende editie.

Antwoord van de Bart Vancoillie:

Terechte opmerking. De auteur heeft zich laten misleiden door de uitgiftedatum van de zegels, die wel degelijk 16/01/1978 was.

Didier Vanoverbeek, een fervent lezer van WAAIERS, heeft ons onderstaande mail gestuurd.

Factcheck editoriaal Bahamontes 51 van Jonas Heyerick

Gisteren de nieuwe Bahamontes gekocht en in zijn editoriaal (pp. 2 en 3) klopt Jonas Heyerick het wereldrecord foute feiten; in de eerste 4 zinnen worden onmiddellijk zo maar drie fouten geponeerd:

1) het eerste WK wielrennen vond niet plaats in 1921 in Kopenhagen maar in 1893 in Chicago. Wel werd er het eerste WK op de weg betwist;

2) dit WK (een tijdrit) werd niet in "de straten van Kopenhagen" verreden maar de omloop was uitgetekend vanuit de startplaats Glostrup, zo'n 10 km ten westen van het stadscentrum van Kopenhagen, op het platteland ten westen en zuidwesten van de Deense hoofdstad;

3) de eerste regenboogtrui werd in 1922 niet uitgereikt aan Piet Moeskops maar aan de Brit Thomas Johnson, de wereldkampioen sprint bij de amateurs. Thomas Johnson won in 1922 op de piste van New Brighton (Liverpool) het sprinttornooi bij de amateurs (en kreeg als allereerste wielrenner een regenboog om de schouders) alvorens het baanprogramma wegens aanhoudende regen moest worden uitgesteld. Dit baanprogramma werd enkele weken later, op 17 september 1922, afgewerkt in Parijs op de piste van het Parc des Princes, waar Moeskops de sprint bij de profs won en Leon Vanderstuyft de titel bij de profstayers veroverde.

Het wegprogramma omvatte een tijdrit over 100 miles welke werd betwist in de omgeving van Shrewsbury en gewonnen werd door Dave Marsh, waardoor hij de eerste wegrenner was die een regenboog mocht dragen.

Moeskops is dus (na de Britten Johnson en Marsh) de 3de renner die een regenboogtrui kreeg.

Iets verder nog twee uitschuivers:

4) het eerste WK op de weg buiten Europa werd niet in 1974 in Montréal gehouden want het WK op de weg voor de amateurs (rit in lijn en de ploegentijdrit) werd al in 1968 georganiseerd in Montevideo (Uruguay). Eigenaardig genoeg wordt die fout al rechtgezet in een factcheck op p. 6;

5) het WK in Rwanda is wel het eerste WK op de weg in Afrika waar de profs zullen strijden om de wereldtitel maar in 1986 (in Casablanca) en in 2008 (in Kaapstad) werden al WK's voor junioren gehouden. Bij de juniorenmeisjes werd daar trouwens Jolien D'Hoore wereldkampioene.

Belangrijke mededeling: Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt, op om het even welke manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteurs. © 2025

Belangrijke mededeling: Indien op een of meerdere foto's het zogenaamde copyright rust en plaatsing daarvan niet op prijs wordt gesteld, wordt u vriendelijk verzocht dit kenbaar te maken via redactie@waaierstijdschrift.be, zodat de bewuste foto uit dit tijdschrift kan worden verwijderd. In veel gevallen is het niet mogelijk te achterhalen bij wie het auteursrecht berust en of deze persoon of instelling instemt met plaatsing in dit tijdschrift. De makers van dit tijdschrift benadrukken dat met dit gratis tijdschrift geen commerciële bedoelingen worden beoogd en dat desgewenst een bronvermelding kan worden opgenomen.